Vampirul din Corsica

— roman foileton —

Volumul 4

Director şi proprietar: MARTON HERTZ

Vampirul din Corsica

— Roman foileton —

Volumul 4

Capitolele: 114–155

——————————————

Roman foileton publicat de MARTON HERTZ
în ziarul „Ora literară”, BUCUREŞTI, 1932–1933

——————————————

Ediţie electronică RIF, 2023

Romanul foileton „Vampirul din Corsica”
a apărut în 197 de fascicule (2764 pagini)
în perioada octombrie 1932 – mai 1933
în ziarul „Ora literară”
(Ziar cotidian pentru literatură modernă)
————————————
Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ŞT. FREAMĂT
BUCUREŞTI, Calea Victoriei, nr. 5
————————————

Digitalizare şi adaptare text: Proiect RIF, 2023
Ediţia electronică este structurată în 5 volume.

Versiune electronică:
[V1.0]

————————————————————
Corectură [V1.0]: martie 2023
————————————————————

CUPRINS

Cap. 114 – Jurământul e sfânt
Cap. 115 – O mărturisire grozavă
Cap. 116 – Păcatul lui Abdallah
Cap. 117 – Dezvăluiri
Cap. 118 – Vânătoarea de oameni
Cap. 119 – Inginerul din Londra
Cap. 120 – Lady Mignon
Cap. 121 – Ţinta greşită
Cap. 122 – Un ceas întunecat
Cap. 123 – Prinţ şi bandit
Cap. 124 – O cununie nemaivăzută
Cap. 125 – Tovărăşia demonilor
Cap. 126 – Bolnavul misterios
Cap. 127 – Doamna Betsy Lambert
Cap. 128 – Două cunoştinţe noi
Cap. 129 – O afacere de bijuterii
Cap. 130 – O femeie care iubeşte
Cap. 131 – Tată şi fiică
Cap. 132 – „Sunt soţia unul Izgonit!”
Cap. 133 – Fantoma din grădină
Cap. 134 – Cadavrele misterioase
Cap. 135 – De la Paris la Lyon
Cap. 135 bis – La preşedintele Republicii
Cap. 136 – Atentatul
Cap. 137 – Dispariţia doctorului Gordon
Cap. 138 – Detectivul Wilson la lucru
Cap. 139 – Jurământul din biserică
Cap. 140 – Poliţaiul cel nou
Cap. 141 – În urmărire
Cap. 142 – Coliba din pădure
Cap. 143 – Dragostea învinge totul
Cap. 144 – Cine-i criminalul?
Cap. 145 – Un atac neaşteptat
Cap. 146 – Măcelul de pe Fontanella

Cap. 147 – În ghearele primejdiei
Cap. 148 – Corabia văzduhului
Cap. 149 – Între cer şi pământ
Cap. 150 – Tovarăşii misterioşi
Cap. 151 – Clienta bancherului
Cap. 152 – Moştenirea lui Frank Milner
Cap. 153 – Cei doi îndrăgostiţi
Cap. 154 – Pe piscul lui Montblanc
Cap. 155 – Rătăcită prin munţi

VAMPIRUL DIN CORSICA

Volumul 4

– Roman foileton –

Cap. 114 – Jurământul e sfânt

Trecură patru ani şi pe zi ce trecea, Letiţia ne devenea tot mai scumpă şi chipul ei era aidoma acel al mamei sale.

Acum nici nu mă mai gândeam să-mi ţin jurământul, şi ori de câte ori îmi făceam imputări în taină, numindu-mă om fără onoare, îi luam drept martori pe toţi părinţii din lumea aceasta şi-i întrebam dacă s-ar fi putut să mă ţin de un jurământ care cerea de la mine să renunţ la scumpul meu copil, să-mi răpesc singur progenitura pe care mi-o dăruise Cerul.

În tot timpul acesta nu primisem niciun rând scris de la tatăl meu, dar căpătam regulat ştiri despre dânsul, şi acestea erau foarte triste.

Despărţirea de mine îl îndurerase mult pe bătrân, mai mult decât mi-aş fi putut închipui.

El era bolnav şi în vremea din urmă boala se agravase tot mai mult. Suferea de o paralizie a picioarelor, astfel că prinţul trebuia să fie plimbat cu căruţul şi medicul se temea că paralizia se va întinde peste tot corpul.

Şi cu toate acestea el nu mă chema lângă sine, supărarea lui era mai puternică decât dorul după fiul său.

Şi ar fi avut doar toate motivele să ne cheme, pe mine şi pe Carmencitta, în casa lui. Căci noi i-am fi înveselit ultimele zile şi l-am fi îngrijit cum numai copiii ştiu să-şi îngrijească părinţii.

Căci de fratele meu Robert avea toate motivele să se plângă, el purta prea puţină dragoste tatălui său. Dânsul era pe atunci tânăr şi se deda tuturor plăcerilor vieţii.

Treceau zile întregi, săptămâni chiar, fără ca Robert să vină lângă patul de suferinţă al bătrânului.

Într-o dimineaţă, un curier veni la castel şi-mi aduse o telegramă. Era din partea medicului curant al tatălui meu.

Acesta îmi comunica faptul că zilele prinţului sunt numărate şi că bolnavul nu mai are decât o singură dorinţă: aceea de a mă revedea. Îmi cerea s-o aduc şi pe Carmencitta, căci voia să se împace cu dânsa.

Medicul îmi spunea să mă grăbesc, căci se putea ca deznodământul fatal să survină, din clipă în clipă.

Hotărârea mea era luată. Mă voi duce imediat la tata şi o voi lua cu mine nu numai pe Carmencitta, dar şi pe mica Letiţia. Mâinile bătrânului să binecuvânteze pe copilul iubit, ochii săi stinşi să vadă pe urmaşa familiei, apoi putea să moară în linişte.

Cu grabă înfrigurată făcurăm pregătirile de plecare, şi după trei ceasuri porneam în goana cailor spre cea mai apropiată staţie de cale ferată.

În afară de Carmencitta şi Letiţia se afla cu mine bătrânul Cristofor. Castelul rămăsese în paza celorlalţi servitori.

Ah! cât de bine ne-am simţit când am ajuns la palat împreună cu Carmencitta şi copilul nostru, şi servitorii ne-au ieşit înainte plecându-se cu respect. De data aceasta nu mai erau uşile închise... Totul se deschidea înaintea noastră până când, în cele din urmă, cameristul ne deschise, cu un zâmbet îndurerat, uşa odăii în care zăcea bolnavul.

Acum stăteam în faţa tatălui...

Trebuie s-o recunosc că dacă n-aş fi ştiut că e dânsul, nu l-aş fi recunoscut. Prinţul mândru de altădată căpătase o înfăţişare groaznică.

Stătea în fotoliu, cu picioarele înfăşurate în pături şi faţa-i slăbită, încadrată de o barbă de zăpadă, ieşea la iveală dintre pernele albe. Şi capul împodobit odinioară de bucle albe, era acum complet pleşuv.

Pe cuvertura de mătase stăteau întinse două mâini osoase,

pe degetele cărora luceau inelele de preţ pe care tata le purtase întotdeauna cu atâta plăcere.

O durere cumplită îmi sfâşia inima şi mă aruncai la picioarele bătrânului. Carmencitta îngenunche şi dânsa, dar Letiţia îşi întinse mânuţele spre el, şi strigă veselă:

— Bunicule, bunicule, dă-mi o sărutare!

Două lacrimi mari picurară din ochii bătrânului şi se prelinseră pe obrajii scofâlciţi. Şi deodată începu să plângă cu hohote şi spuse printre sughiţuri:

— O! cât am fost de nedrept! Am alungat fericirea aceasta de la uşa casei mele – patru ani aş fi putut să gust dintr-însa şi n-am făcut-o – patru ani de dragoste şi credinţă am dispreţuit! Da, am procedat nedrept, o recunosc pe deplin!

Carmencitta îl îmbrăţişă atunci pe bătrân, şi printre lacrimi îl rugă să nu-şi facă imputări şi-i spuse că bunul Dumnezeu îl va ţine în viaţă spre bucuria copiilor săi, care se vor aduna în juru-i şi-l vor îngriji cu toată dragostea.

Dar prinţul clătină capul, îndurerat:

— Nu, copiii mei, spuse dânsul cu glas slab, ştiu prea bine că moartea mă pândeşte de aproape. Dar mor liniştit, căci Dumnezeu mi-a dat mulţumirea să vă revăd, şi vă rog din adâncul inimii să mă iertaţi că v-am ţinut atâta vreme departe de mine. Dă-mi mâna ta, Carmencitta, repede, fiica mea, te salut ca viitoarea prinţesă Carmencitta de Paris şi pe mititica asta... pe această copiliţă dulce, ca viitoare prinţesă Letiţia de Paris.

El îşi puse mâinile pe buclele blonde ale copilului, care-l privea cu ochii mari şi nu putea pricepe de ce plângea bătrânul necontenit.

Tata îşi scoase apoi inelele din degete şi le dădu Carmencittei, spunând:

— Acestea să le porţi tu, ele îţi aparţin! Fiecare din aceste inele le-a purtat un de Paris şi anume din cei mai vestiţi. Faptul că-ţi încredinţez aceste bijuterii să-ţi fie o dovadă că te primesc din toată inima în sânul familiei noastre străvechi. Sărută-mă, fiica mea!

Plângând de fericire, Carmencitta depuse o sărutare pe fruntea bolnavului.

Acesta căzu apoi în somnolenţă. Şi cum stătea aşa, cu capul plecat pe piept, cu ochii închişi, făcea de acum impresia unui cadavru, şi eu nu-mi puteam ierta că venisem numai să-l văd pentru ultima oară pe scumpul meu tată.

Medicul făcu tot posibilul să-l salveze, îi făcu o injecţie şi izbuti să-l mai ţină în viaţă încă o zi, dar puterile bolnavului erau complet sleite.

În noaptea următoare el intră în agonie şi eu împreună cu Carmencitta stăteam lângă patul său şi-i ţineam mâinile. Fratele meu Robert petrecea la un bal mascat, căci era în epoca carnavalului.

De jos se auzeau chiote de veselie. Răsunau sunetele instrumentelor muzicale şi râsetele ajungeau până la ferestrele palatului prinţilor de Paris, unde, în odaia mare şi întunecoasă, îşi dădea sufletul capul familiei, pentru a-mi face loc mie.

La ora două dinspre ziuă, medicul îi închise ochii, apoi se înclină spre mine:

— Prinţul de Paris a murit, rosti el, cu voce solemnă, trăiască prinţul de Paris!

Cât de puţin m-ar fi bucurat titlul acesta, dacă privirile mele nu s-ar fi oprit asupra copilului meu care, după dorinţa muribundului, fusese adus cu pătuţ în camera sa.

Da, pentru copilul acesta voiam să mă împodobesc cu numele străvechi al prinţilor de Paris, pentru copilul acesta voiam să-mi iau reşedinţa în palatul somptuos, pentru dânsul voiam să lupt şi să înving. Prinţesa Letiţia va trebui să fie sărbătorită cândva ca prinţesă de Paris.

Dar în vreme ce gândurile acestea îmi treceau prin minte, mi se părea că o mână de gheaţă mă apasă pe umăr şi o voce sinistră îmi şoptea: „Adu-ţi aminte de jurământul făcut”!

*

* *

După trei zile tata fu înmormântat cu o pompă deosebită, cum se şi cuvenea unui nobil ca dânsul.

Toată Italia şi Franţa îşi trimisese nobilimea la Bastia,

pentru a-l conduce la locul de veci pe prinţul de Paris, iar eu şi Carmencitta – căci în împrejurările speciale de atunci trebuia să mă pun pe mine întâi – eram centrul intereselor generale.

Toţi o priveau cu uimire, toţi erau fermecaţi de drăgălăşenia prinţesei de Paris, a cărei frumuseţe o întrecea pe a tuturor femeilor din întreaga Franţă.

Spre norocul meu, tristul eveniment familiar îi împiedică pe prietenii casei noastre să-mi pună întrebări asupra originii Carmencittei.

De altfel eram ferm hotărât să nu dau nicio informaţie precisă în privinţa aceasta, căci nimeni n-avea dreptul să ceară aşa ceva de la mine.

Aş fi răspuns doar că e o spaniolă dintr-o familie nobilă, şi prin asta nici n-aş fi minţit de altfel.

Tata fu înmormântat în cavoul familiei. Şi cu asta luară sfârşit funeraliile.

Pentru mine, ele ţinuseră prea mult, căci doream să fiu de acum acasă singur cu soţia şi copilul meu. De altfel, nu voiam să rămân la Bastia, pentru moment, cel puţin, voiam să mă întorc, împreună cu Carmencitta şi Letiţia la castelul nostru din pădure, unde ne-am simţit atât de fericiţi. Numai câteva luni pe an vom locui la Bastia, pentru a rezolva afacerile curente, restul timpului dincolo, în atmosfera liniştită a codrului.

Dădui poruncă să se pregătească totul pentru plecare şi cu un ceas înainte de a porni la drum, rătăceam singur prin parc, îndreptându-mă spre cavou, unde voiam să fac o ultimă rugăciune la mormântul aceluia care mi-a fost tată.

Se întunecase de-acum când ajunsei în faţa uşii cavoului, pe care o deschisei cu smerenie. Intrai înăuntru şi un miros greu de mucegai mă întâmpină.

Unul peste altul stăteau aici sicriele celor din familia de Paris.

În mijlocul încăperii, însă, pe un catafalc împodobit cu flori, se înălţa sicriul părintelui meu. Acesta fusese adus de abia cu o zi în urmă.

Îngenuncheai şi începui să mă rog fierbinte. Rugam pe Atotputernic să-mi călăuzească paşii în viaţă şi să-mi ierte

păcatele pe care le făcusem.

Când rostii „Amin”, simţii deodată o mână rece apăsându-mi capul, o mână rece ca gheaţa.

Cu un strigăt mă ridicai repede în picioare şi pentru câteva clipe îmi pierdui minţile, văzând în faţa mea o formă întunecată, un bărbat înfăşurat într-o mantie şi cu o mască neagră pe ochi.

— Cine eşti dumneata, şi ce cauţi în cavoul acesta, unde n-ai niciun drept să intri? întrebai cu vocea tremurătoare.

Apariţia fantomatică ridică atunci mâna în chip ameninţător şi mi se adresă, cu un glas ce părea că vine dintr-unul din sicriele îngrămădite aici.

— Prinţe Raymond de Paris, vin să-ţi amintesc de jurământul pe care l-ai făcut! Vrei să devii un sperjur?

Jurământul meu! Sfinte Dumnezeule, despre care jurământ vorbea omul acesta?

Dar nu rămăsei multă vreme în nedumerire, căci omul cu mască continuă îndată:

— Sunt trimisul Regelui Spaniei, a aceluia în faţa căruia ai jurat. El îţi reaminteşte acum prin gura mea, şi aceasta pentru ultima oară. Dacă până în opt zile, începând de astăzi, nu-ţi vei îndeplini jurământul, alungând-o din casă pe fiica ta Letiţia şi luându-i numele, – atunci toată lumea va afla că prinţul Raymond de Paris şi-a călcat jurământul şi se va depune plângere împotriva ta la Sfântul Părinte, pentru ca să te afurisească. De aceea, prinţe Raymond de Paris, ia în seamă cele ce ţi-am spus şi îndeplineşte-ţi jurământul.

Auzind aceste cuvinte grozave, m-am prăbuşit la pământ, fără cunoştinţă.

Nu ştiu cât am rămas leşinat în criptă, dar când deschisei ochii, eram singur, – singur cu morţii familiei mele.

Apariţia aceea grozavă, crainicul sinistru, care se ivise pe neaşteptate în faţa mea, dispăruse fără urmă.

M-am ridicat repede în picioare şi când am ieşit afară, când aerul rece al nopţii îmi răcori fruntea, mi-am revenit întrucâtva în fire, şi am început să-mi rânduiesc gândurile.

O! dar mai bine nu mi-aş fi revenit niciodată în fire, căci acum îmi dădeam prea bine seama de realitate, acum ştiam

că va trebui s-o pierd pentru totdeauna pe scumpa mea copilă, pe dulcea mea Letiţia.

Se aflase, deci, în Spania, că Carmencitta îmi dăruise un copil, şi regele se ţinea destul de dârz, cerându-mi îndeplinirea jurământului.

Ba mă şi ameninţase prin trimisul său, şi toată lumea trebuia să afle că sunt un sperjur dacă voi şovăi să-mi împlinesc datoria, eu, prinţul Raymond de Paris, pe al cărui nume nu era nicio pată până în clipa de faţă.

Faţă de o asemenea ameninţare grozavă nu mă puteam răzvrăti. Trebuia să-mi ţin jurământul, asta era limpede pentru mine, dar simţeam în acelaşi timp că odată cu Letiţia va apune şi soarele din casa mea. Norocul va pleca împreună cu dânsa.

Şi totuşi, aşa trebuia să fie, jurământul e sfânt.

Ca un om beat o luai la goană prin parc, apoi prin străzile oraşului.

Mi se poruncise că nu mai trebuie să calc prin palat, nu mai trebuie s-o văd pe Carmencitta.

Dar în cele din urma am izbutit să mă stăpânesc şi am luat-o înapoi spre casă.

Faţă de Carmencitta mi-am ascuns durerea ce-mi năpădea sufletul. Ea mă aşteptase cu nerăbdare, căci totul era pregătit pentru plecarea noastră.

Şi am ajuns din nou la Miramare, la castelul meu din pădure, unde fusesem atât de fericit cu soţia şi copilul nostru.

Din nou îmi fremătau duios copacii încărcaţi de ani. Din nou răsuna glasul dulce al Letiţiei prin încăperile castelului, din nou o vedeam pe Carmencitta plimbându-se visătoare prin aleile înflorite ale grădinii. Totul era aşa cum fusese mai înainte, numai eu devenisem un altul...

Opt zile îmi dăduse răgaz crainicul regelui Spaniei, ca să-mi îndeplinesc jurământul, şi trecuseră de acum două zile, fără ca eu să fi găsit curajul trebuitor, ca s-o pregătesc pe Carmencitta pentru lovitura grozavă ce o aştepta.

Liniştea îmi pierise cu desăvârşire, mă frământam noaptea în pat cuprins de friguri, apoi mă dădeam jos, puneam pe mine o pijama şi începeam să rătăcesc prin încăperile tăcute

ale castelului, mă îmbrăcam şi porneam în pădure, alergând fără ţintă, ca un zănatic, până ce mă prăbuşeam într-un lac de sudoare.

De-abia dacă mă atingeam de mâncarea ce se aducea la masă şi răspundeam într-o doară la întrebările ce mi se adresau.

Eram distrus şi spectrul nebuniei întindea ghearele spre mine, – era tot mai aproape şi eu nu puteam face nimic, eram complet dezarmat.

Bătrânul Cristofor observă cel dintâi tulburarea mea, căci Carmencitta credea că era vorba doar de o indispoziţie trecătoare.

În seara zilei a cincea fui surprins văzând o trăsură oprindu-se în faţa castelului şi de abia îmi venea să cred ochilor, când am zărit coborând dintr-însa pe bătrânul medic al tatălui meu, acela care-i închisese ochii...

Uimit peste măsură, voiam să-i ies în întâmpinare, când am simţit deodată două braţe moi cuprinzându-mă pe la spate şi glasul scump al Carmencittei mele spunându-mi:

— Nu fi supărat pe mine, Raymond, eu l-am chemat pe doctor aici, căci te văd bolnav.

Între timp doctorul intrase de-acum în odaie şi se înspăimântă văzând schimbarea ce se petrecuse în mine.

Fireşte, luasem hotărârea să nu-i încredinţez taina mea, dar m-am lăsat examinat de dânsul şi pentru ca s-o liniştesc pe Carmencitta susţineam întruna că mă simt cât se poate de bine şi că nu-i nimic grav în starea sănătăţii mele.

Doctorul dădu din cap.

— Trebuie să mărturisesc, se adresă el Carmencittei, că nu găsesc niciun simptom îngrijorător. Toate organele sunt sănătoase, doar puţină febră se constată. În ceea ce priveşte trupul, totul e în deplină ordine. În schimb, pare să existe o durere sufletească ascunsă, care influenţează în chip defavorabil asupra trupului... Prinţul a rămas foarte îndurerat de pe urma morţii tatălui său, mâhnirea după cel dispărut sălăşluieşte încă în sufletul lui. Dar pentru asta nu există medicamente. Aerul de munte, – pe care-l aveţi – distracţia prin lectură bună, asta-i totul ce pot ordona în cazul de faţă.

Doctorul luă cina la noi, se urcă apoi în trăsură şi porni la gară.

Cap. 115 – O mărturisire grozavă

După ce plecă doctorul am rămas tăcut, cufundat în mine însumi. Carmencitta îmi ţinea tovărăşie dar n-am schimbat niciun cuvânt împreună.

Ferestrele erau deschise, aerul dulce de vară pătrunse în salon, freamătul frunzelor se auzea ca un concert în surdină, şi numai din când în când ne ajungea la ureche ţipătul strident al unei păsări de pradă, în căutarea victimei. Sărmană păsărică asupra căreia se vor înfige ghearele sale, – cântecul tău va amuţi, nu vei mai revedea pădurea înverzită, eşti pierdută, moartea te aşteaptă.

Sărmană, micuţă Letiţia, s-a dus copilăria ta fericită, zâmbetul voios de pe buzele tale va pieri, eşti pierdută, pierdută pentru totdeauna.

Lacrimile îmi năpădiră ochii, nu mai puteam să le reţin şi deodată începui să plâng cu hohote.

Carmencitta se aruncă atunci la picioarele mele şi nu voi uita niciodată expresia mişcătoare a chipului ei, când privi în sus la mine şi mă imploră să-i mărturisesc ce durere îmi apasă sufletul.

— O, iubitule, îmi spuse ea, cu glasul înecat de lacrimi, când ne-am unit la altar în faţa lui Dumnezeu, ne-am jurat unul altuia să împărţim durerea şi bucuria. Bucuria am împărţit-o într-adevăr, acum lasă-mă să iau parte şi la durerea ta.

— Carmencitta, scumpa mea soţie, am exclamat eu, nu întreba, nu căuta să afli. Doctorul a avut multă dreptate spunând că nu o durere trupească este aceea care mă apasă atât de greu, ci sufletul meu e bolnav şi niciodată nu se va însănătoşi.

— Ba se va însănătoşi, strigă Carmencitta, căci dragostea îl va vindeca. Dar care este durerea ce te apasă atât de grozav, atâta vreme cât o ai pe Carmencitta şi pe Letiţia ta? Spune-mi scumpul meu Raymond, ce suferinţă te copleşeşte?

— Atâta vreme cât vă am pe voi, răspunsei plin de mâhnire, voi fi fericit, e adevărat. Dar când nu vă voi mai avea – sau numai pe una din voi, atunci... atunci?

— Cerul ne va ocroti! exclamă Carmencitta. Nu, nu, bunul Dumnezeu nu ne va despărţi, căci el ne-a împreunat şi tot el ne va ţine laolaltă...

— Nu, Carmencitta! şoptiră buzele mele, fericirea noastră ar fi prea mare, atâta fericire nu poate exista pe pământ. Îngerii Domnului au zburat în jurul nostru şi au aruncat deasupră-ne toate florile pe care le-au cules în Ceruri pentru noi. Şi din pricina asta Satana şi ucenicii să-i ne-au pizmuit şi au uneltit ceva împotriva noastră. Cerul nu mai poate împiedica uneltirea lor josnică, căci fericirea noastră a fost prea mare, ea a întrecut măsura la care au dreptul muritorii şi atunci Dumnezeu a întrebat: „Care parte din fericirea lor o cereţi?” Şi corul necuraţilor a răspuns: „Vrem copilul!”

— Copilul! izbucni Carmencitta, Dumnezeule Atotputernic, copilul! Cum îţi poţi închipui ceva atât de grozav, Raymond? Priveşte-o doar pe Letiţia noastră, – nu vezi cât e de frumoasă, nu vezi ce plină de sănătate este? Nu, nu, ea nu ne va fi răpită!

— Ea ne-a fost răpită de-acum, – o, soţia mea, scumpa mea soţie, a sunat ceasul când trebuie să afli totul. Pregăteşte-te să auzi cea mai mare grozăvie, – trebuie s-o alungăm pe biata noastră Letiţia.

Carmencitta se uită la mine, ca şi cum s-ar îndoi dacă sunt în toate minţile. Ea tremura din tot trupul şi nu putea să scoată o vorbă din cauza lacrimilor ce-i înecau glasul.

I-am apucat mâna, am tras-o spre mine şi aşezând-o pe genunchii mei, i-am povestit totul.

Am făcut asta cu multă cruţare. Am ales fiecare cuvânt, dar adevărul trebuia scos la iveală şi aşa i-am dezvăluit taina cea grozavă, pe care de patru ani de zile o purtam în suflet.

Dragul meu Schulze, nu-mi cere să-ţi descriu noaptea aceea, căci nu trebuie să reînvie amintirea aceea dacă ţin să nu-mi pierd minţile.

Până la răsăritul soarelui am stat împreună cu scumpa mea Carmencitta în odaia aceea şi ne-am sfătuit cum am putea s-o

salvăm pe biata Letiţia şi ajungeam necontenit la convingerea că un jurământ este lucru sfânt, care trebuie ţinut, chiar cu riscul de a pierde fericirea proprie pentru totdeauna!

Carmencitta era aproape să-şi piardă minţile de durere. Mă implora s-o ucid pe dânsa şi copilul, apoi pe mine însumi. Dar eu i-am răspuns că sinuciderea e un păcat şi mai mare decât ruperea unui jurământ.

Mă rugă apoi să fug cu dânsa şi cu Letiţia, să părăsim totul şi să emigrăm în America!

— Mai bine să trăim acolo ca simpli lucrători, împreună cu copila noastră, decât s-o alungăm pe aceasta şi să purtăm titlul prinţilor de Paris.

— De fugit am putea fugi, i-am răspuns eu. Dar destinul ne va urmări şi peste ocean, şi cine ştie dacă puterea regelui Spaniei nu se întinde până acolo. Scumpa mea, vreau să fac totul pentru tine, vreau să jertfesc totul pentru Letiţia. Dar numai numele meu cinstit nu-l pot jertfi, şi datoria aceasta o am faţă de morţii aceia care odihnesc în cripta familiei de Paris.

— Vrei deci s-o alungi pe Letiţia?

— Trebuie!

— Şi unde, – unde vrei s-o duci?

— Întrebarea aceasta mi-am pus-o timp de patru ani încheiaţi. Îl voi trimite pe Cristofor cu dânsa, el o va lăsa la uşa unor oameni de treabă, şi aceştia vor avea milă de un biet copilaş. Cine ar putea fi atât de crud la suflet să refuze adăpost unui copil nevinovat? Pe de altă parte voi umple cu aur buzunarul Letiţiei şi astfel se va bucura de o primire prietenoasă.

— Şi nu vom avea dreptul s-o revedem?

— Niciodată, astfel am jurat regelui.

Carmencitta mă privi aiurită şi-mi spuse cu vocea înecată în lacrimi:

— Atunci... atunci n-o vei vedea nici tu multă vreme pe Carmencitta ta, căci nu voi putea supravieţui pierderii Letiţiei mele.

Ah! prietene, toată noaptea ne-am rotit în jurul aceluiaşi punct, şi ajungeam mereu la acelaşi rezultat: trebuia s-o

jertfim pe Letiţia. Sleită de puteri, Carmencitta adormi în cele din urmă, şi eu o dusei în braţe în camera ei.

Când se trezi, văzui într-însa o fiinţă cu totul schimbată. O tristeţe adâncă se aşternuse pe faţa ei, dar era mai liniştită şi mai stăpână pe sine de cum m-aş fi aşteptat.

Mă rugă numai un singur lucru: să fac un tablou al ei şi cu Letiţia, şi ca să-i împlinesc această dorinţă l-am trimis imediat pe Cristofor la un meşter cunoscut, rugându-l să vină la castel.

Era un pictor german, un anume Wilhelm Müller. Acesta veni şi în două zile schiţă un tablou minunat al mamei şi copilului.

Fireşte că nu-l putuse termina într-un timp atât de scurt, de aceea luă pânza cu sine acasă.

Tabloul acesta nu l-am văzut niciodată, căci ani de zile n-am cutezat să cer să mi-l aducă, şi când mai târziu am cercetat să dau de urmele lui Müller, am aflat că murise, iar copiii săi părăsiseră oraşul.

Am pus să se scotocească toată casa unde locuise, dar nu s-a găsit nicio urmă de tabloul cu pricina.

Sosi şi noaptea grozavă, când trebuia să ne despărţim de Letiţia.

Nici despre asta nu-ţi voi povesti, scumpul meu prieten, căci sunt, doar un om şi n-aş putea reînvia amintirea acelei nopţi, căci asta m-ar omorî.

Voiam s-o trimit pe Letiţia cu bunul meu Cristofor, în vreme ce Carmencitta, care zăcea la pat bolnavă de friguri, părea că doarme.

Dar tocmai în clipa când bătrânul meu servitor o ridică din pătuţ pe copilă, Carmencitta dădu buzna în odaie ca o leoaică ce vrea să-şi apere puii, se aruncă asupra Letiţiei şi vru s-o smulgă din braţele lui Cristofor. Dar eu m-am aşezat între dânşii, o cuprinsei în braţe pe nefericita mamă şi o trăsei înapoi cu forţa, ducând-o leşinată de acolo. În timpul acesta Cristofor dispăru cu copila şi de-atunci... am revăzut-o de-abia în ziua, în care am regăsit-o după ani îndelungaţi.

*

* *

Glasul prinţului suna ciudat când rostise aceste cuvinte, – nu era o susţinere fermă, ci mai mult o întrebare, o îndoială care pornea din adâncul sufletului său.

Prinţul Raymond continuă, cu un zâmbet dureros pe buze:

— Poate că a fost un adevărat noroc că în clipa următoare nu mai trebuia să mă gândesc la nenorocita copilă, căci acum era vorba de viaţa Carmencittei mele.

Nişte friguri grozave o cuprinseră pe nefericita mea soţie în noaptea aceea, şi a fost o adevărată minune că medicii au scăpat-o atunci de la moarte.

Dar era numai o amânare pe care Cerul ne-a îngăduit-o.

Când Carmencitta se însănătoşi – o însănătoşire aparentă, numai – s-a pus chestiunea să părăsim castelul de vânătoare. Lucrul acesta apărea ca o necesitate de neînlăturat, căci cum am fi putut rămâne mai departe la Miramare unde fiecare odaie, fiecare mobilă, ne aducea aminte de Letiţia, – unde vedeam în grădină locurile ei de joacă şi în pădure copacii sub care se odihnise micuţa de atâtea ori?

Da, trebuia să părăsim locul acela de groază, şi de aceea am predat castelul unui servitor de încredere, iar pe bătrânul Cristofor l-am trimis la Bastia, dându-i titlul de castelan al palatului familiei de Paris. Căci nici credinciosul meu servitor nu mai voia să rămână la Miramare, unde totul îi aducea aminte de nefericita copiliţă.

De când se ridicase de pe patu-i de suferinţă, de pe urma bolii grozave, Carmencitta nu rostise niciodată numele Letiţiei. Ea făcea sforţări să zâmbească, dar surâsul care se desena pe buzele ei era trist, nespus de trist. Ea voia să-mi dovedească dragoste şi se alipea de mine cu şi mai multă duioşie ca odinioară, dar când căutam s-o strâng cu foc în braţele mele, când voiam s-o iubesc ca în vremurile dinainte, dânsa se dădea înapoi îngrozită aproape, în ochii ei frumoşi lucea o sclipire ciudată şi-mi spunea cu o voce tremurândă:

— Nu, Raymond, s-a dus cu dragostea noastră, cu fericirea noastră, nu mai avem dreptul să dăm viaţă unei fiinţe, deoarece ştim că va trebui s-o dăm pierzaniei.

Cuvintele acestea ale Carmencittei mi se împlântau în piept ca un pumnal. Lăsam capul în piept şi mă îndepărtam repede de dânsa, ca un criminal.

Am luat hotărârea să întreprind călătorii cu dânsa, în nădejdea că impresiile felurite vor îndepărta melancolia de care era stăpânită biata femeie. Ea nu cunoştea încă lumea şi de aceea speram să obţin succese de pe urma voiajurilor.

Am plecat cu ea în Elveţia. Dar munţii uriaşi ai frumoasei ţărişoare o întristară şi mai mult, căci erau acoperiţi cu zăpadă veşnică, atât de asemănătoare cu un linţoliu... Am dus-o în Germania, i-am arătat Berlinul, apoi ne-am îndreptat spre Paris, spre Londra, spre Bruxelles... Dar în zgomotul oraşelor mari, îi revenea boala.

M-am aventurat apoi cu dânsa pe mare şi întinsul albastru al apei părea că-i liniştea nervii, dar mai târziu îmi mărturisi că în fiecare noapte furtunoasă implora Cerul să scufunde vaporul, pentru ca să fim odată izbăviţi de suferinţă.

Am străbătut America, am trecut în Japonia, apoi am pornit spre Africa, am trăit o vreme în Egipt, – dar nimic, nimic nu putea să vindece tristeţea ei adâncă.

La Paris se produse pe negândite o hemoragie. Medicii erau foarte îngrijoraţi şi dădeau din umeri când îi întrebam dacă se va mai însănătoşi.

Vigoarea ei tinerească învinse însă şi acest acces, dar de atunci începu să lâncezească şi slăbea din ce în ce mai mult. Un medic bătrân mă sfătui să plec cu ea la Madeira. Clima minunată a acestei insule, care s-ar putea numi cu drept cuvânt „paradisul lumii”, este cât se poate de eficace pentru bolnavii de piept şi unii dintre aceşti năpăstuiţi ating acolo vârste respectabile.

Am închiriat acolo o căsuţă fermecătoare pe malul mării şi de pe balconul ei priveam departe pe marea albastră, care se pierdea la orizont. Braţ la braţ rătăceam sub bolţi de viţă, ne odihneam sub arborii de migdale şi portocale sau plecam cu gondola pe mare. Şi se părea, într-adevăr, că biata mea Carmencitta îşi revine la viaţă.

Au trecut cinci ani şi Carmencitta înflorise din nou în toată frumuseţea ei, faţa îi era îmbujorată, ochii strălucitori; dar

exista o zi pe an care însemna primejdie pentru dânsa. Aceasta era ziua de naştere a Letiţiei. Atunci trupul ei se încovoia ca al unei bătrâne, plângea neîncetat şi orice încercare de a o mângâia era zadarnică.

Şi într-o dimineaţă a zilei aceleia grozave, am găsit-o înecată în lacrimi, şi pe când mă aplecam spre ea s-o consolez, îmi spuse:

— Astăzi a împlinit zece ani!

De-abia rostise aceste cuvinte că se făcu palidă, scoase un ţipăt uşor, apoi o podidi sângele pe gură şi de data aceasta ştiam că moartea o pândeşte de aproape.

Sărmana mea Carmencitta nu se mai însănătoşi! Patru luni încheiate a luptat împotriva bolii care o distrugea, şi timpul acesta şi-l petrecea în pat, sau pe fotoliul pe care-l aşezam afară, la ţărmul mării, sub platanul ei iubit. Din ce în ce mai mult se prăpădea biata fiinţă şi dintr-însa nu mai rămăsese decât umbra Carmencittei pe care o cunoscusem odinioară.

Apoi... veni sfârşitul.

Era o noapte minunată, în care Dumnezeu aprinsese toate stelele pe cer, iar luna lumina ca un glob uriaş, răsfrângându-se în apa mării.

Ea mă rugă s-o mai duc o dată afară, pe balcon.

I-am îndeplinit dorinţa şi am aşezat-o pe un divan care-şi avea locul acolo.

Palidă şi respirând din greu, privea visătoare spre stele.

— Dă-mi mâna, Raymond, îmi spuse cu vocea înceată, aşează-te lângă mine, vreau să te simt aproape...

Mă lăsai în genunchi lângă divan, şi eram nevoit să fac sforţări disperate ca să nu izbucnesc în lacrimi. Căci altfel i-aş fi dat a înţelege că i se apropia sfârşitul.

— Nu, nu te sili, îmi spuse ea, zâmbind dureros, văd doar prea bine că vrei să plângi, să plângi pentru mine. Ah! scumpul meu Raymond, va trebui să plângi toată viaţa, căci eu nu voi mai fi cu tine.

Rămase tăcută, din cer căzu o stea, străbătu spaţiul, se stinse şi pieri...

— Spune-mi, Raymond, e adevărat că atunci când cade o stea trebuie să-ţi exprimi o dorinţă şi această dorinţă se

îndeplineşte apoi?

— Aşa se spune, scumpa mea soţioară.

Ea tăcu o clipă, apoi îşi întoarse capul spre mine şi-mi şopti:

— Ştii tu ce mi-am dorit, iubitule? Mi-am dorit s-o regăsesc colo sus pe scumpa mea Letiţia.

Pentru prima oară din noaptea aceea grozavă, buzele ei rostiră numele Letiţiei.

— Cât de frumoase, cât de fermecătoare sunt stelele! exclamă dânsa, – şi-mi face impresia că toate sunt ochi de copii şi privesc jos, spre mine. Şi ochii Letiţiei sunt printre ele, da, acolo... acolo îi văd... Ea poartă un veşmânt alb şi cosiţele-i negre se revarsă pe umeri... O! scumpă Letiţia, copila mea... vin... vin... nu vei mai rămâne multă vreme fără mămiţica ta.

Mi se rupea inima de durere, voiam s-o cuprind în braţe şi s-o implor să mă ia cu dânsa, acolo unde ne aştepta copila noastră, – şi totuşi, nu era dovedit cu nimic că Letiţia nu se mai afla printre cei vii.

Dar în privinţa aceasta nu puteam nădăjdui mult. Pe când mă aflam la Madeira l-am însărcinat pe avocatul meu din Bastia să întreprindă cercetări pentru a afla locul unde se găsea mititica, dar cu toate că dânsul făcuse tot ce-i stătuse în putinţă şi n-a cruţat banii, n-a putut da de urma ei. Mai mult ca sigur că nu mai era în viaţă, – poate că în noaptea când am alungat-o, vreun animal sălbatic o atacase, sau pe când mergea singură-singurică înainte, căzuse în apă şi se înecase.

— Raymond! exclamă deodată Carmencitta, strângându-mi mâna cu degetele ei de gheaţă, – Raymond, eu nu-l voi vedea pe Dumnezeu!

— Ba îl vei vedea, scumpa mea soţioară, de ce să-ţi fie interzisă vederea chipului său sfânt, când toată viaţa ta ai fost bună şi credincioasă?

— Nu. Nu. Eu nu-l voi vedea, căci sunt o mamă care şi-a alungat copilul de la sine. N-ar fi trebuit să îngădui să se întâmple aceasta, şi în noaptea când mi-ai dezvăluit taina grozavă, ar fi trebuit să fug împreună cu dânsa, să mă ascund în vreun colţ retras de lume, unde aş fi putut trăi neştiută de

nimeni. Dar n-am putut să mă hotărăsc la asta, căci te iubeam prea mult, Raymond. Dragostea noastră a fost un mare păcat, şi de aceea voi... ah! de ce nu mai văd stelele? De ce se întunecă în jurul meu? de ce au pierit toate, stelele frumoase, steluţele... şi luna... unde e?... Raymond, dă-mi mâna... e atât de întuneric... ascultă... marea vuieşte... ce vuiet sinistru... parc-ar rosti numele ei... Letiţia!

Şi cu numele copilului ei pe buze îşi dădu sfârşitul...

A murit liniştită, fără suferinţe şi sufletul ei părăsi trupul pe nesimţite.

Şi se înălţă spre lumina veşnică, acolo unde luceau stelele voioase, unde o aştepta Letiţia.

Dumneata îmi vei pricepe durerea, doctore, dumneata vei înţelege că odată cu Carmencitta am pierdut tot ce aveam mai de preţ în această lume.

În primele zile eram aproape să-mi pierd minţile, căci deşi văzusem apropiindu-se catastrofa, n-am putut niciodată să mă împac cu gândul că voi rămâne singur, fără femeia iubită.

Când, în cele din urmă, m-am liniştit întrucâtva – pe dinafară numai, scumpe prieten, căci în sufletul meu Carmencitta trăieşte şi astăzi încă şi durerea pentru pierderea ei tremură încă în mine – când am fost în stare să judec mai limpede, am scris la Bastia, comandând un monument funerar cum nu s-a aşezat încă nici pe mormântul unei regine. E lucrat din marmură neagră şi reprezintă un mic templu, al cărui acoperiş e susţinut de şaisprezece coloane. Şi templul acesta e împodobit de trei figuri care simbolizează însuşirile de seamă ale Carmencittei: Dragostea, Credinţa, Frumuseţea.

Monumentul priveşte spre întinsul mării şi orice străin care vizitează Madeira e condus în apropierea lui şi când întreabă: „Cine odihneşte aici?”, i se răspunde: „Aici odihneşte Carmencitta cea credincioasă”.

Căci astfel glăsuieşte inscripţia săpată pe o placă de marmură, susţinută de cele trei figuri simbolice.

Şi valurile salută monumentul, trimiţându-şi freamătul lor ca imn de tristeţe, iar cerul veşnic albastru străjuieşte deasupra lăcaşului de veci al Carmencittei pe care florile minunate ale Madeirei îl înconjoară din toate părţile.

N-am rămas multă vreme în paradisul acela, căci prea erau triste amintirile care mă legau de dânsul.

Am început să călătoresc de-a lungul şi de a latul pământului, încercând să-mi înăbuş durerea ce-mi copleşea sufletul.

Dar n-am izbutit, şi m-am întors la mormântul ei, unde zile întregi priveam spre cele trei statui, – ale Dragostei, Credinţei şi Frumuseţii. Şi se părea că ele prind viaţă şi fiecare capătă înfăţişarea scumpei mele dispărute.

Şi astfel trecu vremea, părul îmi încărunţea şi lumea mă invidia că eram prinţul de Paris, şeful familiei cu acelaşi nume.

O! dac-ar fi putut bănui cât eram de nenorocit!

Multă vreme nu m-am reîntors în Corsica, căci nu voiam să mai revăd ţara de care mă legau atâtea suferinţe. Dar în cele din urmă n-am putut evita aceasta, căci afacerile reclamau prezenţa mea şi astfel am revenit, după vreme îndelungată, pe pământul strămoşesc.

O! scumpul meu prieten, nu prea am avut multe bucurii de când m-am reîntors aici.

E drept, am regăsit-o pe Letiţia, dar... doctore, nu căuta să cercetezi, nu căuta să pătrunzi în sufletul meu... durerea cea mai mare a vieţii mele, nu pot, nu vreau să ţi-o dezvălui... Compătimeşte-mă, deplânge-mă, căci sunt un om nenorocit.

O îndoială grozavă sălăşluieşte în sufletul meu, care mă va face să-mi pierd minţile. Iacă nu voi izbuti s-o limpezesc, căci...

În clipa aceasta răsunară în curtea castelului sunete de cornuri de vânătoare, şi pătrunseră până în bibliotecă, unde prinţul Raymond dezvăluise doctorului Schulze taina vieţii sale.

— Ce înseamnă asta? strigă prinţul şi se apropie de fereastră. Ce-mi văd ochii? Facle... lumini... vânători... cine porneşte la vânătoare?

Cristofor intră în odaie şi se apropie de stăpânul său.

— Alteţă, spuse bătrânul, am să vă fac o comunicare importantă... Pot vorbi?

— Vorbeşte, prietene, ştii doar foarte bine că n-am nicio

taină faţă de doctor.

— Aţi auzit cornurile de vânătoare?

— Da, le-am auzit.

— Şi ştiţi ce înseamnă asta?

— Ce întrebare? Înseamnă pornirea la vânătoare.

— Da. Însă la care vânătoare? întrebă bătrânul cu un surâs ciudat.

— Vorbeşti în enigme, spuse prinţul. Nu-mi aţâţa curiozitatea, ci spune-mi ceea ce ştii. În primul rând, cine porneşte la vânătoare?

— Fratele dumneavoastră Robert, şi Alteţa Sa Prinţesa.

— Cum, fiica mea? Nu mi-a spus nimic despre asta! Dar când s-a hotărât vânătoarea aceasta?

— De-abia acum un sfert de ceas au primit poruncă vânătorii să fie gata de drum.

— Dar sunt adunaţi hăitaşii, – ce altă vânătoare se poate face noaptea, decât o hăituială?

— Aşa e, şi pentru vânătoarea aceasta e îndeajuns dacă contele Robert are la dispoziţie zece bărbaţi hotărâţi... E vorba de un vânat de preţ, – un singur exemplar, – şi ştiţi dumneavoastră, Alteţă, cum se numeşte vânatul acesta?

Prinţul privi cercetător la Cristofor, iar doctorul Schulze se ridică în picioare şi privirile lui încordate se fixară pe faţa bătrânului servitor.

— Vânatul pe care contele Robert şi prinţesa Gilda nădăjduiesc să-l răpună în noaptea aceasta, se numeşte... Egizio Ettore.

Prinţul se dădu un pas îndărăt şi privirile sale scăpărau de mânie.

— Egizio Ettore! exclamă el. Oare şi-a pierdut minţile fratele meu că vrea să se ia după brigand? Cine i-a dat gândul acesta?

Bătrânul Cristofor dădu din umeri, apoi spuse:

— Contele Robert este de multă vreme duşmanul de moarte al lui Egizio Ettore, şi acum a sosit prilejul favorabil. O femeie din satul Viola l-a trădat pe brigand, una de-i spune Pia Santini şi despre care nu se prea vorbeşte bine.

— Şi femeia aceasta l-a trădat pe Ettore fratelui meu?

spuse prinţul, gânditor. Ce a îndemnat-o să se adreseze fratelui meu Robert?

— Asta n-o mai ştiu, răspunse Cristofor. Atâta vă pot spune doar, că fratele dumneavoastră i-a făgăduit femeii douăzeci de mii de franci în cazul când Ettore va fi făcut prizonier în casa ei.

— Şi casa aceasta se află în satul Viola?

— Întocmai, Alteţă, în satul Viola.

— Bine! spuse prinţul. Doresc şi eu să iau parte la vânătoare. Mă vei însoţi Cristofor, şi dumneata de asemenea, doctore Schulze.

— Mă iertaţi, Alteţă. Dar v-aş ruga să mă dispensaţi de această vânătoare. Nu voi participa niciodată la vânătoarea după un om. Cu atât mai mult când e vorba de Egizio Ettore, căci am salvat cândva viaţa acestui brigand, şi n-am dreptul să întind acum mâna, pentru a i-o lua înapoi.

— Scumpul meu prieten, spuse prinţul Raymond, ai putea oare crede că am de gând să fac vreun rău lui Egizio Ettore? Nu, în niciun caz. Însoţeşte-mă, şi vei vedea în ce chip vreau să vânez astăzi.

În clipa aceasta se auziră din nou de jos cornurile de vânătoare, apoi faclele şi luminile se pierdură în depărtare, şi se auzi tropotul cailor. Contele Robert de Paris părăsise castelul Miramare.

Cap. 116 – Păcatul lui Abdallah

Ce zile fericite au venit pentru Egizio Ettore.

În sfârşit, soarta părea să-i dăruiască o mică răsplată. Pentru toate suferinţele îndurate, pentru încercările fără seamăn prin care trecuse.

De când Letiţia trăia alături de brigand, sus pe piscul Fontanellei, se părea că o familie îşi sălăşluise cuibul în inima muntelui uriaş.

Pretutindeni întâmpinai râsete şi voie-bună şi însuşi Egizio Ettore, a cărui figură exprima întotdeauna numai seriozitate, pe care-l vedeai numai rareori zâmbind, nu se mai putea reţine acum să împărtăşească veselia celorlalţi.

De fapt era o plăcere deosebită s-o priveşti pe Letiţia cum robotea de zor în gospodăria ei micuţă şi cum se ostenea să facă din ascunzătoarea bandiţilor, un adevărat cuib de familie, unde fiecare să se simtă ca la el acasă.

Pe câtă vreme înainte se lăsase totul la voia întâmplării, fiecare luând masa când se nimerea, plecând şi venind când îi poftea inima, acum domnea pe creştetul Fontanellei ordine desăvârşită, legată de o curăţenie exemplară.

Masa frumos pregătită pe care o găseam briganzii când se-ntorceau acasă din incursiunile lor, ar fi putut face cinste oricărei gospodării de oameni aşezaţi şi mâncarea pe care o gătea Letiţia pentru Ettore şi oamenii săi, nu lăsa nimic de dorit.

Fireşte, buna gospodină avea şi un ajutor harnic, care aştepta doar un semn, ca să îndeplinească tot ceea ce i se poruncea. Acesta era mucalitul Tric-Trac, care asculta de Letiţia ca de o adevărată stăpână şi o întâmpina cu respectul cu care era obişnuită odinioară, în casele nobile unde servise.

În ruptul capului nu voia să renunţe s-o numească pe Letiţia „Doamnă”, deşi dânsa îl oprise în repetate rânduri, căci nu-i plăcea deloc să fie numită altfel decât pe numele ei de fată.

Când Ettore împreună cu cei trei francezi şi Hector Gardane lipseau de acasă, ducându-se la vânătoare sau la treburile lor de briganzi, atunci Tric-Trac îi ţinea tovărăşie Letiţiei, lucrau împreună, făceau ordine în casă şi Tric-Trac se pricepea să-i spună glume pline cu miez, care o făceau pe Letiţia să râdă cu hohote.

Vorbeau despre Paris, pe care şi Letiţia îl văzuse, şi Tric-Trac nu obosea niciodată povestind lucruri interesante din capitala lumii, pe care o cunoştea ca nimeni altul.

În schimb, Letiţia îi cânta cântece corsicane, pe care dânsul le asculta cu nespusă plăcere.

Când ceilalţi se-ntorceau acasă găseau masa pusă şi Tric-Trac servea cu multă graţie mâncărurile, pe care briganzii le înfulecau cu mare poftă. Proviziile nu lipseau deloc, căci pădurea era plină de vânat şi din satele apropiate aduceau tot de ce era nevoie pentru bucătărie şi pivniţă.

În vremea din urmă, Egizio Ettore nu observase niciodată vreun urmăritor în regiune, nimeni nu-l urmărise în ascunzătoarea sa şi se părea că autorităţile franceze pot lua cele mai straşnice măsuri, căci de prins tot nu-l vor prinde. El se temea numai de un singur lucru şi acesta era trădarea din partea vreunui prieten.

Dar Ettore se gândea în fel şi chip cine ar putea fi acela, dintre oamenii cu care venise în atingere, care l-ar putea vinde, – însă nu găsea pe niciunul în stare de o asemenea faptă.

Nu, de o asemenea mârşăvie nu socotea pe nimeni în stare. El nu se putea gândi numai la aceia care trăiau în imediata lui apropiere, ci şi la locuitorii satelor învecinate, prin care trebuia să treacă atunci când pornea în vreo incursiune.

Păstorii îl iubeau ca pe un frate, ar fi dat pentru dânsul tot ce aveau şi n-ar fi pregetat nicicând să-i dea de veste dacă-l ameninţa vreo primejdie de undeva.

Printre ţăranii din satele învecinate s-ar fi găsit vreunul care să fie ispitit de premiul mare pus pe capul brigandului Corsicii, dar niciunul n-avea poftă să-şi dea viaţa în schimbul acesta, căci toţi ştiau prea bine că, chiar în clipa din urmă, când i s-ar pune cătuşele în jurul mâinilor, Egizio Ettore îl va ucide fără milă pe acela care s-ar fi făcut trădătorul lui.

Dar trădarea lucrează pe ascuns, ea poartă veşmântul nopţii întunecoase, în aşa fel că nu poate fi observată, şi e un fapt constatat demult, că de cele mai adeseori trădătorii se recrutează din rândurile acelora care stau mai aproape de inima unui om, care par să fie cei mai buni prieteni ai săi.

Împăratul Juliu Caesar a căzut sub mâna lui Brutus, care fusese pe vremuri cel mai bun prieten al său, – Wallenstein şi-a dat viaţa pentru că se încrezuse prea mult în bătrânul Piccolmini, – Varus a fost distrus cu legiunile sale în pădurea din Teutoborg, căci Hermann, Cberuscul, care fusese până atunci aliatul său, l-a atras în mlaştini, pregătindu-i mormântul acolo. Şi istoria e plină de asemenea pilde despre trădarea prietenilor.

Şi de ce n-ar cădea şi Egizio Ettore de pe urma uneltirilor unui om care era scump inimii sale, căruia îi dăduse toată

încrederea sa?

*
* *

Pe piscul Fontanellei domnea linişte desăvârşită. Cei trei francezi se aflau într-o escapadă, iar în ruină nu se aflau decât Egizio Ettore, frumoasa lui soţie, Letiţia, şi bunul Tric-Trac.

Ei se duseră la culcare şi Letiţia îşi pusese capul pe pieptul brigandului, adormind astfel, strâns lipită de el.

Deodată se auziră de afară bătăi puternice în uşă, iar o voce striga cât putea de tare:

— Letiţia, ei Letiţia, deschide-mi!

Egizio Ettore avea un somn foarte uşor, căci viaţa aventuroasă pe care o dusese îl făcuse să fie veşnic cu urechea la pândă.

Cum auzi bătăile, el fu pe picioare şi se îmbrăcă la repezeală. Prima lui grijă fu să-şi arunce privirile la puşca pe care o avea întotdeauna pregătită lângă pat, şi într-adevăr, de data aceasta el era aproape sigur că va fi nevoie să se apere.

Letiţia se trezise şi ea şi când chemarea de afară se repetă şi numele ei răsună din nou în liniştea muntelui, dânsa sări din aşternut şi exclamă cu voce înceată:

— Dumnezeule Atotputernic, ce să însemne strigătele acestea? Au venit oare să ne atace?

În clipa ceasta Tric-Trac dădu buzna în odaia în care se aflau cei doi soţi; el îşi trăsese în grabă numai o pereche de pantaloni şi ţinând mâinile împreunate, exclamă:

— Vino repede, căpitane, s-a întâmplat un lucru ciudat: una din stâncile uriaşe de pe Fontanella s-a preschimbat într-o făptură omenească şi pare să aibă de gând să ne facă o vizită. Afară se află un monstru, de care nu poţi şti lămurit dacă e adevărat om din carne şi oase, sau numai o arătare din alte lumi, – şi uriaşul acesta loveşte în uşă cu o mână, care e cel puţin tot atât de mare ca o furcă şi cu un glas care aminteşte pe acela al unui tigru înfuriat, cere să-i dăm drumul

în peşteră.

— Acesta nu poate fi decât Abdallah şi nimeni altul! exclamă Letiţia. Îl cunoşti şi tu, Egizio, – deşi numai din cele ce ţi-am istorisit eu despre dânsul –, dar ştii bine că nu avem un prieten mai credincios ca dânsul. Probabil că e vorba de ceva foarte serios, de a cutezat să vină până aici. Ştii doar că mi-a fost un prieten şi sfătuitor credincios şi că demult aveam dorinţa să-ţi fac cunoştinţă cu el.

— Vreţi să-l lăsaţi înăuntru, căpitane? întrebă Tric-Trac, oarecum îngrozit. Îngăduiţi-mi să vă spun că, în cazul acesta, va trebui să ridicaţi puţintel tavanul încăperii, căci altfel nu văd cum ar putea intra aici uriaşul acesta.

Prevăzător cum era, Ettore luă puşca cu dânsul şi se duse să deschidă poarta.

Şi, într-adevăr, Letiţia nu greşise: Abdallah era vizitatorul neaşteptat.

— Dumneata eşti Egizio Ettore! spuse uriaşul şi glasul său tremura în vreme ce rostise aceste cuvinte. Nu mă cunoşti, dar eu te cunosc pe dumneata, căci o fiinţă la care ţii mult, mi-a istorisit atâtea despre brigandul Corsicii, încât, chipul lui trăieşte în sufletul meu. Da, dumneata eşti Egizio Ettore.

— Şi dumneata... Dumneata eşti Abdallah uriaşul, răspunse brigandul, apucând mâna vizitatorului şi strângând-o cu putere într-a sa. Nu poţi fi un altul, căci formele neobişnuite ale trupului dumitale mi-o dovedesc cu prisosinţă. Vino înăuntru şi consideră casa mea ca a dumitale proprie.

Abdallah păşi pragul.

Şi în clipa aceea el îşi spuse că e un laş şi un ticălos, căci ştia prea bine că nu venise în această casă pentru a aduce fericirea, şi nu prietenia îi mânase paşii aici, ci un gând criminal.

Acum începea să-i pară nespus de rău că ascultase spovedania pe care i-o făcuse Pia, căci îi venea peste mână să-l trădeze pe acela care îl primea cu atâta tragere de inimă în casa lui.

Şi acum trebuia să joace teatru, acum trebuia să se folosească de minciuni, lucru pe care-l dispreţuise întotdeauna la alţi oameni. Şi se cutremura la gândul că va da

ochi cu Letiţia.

I se părea că intenţiile sale îi erau scrise pe frunte şi că frumoasa madonă îşi va da seama îndată că e un mincinos, un înşelător.

Dar Ettore îl apucase de-acum de mână şi-l trase în odaia în care Letiţia aştepta cu înfrigurare.

— Tu eşti, într-adevăr! îl întâmpină ea pe musafir. Oricare ar fi gândul care te-a adus aici, binecuvântată fie intrarea ta în această casă.

Abdallah se înroşi ca o fată mare, lăsă ochii în jos şi privi în pământ.

— Aşa e dânsul, spuse Letiţia, se înroşeşte îndată, apleacă ochii, dar asta e mărturia sufletului cinstit, scumpul meu Egizio. Şi acum, ia loc, Abdallah şi fii binevenit în casa noastră. După cum vezi, trăim într-un castel aerian, care se ridică deasupra capetelor oamenilor, şi când ne vine poftă putem privi în jos la toţi. Dar nu suntem atât de trufaşi, suntem mult prea fericiţi pentru a pizmui norocul altora. Nu-i aşa, Ettore?

Şi frumoasa femeie se lipi cu duioşie de iubitul ei şi cu ochi visători privea la dânsul.

— Da, suntem fericiţi, Abdallah, continuă ea. Atât de fericiţi cât pot fi oamenii pe acest pământ şi nădăjduiesc că şi tu eşti fericit, nu-i aşa? Vorbeşte, cum o mai duci colo jos, în Viola? Te-ai căsătorit cu aleasa inimii tale? Am auzit că voiai să faceţi nunta? Cu dragă inimă aş fi venit şi eu cu Ettore, dar ştii, Abdallah, Egizio spunea că n-ai prea fi în siguranţă acolo şi apoi el nu poate suferi satul ăsta. Dar de ce nu vorbeşti nimic, Abdallah? Parcă, ţi-ar fi teamă să mă priveşti! Ce-i cu tine, Abdallah, – nu cumva te-a lovit vreo nenorocire?

— Da, o nenorocire, murmură buzele uriaşului, şi din pricina asta am şi venit aici.

— Ca să găseşti sprijin la noi, se grăbi să intervină Ettore. Atunci îţi doresc bun venit din toată inima. Dacă vrei să intri în banda mea, te primesc din toată inima, căci am nevoie de un bărbat ca dumneata, deşi nu se poate spune întotdeauna că într-un trup mare sălăşluieşte şi un suflet de viteaz, – dar Letiţia mi-a vorbit atât de bine de dumneata, mi-a istorisit cu

câtă dragoste ai îngrijit de ea în timpul călătoriei de la Paris până aici, încât sunt perfect încredinţat de cinstea dumitale. Dar sunt de părere ca înainte de a intra în vorbă, şi înainte de a ne spune motivul care te-a adus aici la o oră atât de neobişnuită, – să îmbucăm câte ceva, căci mâncarea face bine în toate împrejurările vieţii. Hei, Tric-Trac, ia scotoceşte puţin prin pivniţă şi adă musafirului nostru tot ce găseşti mai bun acolo.

Tric-Trac apăru în pragul uşii şi măsură cu privirea statura uriaşă a lui Abdallah, în vreme ce trăsăturile sale exprimau o anumită tulburare.

— Iertaţi, căpitane, dar n-avem în bucătărie decât un sfert de viţel şi o pulpă de căprioară... Mă tem că asta nu va fi de ajuns să astâmpere cât de puţin foamea preacinstitului nostru musafir... şi cele câteva sticle de vin care se mai găsesc în pivniţă nu vor schimba prea mult situaţia...

Egizio Ettore şi Letiţia izbucniră în râs şi-i spuseră să nu-l considere pe Abdallah ca pe un mâncăcios prea mare.

— Nu voi mânca nimic, se împotrivi uriaşul, numai un păhărel cu vin v-aş ruga să-mi daţi, căci urcuşul pe munte mi-a făcut sete. Cum aş putea să mă bucur de plăcerea unei mese, când sunt atât de nenorocit!?

Şi uriaşul se prăbuşi în scaun, cuprinzându-şi capul cu mâinile-i enorme.

— Ei, dar ce ţi s-a întâmplat, Abdallah, strigă Letiţia, aplecându-se asupra lui, plină de compătimire. Orice ar fi, mărturiseşte-ne fără teamă şi fii încredinţat că Ettore te va ajuta.

— Bine, izbucni uriaşul, vă voi spune... am fost înşelat. Înşelat în chip ruşinos... şi tocmai de aceea în care m-am încrezut mai mult.

— Ah! asta e! exclamă Ettore, întunecându-se la faţă. Când am auzit de la Letiţia că eşti îndrăgostit de Pia Santini şi că ţi-ai pus în gând să te însori cu ea, am vrut să vin la dumneata ca să te împiedic de la pasul acesta, să te sfătuiesc să nu te încrezi în femeia asta vicleană. Dar... pe de o parte era de-acum prea târziu, căci aţi luat-o cam prea repede cu nunta voastră, iar pe altă parte ştiu mai bine ca oricare altul că e

mai uşor să convingi un tigru să-şi lase prada din labe şi un vultur să dea drumul mielului pe care-l ţine în cioc, decât să împiedici un îndrăgostit de la prostia pe care e pe punctul s-o facă. Acum ştiu dincotro bate vântul, continuă Ettore, clătinând din cap. Probabil că ţi-ai dat seama de caracterul adevărat al Piei? Văd că dai din cap, ceea ce înseamnă că am grăit adevărul. Bine, dă-i drumul, prietene, vorbeşte, spune fără şovăială ce durere ţi-a pricinuit şi fii încredinţat că te voi răzbuna cum se cuvine, dacă nu eşti în stare s-o faci singur. Mai am o socoteală veche cu nevasta pădurarului şi Egizio Ettore îşi plăteşte întotdeauna datoriile.

— Da, ai dreptate, Ettore, spuse Abdallah, cu glasul trist. Mai bine n-aş fi cunoscut-o niciodată pe Pia, dar proverbul spune că atunci când Dumnezeu vrea să-l piardă pe om, îi trimite în cale o femeie frumoasă. Şi aşa mi s-a întâmplat şi mie! Ah! aş fi putut pune mâna în foc pentru Pia, – credeam atât de mult într-însa, şi acum...

Uriaşul îşi îngropă faţa în palme, ascunzându-şi-o sub degetele-i enorme.

Ettore şi Letiţia credeau că în felul acesta voia să-şi ascundă durerea, – dar adevărul era că Abdallah căuta să împiedice ca ei să vadă roşeaţa trădătoare ce-i acoperea obrajii.

— Linişteşte-te, Abdallah, spuse Letiţia apropiindu-se de uriaş şi punându-i mâna pe umăr. Istoriseşte-ne ce ţi-a făcut Pia şi fii încredinţat, că dacă va fi nevoie de răzbunare, Egizio al meu va şti s-o aducă la îndeplinire, cu vârf şi îndesat. Haide, nu ne mai lăsa în nedumerire!

După o pauză scurtă Abdallah luă cuvântul, evitând cu grijă să privească în ochii Letiţiei sau ai lui Ettore:

— Printr-un om de încredere mi-aţi trimis de curând trei mii de franci, cu care să-mi cumpăr o căsuţă şi o bucată de pământ. Şi de fapt, acesta era visul meu, visul unui om care o viaţă întreagă a vagabondat prin lume, fără să aibă o patrie, fără căpătâi. Dar voiam s-o fac fericită şi pe Pia, căci şi dânsa era fără adăpost, după ce casa pădurarului Santini fusese distrusă de foc. Am cumpărat, deci, o căsuţă şi ceva pământ, plătind pentru asta cei trei mii de franci pe care îi aveam,

rămânând dator încă două mii.

— Asta n-ar fi trebuit să faci, Abdallah, interveni Letiţia. Nu trebuia să cumperi mai mult decât îţi îngăduiau mijloacele.

— Aşa m-am gândit şi eu, dar Pia a izbutit să mă convingă, spunându-mi că nu face s-o luăm prea de la început, şi era mai bine s-avem ceva ca lumea. Şi în definitiv, ce era să fac? Când îţi cumperi de-acum o casă, vrei să fie şi pe placul nevestei.

— Ei, dar asta nu-i cine ştie ce lucru grozav, în definitiv – interveni Ettore – vei munci cu silinţă şi cu timpul îţi vei achita datoria, până ce vei ajunge stăpân deplin pe căsuţă şi pământ.

— Şi asta mi-am spus-o! exclamă uriaşul. Dar ce-o să ziceţi când veţi afla că toată proprietatea aceea, cu grădină şi pământ cu tot a costat numai o mie cinci sute de franci, căci, ieri, pe când mă aflam întâmplător în grădină, am auzit şoapte în tufiş, şi apropiindu-mă, am văzut-o pe nevastă-mea, Pia, stând în faţa unui bărbat, şi acesta îi pusese pe masa care se găsea acolo, câteva fişicuri cu bani. Şi pe bărbatul acela l-am recunoscut îndată: era fierarul care-mi vânduse proprietatea. M-am ascuns repede şi am izbutit să ascult ce vorbeau. În felul acesta am aflat că mizerabila se înţelesese cu fierarul dinainte, ca să-mi ceară mie – dobitocului care nu se pricepe în afaceri – preţul întreit. Aşa a şi făcut şi diferenţa o plătea acum Piei.

— Ticălosul! exclamă Letiţia, dar Ettore îşi încreţi fruntea şi în ochii lui se aprinse un foc ciudat.

— Şi ce-ai făcut atunci? întrebă brigandul. Ai silit-o să vorbească? Trebuia să-i smulgi banii cu forţa, eşti doar un bărbat puternic, care poate învinge uşor o femeie.

— Şi crezi că n-am încercat? Dar s-o fi auzit cum mă ameninţa să mă alunge din casă, căci scrisoarea de vânzare era pe numele ei.

— Cum, ai făcut asta? strigă Ettore. Probabil că ţi-ai pierdut minţile, Abdallah.

— Când eşti îndrăgostit, făptuieşti cele mai mari prostii, răspunse uriaşul, cu un oftat adânc. Acum îmi dau seama că n-am făcut bine.

— Ai făptuit o crimă împotriva ta însuţi! spuse Ettore. Ar fi trebuit s-o sileşti îndată pe nevastă-ta să transcrie proprietatea pe numele tău.

— Asta am şi vrut, dar dânsa se ţinea dârză, spunând că totul este al ei, şi dacă nu-mi convine, pot pleca. Apoi a început să-şi bată şi joc de mine, îmi râse în faţă spunându-mi că nu m-a luat de bărbat pentru-că mă iubea, ci pentru-că sunt un prostănac simpatic, şi nu va lăsa să i se răpească libertatea. Iar dacă nu voi munci cu silinţă, atunci... O! nu vă pot spune mai mult, căci îmi sângerează inima.

— Fii liniştit, Abdallah, strigă Egizio Ettore. Ai făcut o prostie legându-te de femeia aceasta, dar e vina ta. Vei fi însă răzbunat, în ce priveşte partea cealaltă şi proprietatea va fi transcrisă pe numele tău, fii fără grijă.

— Da, Ettore, ultima mea nădejde e la tine. Există un singur om în faţa căruia tremură dânsa. Şi omul acesta eşti tu. O cuprind fiorii când aude numele tău şi groaza i se întipăreşte pe figură.

— Cred şi eu, spuse Ettore. Ea ştie bine că mai am o mică socoteală de aranjat cu dânsa, şi asta o voi face chiar în noaptea aceasta.

— Cum, vrei să-mi îndeplineşti dorinţa? strigă Abdallah. Vrei să cobori cu mine în sat ca să stai de vorbă cu Pia?

— Da, să stan de vorbă cu ea între patru ochi, răspunse brigandul. Şi te asigur, Abdallah că se va învoi cu bucurie să te repună în stăpânirea casei şi a pământului. De altfel, am şi eu un drept să mă amestec puţintel în afacerea asta, căci banii vin de la mine şi eu ţi i-am dăruit ţie, nu ei.

— Atunci să mergem, să mergem imediat, se rugă uriaşul. Dovedeşte-mi că eşti prietenul meu. Vino cu mine în sat. Nu trebuie să-ţi fie teamă de nimic, căci oamenii dorm şi nici Pia nu bănuieşte că am pornit la tine să-ţi cer ajutor.

— Da, merg cu tine, Abdallah, dar înainte de a porni trebuie să iei ceva în gură. Vai şi amar de Pia dacă va căuta să mă înfrunte sau va fi obraznică faţă de mine. Atunci se va putea să uit că este nevasta ta. Dar nădăjduiesc că se va împăca cu soarta şi-ţi va reda de bunăvoie dreptul tău.

Letiţia se lipi drăgăstoasă de iubitul ei.

— Într-adevăr, vrei să cobori în sat? întrebă ea. Ah! îmi vine greu să te las să pleci, căci am presimţirea că te aşteaptă o nenorocire acolo.

— Să nu-ţi fie teamă, copila mea. La vremea asta sunt în deplină siguranţă în Viola. Mă voi furişa numai în casa lui Abdallah şi acolo nu mi se poate întâmpla nimic rău, căci uriaşul acesta va purta el de grijă pentru mine. Dar iată-l pe Tric-Trac cu mâncarea. Nu te lăsa rugat, prietene, ai nevoie să te întăreşti, căci te aşteaptă un marş cam lung.

Tric-Trac nu examinase degeaba construcţia uriaşă a lui Abdallah, căci adusese acum un munte întreg de carne friptă, apoi ceai, cafea, ouă, în cantitate atât de mare, încât s-ar fi putut sătura şapte oameni, nu unul.

Dar uriaşul de-abia se atinse de mâncare, în vreme ce Ettore înfulecă cu multă poftă.

O strânse apoi în braţe pe Letiţia, o sărută şi-şi luă rămas bun de la ea.

— Erai să uiţi puşca, spuse dânsa, întinzându-i arma. E încărcată?

— Şi încă cum! răspunse brigandul. De altfel, mai am o cartuşieră plină la mine.

— Ah! nici nu era nevoie de armă, spuse Abdallah, căci nu vom porni la luptă.

— Nu cobor niciodată de pe Fontanella fără puşcă la mine, răspunse Ettore. Şi numai gândul că sunt pregătit a primi lupta, e în măsură să mă liniştească.

— Nu vrei să-l iei cu tine şi pe Tric-Trac? întrebă Letiţia. În felul acesta veţi fi trei bărbaţi hotărâţi.

— Nu, copila mea, Tric-Trac trebuie să rămână cu tine ca să te apere. Rămâi cu bine, Letiţia, când soarele va răsări iar pe piscul Fontanellei voi fi înapoi.

— Mergi sănătos, mergi sănătos! spuse frumoasa femeie. Îl sărută înc-o dată pe brigand, strânse mâna uriaşului şi-l mângâie cu câteva vorbe. Apoi cei doi bărbaţi părăsiră casa şi o luară pe cărarea ce şerpuia în jos.

Pe drum vorbiră puţin, căci Abdallah părea nemângâiat.

Gândurile lui Ettore se-ndreptau însă spre soţia sa şi dorea să fie de-acum pe drumul de înapoiere.

Peste puţin timp văzură desenându-se în zare căsuţele Violei şi pe drumuri ocolite intrară în sat.

Ettore strânse cu putere arma, dar nu avu prilejul să se folosească de dânsa, căci strada din sat era pustie şi nici măcar gardianul de noapte nu se arăta.

— Colo e casa mea, spuse Abdallah, arătând spre căsuţa în care o dusese în seara trecută pe scumpa lui Pia, cu fericirea în inimă, şi în care acum era pe cale să săvârşească o trădare mişelească.

— Să păşim încetişor, îi şopti apoi lui Ettore, în vreme ce deschidea uşa. Probabil că ea doarme de-acum şi nu trebuie s-o trezim.

— Du-te de vezi dacă doarme, spuse brigandul. În timpul acesta eu voi aştepta aici în săliţă.

Abdallah intră în odaie, şi după câteva clipe se întoarse şi spuse:

— Nu e în patul ei, pare să bănuiască ceva... Probabil că s-a ascuns pe undeva prin casă... Să mergem s-o căutăm.

Şi-l conduse pe Ettore prin toate încăperile, dar nu dădură de nicio urmă a femeii.

— Nu ne mai rămâne decât s-o căutăm în staul, spuse Abdallah, frecându-şi fruntea. Rămâi puţintel aici şi eu mă duc să mă încredinţez, dacă bănuiala mea e îndreptăţită.

Îl duse pe Ettore în curte, unde se afla, pe dreapta, un staul masiv. Acesta avea numai o ferestruică zăbrelită, prin care vitele primeau aerul necesar, iar uşa era din lemn tare şi prevăzută cu un lacăt solid.

Abdallah se furişă în staul, unde rămase câtva timp, apoi reveni în curte şi-i şopti lui Ettore:

— E înăuntru, şi-a făcut un culcuş din paie şi nici nu bănuieşte că te afli aici. Intră înăuntru şi vorbeşte cu dânsa, dar te rog să-mi făgăduieşti că nu-i vei face niciun rău.

— Dacă n-ar fi nevasta ta, aş ucide-o fără să stau la gânduri. Dar aşa, fii fără teamă căci nu-i voi face nimic.

— Dar se poate să te laşi în prada furiei şi atunci... Mai bine lasă-mi mie arma şi fii încredinţat că o laşi în mâini sigure.

Ettore înmână puşca lui Abdallah, sfătuindu-l să umble cu grijă cu dânsa, ca să nu se descarce singură, apoi păşi cu

hotărâre spre uşa staulului.

O deschise încetişor şi în întunericul adânc dinăuntru nu putu să observe decât formele nelămurite a două vaci, care se ridicară la intrarea sa şi zornăiră din lanţurile cu care erau legate.

Brigandul păşi cu băgare de seamă până-n mijlocul staulului, unde rămase în loc şi strigă cu voce înceată:

— Pia, Pia Santini, unde eşti?

Nu-i răspunse nimeni.

Se pregătea să repete chemarea, dar în aceiaşi clipă auzi în spatele său un zgomot înăbuşit: uşa staulului fusese încuiată pe dinafară.

În mintea brigandului se furişă o bănuială grozavă.

— Trădare! răcni dânsul, ca ieşit din minţi şi se năpusti spre uşă.

Dar era prea târziu.

Abdallah trăsese de-acum pe dinafară un zăvor solid de fier, şi afară de asta răsuci de două ori cheia în broască. Trădarea era îndeplinită.

Din pieptul lui Ettore izbucni un ţipăt de fiară, apoi se opinti în uşă, încercând s-o zdrobească.

— Mizerabile! răcni dânsul. Iuda trădătorul! Mi-ai întins o cursă, – mie, lui Egizio Ettore, care te-a urmat din toată inima, ca să te ajute, – mie, care mă socoteam prietenul tău şi ţi-am dat ospitalitate în casa mea. Ticălosule, nu ţi-e frică de răzbunarea mea?

— Răzbunarea ta? răspunse Abdallah de afară, cu glasul plin de enervare. Ha, ha, ha! Egizio Ettore, pentru ca să te poţi răzbuna, ar trebui în primul rând să fii în stare să spargi zidul acesta, sau să ieşi prin acoperiş. Dar cred că asta nu va fi deloc uşor şi de aceea sunt sigur că răzbunarea ta nu mă poate ajunge.

Ettore se dădu îndărăt de la uşă şi simţea că orice picătură de sânge îi pierise din obraji.

Pentru întâia oară în viaţă trebuia să-şi mărturisească cum că se afla într-o situaţie deznădăjduită.

Da, Abdallah avea dreptate: dacă nu izbutea să dărâme zidurile trainice ale staulului, dacă nu-i vor creşte aripi ca să

se înalţe până la acoperiş şi să-l spargă, – va rămâne în această închisoare din care nu va putea ieşi niciodată.

În apropierea sa se aflau cele două vaci, care erau proprietatea lui Abdallah... Ca să-şi potolească mânia ar fi putut, să le gâtuie, – dar ce folos ar fi avut de pe urma asta? Bietele dobitoace nu erau vinovate de nenorocirea sa, căci nu ele l-au trădat, ci oamenii.

Ettore îşi dădu seama că trebuia să caute cu orice chip să-l convingă pe Abdallah, căci numai în felul acesta ar fi izbutit să-şi recapete libertatea.

Îi venea greu să mai adreseze un cuvânt trădătorului, mizerabilului pe care-l dispreţuia din adâncul sufletului, dar... n-avea încotro. Se gândea la Letiţia, la groaza fără margini de care va fi cuprinsă când va vedea că dânsul nu se mai întoarce acasă, – se gândea la bucuria pe care o vor avea toţi duşmanii săi... Nu, atâta vreme cât mai avea un mijloc la îndemână, nu voia să îngăduie aceasta.

— Abdallah! Abdallah! ascultă-mă! strigă el în vreme ce izbea cu pumnul în uşă. Abdallah, vreau să vorbesc ceva cu tine!

— Dar eu n-am ce vorbi cu tine, Ettore, răspunse uriaşul. Află numai că fac de strajă în faţa uşii închisorii tale, cu puşca ta în mână, şi fii sigur că voi păzi bine să nu-mi scapi.

— Spune, Abdallah, se auzi vocea brigandului, ţi-am făcut eu ţie cândva vreun rău?

— Mie, nu, ferească sfântul, niciodată.

— Cu toate astea te-ai lăsat îndemnat de ticăloasa aceea de femeie şi mi-ai întins o cursă ruşinoasă. Şi premiul mare pus pe capul meu te-a ispitit, desigur. Spune-mi, cât plătesc autorităţile franceze pentru prinderea mea?

— Am auzit că ar fi vorba de cincizeci de mii de franci.

— Bine, îmi iau obligaţia să-ţi dau îndoit, dacă mă eliberezi. Îţi jur pe bunul Dumnezeu că vei căpăta o sută de mii de franci. E adevărat că nu am banii acum, dar mi-i voi procura eu, şi peste cel mult două săptămâni îi vei avea în mână.

— Mă mulţumesc numai cu cincizeci de mii, Ettore, căci nu e bine să fii prea lacom.

— Dar de ce mă urăşti, Abdallah? Mi-ai spus singur doar, că

nu ţi-am făcut niciodată vreun rău!

— Fireşte că nu mi-ai făcut, dar în schimb alţii au să se plângă de tine, răspunse uriaşul.

— Alţii? O crezi pe nevastă-ta, desigur, căci îi cunosc răutatea şi viclenia, ca nimeni altul. Dar cu ce se va alege dânsa, în definitiv, dacă voi fi condamnat?

— Dacă nu-i va servi la nimic, nici de stricat n-are ce să-i strice. Dar n-am niciun chef să stau de vorbă cu tine, – de-abia acum îmi dau seama că ai o puşcă frumoasă, Ettore, şi-mi voi îngădui s-o păstrez ca amintire. Nădăjduiesc că-mi va mai aduce servicii în viitor.

Din nou încercă Ettore să zdrobească uşa, căci o furie fără margini îl cuprinse. Cu toată greutatea trupului său se aruncă asupra uşii, dar, din păcate, dânsa era prea trainică, şi afară de asta ferecată cu fier, şi nu era de ajuns forţa unui singur om ca s-o doboare.

Şi de afară se auzeau paşii cadenţaţi ai uriaşului şi zăngănitul puştii atât de scumpe brigandului... Într-adins lovea cu dânsa în pământ trădătorul, – într-adins, ca Ettore să audă...

Sângele îi năvăli la creier brigandului şi ameninţa să-i spargă vinele. Ettore scoase un urlet de s-ar fi putut crede că un leu fusese închis în staulul acesta. Vacile care se pitulaseră într-un colţ păreau neliniştite şi trăgeau de lanţuri, iepuraşii aflători într-un culcuş de paie săreau speriaţi încolo şi-ncoace, găina îşi acoperi ochişorii cu aripile-i protectoare, – până şi păinjenişul dintre grinzile tavanului se puse în mişcare.

Căci brigandul umbla ca un ieşit din minţi prin staul, îşi lipise pumnul de frunte, ochii îi ieşean aproape din orbite şi trăsăturile chipului i se încordaseră groaznic. Un nebun furios închis într-o celulă n-ar fi zbierat mai groaznic, – un puşcăriaş azvârlit în temniţă pentru toată viaţa, şi care se simte nevinovat, n-ar fi fost cuprins de o disperare mai cumplită.

Dar nu avea dreptate brigandul să urască în clipa aceasta nu numai pe trădătorul care-l păzea afară, ci pe toată lumea?

Aceasta era răsplata pentru mărinimia de care dăduse dovadă lui Abdallah, deşi nu-l văzuse, niciodată până atunci la faţă!

Dar ceea ce-i istorisise Letiţia i-a fost de ajuns ca să vadă un prieten în Abdallah, şi el dăduse din toată inima banii cu care acesta să-şi cumpere casa. Casa al cărei staul devenise acum temniţa binefăcătorului! Ha, ha, ha! ce preţ să mai pui pe recunoştinţa oamenilor!

Da, fii mărinimos faţă de semenii tăi, şi pentru fiecare faptă bună, vei căpăta o lovitură! Jertfeşte-te pentru alţii şi vei vedea că jertfa ta nu va folosi la nimic.

Cu riscul propriei sale vieţi Ettore îşi însuşise banii pe care îi dăruise apoi lui Abdallah, ca acesta să-şi poată întemeia fericirea... iar drept mulţumire stătea acum în capcană şi însuşi Abdallah fusese acela care o închisese în urma sa.

Brigandul se năpusti la ferestruică, cuprinse cu amândouă mâini zăbrelele şi încercă să le smulgă din zid, dar după câteva minute trebui să-şi dea seama de nebunia tentativei sale, căci degetele începură să-i sângereze, fără ca măcar să fi izbutit să mişte din loc ceva.

Dar chiar dacă ar fi izbutit să slăbească zăbrelele şi apoi să le smulgă din zid, sau să rupă fierul numai, Ettore ar fi trebuit în cazul acesta să aibă puterea legendarului Samson şi tot n-ar fi însemnat salvarea sa.

Căci deschizătura ferestrei era doar atât de mare, cât ar fi putut trece printr-însa un copil de cinci ani. Pentru Ettore, însă, cu trupul lui voinic nici nu era de gândit să poată ieşi.

Brigandul se îndepărtă de la ferestruică şi cuprins de o furie fără margini, se lăsă pe un butuc gros care se afla în staul, şi care servea, probabil, la despicat lemne.

Butucul acesta îi insuflă nădejdi noi lui Ettore, căci se gândea că va găsi, poate, toporul corespunzător. Începu să caute peste tot, scotoci toate ungherele staulului, dar totul fu în zadar. Probabil că Pia şi Abdallah scoseseră dinainte tot ce ar fi putut servi prizonierului ca instrument de scăpare.

Şi afară Abdallah continua să umble cu pas cadenţat, iar Ettore era întemniţat.

— Sărmană Letiţia! murmură brigandul, şi o lacrimă îi picură pe gene. Mă vei aştepta zadarnic, nu mă vei mai vedea niciodată, niciodată, căci bănuiesc eu unde va duce drumul meu de aici. Femeia aceasta demonică, perfidă, care m-a ales

ca jertfă a răzbunării sale, nu se va mulţumi să-mi ia viaţa numai, o, nu! ci va căuta să pună mâna şi pe preţul trădării sale. Ea mă va preda autorităţilor şi va primi pentru aceasta cincizeci de mii de franci, şi apoi... Apoi vor putea trăi după pofta inimii, frumoasa Pia, cu Abdallah al ei. Pe mormântul meu vor putea dănţui şi cânta. Iar cântecul trădării va pătrunde în groapa mea tăcută şi chiar mort mă va cuprinde furia şi trupul meu se va ridica împotriva mizerabililor care mi-au otrăvit viaţa pentru a şi o îndulci pe a lor. Sărmană Letiţia, cine te va apăra pe tine, când eu nu voi mai fi, cine îţi va purta de grijă, soţie credincioasă? Dar nu, tu nu vei supravieţui morţii mele, durerea te va ucide – ah! de ce m-am coborât de pe înălţimea pe care eram atât de fericit şi în deplină siguranţă? Pentru ce? strigă Ettore şi-şi împreună mâinile în dreptul feţei, pentru că m-am încrezut într-un trădător, pentru că m-am încrezut într-un om. Blestemat să fii, Abdallah, vai ţie! de trei ori vai! dacă-mi vei mai cădea o dată în mână, te voi sfâşia în bucăţi, îţi voi zdrobi capul, îţi voi... dar nu, de ce mă înfurii împotriva ta, câtă vreme tu nu eşti decât o biată unealtă! Pe femeie vreau s-o am, pe mizerabila aceea, – oh! Pia Santini, fereşte-te, căci va bate cândva şi ceasul tău, şi dacă un cuvânt al lui Ettore mai poate ajunge până sus pe piscul Fontanellei, atunci voi lega tovarăşilor mei răzbunarea împotriva ta, şi aceasta va fi atât de grozavă, cum niciun om n-a îndurat-o vreodată.

Dar plânsetul lui Ettore nu ajuta la nimic, toate lacrimile pe care le vărsa nu-i puteau aduce eliberarea, şi în cele din urmă îl cuprinse o moleşeală atât de mare, încât capul îi căzu pe piept, ochii i se închiseră şi adormi.

Cap. 117 – Dezvăluiri

În timpul acesta, Abdallah, uriaşul, stătea de santinelă, dar cititorii s-ar înşela amarnic dacă ar crede cumva că se simţea bine în situaţia aceasta. Dimpotrivă, el se afla într-o dispoziţie cât se poate de proastă.

Gândul că e chemat să devină răzbunătorul Piei se născuse într-însul ca o ameţeală, – ca un om beat se urcase pe piscul

Fontanellei ca să-l atragă în cursă pe Egizio Ettore.

Şi avusese noroc, îi izbutise ceva cu care niciun om nu se putea lăuda până atunci, – îl capturase pe marele Ettore şi-l ţinea acum închis într-un staul mizerabil, aşteptând doar să vină zbirii ca să-l ia în primire.

Şi cât de recunoscătoare îi va fi Pia pentru aceasta!

Frumoasa femeie îl va cuprinde în braţele ei, îl va strânge la piept, îl va înăbuşi aproape cu sărutările şi mângâierile ei... Ochii lui Abdallah străluceau, un tremur de fericire îi străbătea tot trupul şi simţea o voluptate negrăită.

Dar în clipa următoare un fior rece îi trecu prin spate şi un glas ascuns îi şopti:

— Ticălosule, ţi-ai cumpărat fericirea printr-o crimă!

Dar este oare o crimă să atragi în cursă pe un proscris, să-l faci nevătămător şi să-l redai autorităţilor care îl caută de atâta amar de vreme? Nu. Asta e mai curând o faptă bună, şi în niciun caz o crimă.

— Dar, şopti din nou vocea tainică, devenind din ce în ce mai pătrunzătoare – tu l-ai considerat prieten pe omul acesta, el a fost binefăcătorul tău şi ţi-a ajutat să-ţi întemeiezi o gospodărie. Ca cerşetor ai venit în ţinutul acesta şi el ţi-a dăruit o sumă însemnată de bani... Ştii tu ce înseamnă să-l duci pe binefăcătorul tău la ghilotină sau în temniţă pe toată viaţa, ticălosule?

Răsuflând din greu, Abdallah se sprijini de arma pe care i-o luase lui Ettore.

— Şi ce va spune Letiţia acum? auzi el din nou glasul care-l înspăimântă atât de mult, încât începu să meargă cu paşi mari încolo şi încoace. Nu va exclama oare dânsa?: „Blestem, de trei ori blestem pe capul lui Abdallah, care mi-a răpit tot ce aveam mai scump pe pământ! Şi acesta e omul pe care l-am considerat drept prieten... Ha, ha, ha! Nici-când n-a existat un asemenea mizerabil, un înşelător ca Abdallah, uriaşul!”

Abdallah îşi arunca arma de pe un umăr pe celălalt, cu o furie sălbatică. Probabil că urmărea ca prin zângănitul armei să înăbuşe glasul tainic, – dar acesta răsuna din ce în ce mai tare şi lui i se părea că nu-i atinge numai urechea, ci şi inima, creierul. Avea impresia că „vedea” glasul acesta înaintea sa,

sub înfăţişarea Letiţiei.

Dar dânsa nu mai era acum blândă şi dulce ca înainte, ci stătea în faţa lui cu pumnii încleştaţi, cu ochii scânteietori, cu părul despletit, şi-i striga:

— Fii blestemat, Abdallah, în vecii vecilor! Blestemul Cerului să cadă asupra ta şi dacă vei avea copii, să fie şi ei blestemaţi, ca şi tine! Fără linişte să fii ca Ahasverus, niciodată să nu-ţi găseşti adăpost pentru odihna trupului şi dacă te bucuri de dragostea femeii fără inimă, să te înfricoşeze gândul că şi dânsa te va trăda cândva, cum l-ai trădat tu acum pe Egizio Ettore. Şi când vei fi pe patul de moarte, între tine şi liniştea veşnică se va ridica figura palidă a lui Ettore, alături de aceea a Letiţiei sale, – a acelor oameni cărora le-ai răpit fericirea pe acest pământ!

Răsuflând din greu, Abdallah se sprijini de zidul casei, tremurând ca apucat de friguri se sprijinea de armă... Acum se trezise din ameţeală şi vedea prăpastia în faţa căreia se afla.

Începea s-o urască pe Pia, care-l îndemnase la această faptă.

— Şi ce-ar fi – îi trecu deodată prin minte – dacă tot ce ţi-a istorisit Pia ar fi minciună, dacă Ettore n-a insultat-o niciodată? În cazul acesta nu vei fi fost decât o unealtă mizerabilă în mâinile acestei femei perfide! Vreau să am certitudinea, izbucni deodată uriaşul – da, vreau să-l întreb chiar pe Ettore! Nu-i nimic pierdut încă!

Dar mai era timp oare?

Nu se putea ca în clipa următoare Pia să dea năvală cu zbirii? Abdallah ştia bine că ea se dusese să-i aducă şi când jandarmii vor fi acolo, Ettore va fi pierdut, şi dânsul nu va mai avea niciodată prilejul să-şi repare greşeala. Căci odată transportat la închisoarea din Bonifacio, nu mai exista nicio putere pământească – după credinţa lui Abdallah – care să-l poată elibera pe brigand, şi atunci acesta era pierdut, Letiţia de asemenea şi el... el împreună cu dânşii.

Abdallah îşi sprijini puşca de uşa staulului, apoi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre poartă, o deschise şi privi în drum.

Nu se vedea încă nimeni în depărtare, nimic nu dădea de

bănuit sosirea zbirilor şi a Piei.

Uriaşul alergă înapoi spre grajd şi izbi de trei ori cu pumnul în uşă.

— Egizio Ettore, ascultă, eu sunt... Abdallah!

Nu-i răspunse nimeni.

— Egizio Ettore, ascultă-mă!

Aceeaşi linişte adâncă.

Uriaşul îşi duse mâinile tremurânde la tâmplă, căci îi trecu prin minte gândul groaznic că Ettore şi-ar fi putut face seama în disperarea sa.

Ah! atunci ar fi fost de acum prea târziu, – atunci ar fi însemnat că devenise de-acum un criminal.

Şi din nou izbi cu pumnii săi de fier în uşă, strigând:

— Egizio Ettore, ascultă-mă, e vorba de viaţa ta, de libertatea ta!

Atunci se auzi un zgomot uşor în grajd, Ettore se trezise din toropeală.

— Cine mă cheamă? întrebă brigandul. Ah! Tu eşti, trădătorule! Ce vrei de la mine, ticălosule, de ce nu mă laşi cel puţin să-mi uit durerea în somn?

— Ascultă-mă, Ettore, spuse uriaşul, cu vocea înăbuşită, ar fi cu putinţă ca să-ţi... Sfinte Dumnezeule! cum să exprim în cuvinte ceea ce vreau să-ţi spun acum? Te conjur, pe dragostea ta pentru Letiţia, pe libertatea ta, spune-mi, e adevărat că te-ai năpustit cândva la Pia mea, ca să-i smulgi o sărutare? Răspunde-mi, căci nici nu bănuieşti ce atârnă de acest răspuns!

— Ah! acum pricep totul! strigă Ettore dinăuntru, aceasta e, deci, otrava pe care mizerabila a turnat-o în sufletul tău, naivul de tine, aceasta e minciuna prin care te-a ispitit să devii un trădător! Eu nu m-aş fi folosit niciodată de forţă, eu, Egizio Ettore, care n-a iubit decât o singură femeie, a cărei inimă îi aparţine, şi această femeie e Letiţia. Nu, Abdallah, prostule ce eşti, îţi jur pe dragostea mea pentru scumpa mea soţie, că am dispreţuit-o întotdeauna pe mizerabila de Pia Santini, – şi acum... acum îţi voi destăinui ceea ce ştiu, şi destăinuirea mea te va pierde şi pe tine, precum m-ai dat tu pierzaniei, – ea te va lovi ca şi când te-aş ţinti cu puşca mea,

pe care mi-ai furat-o.

Abdallah nu cuteza să rostească niciun cuvânt. Tremurând ca apucat de friguri stătea în faţa uşii. Bănuia că va afla acum ceva groaznic din gura brigandului; dar nu-şi putea da seama ce-ar putea fi asta.

— Spune-mi, Abdallah, se auzi din nou vocea brigandului, o iubeşti pe Pia, care a fost înainte nevasta pădurarului Santini?

— O iubesc, răspunse Abdallah, cu un oftat adânc. Dacă n-aş iubi-o, Ettore, atunci nu te-ai afla acum, acolo unde eşti.

— Atunci de ce nu iubeşti mai bine noroiul în care te-ai afundat? întrebă Ettore; de ce nu iubeşti mai bine cioara cu penele-i negre, pe care oamenii o numesc „pasărea morţii?”, de ce nu iubeşti hiena care se hrăneşte cu cadavre? Sau de ce nu iubeşti şarpele care se târăşte în nisip? Zău, Abdallah, cu mult mai bine ţi-ar fi dac-ai iubi toate acestea, şi nu pe femeia cu părul negru, căci ea se aseamănă cu noroiul şi sufletul ei e atât de nămolos încât orice gând bun se afundă şi se înăbuşă într-însul. Ea e asemenea ciorii, căci e o pasăre a morţii pentru orice bărbat de treabă care se apropie de dânsa; e mai cumplită decât hiena, căci nu se dă în lături să-l sfâşie nici pe acela care zace la pământ în spasmurile morţii; e de o mie de ori mai primejdioasă decât şarpele, căci ea se târăşte în praf şi pândeşte prilejul să-şi otrăvească victima. Şi nu-i aşa, prostul meu Abdallah, tu îţi închipui că Pia ta e mai curată decât chipul Sfintei Fecioare? Nu ţi-a povestit oare că n-a iubit de fapt pe niciun bărbat, deşi a fost căsătorită câţiva ani cu pădurarul Santini? Acum, vreau să-ţi istorisesc cine e nevasta ta, – vreau să ţi-o zugrăvesc pe această văduvă neprihănită – vreau să însufleţesc în faţa ta acest bust de marmură, – vreau să-ţi deschid această statuie de alabastru, pentru ca să poţi privi într-însa şi să-ţi dai seama de goliciunea ei. Goliciune! O fi ea într-adevăr goală, dar înăuntrul ei vieţuiesc păianjenii otrăviţi şi salamandra cea oarbă. Pia ta este curată, tot atât de curată ca femeile acelea din piaţa San Marco din Veneţia, care aruncă priviri pline de foc trecătorilor, pentru a-i atrage. Da, la fel de curată e şi dânsa, dar şi tot atât de păcătoasă. Dacă ar trebui să aleg între aceea care-şi vinde iubirea pentru bani sunători, şi Pia

ta, care-şi vinde sufletul, fii încredinţat că aş alege-o pe cea dintâi, căci dânsa e o sfântă pe lângă Pia ta.

În faţa uşii staulului, Abdallah se clătină şi de pe buzele sale ieşi un sunet nearticulat.

Era ca şi cum un taur care sângera din o sută de răni, se pregătea să se năpustească asupra matadorului pentru a-i înfige coarnele în trup.

Dar Egizio Ettore era un matador îndemânatec. El se dădu înlături, şi înainte ca Abdallah să-i fi putut tăia vorba, strigă:

— Şi acum ascultă povestea scumpei tale Pia. Pe pădurarul Santini l-a înşelat şi bietul om n-a avut niciun ceas de fericire în căsătoria lui. El însuşi mi-a spus-o, colo în pădure, – copacii au auzit şi frunzele au fremătat pline de compătimire. Florile ascultau şi ele şi din potirele lor am văzut căzând picături mari de rouă în iarbă. Au auzit şi stelele Cerului şi ele an apus pe firmament. Dacă mi-ar fi cu putinţă să-l reînvii pe Santini din mormântul lui, ţi-ar povesti cine a fost Pia. Dar să-ţi dau o pildă dintre multe, o dovadă pentru toate: În satul acesta trăieşte o biată femeie care are de hrănit şapte copilaşi; femeia flămânzeşte şi copiii de asemenea. Şi cu toate acestea, ei ar fi putut fi fericiţi... Asta e văduva jandarmului Tarasco. Bărbatul ei fusese cândva slujbaş conştiincios, un soţ bun – dar asta numai până în clipa când a cunoscut-o pe Pia. De atunci a devenit sclavul ei. Şi pe când pădurarul îşi petrecea nopţile în codru, jandarmul se ducea la dânsa. El intra pe fereastră, ca hoţii, şi amândoi benchetuiau împreună, bătându-şi joc de bărbatul încrezător. Dar într-o zi soarta ne-a adus pe acelaşi drum; am cunoscut-o pe Pia Santini şi am observat legăturile ei cu Tarasco. Ea ştie asta şi mă urăşte, pentru că i-am răpit amantul. Căci trebuie s-o ştii, Abdallah, că eu, Egizio Ettore, am fost acela care am pus foc casei pădurarului, cu gândul s-o prăpădesc pe femeia plină de păcate, s-o dau pradă flăcărilor mistuitoare. Dar numai Tarasco şi pădurarul au căzut jertfei focului. Pia a fost salvată de un om, pe care nenorocul, steaua lui rea, l-a condus în noaptea aceea spre satul Viola. Tu ai fost acest bărbat, Abdallah. Tu eşti cea mai proaspătă jertfă a Piei Santini, şi tot aşa precum i-a înşelat pe toţi, te va înşela şi pe tine, – şi dacă

ţi-a dat însărcinarea să mă trădezi, să mă aduci în mâinile ei, te-a folosit numai pentru a se răzbuna pe mine. Căci dânsa ştie bine că, mai curând sau mai târziu, mă voi socoti cu dânsa, şi atâta vreme cât Egizio Ettore trăieşte, ea nu poare avea linişte, nu poate fi fericită. Şi acum, continuă brigandul, după o pauză scurtă, în timpul căreia aşteptase zadarnic un răspuns din partea lui Abdallah – acum, demonul cu chip de femeie şi-a atins ţinta, şi copilul acela mare, idiotul de Abdallah, s-a oferit de bunăvoie să-i slujească. Cât ţi-a fost de uşor să mă atragi de pe piscul Fontanellei, Abdallah, căci eu te socoteam prieten şi aveai cea mai bună apărătoare în Letiţia mea! Ceea ce ai făcut tu, Abdallah, n-a fost cine ştie ce faptă însemnată şi când Egizio Ettore va lâncezi în temniţă, sute şi mii de oameni din Corsica vor arăta cu degetul spre tine şi pretutindeni se va spune: „Uite-l pe Iuda din Corsica, trădătorul lui Egizio Ettore, omul care s-a lăsat ameţit de nevastă-sa şi l-a vârât pe brigand în temniţă. Dar nenorocitul ăsta n-a căpătat nicio răsplată pentru fapta-i mârşavă” – vor urma să spună oamenii, fugind de tine, ca de ciumă – „căci în clipa când nevastă-sa a pus mâna pe cei 50.000 franci, drept premiu pentru prinderea lui Ettore, i-a dat cu piciorul dobitocului de Abdallah şi i-a râs în faţă când dânsul a început să-i vorbească despre dragoste şi recunoştinţă.” Şi atunci, Abdallah, când se vor întâmpla toate astea, când Pia te va plăti cu moneda nerecunoştinţei, – în celula mea de temniţă mă voi simţi nespus de bine şi nu voi mai fi nefericit.

Egizio Ettore tăcu.

Uriaşul izbucni în lacrimi şi se bătea cu pumnii în cap de disperare. Şi gemea ca un om pe patul de moarte. Animalele din staul se neliniştiră din nou.

— Plângi, Abdallah? spuse Ettore. Da, poţi să plângi, căci ai motive pentru aceasta.

— Nu, nu vreau să plâng! strigă uriaşul cu voce tunătoare. Cunosc ceva mai bun decât plânsul: Mă voi pune pe lucru. Te voi elibera, Egizio Ettore, voi deschide uşa aceasta şi apoi... apoi mă vei pedepsi.

— Să te pedepsesc? Nu, Abdallah, asta n-o voi face, căci acela care îşi recunoaşte greşeala şi caută s-o repare, nu

trebuie pedepsit.

— Dar eu vreau să mă pedepseşti! strigă Abdallah. Asculţi? Trebuie să-mi făgăduieşti, înainte de a te elibera, că nu mă vei cruţa, că îmi vei da pedeapsa pe care o merit. O, dobitocul de mine, cum de am avut vederea atât de scurtă? Eu... eu l-am trădat pe Egizio Ettore! Şi de dragul cui am făcut asta? De dragul unei mincinoase, a unei femei perfide... Asta merită pedeapsă, o pedeapsă aspră.

— Las' că ne vom înţelege noi de-acuma asupra acestei chestiuni, prietene Abdallah, răspunse Ettore. Ca pedeapsă pentru fapta-ţi necugetată vei veni cu mine pe piscul Fontanellei şi vei intra în banda mea, şi sunt sigur că a doua oară nu-l vei mai trăda pe Egizio Ettore. Dar acum, fii bun de trage zăvorul şi deschide uşa, căci ar fi cu putinţă să sosească zbirii şi atunci... atunci va fi prea târziu.

— Zăvorul, da... uite, e tras de-acum, spuse Abdallah.

Mai trebuie doar să răsucesc de două ori cheia în broască şi vei fi liber, Ettore. Liber ca pasărea în aer; şi cheia aceasta o am la mine.

Abdallah amuţi deodată.

— Ei, Abdallah, de ce nu descui? întrebă brigandul, după câteva clipe de aşteptare chinuitoare.

— Fiindcă... fiind... că nu găsesc cheia! bâigui uriaşul. Şi totuşi, îmi amintesc foarte bine că am pus-o în buzunar cu puţin înainte. Tre... trebuie s-o fi pierdut. Ah! trăsnete şi fulgere, e o gaură cât toate zilele în buzunarul meu... Acum văd de-abia.

— Atunci caut-o repede, Abdallah. Grăbeşte-te, căci mă tem că Pia nu va întârzia să sosească cu zbirii.

— N-au decât să vină, urlă Abdallah, îi voi alunga eu cum mă pricep mai bine. Acum... Acum. Egizio Ettore, eşti salvat – acum nu vei mai intra în temniţă ci te vei întoarce în braţele scumpei tale Letiţia. Abdallah te-a trădat, dar tot Abdallah te va salva acum.

În timpul acesta uriaşul continua să-şi scotocească buzunarele, dar când văzu că cheia nu e de găsit, totuşi, începu să umble ca un zănatec prin toată curtea.

Era însă întuneric şi de aceea trebui să intre în casă pentru

a aduce o lanternă, ceea ce îi făcu să mai piardă cinci minute.

Când se întoarse, în sfârşit, cu lanterna şi începu să lumineze toată curtea, trebui să constate, totuşi, că cheia nu poate fi găsită.

— Grăbeşte-te, Abdallah! îi strigă Ettore din grajd. Grăbeşte-te, căci minutele sunt preţioase.

— Da, vin... voi... Sfinte Dumnezeule! unde este cheia? Ştiu doar că am avut-o... trebuie să fie aici... s-a pierdut, n-o mai pot găsi.

Uriaşul începu să urle şi umbla zăpăcit prin curte.

— Lasă cheia, îi strigă Ettore, şi adu un topor ca să spargi uşa. Ce dracu, un voinic ca tine, va putea doar să zdrobească o jucărie ca asta.

— Un topor! exclamă Abdallah. Da, Egizio Ettore, asta e o idee minunată, mă duc să iau un topor din şopronul care e la câteva minute depărtare de aici.

— Unde se află şopronul ăsta?

— La capătul grădinii.

— Atunci aleargă cât te ţin picioarele şi dea Domnul să nu vii prea târziu.

Abdallah o luă la fugă de parcă i s-ar fi aprins călcâiele, dar îi trebui, totuşi, trei minute până să ajungă, la şopron.

Şi când se află, în cele din urmă, în faţa uşii acestuia, îşi aduse de-abia aminte că avea nevoie de cheie pentru a o deschide... şi cheia era în casă.

Trebui să facă drumul înapoi şi când, în sfârşit, se reîntoarse cu cheia, făcu tragica descoperire că... o schimbase cu alta.

Uriaşul credea că-şi va pierde minţile de enervare.

Alergă pentru a doua oară înapoi şi de data aceasta ghinionul îl părăsise, căci aduse cu sine cheia potrivită şi deschise cu ea uşa şopronului.

În interiorul acestuia erau feluritele unelte pe care le cumpărase Abdallah când îşi întemeiase gospodăria. Printre acestea se afla, şi un topor greu, care avea un tăiş foarte ascuţit.

Toporul acesta fusese fabricat la Saint-Étienne de către un cuţitar şi era destinat unei expoziţii a micilor meseriaşi. Era

atât de greu, încât de abia dacă-l puteau ridica doi oameni, dar tocmai pentru motivul acesta îl cumpărase Abdallah. Pentru el se potrivea de minune. Şi negustorul i-l dăduse ieftin, căci n-avea ce face cu dânsul.

Acum, uriaşul avea ceea ce-i trebuia şi plin de bucurie el ridică unealta pe umăr şi o porni fuga prin grădină.

Dar din cauza întunericului nu observase un trunchi retezat de copac şi deodată se împiedică de el, se întinse cât era de lung, şi scăpă şi toporul din mână.

Când se ridică, sângele începu să-i curgă dintr-o rană ce-o căpătase la frunte şi afară de asta îşi zdrobise puţintel şi nasul.

Dar partea proastă era că toporul se înfipse cu tăişu-i ascuţit în trunchiul unui copac, şi numai cu mare greutate izbuti să-l scoată afară.

Acum îl avea iar în mână, porni în goană înainte, deschise portiţa care dădea în curte şi...

Sângele îi îngheţă în vine, părul i se făcu măciucă în cap, căci o lumină orbitoare inunda curtea, care era plină de oameni.

Cap. 118 – Vânătoarea de oameni

Erau vreo doisprezece vânători, având fiecare o puşcă în mână, – şi ei veniseră călare, căci caii fuseseră înghesuiţi cu toţii în fundul curţii.

Dar privirile nefericitului Abdallah căzură asupra unei femei tinere şi de o frumuseţe rară, care stătea alături de un bărbat chipeş, cu barbă neagră şi care purta un costum elegant de vânător.

Şi apoi... apoi mai văzu încă o femeie... Pia lui, care vorbea cu cele două persoane distinse. El observă cum nevasta sa arăta cu mâna spre uşa grajdului, şi o auzi spunând:

— Acolo trebuie să fie, – Abdallah al meu şi-a îndeplinit misiunea. Eu, domnule, vi l-am dat în mână pe Egizio Ettore, – şi acum este rolul dumneavoastră, conte Robert de Paris, să-l faceţi nevătămător pentru totdeauna.

— Aşa va fi! strigă Robert. Ei, vânători, veniţi încoace!

Aşezaţi-vă pe trei rânduri în faţa acestei uşi, duceţi armele la ochi, apoi vom deschide uşa şi în clipa când Egizio Ettore va păşi afară şi nu se va culca îndată la pământ, pentru a se preda în mâinile noastre, veţi trage cu toţi deodată.

— Admirabil, nobile domn! o auzi Abdallah pe Pia exclamând. În felul acesta mizerabilul nu ne va putea scăpa. Ah! ţara întreagă vă va sărbători, numindu-vă salvatorul ei, pentru că aţi izbuti în ceea ce nimeni până acum n-a izbutit: să-l faceţi nevătămător pe Egizio Ettore.

În clipa în care Pia terminase de rostit aceste cuvinte, ea scoase un ţipăt de groază şi se dădu un pas îndărăt.

Îşi întinse braţele spre apărare, – dar nimeni nu vedea în faţa cui tremura, nimeni nu-şi dădea seama ce i se întâmplase şi de ce îi pierise deodată cuvântul pe buze.

Ea însă vedea bine primejdia de care era ameninţată, vedea la capătul celălalt al curţii făptura uriaşă a lui Abdallah, ţinând deasupra capului toporul grozav.

Şi acestei femei rafinate nu-i trebui să arunce decât o singură privire pe figura nefericitului ei soţ, pentru a-şi da seama că se întâmplase ceva, care-l făcuse pe Abdallah să devină duşmanul ei neîmpăcat.

Dar ea nu mai avu timpul să scoată o singură vorbă, căci în clipa când se pregătea să strige după ajutor, uriaşul se năpusti înainte cu un urlet sălbatic.

Făcu doar trei sărituri – adevărate sărituri de tigru încolţit – şi ajunse în faţa Piei.

— În iad să te duci, femeie trădătoare! tună uriaşul. Ţi-ai câştigat aceasta, ţi-ai câştigat-o cu vârf şi îndesat, pentru mine, pentru Egizio Ettore, pentru jandarmul Tarasco, pentru Santini, bărbatul tău, pe care l-ai înşelat. Mori, nemernico, nu am niciun pic de milă pentru tine!

Vânătorii se dădură îndărăt îngroziţi, când zăriră făptura enormă a lui Abdallah, care în clipele acestea părea mai uriaşă ca oricând.

Robert de Paris o cuprinse pe Gilda şi o trase înapoi şi astfel Pia rămase singură în faţa uşii grajdului, tremurând din tot trupul şi în neputinţă să facă un singur pas.

Era ca înlemnită. Văzuse apropiindu-se de dânsa fantoma

grozavă a răzbunării şi nu era în stare nici măcar să încerce a se furişa în casă.

Şi acum îl vedea pe Abdallah în faţa ei, vedea lucirea toporului deasupra capului său, dar nu găsea puterea să scoată un singur ţipăt.

În clipa aceasta hotărâtoare toată arta vicleniei ei o părăsise; ea, care se pricepuse să-i supună pe bărbaţi cu o singură privire, nu mai avea acum nicio putere asupra unuia singur, asupra aceluia pe care-l cunoscuse drept un copil blând.

— Lasă-te în genunchi! tună Abdallah şi în aceeaşi clipă femeia blestemată se supuse în mod mecanic poruncii sale.

Şi, lucru ciudat: niciunul din vânători nu cuteza să se mişte, deşi toţi aveau arme în mâini, cu care ar fi putut trage la repezeală.

— Ai făcut din mine trădătorul lui Egizio Ettore! răcni Abdallah, şi m-am lăsat în voia ta pentru că te-am crezut şi te-am iubit. Acum, însă, ştiu că eşti o mincinoasă mizerabilă şi de aceea nu voi cunoaşte niciun fel de milă. Ha, ha, ha! Frumuseţea ta nu va mai ameţi pe bărbaţi, femeie cu inimă de fiară.

O lovitură surdă – un ţipăt scos din mai multe piepturi – şi Pia se prăbuşi la pământ, neînsufleţită.

Cu o mişcare repede Abdallah scoase toporul înapoi, căci mai avea nevoie de dânsul. Acum era vorba, doar de propria sa viaţă.

Era limpede pentru dânsul că va trebui să şi-o apere. Dar nu de viaţa lui se îngrijea, – nu-i păsa, dacă va putea scăpa din mâinile zbirilor. O, nu! Abdallah avea cu totul altă preocupare, – el voia să îndrepte ceea ce greşise, – voia să-l scape pe Egizio Ettore.

Acesta era motivul care-l îndemna să rotească, din nou toporul deasupra capului.

Pia se prăbuşise într-un lac de sânge, trupul ei frumos se zvârcoli o singură clipă, apoi rămase nemişcat. Abdallah nu o mai învrednici nici cu o singură privire măcar pe aceea, pentru care, cu câteva ceasuri mai înainte, şi-ar fi dat totul, chiar şi cinstea sa.

— Împuşcaţi-l pe loc pe omul acesta! porunci Robert de Paris. Nu trebuie să ne scape cu niciun chip. El este sau un nebun, sau un tovarăş al lui Egizio Ettore.

— Da, sunt un tovarăş al lui Egizio Ettore! urlă uriaşul, cu un glas care-i făcu să tremure pe vânători. Aflaţi din gura mea că sunt cel mai credincios om pe care-l are Egizio Ettore pe acest pământ, – şi vai de acela care va îndrăzni să se atingă de dânsul. Pe voi, însă, vă voi goni la toţi dracii! Apropiaţi-vă numai cu puştile voastre, căci nu mă tem de ele.

De abia rosti aceste cuvinte şi se năpusti la vânătorul care se afla mai aproape de dânsul şi lovi cu toporul în cap, încât omul se prăbuşi fără să scoată un vaiet.

Robert de Paris fu cuprins de groază. O trase pe Gilda după dânsul şi pătrunseră în gangul casei, lângă poarta care dădea în şoseaua satului.

Vânătorii l-ar fi urmat cu plăcere pe stăpânul lor, dar le era ruşine, şi de aceea sloboziră în grabă câteva gloanţe asupra lui Abdallah.

Acestuia însă, prea puţin îi păsa de gloanţele care plouau în jurul lui. Doborî un al doilea vânător care se apropie de el, apoi se năpusti îndărăt la uşa grajdului şi izbi cu atâta furie într-însa, încât în mai puţin de un minut aceasta se făcu ţăndări.

Şi atunci îşi făcu apariţia Egizio Ettore.

— Bravo, camarade, strigă brigandul.

Şi uriaşul îi zâmbi fericit, ca un copil care primeşte o bucăţică de zahăr din mâna unui om mare, când auzi cuvântul „camarad”.

— Şi acum, continuă brigandul, vom lupta alături şi cred că vom sfârşi repede cu adunătura asta de lachei.

Cu o mişcare rapidă Ettore puse mâna pe puşca sa, care se afla încă sprijinită de uşa grajdului. Şi în clipa următoare un glonte zbură dintr-însa şi nimeri pe unul din vânători, care se prăbuşi ca lovit de trăsnet.

Dar atunci scoase şi Abdallah un ţipăt, căci fusese nimerit de două gloanţe: unul îi pătrunsese în umărul stâng, iar celălalt în pântece, pricinuindu-i o rană foarte gravă.

Uriaşul trebuie să fi îndurat dureri grozave, căci trăsăturile i

se schimonosiră în chip fioros, – dar după ce luptă câteva clipe cu durerea se năpusti ca o fiară asupra vânătorilor şi începu să lovească tot ce-i ieşea în cale.

Oamenii lui Robert de Paris fură cuprinşi de groază şi o luară repede la fugă pe acelaşi drum pe care apucase stăpânul lor, şi Dumnezeu ştie în care casă din sat se aciuiră, căci niciunul din ei nu mai ieşi la iveală.

Deodată, Ettore îşi dădu seama că se afla singur-singurel în toată curtea, căci şi camaradul său se prăbuşise şi zăcea întins la pământ nu departe de dânsul.

Uriaşul continua să ţină dreapta încleştată de topor, dar cealaltă mână şi-o apăsa pe pântece, în dreptul rănii ce i-o pricinuise glontele.

Ettore se aplecă asupra rănitului şi-i strigă:

— Ce ţi s-a întâmplat, camarade? Te-au nimerit rău?

— Cred că s-a sfârşit cu mine, gemu Abdallah, şi voi apuca pe acelaşi drum pe care am trimis-o înainte pe Pia. Ea se va bucura văzând c-o urmez atât de repede. Dar vom merge numai o bucată de drum împreună, prietene, şi apoi va trebui să ne despărţim, căci nădăjduiesc că nu vom ajunge în acelaşi loc amândoi.

— Ea s-a dus în iad, îi răspunse Ettore, pe tine, însă, Abdallah, Dumnezeu te-a iertat, şi nu vei muri. Prietene, adună-ţi toate puterile care ţi-au mai rămas, căci trebuie să părăsim satul acesta cât mai repede cu putinţă. Cred că nu mă înşel când spun că Robert de Paris a sculat pe toţi locuitorii împotriva noastră, – şi când un sat întreg porneşte în urmărirea a doi oameni, nu mai e nădejde de scăpare.

— Nu mă pot ridica de la pământ, răspunse Abdallah – sângele izbucneşte năvalnic... Rana de la umăr e neînsemnată, dar aici... în pântece... mă arde grozav.

— Vei avea ajutor, prietene, când vom ajunge pe Fontanella, şi mijloacele de a ajunge acolo ni le-au dat chiar duşmanii noştri. Uite colo caii lor! Ne vom alege pe cei mai buni şi apoi o vom porni cât mai repede.

Zis şi făcut.

Egizio Ettore se apropie de caii care fuseseră înghesuiţi la marginea curţii şi alese doi din cei mai buni, pe care

călăriseră Robert de Paris şi Gilda. Acum rămânea să-l urce pe Abdallah în şa.

Dar acesta era lucrul cel mai greu, căci uriaşul nu putea să se ridice singur şi Ettore trebuia să-l pună el pe picioare, ceea ce chiar pentru dânsul era treabă destul de grea.

În sfârşit, Abdallah fu aşezat în şa şi din fericire animalul era destul de viguros ca să-l susţină pe uriaş.

— Să te leg, sau te vei putea ţine singur? întrebă brigandul.

— Atâta vreme cât nu-mi voi pierde cunoştinţa, răspunse Abdallah, voi călări cum voi putea... Dar când nu te voi mai putea urma, te rog să-mi făgăduieşti că nu vei mai ţine seamă de mine şi-ţi vei continua drumul singur. Ce importanţă va avea dacă voi muri în drum? Mi-am câştigat asta... o! idiotul de mine! M-am lăsat dus de nas de o muiere!

— Nu te mai gândi acum la asta! îi spuse Ettore, în vreme ce-şi făcu vânt pe spinarea calului. I-ai plătit Piei după cum merita şi trădarea ei i-a adus ea singură moartea. Şi acum, înainte, prietene! Vom călări prin grădină, trecând pe dinaintea şopronului, apoi vom ajunge în şosea şi în felul acesta tăiem mult din drum.

Cu o mână Ettore ţinea hăţurile calului său, iar cu cealaltă puşca. Abdallah, însă, trebuia să-şi încleşteze ambele mâini pe hăţuri, căci de abia se putea ţine. Sângele curgea neîncetat din rană. Un altul şi-ar fi pierdut demult cunoştinţa – uriaşul acesta, însă era stăpân pe sine.

Caii galopau de zor şi după puţin timp, cei doi călăreţi lăsară în urmă grădina şi ajunseră pe şosea.

În clipa când intrară pe şosea, auziră în spatele lor un strigăt scos din sute de piepturi şi în acelaşi timp clopotul din turnul bisericii începu să răsune prelung. Făclii nenumărate luminau noaptea şi Egizio Ettore, privind îndărăt, zări o armată întreagă de oameni înarmaţi, care fuseseră porniţi în urmărirea lui, şi i se păru că recunoaşte printre aceştia şi pe Robert de Paris.

— Ţi-am spus eu, se adresă brigandul către tovarăşul său – că ticălosul acela nu va renunţa la noi; a întărâtat tot satul împotriva noastră... Şi acum vom vedea cine ştie să călărească mai bine, – noi sau slugile.

O lovitură pe gâtul calului încheie aceste cuvinte şi animalul porni ca o săgeată.

Armăsarul pe care-l încălecase Abdallah urmă pilda camaradului său şi astfel cei doi călăreţi galopau înainte, scoţând scântei din copite.

Dar şi urmăritorii călăreau de zor şi după puţină vreme erau atât de aproape încât gloanţele duşmane, îi împresurau din toate părţile pe cei doi fugari.

— Curaj, Abdallah! strigă Ettore către uriaş. Priveşte colo, unde se văd munţii întunecaţi! Când vom fi ajuns în apropierea lor, va înceta orice urmărire, căci nu vor îndrăzni să se ia după noi prin sălbătăciunea Fontanellei.

Abdallah nu-i răspunse. Din ce în ce mai mult capul uriaşului se aplecă pe grumazul calului.

— Ei, Abdallah, ce-i cu tine? strigă deodată Ettore.

Dar nu primi niciun răspuns.

Uriaşul se clătina pe cal încolo şi încoace şi se părea că se prăbuşeşte din clipă în clipă.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Ettore, şi-a pierdut cunoştinţa. O! acum totul e pierdut!

Căci cum putea să alerge cu un om căzut în nesimţire, când urmăritorii se aflau doar la o depărtare de o sută cincizeci de paşi?

Trebuia să-l lege acum pe propriul său cal, căci altfel era primejdie să se prăbuşească.

Dar Ettore nu putea pierde nicio clipă. Deocamdată, cel puţin, nu putea să-l urce pe uriaş pe calul său. Se apropie însă de dânsul, îi apucă braţul, îl ţinu drept în şa şi goni astfel mai departe alături de el.

Dar în felul cum călărea acum, nu putea înainta decât foarte încet şi distanţa dintre el şi urmăritorii săi se micşora din clipă în clipă.

În afară de aceasta, în graba cu care pornise şi de teamă de a nu fi ajuns, Ettore nu observase bine drumul şi nu apucase pe şoseaua mare care ducea din Viola spre munte, ci pe o cărare lăturalnică, pe care avea să întâmpine o piedică foarte însemnată.

Această cărare ducea într-un tufiş şi în spatele acestuia se

afla un râu, care era mult prea lat ca să poată sări peste el cu calul. În plus, era cu totul imposibil ca Abdallah, grav rănit şi leşinat, să facă o asemenea săritură.

Ettore fu cuprins de groază dându-şi seama de această situaţie, când se află numai la o depărtare de câţiva metri de tufiş. Ce putea să facă?

Să se întoarcă, nici nu era de gândit, căci ar fi însemnat să cadă în mâinile urmăritorilor. Iar dacă s-ar fi avântat în tufiş, îl aştepta o soartă tot atât de grozavă. Căci ar fi trebuit să intre în apă cu caii şi aceştia, istoviţi cum erau, n-ar fi putut suporta o astfel de baie rece, fără să se expună morţii.

Brigandul îşi întoarse capul şi privi în urma lui. Erau peste o sută de bărbaţi care îl urmăreau. Toţi erau înarmaţi şi în fruntea lor îl zări pe duşmanul său de moarte, Robert de Paris.

Dar şi Gilda cea blondă lua parte la vânătoarea aceasta pe viaţă şi pe moarte.

Frumoasă ca o statuie antică, ea stătea pe cal, ţinând în mână o puşcă mică, din care nu s-ar fi dat în lături, probabil, să slobozească un glonte ucigător asupra brigandului Corsicii.

— Predă-te! răcni la el Robert de Paris, opreşte, sau te împuşcăm.

— Prindeţi-mă, dacă vă stă în putere, răspunse Egizio Ettore. Viu nu voi cădea în mâinile voastre, asta s-o ştiţi bine!

Şi cuprins de disperare el înfipse genunchii în coapsele calului, iar acesta, cuprins de nebunie parcă, o zbughi înainte, târând după sine şi pe bietul Abdallah.

Cei doi călăreţi pătrunseră în tufişul din faţa lor.

— Nu-mi mai rămâne altceva de făcut, murmură Ettore, decât să trec înot râul. Dar pe nenorocitul acesta de Abdallah nu-l voi părăsi, totuşi, chiar dac-ar trebui să-l iau în spinare. Oricât ar fi păcătuit el împotriva mea, şi-a ispăşit păcatul şi a luptat pentru mine. Asta mă leagă de dânsul pentru vecie.

Dar de-abia rosti aceste cuvinte şi de pe buzele sale scăpă un ţipăt de groază.

Pe malul râului unde tocmai ajunsese, văzu o cavalcadă formată din zece călăreţi care erau şi mai bine înarmaţi decât aceia care se aflau în spatele său.

— Acum totul e pierdut! exclamă Egizio Ettore, crezându-se

împresurat din două părţi. Nu-mi mai rămâne decât să mor, înainte de a mă lăsa, prins.

— Nu, Egizio Ettore, nu trebuie să mori! îi strigă deodată un glas limpede. Vino repede lângă mine şi-ţi jur că n-am niciun gând rău faţă de tine şi camaradul care te însoţeşte.

Ah! glasul acesta! Unde-l mai auzise el o dată, în ce moment însemnat al vieţii sale?

Ah! acum ştia, – da, era vocea bărbatului pe care-l rănise cu un glonte, în pădure, – a acelui om căruia voia să-i ia viaţa, într-o clipă de rătăcire. Era prinţul Raymond de Paris, care se oprise în faţa lui, călare pe un animal de rasă.

Alături de dânsul era doctorul Wolfgang Schulze pe un armăsar neastâmpărat şi în spatele celor doi bărbaţi erau opt călăreţi, care păreau să formeze suita nobilului bătrân.

Prinţul se apropie de brigand şi cu aceeaşi voce limpede i se adresă:

— După cum văd, sunteţi urmăriţi. Ei bine salvaţi-vă, căci nu vreau să cădeţi în mâna fratelui meu, care conduce urmărirea. Aveţi aici o plută pe apă, care ne-a trecut şi pe noi, unul după altul. Serviţi-vă de ea, şi Domnul să vă aibă în pază!

— Tovarăşul meu e leşinat, domnule! răspunse Egizio Ettore. A fost grav rănit şi mă tem că-şi va da sufletul.

— Asta nu trebuie să se întâmple, răspunse doctorul Schulze. Mă voi îngriji eu să-l vindec! Aşadar, Egizio Ettore, vă însoţesc.

Peste câteva clipe, doctorul şi Ettore se îmbarcară pe plută, în vreme ce suita prinţului ajută lui Abdallah să facă acelaşi lucru. Caii fură şi ei îmbarcaţi, şi în momentul următor brigandul aştepta cu lopata în mână să se îndepărteze de ţărm.

Dar înainte de a face aceasta, el întinse mâna bătrânului prinţ Raymond şi-i spuse:

— Domnule, n-am fost vrednic de bunătatea pe care mi-aţi arătat-o. Dar Egizio Ettore nu e obişnuit să rămână dator şi va veni vremea când voi putea să mă recompensez pentru ceea ce aţi făcut pentru mine.

Şi dintr-o singură împinsătură duse barca până în mijlocul

apei.

În aceiaşi clipă tufişul se deschise şi Robert de Paris apăru, în fruntea oamenilor săi.

— Unde este? strigă Vampirul din Corsica. Ce s-a întâmplat cu el? Ah! fratele meu! Tu eşti tu, Raymond?

— Cum, tu, Robert? Nu te aşteptam aici la timpul ăsta! răspunse prinţul, în vreme ce făcu un semn oamenilor săi, ca să se aşeze în aşa fel, încât să-i acopere pe fugari.

— Ai părăsit castelul, tată? strigă Gilda, cu îngrijorare prefăcută, apropiindu-se cu calul ei de acela al prinţului. Aerul rece al nopţii îţi va face rău, căci mai eşti încă în convalescenţă. Sănătatea dumitale nu e pe deplin restabilită.

— Dimpotrivă, aerul nopţii îmi face cât se poate de bine. În afară de asta, tocmai am avut prilejul să fac o faptă bună şi, asta mă întăreşte ca cel mai eficace medicament.

— O faptă bună? întrebă Robert de Paris, neliniştit. Şi ce anume, scumpul meu frate?

— Am întâlnit în drumul nostru doi călăreţi, răspunse prinţul, liniştit. Unul din ei s-a rănit probabil la vânătoare şi atunci l-am ajutat pe celălalt să-şi îmbarce tovarăşul pe plută şi acum... Ah! priviţi, tocmai debarcă pe malul celălalt al râului.

Prinţul făcu din nou un semn, oamenii se dădură la o parte şi Robert de Paris putu să privească spre mal.

Da, colo, pe ţărmul celălalt, Egizio Ettore debarca tocmai de pe plută, împreună cu doctorul Schulze şi Abdallah. Ei încălecară caii şi dispărură repede în crâng, mai înainte ca Robert de Paris să poată rosti un singur cuvânt.

Dar apoi, chipul său se schimonosi de mânie, căci îşi dădu seama că duşmanul îi scăpase din mână.

— Ce-ai făcut, Raymond? exclamă dânsul. Ştii tu cine este omul a cărui fugă ai înlesnito? Ştii tu pe cine ai ajutat? Acela a fost Egizio Ettore, şi numai prin tine a izbutit să ne scape, căci altfel ar fi fost de acum în fiare.

Prinţul făcu o mutră foarte surprinsă, dar nu izbuti să-şi ascundă cu totul zâmbetul răutăcios care trecu pe faţa lui.

— Adevărat să fie? strigă el. Egizio Ettore era acela? O! dac-aş fi ştiut asta, fireşte că m-aş fi ferit să-i vin în ajutor. Şi

rănitul cine era?

— Un complice de-al său, un om care a făptuit tocmai o crimă. Abdallah uriaşul, e numele său. O! Raymond, mi-ai încurcat rău socotelile, prin aceea că l-ai ajutat pe Ettore să-mi scape.

— Îmi pare cât se poate de rău, scumpul meu frate, răspunse prinţul. Dar te asigur că dacă acest Egizio Ettore mi-ar cădea pentru a doua oară în mână, nu numai că nu-i voi înlesni fuga, dar te voi înştiinţa imediat pe tine ca să-l iei în primire.

Robert de Paris era un prea bun cunoscător de oameni, ca să nu priceapă batjocura din cuvintele fratelui său.

El îşi dădu seama că Raymond îi jucase cu intenţie festa aceasta, şi la gândul acesta îşi muşcă buzele până la sânge.

— Şi acum aş fi de părere să călărim împreună spre casă, spuse prinţul – sau poate că mai aveţi de gând să porniţi la vânătoare? Cum vreţi! Nu vreau să vă doresc noroc la aceasta, căci s-ar putea să vă meargă la fel ca şi cu aceea împotriva lui Ettore şi în cazul acesta mă tem că nu vom avea mâine la masă prepeliţe sau iepuri. Noapte bună, dragii mei, noapte bună!

Îşi înfipse călcâiele în coastele calului, oamenii săi îl urmară şi peste câteva clipe se făcu nevăzut.

Între timp, Ettore şi doctorul Schulze urcau pe stâncile Fontanellei şi nu era deloc lucru uşor pentru ei să-l ducă sus pe Abdallah, care continua să fie leşinat.

Au fost nevoiţi să-l aşeze pe spinările a doi cai, deoarece animalul pe care călărise nu-l mai putea duce. Şi în vreme ce Ettore ducea un cal dintr-o parte, doctorul îl ducea pe celălalt. Şi în felul acesta, cei doi bărbaţi, izbutiră să urce povârnişul.

În cele din urmă cotiră după ultimul colţ de stâncă şi în faţa lor se ivi ruina învăluită în lumina lunii.

— Egizio! strigă un glas voios, Egizio, Egizio, tu eşti, iubitule?

— Da, eu sunt, scumpa mea soţioară! răspunse brigandul şi se grăbi spre Letiţia, care-i ieşise în întâmpinare cu braţele întinse şi cu ochii înecaţi în lacrimi.

— De ce plângi, soţioara mea? întrebă Ettore, strângând-o

la piept cu dragoste.

— Ah! am tremurat pentru tine, iubitule, răspunse fermecătoarea Madonă, lipindu-se de braţul lui. Eram cuprinsă de presimţiri triste şi când tocmai am aţipit puţin, am fost trezită de un vis groaznic. Te-am văzut stând lângă un copac şi un şarpe uriaş se încolăcise în jurul tău, iar tu nu puteai să te eliberezi.

— Visul tău s-a împlinit, scumpa mea. Am avut de furcă cu un şarpe veninos, care s-a încolăcit în jurul meu, dar din strânsoarea căruia am izbutit să scap. Dar nu mai plânge, Letiţia mea, căci acum te afli în braţele mele, acum simţi inima mea cum bate alături de a ta, acum s-a sfârşit cu primejdia care m-a ameninţat.

— Sfinte Dumnezeule, ce înseamnă asta? strigă Letiţia, zărind de abia în clipa aceasta cei doi cai, peste care zăcea întins trupul ţeapăn, al uriaşului. Pe cine aduci cu tine, Egizio?

Atunci ieşiră din ruină şi cei trei francezi, împreună cu Hector Gardane şi Tric-Trac, îndreptându-şi privirile întrebătoare asupra căpitanului lor.

— Veţi afla totul! le spuse Ettore, dar înainte de toate ajutaţi-mi să-l duc pe uriaş în casă şi strângeţi mâna doctorului, căci el s-a dovedit a fi un om de inimă, oferindu-se să îngrijească pe rănit şi să-l salveze, dacă va fi posibil.

— Ah! acesta-i doctorul Schulze! exclamă Neuville. Am avut de acum plăcerea să vă cunoaştem, nu-i aşa domnule doctor? Vă aduceţi aminte cred de noaptea când am avut îndrăzneala să vă scoatem din casă cu forţa? Dar cred că nu mai sunteţi supărat pe noi din cauza aceasta, domnule doctor?

— Să nădăjduim cel puţin, râse Lamotier.

Şi strânseră mâna medicului ca nişte vechi cunoscuţi.

În timpul acesta, Tric-Trac şi Hector Gardane îl ajutară pe Ettore să-l ridice pe Abdallah de pe cai şi încetişor îl transportară în interiorul ruinei.

Doctorul Schulze îl examină apoi pe bolnav, îl pansă, şi spuse apoi cu deplină convingere că uriaşul nu va muri de pe urma rănii.

În timpul călăritului glontele ieşise singur din rană şi din fericire nu atinsese niciun organ de seamă.

Cu toate acestea, doctorul făgădui să rămână pe Fontanella până dimineaţă, căci nu voia să se îndepărteze de lângă bolnav decât atunci când îl va şti în afară de orice primejdie.

Între timp, Ettore povesti Letiţiei şi prietenilor săi tot ce se întâmplase – cum se lăsase înduplecat uriaşul să devină trădător de dragul femeii perfide, şi cum, în cele din urmă, chinuit de remuşcări, îşi îndeplinise răzbunarea împotriva Piei şi-l eliberase pe dânsul, pe Ettore. Letiţia vărsa lacrimi fierbinţi, închipuindu-şi chinurile prin care trecuse soţul ei şi se mânie pe Abdallah, deşi îl rugă pe Ettore să-i ierte totul.

— Atât de repede nu-l voi putea ierta, spuse dânsa – căci te-a făcut să trăieşti câteva ceasuri grele, ceasuri de disperare şi groază. Va trece multă vreme până-l voi ierta şi va trebui să fie faţă de tine foarte credincios şi supus, ca să mai pot avea pentru dânsul sentimentele pe care le-am avut odinioară.

Şi când Ettore îi istorisi acum că-şi datora salvarea prinţului Raymond de Paris, lacrimi de bucurie şi recunoştinţă străluciră în ochii frumoasei femei.

— O! dânsul e un bărbat nobil! exclamă Letiţia. Ştiam încă de atunci, când m-a întovărăşit prin pădure, că e un om cu totul deosebit, cu inimă mare, cum trebuie să fie un prinţ adevărat.

Cei trei francezi se întrecură şi dânşii în laude la adresa prinţului Raymond şi se legară să fie alături de el, dacă va avea nevoie cândva de serviciile lor.

Tric-Trac, însă, ascultase toată povestea numai cu o singură ureche, căci se afla iar în bucătărie, şi în vreme ce cu o ureche băga de seamă la mâncărurile de pe maşina de gătit, cu cealaltă era atent la cele ce spunea Ettore. Bunul francez era ocupat să pregătească dejunul pentru toţi, căci soarele tocmai răsărise, şi-şi dădea toată osteneala să facă ceva de soi, cum se cuvine într-o zi de sărbătoare ca aceasta.

Şi deoarece doctorul aducea veşti bune cu privire la starea lui Abdallah, briganzii se aşezară mulţumiţi la masă. Se mâncă şi se bău, şi paharele fură ciocnite în sănătatea căpitanului, care scăpase din primejdie.

De abia pe la amiază doctorul Schulze se hotărî să

părăsească Fontanella, unde-şi îndeplinise de acum pentru a doua oară datoria de vindecător. După ce-şi luă rămas bun de la Ettore şi tovarăşii săi, încredinţându-i înc-o dată că Abdallah se va însănătoşi cât de curând, el se întoarse spre Letiţia şi-i întinse mâna plin de curtoazie.

— Ne părăseşti, doctore? întrebă frumoasa femeie. Şi încotro te îndrepţi? Te întorci la Saint-Étienne?

— Nu, Madona, mi-am părăsit cabinetul din Saint-Étienne, şi sunt cu totul în slujba prinţului Raymond de Paris, care m-a numit medic al casei.

— Şi slujba aceasta îţi aduce destul? întrebă Letiţia.

— Şi chiar dacă nu mi-ar aduce destul, răspunse doctorul Schulze, o voi prefera oricărei alte activităţi; căci e un adevărat noroc pentru un om să poată sta în apropierea prinţului Raymond; prietenia acestui om superior îmi procură mii de satisfacţii, el e un izvor de fericire, care nu secătuieşte niciodată.

— Ştiu bine că ai dreptate, doctore, spuse Letiţia.

— Cum, o ştiţi? L-aţi întâlnit vreodată pe prinţul Raymond, Madona?

— Fireşte că l-am întâlnit... l-am întâlnit în pădurea care duce spre Fontanella. M-am rătăcit şi deodată ieşi dintr-un tufiş un câine uriaş, care sări asupra mea. Din fericire, tocmai atunci a sosit şi prinţul, îmblânzi câinele şi apoi pornirăm alături prin pădure, vorbind de una şi de alta. Cu prilejul acesta mi-am dat seama că dânsul e un om ce trebuie iubit şi respectat, un om cum nu se găsesc mulţi.

— Care vasăzică dumneata eşti frumoasa zână a pădurii! exclamă doctorul, plin de uimire, dându-se un pas îndărăt. Dumneata eşti aceea despre care prinţul a pomenit până şi în accesele sale de friguri şi pe care nici azi n-a uitat-o! O! atunci îi voi putea duce o veste bună prinţului de Paris, când voi ajunge acasă.

— Ba să-i mai duci şi altceva, spuse Letiţia – dacă bineînţeles, vrei să ai bunătatea să preiei un mic comision.

— Vă stau cu plăcere la dispoziţie, Madona! răspunse doctorul.

Letiţia intră repede în odăiţa ei şi când se întoarse ţinea în

mână un coşuleţ minunat împletit, umplut cu fragi proaspeţi, care se găsesc din belşug pe Fontanella.

Ea înmână medicului obiectul şi-i spuse:

— Predă prinţului aceste fructe ale pădurii, şi spune-i că tot aşa de frumos şi curat ca aroma acestor fragi m-a fermecat fiinţa sa; şi mai spune-i că-i doresc tot atâţia ani fericiţi, câte poame sunt în coşuleţul acesta.

— Atunci prinţul va atinge vârsta lui Matusalem, spuse doctorul, râzând. Dar îi voi spune încă şi mai mult şi mai bine, Madona, şi deocamdată îngăduiţi-mi să vă mulţumesc din inimă, în numele prinţului Raymond de Paris.

După câteva clipe doctorul părăsi Fontanella şi, însoţit de Hector Gardane porni pe drumul ce ducea spre sat.

De-abia acolo unde începea şoseaua, Gardane îl părăsi pe medic, după ce-i descrise înc-o dată cu exactitate drumul ce ducea spre castelul de vânătoare.

Şi spre seară el ajunse la castel şi se îndreptă imediat spre odaia de lucru a prinţului, pe care-l găsi la masa de scris.

— Ei, te-ai întors cu bine? îl întâmpină bătrânul nobil. Ce face rănitul?

— E în afară de orice pericol, Alteţă. Garantez pentru viaţa lui.

— Dar ce ţii în mână? întrebă apoi prinţul, ridicându-şi privirea spre coşuleţul, pe care doctorul îl ţinea într-adins ridicat. Îmi vine să cred că te-ai apucat să culegi fragi prin pădure!

— Nu eu am cules fructele acestea minunate, ci alta. Şi ea vi le trimite, încredinţându-vă de tot respectul şi recunoştinţa ei.

— O alta, ai spus? exclamă prinţul, plin de uimire. O alta?

— Da, Alteţă, şi puteţi mânca fără teamă fragii aceştia, căci ei vă sunt trimişi de acea fată încântătoare pe care a-ţi întâlnit-o odinioară în pădure, cu puţin înainte de a vă lovi glontele necunoscut.

— De la dânsa? strigă prinţul Raymond, şi o paloare cadaverică îi acoperi faţa. De la dânsa, de la Carmencitta?

— Nu, Alteţă, fata aceea nu se numeşte Carmencitta, ci Letiţia.

— Letiţia! izbucni prinţul şi sări în picioare. Şi unde... unde se află fata aceea, cu care m-am întâlnit în chip atât de ciudat?

— Sus, pe piscul Fontanellei, Alteţă, căci zâna aceea fermecătoare, este soţia mult iubită a lui Egizio Ettore.

Cap. 119 – Inginerul din Londra

Spre cea mai mare disperare a sa, Robert de Paris nu putuse izbuti încă să obţină consimţământul fratelui său, prinţul Raymond, pentru a se căsători cu fiica acestuia, Gilda.

Prinţul motiva acest refuz cu faptul că era încă foarte slab şi n-ar putea să-şi impună oboseala care e în mod fatal legată de serbările unei nunţi.

Robert îşi dădea bine seama că fratele său avea un interes să amâne căsătoria, dar nu izbutea să pătrundă motivul care-l îndemna la aceasta.

Căci Robert habar n-avea de bănuielile care încolţiseră în sufletul prinţului Raymond, împotriva fratelui său, şi tot aşa de puţin de ceea ce simţea Gilda, şi anume că tatăl ei nu se mai uita la dânsa cu ochii de altădată, n-o mai învăluia cu acea dragoste fierbinte de la început.

Ah! cât de greu îi venea bătrânului nobil să se arate faţă de aceşti doi oameni iubitor şi darnic, de câte ori nu fusese pe punctul să le strige în faţă:

— Pieriţi din ochii mei, nu vreau să vă mai văd, ştiu bine că aţi aşteptat numai moartea mea, ştiu poate chiar mai mult.

Dar Raymond de Paris se stăpânea, căci recolta nu era încă gata de seceriş.

Prinţul nu numai că se străduia să se stăpânească nedând prilej lui Robert şi Gildei să-i afle gândurile, dar căuta necontenit să destrame reţeaua de minciuni pe care aceşti doi oameni o ţesuseră în jurul lui.

Vom vedea în curând ce făcuse prinţul, pentru a se lămuri dacă fusese înşelat atunci când o luase pe Gilda drept fiica sa.

Totuşi, trebuia să lucreze cu cea mai mare băgare de seamă, căci tremura la gândul că ar putea-o nedreptăţi pe Gilda, dacă într-adevăr ar fi fiica lui, aceea pe care i-o

născuse scumpa lui Carmencitta?

Ea nu avea nicio asemănare cu mama ei, – asta era limpede, – nu avea niciuna din acele trăsături minunate, care făceau farmecul nefericitei sale soţii, – şi glasului ei îi lipsea acel sunet melodios, dulce, atât de caracteristic bunei Carmencitta.

Cel mult silueta era oarecum asemănătoare, dar ce dovedea asta?

Se aseamănă oare întotdeauna copiii cu mamele lor? Nu, natura n-a fost atât de darnică, ea n-a pus întotdeauna aceeaşi pecete pe fruntea mamei şi a copilului.

Dar Gilda nu avea nici caracterul mamei sale, şi tot atât de puţin pe acela al tatălui ei, prinţul Raymond.

Oare părinţii cei mai de treabă, nu au, adesea, copiii cei mai stricaţi, şi nu se-ntâmplă ca un tată beţiv şi pervertit până-n măduva oaselor să aibă un fiu care se impune întregii lumi prin inteligenţa şi capacitatea sa?

Nu, în privinţa aceasta nu există ereditate, nu există moştenire înnăscută.

Şi totuşi, în cazul Gildei nu exista o explicaţie că nu se asemăna cu părinţii ei?

Fusese oare dânsa crescută în casa prinţului, – fusese oare înconjurată de iubirea şi îngrijirea părintească, – putuse oare dânsul, tatăl ei, să-i dea educaţia pe care ar fi vrut-o?

Ca o păsărică alungată din cuib, aşa fusese îndepărtată Gilda din casa părintească, – dusă printre străini, lăsată în voia sorţii... Şi era oare de mirare dacă inima şi sufletul ei nu se dezvoltaseră astfel, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost sub înrâurirea bunului ei tată?

Nu, toate astea nu erau dovezi care să-l poată încredinţa pe prinţ că Gilda nu era copila Carmencittei.

În privinţa aceasta, o voce îi şoptea necontenit lui Raymond: „Nu, fiica aceasta fără pic de dragoste pentru tine, nu poate fi carne din carnea ta, sânge din sângele tău, – ea nu e copilul Carmencittei, ci cu totul alta, o străină, care s-a furişat în casa ta”.

Dar pe simple sentimente nu poţi alunga un copil, – şi pe temeiul unei bănuieli, prinţul nu putea să păşească în faţa

Gildei şi să-i arunce în faţă:

— M-ai înşelat, tu nu eşti aceea drept care te-ai dat faţă de mine!

De ce nu observase de mai înainte înşelătoria, – de ce se simţise atunci atât de bine în apropierea Gildei, văzând într-însa pe copila lui, fără să se îndoiască o clipă măcar că n-ar putea fi aceea pe care i-o dăruise Carmencitta?

Simţămintele acestea ciudate nu-i năpădiseră oare sufletul de-abia în clipa când întâlnise în pădure fata aceea fermecătoare?

Da, aici era buba, – străina aceea îi însămânţase gândurile chinuitoare. Drăgălăşenia ei, asemănarea izbitoare cu Carmencitta, nu-i mai ieşeau din cap, şi zi şi noapte prinţul Raymond se gândea la făptura minunată. Dar asta putea să fie numai dorinţa tatălui, ca şi fiica lui să fie la fel cu cealaltă, cu aceea pe care o întâlnise în pădure.

*

* *

Era în dimineaţa a doua, după noaptea când Egizio Ettore fusese cât pe ce să cadă în mâinile lui Robert de Paris, graţie uneltirilor criminale ale Piei Santini.

Prinţul şedea în sufragerie şi-şi sorbea tacticos ciocolata.

Deşi nu închisese ochii toată noaptea, ochiul privea limpede, totuşi, şi pe trăsăturile sale se citea o anumită mulţumire de sine însuşi.

Da, prinţul avea impresia că făcuse o faptă bună în noaptea trecută. Îl salvase pe Egizio Ettore, trăsese o linie peste socotelile fratelui său, ceea ce, desigur, nu-i plăcuse deloc acestuia.

De ce îl ura cu atâta patimă Robert pe Egizio Ettore, – de ce îl urmărea cu atâta înverşunare pe brigand, care nu-i făcuse doar nimic?

Şi de ce împărtăşea şi Gilda această ură, care o dusese până acolo încât luase parte alături de Robert la vânătoarea împotriva căpitanului de bandiţi?

— Urât lucrul îşi spuse prinţul Raymond, împingând ceaşca

din faţa sa. Asta n-a fost deloc demn de o inimă de fată. O inimă de fată trebuie să fie miloasă, ea trebuie să resimtă compătimire chiar şi pentru cel mai păcătos om. Dar în loc de asta, Gilda a pornit în toiul nopţii călare, cu chip că se duce să vâneze. Vânătoarea aceasta era, însă, împotriva unui om, pe care voia să-l piardă cu tot dinadinsul. Nu, nu, asta nu-i o faptă demnă de o inimă de femeie!

În clipa aceasta uşa se deschise şi Cristofor anunţă pe doctorul Wolfgang Schulze.

— Ah! minunat! rosti prinţul, condu-l pe doctor imediat la mine, vom lua dejunul împreună.

Am istorisit de-acum cititorilor cum se prezentase medicul german în faţa prinţului, cum îi predase coşuleţul cu fragi şi-i spuse că fructele acestea aromate îi fuseseră trimise de Letiţia, soţia scumpă a brigandului Egizio Ettore.

Auzind acestea, prinţul era cât pe ce să scape din mână coşuleţul. Cu mâna tremurândă el îl puse pe masă. Apoi se ridică de pe scaun şi-l privi pe doctorul Schulze cu ochii ţintă şi fără să rostească un cuvânt.

Cu uimire adâncă observă acesta că în trăsăturile prinţului se oglindea o agitaţie lăuntrică şi aproape îi părea rău că-i reamintise de fata aceea care-i lăsase asupra lui o impresie atât de statornică.

— Ce aveţi, Alteţă? Oh! ce-am făcut – n-ar fi trebuit să vă amintesc de fata aceea... Aţi închis în sufletul dumneavoastră pe minunata făptură şi acum sunteţi îndurerat, probabil, că dânsa este iubita unui om dispreţuit de întreaga lume. Dar, Alteţă, n-o condamnaţi pe Letiţia, o! dac-aţi fi văzut-o, după cum am văzut-o eu, ca o gospodină mulţumită, colo sus pe piscul Fontanellei! Atâta vă pot spune doar că în nicio casă de oameni de treabă de pe acest pământ nu poate exista o fiinţă mai fericită, în niciun palat nu s-ar putea vedea o făptură a cărei drăgălăşenie să se asemene cu aceea a Letiţiei. Am putut observa de aproape cum se pricepe să citească fiecare dorinţă în ochii bărbatului ei, cu câtă credinţă îngrijeşte de el şi de aceia care sunt tovarăşii lui. Când o vezi acolo sus, în cuibul de stâncă al lui Egizio Ettore, uiţi cu desăvârşire că te afli în tabăra unui om prigonit de legi; te crezi într-o casă de

oameni cumsecade, care numai printr-un capriciu se află colo sus pe piscul pleşuv al Fontanellei, de unde priveşte spre locuinţele celorlalţi oameni, cu ochiul unui vultur.

— Te înşeli, scumpul meu prieten! răspunse prinţul Raymond, cu vocea schimbată. Te înşeli când crezi că m-am îngrozit aflând că fiinţa aceea fermecătoare, – la care mă gândesc atât de des şi cu atâta plăcere – este soţia lui Egizio Ettore. Nu, nu din cauza aceasta m-am cutremurat când mi-ai adus vestea – ci, din pricină că în mintea mea s-a născut pe neaşteptate o ciudată împletire de gânduri. Cuvintele dumitale au căzut ca un fulger şi o lumină vie se întinde acum peste anumite fapte şi împrejurări, care înainte zăceau în întuneric. Dar te rog să-mi răspunzi la unele întrebări pe care ţi le voi pune, doctore. Dar înainte de asta vreau să mă încredinţez dacă nu cumva ne aude cineva. Ah! cu totul altfel era înainte vreme, când Carmencitta locuia încă cu mine. Pe atunci nu existau spioni la Miramare.

Spunând acestea prinţul se-ndreptă spre uşă, o deschise şi se încredinţă că nimeni nu asculta în spatele ei. Apoi se întoarse lângă doctorul Schulze şi întrebă cu glas tremurător de emoţie:

— Ziceai că numele fetei pe care am întâlnit-o atunci în pădure este Letiţia?

— Da, Letiţia, aşa o numea Egizio Ettore, aşa o numeau ceilalţi şi chiar şi ea însăşi.

— Este dânsa soţia legitimă a lui Egizio Ettore?

— Asta n-o mai ştiu, Alteţă, dar nu cred, căci mă-ntreb unde vor fi găsit ei un preot care să-i fi unit. Dar stai! Mi se pare că aş fi auzit ceva în treacăt, colo sus, pe Fontanella, – o observaţie după care am dedus că, totuşi, Egizio Ettore şi Letiţia au primit binecuvântarea unui părinte al bisericii.

— În privinţa asta mă voi lămuri eu, doctore. Fontanella nu e doar atât de departe şi cred că vei avea bunătatea să mă însoţeşti mâine acolo, călare.

Prinţul Raymond începu să umble cu paşi mari prin odaie. Se părea că nu-şi poate stăpâni gândurile care se îngrămădeau în creierul său înfierbântat.

Deodată rămase locului în faţa doctorului Schulze şi spuse

cu vocea înceată:

— Doctore, spune-mi te rog, ai aflat pe Fontanella dacă Egizio Ettore şi Letiţia s-au iubit şi înainte de a se retrage în cuibul lor dintre stânci? Vreau să cred prin asta, dacă a existat între ei o legătură de inimă de durată mai lungă.

— Am auzit vorbindu-se despre asta, răspunse tânărul medic. Dar chiar dacă nu mi-ar fi ajuns la ureche, – este fapt cunoscut că, în ziua aceea atât de groază pentru Ettore, în care fusese condamnat de juraţii din Bonifacio, Letiţia a apărut în faţa Curţii şi a azvârlit în faţa judecătorilor cuvintele: „Aţi condamnat un nevinovat!”.

— Ah! foarte adevărat! exclamă prinţul Raymond adânc mişcat Egizio Ettore trebuia să fi fost încă de pe atunci în dragoste cu Letiţia.

— Fără nicio îndoială, Alteţă!

— Şi nu cumva ai auzit dacă avusese mai înainte legături intime cu vreo altă fată?

— În privinţa asta n-am auzit nimic, Alteţă. Dar nu există nicio îndoială pentru mine, că Letiţia este cea dintâi şi singura dragoste a lui Ettore. Asta se poate observa cu uşurinţă. Ca dânşii se iubesc numai doi oameni care îşi poartă dragoste curată unul altuia, şi asupra cărora nu apasă amintirea vreunei iubiri trecute.

— Şi cum îţi explici, cercetă mai departe prinţul Raymond – ca o făptură atât de fermecătoare ca Letiţia, să aibă o înclinaţie aşa de puternică pentru un Egizio Ettore? Căci deşi i-am luat apărarea, e, totuşi, fapt neîndoielnic, că dânsul e un criminal. Să ne gândim numai la sfârşitul tragic al preşedintelui tribunalului din Bonifacio, să ne gândim...

— Opriţi-vă, Alteţă! strigă doctorul Wolfgang Schulze. Ridicaţi acuzări grozave împotriva lui Egizio Ettore şi eu nu le-aş putea îndreptăţi. Adevărat este că dânsul a comis unele fapte urâte, are câteva vieţi omeneşti pe conştiinţă, şi a păcătuit şi asupra bunurilor semenilor săi. Dar nu vă puteţi închipui, Alteţă, ce l-a îndemnat să comită aceste fapte rele? Oamenii s-au făcut vinovaţi împotriva lui de o crimă grozavă; pentru aceasta se răzbună acum, nenorocitul, ducând o luptă necontenită împotriva societăţii omeneşti. Că s-a folosit în

această luptă de mijloace fioroase, – cine i-ar putea-o lua în nume de rău? Nici el n-a fost tratat cu blândeţe, atunci când l-au dus în temniţa din Capul Pertusato, din care a izbutit să scape numai printr-o minune. Şi mă întrebaţi cum e cu putinţă ca o făptură ca Letiţia să-l iubească pe Egizio Ettore? Ah! dac-aţi vedea pe aceşti doi oameni, în casa lor de pe piscul Fontanellei, dac-aţi vedea cu câtă dragoste îşi tratează brigandul pe soţia sa cu câtă grijă o ocroteşte, – atunci, Alteţă, veţi fi de altă părere. Şi de ce nu s-ar simţi atrasă spre dânsul o inimă tânără de fată? Dimpotrivă, susţin că tocmai suferinţa şi nenorocirea, de care e înconjurat un asemenea prigonit, exercită o înrâurire puternică asupra inimilor feminine. Şi chiar dacă Letiţia s-ar fi născut într-un palat nu-nseamnă c-ar fi fost singura care renunţă la strălucire şi bogăţie, de dragul iubitului. Câte fete n-au părăsit în taină casa părintească renunţând la aşternutul de mătase şi la tacâmurile de argint, pentru a împărtăşi cu alesul inimii nevoia şi primejdia? Egizio Ettore este un om alungat din societate, o recunosc; dar el e un erou şi cred că sunteţi de aceeaşi părere, Alteţă.

— O! o! Egizio Ettore şi-a găsit un apărător foarte bun în dumneata, domnul meu, spuse prinţul râzând.

— Asta pentru că îl cunosc, cum numai puţini îl cunosc, răspunse medicul german, cu hotărâre. L-am văzut pe bărbatul acesta în durerea sa, l-am observat în dragostea lui, – şi ştiu că Egizio Ettore nu este un ticălos în adevăratul înţeles al cuvântului, ci numai un nenorocit, care a fost condus pe un drum greşit din cauza dorinţei de răzbunare.

În clipa aceasta intră în odaie bătrânul Cristofor şi spuse stăpânului său:

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar afară aşteaptă un domn care susţine că este inginerul nou angajat.

— Ah! mister Robert Wilson! spuse prinţul repede şi un zâmbet îi flutură pe buze. Comunică-i, te rog, că-l poftesc să intre.

— Are şi un geamantan cu dânsul; a venit pe jos de la gară. Să pregătesc o cameră pentru domnul? întrebă Cristofor.

— Deocamdată ia-i în primire numai geamantanul. În

privinţa camerei voi da dispoziţii ceva mai târziu.

Cristofor se înclină şi părăsi încăperea.

— Aţi adus un inginer din Anglia, Alteţă? întrebă doctorul Schulze mirat. Despre asta nu mi-aţi vorbit niciodată. Proiectaţi ceva construcţii la Miramare?

— Mister Wilson e inginer hidraulic (pentru construcţii de apă) răspunse prinţul. Vei fi observat dumneata că acest castel are o lipsă mare, pe care vreau s-o înlătur. Vreau să spun că n-are canalizare şi până acum ne-am procurat apa de băut în mod cu totul primitiv, şi anume de la o fântână cu cumpănă. Aceasta nu poate fi folosită, însă, pentru o conductă care să aducă apa în castel. Dar de curând, în timpul unei plimbări, pe care am făcut-o singur în pădure, am descoperit un izvor minunat şi urmând cursul lui, cred că am observat că porneşte din imediata apropiere a castelului meu. Dacă această presupunere se confirmă, atunci voi putea conduce izvorul în castel şi vom avea astfel o apă cât se poate de bună şi fără să ne servim de mijloace primitive.

— Dar îngăduiţi-mi o întrebare, Alteţă: de ce v-aţi adresat unui inginer străin? Există doar în Franţa forţe destul de capabile în specialitatea aceasta.

— Pentru că mister Robert Wilson contează ca o autoritate de primul rang în domeniul construcţiilor de acest soi, răspunse prinţul. L-am cunoscut pe acest domn cu prilejul uneia din călătoriile mele, şi am văzut într-însul un specialist capabil. Dar uite-l că vine.

Uşa se deschise şi inginerul Robert Wilson intră.

Era un bărbat ca de vreo treizeci şi cinci de ani. Avea faţa complet rasă şi părul capului tuns scurt, iar pe la tâmple puţin încărunţit. Ochii cenuşii, inteligenţi, luminau o figură care se remarca printr-o bărbie ascuţită, care trăda multă energie.

Îmbrăcămintea inginerului era simplă, dar de o anumită distincţie şi felul cum se apropie el de prinţ, pentru a se înclina şi a strânge mâna ce i se întindea, dovedea că era obişnuit a veni în contact cu oameni din lumea mare.

— Fii binevenit, scumpul meu domn Wilson, îi spuse prinţul, în vreme ce-i strânse mâna cu putere. Mă bucur nespus că ai urmat atât de repede chemării mele. Dar m-ai luat prin

surprindere; – de ce nu mi-ai telegrafiat sau să-mi fi anunţat sosirea prin scrisoare? Ţi-aş fi trimis o trăsură la gară.

— Cum, nu v-a sosit scrisoarea mea? întrebă Wilson. O, cât îmi pare de rău. Dar probabil că va sosi cu întârziere; am luat drumul cel mai scurt de la Londra şi astfel se explică sosirea mea înaintea scrisorii. De altfel, Alteţă, plimbarea pe care am făcut-o de la gară până aici mi-a făcut cât se poate de bine; a fost un drum minunat şi cu prilejul acesta, mi-am dat puţin seama şi de regiunea înconjurătoare.

Vorbele acestea din urmă le spuse Wilson cu o intonaţie deosebită.

— Acum, cred că ştii despre ce e vorba, mister Wilson, începu prinţul. După ce te vei reface puţin cu un aperitiv careţi va fi servit, vom face o plimbare spre izvorul cu pricina. Ah! dar am uitat să vă recomand: doctorul Wolfgang Schulze, medicul meu de casă şi prieten în acelaşi timp, – mister Robert Wilson, inginer din Londra.

Cei doi bărbaţi se înclinară unul în faţa altuia şi-şi strânseră mâinile.

— Nu vreau să vă deranjez, spuse doctorul. Şi apoi ştiţi, Alteţă, că n-am dormit toată noaptea. Îmi veţi îngădui, deci, să mă retrag, ca să mă odihnesc puţin.

— Fireşte, scumpul meu prieten, spuse prinţul. Nu numai că îţi îngădui, dar o doresc chiar. Somn uşor şi visuri plăcute!.

Wolfgang Schulze părăsi încăperea şi de-abia închise uşa în urma lui, că prinţul se apropie în grabă de Wilson şi-i strânse din nou mâna.

— Fii binevenit, prietene, îi spuse el. Te-am aşteptat cu durerea în inimă. Ah! mister Wilson, n-am crezut ca să mai am vreodată nevoie de serviciile dumitale, – că voi mai fi în situaţia să apelez la luminile celui mai vestit detectiv englez.

— Înainte de toate, Alteţă, aveţi bunătatea şi nu amintiţi niciodată că sunt detectiv, îi tăie repede vorba Wilson, cu un ton hotărât. Rolul pe care mi l-aţi dat dumneavoastră însuşi, este bine ales: ca inginer hidraulic voi locui în casa dumneavoastră. Şi în această calitate nu va surprinde pe nimeni dacă voi vizita toate încăperile castelului, oprindu-mă când ici, când colo. Şi acum, Alteţă, spuneţi-mi despre ce e

vorba.

— În primul rând trebuie să iei ceva în gură, – voi da imediat ordin să fii servit.

— Mulţumesc, Alteţă, am luat de-acum ceva în restaurantul gării. Înainte de toate v-aş ruga să-mi potoliţi curiozitatea. Ce împrejurare v-a hotărât să mă chemaţi de la Londra? Cred că nu e o chestiune dureroasă pentru dumneavoastră, Alteţă?

— Din nenorocire, da! răspunse prinţul, cu glas tulburat E vorba de o împrejurare care reprezintă tot conţinutul vieţii mele.

— Putem vorbi în camera aceasta fără să fim auziţi de cineva? întrebă Wilson, aruncând o privire repede asupra uşilor şi pereţilor.

— Nădăjduiesc că nu suntem spionaţi! răspunse prinţul Raymond. Cu toate astea, dacă-ţi convine mai bine, să facem o mică plimbare. Vom putea căuta în mod oficial – ca să zicem aşa – izvorul acela de la care vreau să alimentez cu apă castelul.

— Ideea e bună, spuse Wilson; în pădure putem vorbi netulburaţi, căci în caz că ne spionează cineva, acesta nu se poate ascunde decât în dosul unui copac, dar deoarece vom merge necontenit, îi va fi cu neputinţă să asculte convorbirea noastră.

Prinţul sună şi porunci lui Cristofor să-i aducă pălăria, mantia şi mănuşile! Peste câteva minute mergea de-acum cu Wilson pe cărarea înverzită din pădure şi se îndepărtă cu dânsul din ce în ce mai mult de castel.

Atâta timp cât se aflau în apropiere de Miramare, vorbiră numai despre lucruri fără însemnătate. Dar de îndată ce erau departe de castel, Wilson spuse:

— Acum, Alteţă, fiţi atât de bun şi istorisiţi-mi pe larg chestia cu pricina. Nu uitaţi niciun amănunt, oricât vi s-ar părea de neînsemnat, căci nu se poate şti, de unde sare iepurele.

— Pricep prea bine, răspunse prinţul, şi acum, ascultă-mă: Ştii, desigur, scumpul meu Wilson, că am trăit o căsnicie fericită, şi de fapt ai cunoscut-o pe decedata mea soţie. Ceea ce nu ştii, însă, este că am avut un copil fermecător, o fată,

cu numele de Letiţia.

— E moartă? întrebă Wilson.

— Nu, trăieşte! Se găseşte chiar în clipa de faţă în castelul pe care tocmai l-am părăsit, presupunând anume, că tânăra aceea fermecătoare, care-ţi va fi recomandată drept prinţesă de Paris, e în adevăr copilul meu, acea fiinţă cu chip de înger pe care mi-a dăruit-o Carmencitta.

— Ah, înţeleg! exclamă detectivul. Aveţi o bănuială că ea s-a furişat în casa dumneavoastră dându-se drept fiica dumneavoastră. Cazul acesta n-ar fi atât de excepţional. Dar explicaţi-mi totul cu precizie. Vă reamintesc că trebuie să aflu totul.

— Şi vei afla chiar totul, mister Wilson, spuse prinţul. Ştiu cât se poate de bine că unui detectiv, de la care aştepţi ajutor, trebuie să-i vorbeşti la fel ca unui spoveditor, ca unui medic! Trebuie să spui totul, chiar dac-ar fi să te învinovăţeşti.

Şi în vreme ce mergea cu Wilson încetişor, prin pădure, prinţul Raymond îi povesti tot ce povestise şi doctorului Schulze, – istoria iubirii şi a vieţii sale, cum o găsise pe Carmencitta în Spania şi cum se căsătorise cu dânsa, luându-şi obligaţia, sub jurământ, să izgonească din casă copilul pe care i l-ar fi dăruit Cerul.

Dar detectivului îi povesti şi mai mult. El îi descrise cum se reîntorsese mai târziu în Corsica, şi fratele său, Robert de Paris, îi mărturisise că Letiţia, fiica lui, devenise iubita lui Egizio Ettore.

Îi mai descrise englezului cum Robert îl aduse în osteria lui taica Benedetto, ca să pună mâna acolo pe Egizio Ettore, – şi cum s-a întâlnit aici pentru prima dată cu acesta.

Detectivul ascultă în tăcere. În timpul povestirii, care ţinu un ceas încheiat, el nu-l întrerupse pe prinţ nici o singură dată măcar.

De abia când Raymond sfârşi ce avea de spus, luă cuvântul Wilson:

— Şi bănuiţi, Alteţă, că Gilda n-ar fi fiica dumneavoastră? În schimb o consideraţi ca atare pe aceea pe care aţi întâlnit-o în pădure, şi care e căsătorită acum cu Egizio Ettore şi

trăieşte împreună cu dânsul pe piscul Fontanellei?

— Bănuiesc asta, spuse prinţul, dar n-am nicio dovadă. Am presupuneri, credinţe, sentimente, care mă atrag cu o putere uriaşă spre fata aceea, cu care am vorbit doar câteva minute în pădure. Drept dovadă nu am decât îndoiala care s-a strecurat în sufletul meu, cu privire la Gilda. Dumnezeu să mă pedepsească dacă făptuiesc vreo nedreptate împotriva ei, – dar blestemul cel mai grozav să cadă pe capul ei, dacă m-a înşelat într-adevăr, dacă s-a furişat în sufletul meu, răpind Letiţiei rangul, poziţia socială şi averea.

— Nu vă va surprinde, Alteţă – luă cuvântul Wilson, după o pauză scurtă – dacă vă voi mărturisi că stăm în faţa unor chestiuni oarecum încurcate. Dar asta nu mă sperie pe mine şi nu mă va opri din lucru. Voi şti să descurc nodul gordian. Numai că asta nu se va întâmpla cu o lovitură de sabie, căci noi, detectivii, nu suntem în situaţia lui Alexandru cel Mare, – noi nu ne putem folosi de sabie ca să tăiem nodul, pur şi simplu. Trebuie să avem răbdare multă şi să descurcăm iţele încetişor, până când dăm de punctul central.

— Dar unde se află punctul central? întrebă prinţul Raymond, oprindu-se în loc sub un stejar înalt.

— Cred, spuse Wilson după o clipă de gândire, că centrul de greutate al întregii afaceri stă în nume.

— În care nume? În acel al Letiţiei?

— Nu, ci în acela al Gildei. Mi-aţi spus că fata regăsită – să spunem, deocamdată, aceea care poartă pentru moment numele de prinţesă de Paris – v-a rugat în primele zile după revenire, să n-o numiţi Letiţia, ci Gilda. Nu găsiţi curios lucrul acesta, Alteţă? Ce motiv ar fi putut avea tânăra aceasta să nu vrea să poarte numele frumos de Letiţia, cu care a fost botezată? Numele acela, despre care trebuia să ştie că vă era scump, pentru că era acela cu care aţi obişnuit-o în casa părintească.

— Şi ce deduceţi din asta, mister Wilson?

— Din asta deduc, răspunse detectivul – că fata aceasta într-adevăr nu se numeşte Letiţia, ci Gilda, şi că probabil de aceea v-a rugat s-o numiţi astfel, pentru că era obişnuită să-l audă, şi pentru că voia să împiedice ca vreo persoană, care o

cunoştea dinainte, s-o demaşte în chip atât de neplăcut.

Prinţul Raymond dădu din cap.

— Asta nu mi pare însă o dovadă, spuse dânsul.

— Nici nu v-am dat-o drept dovadă, Alteţă! răspunse englezul. Spuneam numai că acesta e punctul central, sau, dacă vreţi să fiu mai lămurit: pârghia de care trebuie să apucăm. Dacă fata aceasta nu este acea Letiţia atât de scumpă inimii dumneavoastră, atunci trebuie să aparţină altei familii. În consecinţă, rolul meu va fi să cercetez dacă nu cumva prin regiunea asta a dispărut fără urmă o fată cu numele de Gilda, căreia i se potriveşte mai mult sau mai puţin înfăţişarea prinţesei de Paris. Mai departe, va fi rolul meu să observ în ce raporturi se află Gilda cu unchiul ei Robert. Dacă e la mijloc vreo înşelăciune, dacă s-a făptuit vreo crimă împotriva dumneavoastră, dacă aţi fost cumva minţit şi înşelat, atunci aş putea afirma cu hotărâre de pe acum, că fratele dumneavoastră trebuie să fie în legături cu dânsa. Vă rog să nu-mi luaţi în nume de rău această sinceritate, – dar când medicul vede că are de a face cu o boală gravă, este dator să spună pacientului totul pe faţă, să-i explice unde se află sâmburele maladiei ce-l sapă. E necesară o operaţie, şi nu trebuie să vă sustrageţi ei.

— Nu-mi comunici nicio noutate, mister Wilson! răspunse prinţul Raymond. Şi eu am unele bănuieli împotriva fratelui meu – şi-ţi mărturisesc asta, deşi o fac cu multă strângere de inimă. Robert n-a fost niciodată aşa cum trebuia să fie! El n-a fost niciodată faţă de mine un frate, în înţelesul frumos al cuvântului. În afară de asta, a dus întotdeauna o viaţă desfrânată; se spune că a făcut datorii mari. În câteva rânduri l-am ajutat eu. Dar în vremea din urmă nu mi s-a mai adresat.

— Vedeţi, acum ne apropiem de fapt! spuse detectivul care vorbise tot timpul cu prinţul în limba engleză, din spirit de prevedere. Datorii! Viaţă dezonorată! La un om ca Robert de Paris, asta duce în mod fatal la fapte care stau la graniţa crimei, sau sunt crime sadea chiar. De aceea, va fi rolul meu să cercetez viaţa fratelui dumneavoastră, să stabilesc formele ei precise. În asemenea împrejurări va trebui să rămân mai multă vreme în apropierea dumneavoastră, precum şi a Gildei

şi contelui de Paris. Şi deoarece aceste două persoane se află actualmente în castelul Miramare, fabula care aţi născocit-o cu conducta de apă se potriveşte de minune. Voi fi luat drept inginer hidraulic, şi în felul acesta voi avea mişcările libere, pretutindeni. Un lucru aş avea să vă rog însă, şi anume, să-mi daţi dreptul de a-mi alege singur camera în care va trebui să locuiesc. În privinţa aceasta, mi-ar conveni mai bine o odaie, care să aibă comunicaţie cu apartamentele contelui de Paris.

— Nimic mai uşor ca asta! răspunse prinţul Raymond. Fratele meu locuieşte aripa stângă a castelului şi voi aranja eu lucrurile în aşa fel, ca odaia dumitale să se învecineze cu dormitorul lui.

— Minunat! În felul acesta îl voi ţine sub supraveghere. Apoi, v-aş mai ruga să vă daţi aprobarea la căsătoria Gildei cu Robert.

— Asta am făcut-o de-acum! răspunse prinţul. Data nunţii am amânat-o numai, şi asta pe motivul sănătăţii mele şubrede încă.

— În cazul acesta comunicaţi logodnicilor că nu mai doriţi să amânaţi prea mult nunta şi fixaţi un termen precis.

— Şi de ce anume să fac asta? întrebă prinţul Raymond.

— Aşa trebuie! răspunse englezul. Şi apoi, cred că Robert de Paris va întreprinde ceva nou, când va şti că este ginerele dumneavoastră. De altfel, vă rog dintru început, Alteţă, să nu-mi puneţi întrebări cu privire la dorinţele pe care le exprim: de ce asta şi de ce nu asta? Aveţi bunătatea să faceţi tot ce vă cer şi fiţi încredinţat că nu vă voi sfătui niciodată rău.

— Despre asta sunt convins dinainte! răspunse prinţul Raymond, strângând cu căldură mâna detectivului.

— În cazul acesta, totul e în cea mai deplină ordine. Am aflat destul ca să-mi fac o idee asupra întregii chestiuni şi acum vă rog să mă prezentaţi fratelui dumneavoastră.

— Asta se va întâmpla la dineul pe care-l vom lua la ora şase. Mai e o jumătate de oră până atunci. E timpul, mister Wilson, să ne întoarcem la castel.

Şi cei doi bărbaţi luară drumul spre casă.

Cap. 120 – Lady Mignon

La dineul care fu servit în sufrageria elegantă a castelului, prinţul Raymond prezentă pe noul musafir din Miramare. Robert de Paris dădu din cap cu aroganţă când auzi că Robert Wilson e inginer hidraulic, însărcinat să construiască conducta de apă a castelului, iar Gilda nici nu se uită măcar la străin, – pentru dânsa el nici nu exista.

În schimb, cu atât mai stăruitor se întreţinu doctorul Schulze cu Wilson şi prinţul era uimit în sinea lui faţă de prezenţa de spirit cu care răspundea englezul la întrebările medicului, privitoare la conducta proiectată.

Fără îndoială că înainte de a sosi la Miramare, Wilson îşi studiase bine rolul ce-l avea de îndeplinit şi făcuse chiar studii de specialitate.

La sfârşitul mesei, prinţul dădu dispoziţie ca inginerul să fie condus în camera ce-i era destinată.

Aceasta se afla în aripa stângă a castelului, şi bătrânul Cristofor comunică lui Wilson că alături este dormitorul contelui de Paris.

— Eşti de multă vreme în serviciul Alteţei Sale? îl întrebă Wilson pe bătrân, în vreme ce-şi aşează geamantanul într-un colţ al odăii.

— Ah! Doamne sfinte! făcu moşneagul, eu l-am ţinut pe genunchi pe când era copil încă.

— Atunci îl iubeşti mult pe prinţ?

— Cine ar putea să nu-l iubească? răspunse Cristofor. El este doar omul cel mai vrednic de a fi iubit de pe tot pământul! Din păcate, însă există oameni care nu-s de părerea asta... Dar nu vreau să vorbesc prea mult... Un servitor bătrân trebuie să audă şi să vadă toate, dar să ştie să tacă!

— Ascultă-mă, moşule, spuse Wilson, aprinzându-şi o ţigară, prinţesa e de o frumuseţe răpitoare şi cred că o iubeşti mult şi pe dânsa?

Bătrânul Cristofor făcu o mutră de parc-ar fi dat pe gât un litru de oţet.

— Hm!... da... se înţelege... asta înseamnă, fireşte că-i sunt credincios, ea e doar fiica princiarului meu stăpân.

— Ei, prea multă vreme n-o veţi mai avea la castel pe prinţesă, continuă Wilson – căci după cum am auzit, ea se va căsători cu contele de Paris.

— Cu toate astea, Alteţa Sa n-a fixat încă data nunţii şi se pare că nu se prea grăbeşte.

— Dar nu văd de ce n-ar fi mulţumit prinţul că fiica lui se mărită cu fratele său? Căci în felul acesta averea imensă a familiei de Paris, va rămâne oarecum în patrimoniul casei.

— Dacă va mai rămâne ceva! răspunse Cristofor. Căci contele de Paris... în sfârşit... nu vreau să spun nimic rău pe seama vreunui membru al familiei, – dar, veţi afla desigur dumneavoastră, la Bastia sala la Ajaccio... vreau să spun că domnul conte e un bărbat foarte vesel şi azvârle banii cu mâna plină!

— Asta nu-i nicio pagubă pentru oamenii săraci! râse Wilson. Dacă domnul conte e risipitor, atunci profită şi ei de pe urma păcatului său.

Cristofor îşi duse amândouă mâinile la inimă şi făcu o mutră aproape speriată:

— Pe mine să mă ferească Cel de Sus să primesc măcar un singur franc de la contele Robert. Noi doi nu prea ne avem bine unul cu altul... el nu mă poate suferi şi eu... eu nu vreau să ştiu nimic despre dânsul.

— Ah! dacă lucrurile stau în felul acesta, spuse Wilson, probabil că dumneata, ca om bătrân, ai motive puternice când nu-l poţi suferi pe conte. Deci, el e vecinul meu de cameră acum. Ia spune, dormitorul lui se află la peretele meu din stânga?...

— Nu, domnule, la cel din dreapta.

— Castelul pare să fie o construcţie solidă, continuă inginerul, probabil că pereţii sunt de piatră. M-ar interesa să aflu ceva precis în privinţa aceasta, deoarece va trebui să sparg câteva ziduri pentru a trece prin ele conductele.

— În ce priveşte temelia şi zidurile de afară, răspunse Cristofor, vă veţi lovi, desigur, de greutăţi, căci ele sunt de granit tare, în schimb, constructorul castelului a făcut pereţii interiori foarte subţiri. Miramare a fost destinat numai ca locuinţă de vară şi dacă nu mă înşel, în etajul acesta pereţii

despărţitori sunt numai din lemn.

— Bine, îţi mulţumesc pentru informaţiile acestea. Cred că-mi vor fi de folos mai târziu. Şi când vei mai avea vreun sfert de ceas liber, vino la mine să mai stăm de vorbă niţeluş, căci eşti un bătrânel foarte simpatic.

— Un servitor credincios al stăpânului meu, – altceva nimic! răspunse Cristofor.

— Doreşti o ţigară englezească? E foarte bună!

— Nu, domnule, vă mulţumesc. Înainte vreme fumam, dar acum am fost nevoit să mă las, căci sănătatea nu-mi mai îngăduie. Când îmbătrâneşti, trebuie să-ţi iei rămas bun de la toate plăcerile, una după alta.

Inginerul strânse mâna servitorului, apoi acesta se retrase.

Cum părăsi Cristofor încăperea, inginerul trase zăvorul de la uşă, iar în clipa următoare se apropie de geamantan şi-l deschise.

Acesta conţinea îmbrăcăminte, rufărie şi o mulţime de unelte, care n-ar putea da loc la nicio bănuială când se află în posesia unui inginer.

Wilson scoase un sfredel, se apropie cu el de peretele din dreapta şi-l puse în funcţiune.

Nu trecu mult şi făcuse o gaură în perete de lemn, o gaură destul de mare ca să poată privi în camera alăturată.

— Aşa! îşi spuse Wilson, încetişor, acesta e primul lucru ce trebuie să-l faci, când vrei să-ţi dai seama de terenul inamic.

Lipi apoi gaura cu o bucată de ceară şi puse sfredelul înapoi în geamantan, pe care-l închise cu grijă.

Îşi reaprinse ţigara stinsă, şi începu să umble prin odaie încolo şi încoace, vorbind cu sine însuşi:

— Gilda asta e frumoasă, o blondină minunată, şi manierele ei sunt ale unei adevărate prinţese. În ceea ce-l priveşte pe Robert de Paris, el este un ticălos nărăvit! Figura lui nu-mi place deloc, ochii sunt neastâmpăraţi, pe buzele sale flutură necontenit un zâmbet, care caută probabil, să tăinuiască o altă expresie a figurii... Eu cred că dânsul este pârghia de care trebuie să ne apucăm... Face datorii peste datorii... şi acum va trebui să stabilesc dacă el o ia pe Gilda drept fiică a prinţului, sau îi cunoaşte taina, presupunând, fireşte, că o

asemenea taină există, ceea ce nu e încă deloc dovedit. Doctorul Schulze acesta, nu poate fi pus sub bănuială, deşi mi se pare că am observat că se uită la prinţesă cu priviri ciudate... Să fie oare îndrăgostit de ea? Ei, chiar dac-ar fi aşa, lucrul n-ar fi de mirare, şi cred că nu poate exista bărbat care, trăind sub acelaşi acoperiş cu această femeie, să nu fie ameţit de farmecele ei. Şi acum, voi face tot ce-mi va sta în puteri, ca să vin în ajutorul prinţului Raymond. Ar fi groaznic dacă, într-adevăr, a fost înşelat şi Gilda aceasta nu e fiica lui. Bănuiala lui se întemeiază atunci şi cealaltă e copila sa, Letiţia aceea care e soţia lui Egizio Ettore. Ce durere va fi pentru bietul prinţ! O durere dublă, căci pe deoparte va fi fost înşelat de o nemernică, iar pe de altă parte – şi aceasta e de o mie de ori mai dureros – va trebui să-şi dea seama că fata lui scumpă, e tovarăşa de viaţă a unui om pe care toată lumea îl blestemă. Oricum ar fi, Robert Wilson va ţine ochii deschişi şi adevărul va ieşi la lumină.

.

*

* *

Inginerul englez se afla de-acum de o săptămână la castelul Miramare, dar nu făcuse încă niciun pas în cercetările sale.

Lucrase cu toată râvna, făcuse tot ce era posibil ca să lămurească câtuşi de puţin cazul pentru care prinţul Raymond îl adusese de la Londra, dar în cele din urmă trebui să-şi mărturisească, că nu aflase încă nimic care ar putea îndreptăţi bănuielile nobilului castelan.

Din pricina aceasta, Wilson se afla într-o dispoziţie foarte proastă căci era obişnuit să izbândească mult mai repede în afacerile ce-i erau încredinţate. E drept, nu nădăjduise să facă descoperirea cea mare în cursul unei singure săptămâni, dar cel puţin un punct de sprijin sperase să dobândească.

Dar nici asta nu se întâmplă.

Atât Gilda cât şi Robert de Paris se comportau ca nişte logodnici adevăraţi şi nu exista niciun indiciu că între dânşii ar

fi vreo taină.

Prin gaura din perete, detectivul îl observă pe conte câteva nopţi de-a rândul, dar nu putu să descopere nimic suspect. Robert venea de obicei în cameră pe la miezul nopţii şi se culca imediat Dormea până târziu la amiază, apoi se îmbrăca şi părăsea dormitorul.

Nu scria niciun fel de scrisori suspecte, nu avea întrevederi care ar fi putut da naştere la vreo bănuială şi chiar cu cameristul său Leblanc nu vorbea decât lucruri de strictă necesitate.

Pentru a nu se trăda şi a rămâne credincios rolului său, Wilson trebuia să meargă zilnic la izvorul din pădure şi astfel se afla şi astăzi acolo. Deoarece era o zi foarte călduroasă şi drumul îl obosise, el se aşează la rădăcina unui stejar care-şi apleca frunzişul deasupra pârâiaşului, ca şi cum ar fi vrut să-l umbrească.

Nu trecu mult şi Wilson adormi; deoarece în pădure era o linişte mormântală, întreruptă doar de susurul izvorului, el dormi mai mult decât ar fi vrut...

În timpul acesta se petrecu la castel un fapt, care trebuia să-i fie foarte neplăcut inginerului englez.

Pe când prinţul Raymond îşi făcea siesta, ca de obicei, după dejun, fu trezit de Cristofor, care-i aduse la cunoştinţă că sosiseră tocmai atunci un domn foarte elegant îmbrăcat, însoţit de o doamnă.

Aveau înfăţişarea de turişti, dar domnul nu voia să-şi spună numele decât prinţului în persoană.

El poruncise să-l înştiinţeze pe prinţ, spunându-i că un cunoscut vechi doreşte să-i vorbească.

— Doamna şi domnul se află în salonul care dă pe terasă, preciză bătrânul servitor, şi prinţul se îndreptă îndată într-acolo, căci, ca toţi oamenii cu adevărat nobili, el ţinea mult la ospitalitate şi apoi gândul că un vechi prieten sau cunoscut îi făcea o vizită în singurătatea sa, era un îndemn mai mult pentru dânsul.

De-abia deschise uşa salonului şi aruncă o privire asupra bărbatului al cărui păr şi favorite erau foarte cărunte, – şi care se afla în tovărăşia unei tinere femei de o frumuseţe răpitoare

– că el se îndreptă grăbit spre cei doi vizitatori şi întinzându-le mâinile le strigă plin de bucurie:

— E cu putinţă oare, lordul şi lady Milton? Asta e o surpriză nespus de plăcută şi la care nici n-aş fi visat cu câteva clipe mai înainte.

— Nici noi, răspunse lordul Milton, în vreme ce ţinea strânsă mâna prinţului. Şi în primul rând trebuie să ne cerem scuze că am căzut aşa, pe nepusă masă, la Miramare. Uff! dar e o căldură de iad! Nădăjduiam să scăpăm niţel de cuptorul acela al Romei, venind aici în Corsica şi ascunzându-ne în păduri, dar văd că e aproape tot atât de cald ca în oraşul etern.

Lordul Milton îşi întări spusele scoţând o batistă de mătase din buzunar şi ştergându-şi năduşeala ce-i acoperea fruntea.

— Dacă într-adevăr căldura v-a adus în casa mea, spuse prinţul Raymond, râzând – atunci voi trimite soarelui o adresă de mulţumire, pentru faptul de a-mi fi prilejuit plăcerea vizitei dumneavoastră. Nădăjduiesc că dumneavoastră, my lady, vă veţi simţi cât se poate de bine la Miramare, şi vă pot încredinţa că dorinţa mea este să vă consider musafirii mei cât mai mult timp.

— Ai auzit, Mignon? o întrebă lordul Milton. Nu ţi-am spus eu că prinţul Raymond e un vechi prieten de-al meu şi va fi peste măsură de mulţumit când îi vom pica pe neaşteptate? Ha, ha, ha! am petrecut noi zile frumoase împreună la Londra! Ei, dar e cam multişor de atunci, nu-i aşa, prinţe? îţi reaminteşti când ne-am întâlnit pentru prima oară la „Queen-Club”... Dar cât se schimbă vremurile, Doamne! Pe atunci aveai dumneata cea mai frumoasă soţie de pe acest pământ, iar acum... acum o am eu!

Lady Mignon îşi încruntă uşor minunatele-i sprâncene. Felul aspru în care soţul îi redeşteptă amintirile triste ale prinţului, o lovise drept în inimă. Raymond observă cât de neplăcută îi fusese observaţia lordului şi-i aruncă o privire de recunoştinţă.

— Da, s-au schimbat mult, spuse el apoi către nobilul englez. Dar îngăduiţi-mi vă rog acum să dau dispoziţiile necesare pentru a vi se pregăti un apartament, căci nu-i aşa

my lady, că veţi sta mai multă vreme la castelul meu?

— De fapt, prezenţa noastră aici se datorează unui accident, dacă-mi e îngăduit să vă destăinui adevărul, răspunse lady Mignon – căci la început nu avusesem intenţia să ne folosim de ospitalitatea dumneavoastră, prinţe. Pentru a scăpa de căldurile astea înăbuşitoare, am părăsit Roma, în trăsura noastră închisă, cu gândul să străbatem toată Italia şi să ne oprim câte puţin pretutindeni unde i-ar fi plăcut soţului meu, căci munca lui obositoare de ambasador al Marii Britanii l-a făcut cam nervos în ultimul timp.

Prinţul Raymond observă ironia muşcătoare din cuvintele minunatei femei, cu părul roşcat.

— Până astăzi călătoria noastră a decurs cât se poate de bine, continuă englezoaica, soţul meu n-avea răbdare să stea prea mult într-un loc şi astfel am locuit mai mult în landoul nostru, decât în hoteluri. Dar astăzi ni s-a întâmplat un accident.

— Un accident? strigă lordul, spune mai curând că măgarul de vizitiu s-a îmbătat porceşte. Dar asta e din cauza vinurilor grele italieneşti; nici măcar un Porto ca lumea nu găseşti în toată ţara, cât despre şampanie, nici gând.

— În cazul acesta îţi pot comunica cu mulţumire, îi răspunse Raymond, că pivniţa mea îţi oferă atât Porto cât şi şampanie. În felul acesta îţi vei putea prepara băutura favorită a englezilor, şampanie cu Porto.

— Minunat! exclamă lordul Milton. Ascultă, Mignon, începe să-mi placă mult aici!

— Ne aflam la vreo jumătate milă depărtare de castel, reluă Mignon povestirea întreruptă, şi deoarece căldura era înăbuşitoare, aţipisem niţel în trăsură. Soţul meu se ostenea, de altfel, să mă distreze cât mai bine, ţinându-mi o conferinţă asupra consumului cărnii de berbec în Corsica... şi deodată trăsura fu zguduită puternic şi nu lipsea mult să fim zvârliţi afară din ea.

— Atunci l-aş fi omorât în bătăi pe vizitiu! strigă lordul Milton.

— Vizitiul n-avea nicio vină, răspunse Mignon, liniştită. El ţi-a atras atenţia din vreme, dar tu n-ai vrut să auzi nimic de

asta, şi astfel s-a întâmplat că s-a rupt o roată. Dar asta n-ar fi fost o nenorocire prea mare, – din păcate, însă, trăsura a dat într-o mlaştină şi simţeam că din clipă în clipă se cufundă tot mai adânc. Fireşte că n-aveam deloc poftă să aşteptăm până ce nămolul ne-ar fi înghiţit cu totul, şi de aceea am hotărât să coborâm. Dar încotro s-o luăm? Cât bătea ochiul nu se zărea nicio casă omenească şi am considerat drept o fericire mare când s-a ivit deodată în faţa noastră un vânător.

— Un vânător? exclamă prinţul Raymond, probabil c-a fost unul din oamenii mei?

— Nu, era un bărbat care se părea că merge la vânătoare pe propria lui socoteală, – un om înalt, cu faţa energică şi plete castanii.

— Nu-mi pot aduce aminte unde am mai văzut eu figura aceasta! spuse lordul Milton. Trebuie să-l fi întâlnit eu cândva pe vânătorul ăsta, dar atunci figura lui avea cu totul altă înfăţişare... Numai ochii, mari şi plini de foc, m-au făcut să-mi amintesc că trebuie să-l fi văzut eu undeva pe omul acesta.

— L-am întrebat pe vânător dacă nu ştie pe undeva, pe aproape, vreun han, unde să ne adăpostim până va fi reparată trăsura. „Un han nu se află prin locurile astea, răspunse el.” Pentru asta era nevoie să coborâm spre Viola, făcând un drum lung prin pădure, şi în privinţa trăsurii noastre nu trebuia să ne mai facem nicio iluzie... N-aveam s-o mai vedem niciodată, şi nici caii, căci mlaştina îi va fi înghiţit în cel mult o jumătate de ceas.

— Ascultă, prinţe! exclamă lordul – cum poţi îngădui dumneata o mlaştină ca aceasta în apropierea castelului Miramare? Ehe! la noi în Anglia ea ar fi fost secată de multă vreme, dar în ţara dumneavoastră oamenii nu se preocupă de ceea ce nu-i atinge direct.

— Mlaştina aceasta nu poate fi secată, spuse prinţul, ar fi nevoie de multe milioane pentru a se încerca asta, – şi apoi e îndoielnic dacă s-ar izbuti. Dar povestiţi mai departe, my lady!

— „Deci, un han nu se afla prin apropiere, ne spuse vânătorul, dar deoarece facem impresia de oameni nobili, ne putem îndrepta spre castelul Miramare, unde prinţul de Paris ne va întâmpina cu plăcere, dându-ne în acelaşi timp

posibilitatea de a ne continua călătoria”.

— Ei, îţi poţi închipui acum, prinţe Raymond, strigă lordul, că am sărit în sus auzind numele dumitale. M-am hotărât pe dată să merg la Miramare, şi eram încredinţat că ne vei primi cu braţele deschise.

— Dar nu cunoşteam drumul, continuă lady Mignon, astfel că a trebuit să ne folosim de bunăvoinţa vânătorului necunoscut, care se oferi pe dată să ne conducă la castelul dumneavoastră. Şi astfel am mers împreună, urmaţi de vizitiul nostru, iar caii şi trăsura am fost nevoiţi să-i lăsăm în plata Domnului.

— E păcat de cai, se tângui lordul, m-au costat zece mii de lire; erau...

— Mie îmi pare rău numai că bietele animale îşi vor da viaţa, şi în chip atât de grozav încă, îi tăie vorba lady Mignon. Străinul ne-a petrecut o bucată bună prin pădure, şi în tot timpul acesta ne-a întreţinut cât se poate de bine. Era interesant să-l asculţi, – el cunoştea fiecare copac şi copăcel din codru.

— Cine putea să fi fost? murmură prinţul Raymond, clătinând capul.

— Când am ajuns la vreo cinci sute de paşi de castelul Miramare, călăuza noastră se opri în loc şi ne spuse: „Acum vă puteţi lipsi de tovărăşia mea; vă las cu bine şi vă doresc petrecere frumoasă la castelul Miramare.” „Dar trebuie să fii tare obosit! îi răspunsei eu. Vino să bei cel puţin ceva la castel.” La care vânătorul îmi răspunse, râzând: „O, nu, eu nu prea sunt bine văzut acolo. De fapt, în ceea ce-l priveşte pe prinţul însăşi, el mi-ar oferi cu plăcere un pahar, – dar locuiesc acolo alţi oameni, care nu prea mă au la inimă”. Apoi râse tare şi în clipa următoare dispăru în tufiş.

— Dar a reapărut apoi – interveni lordul – şi ne-a dat o însărcinare cu totul ciudată. Ne-a spus anume, că dacă ţi-au plăcut fragii, îi vei putea avea mai des; în scopul acesta nu trebuie decât să pui coşuleţul, noaptea, în faţa ferestrei camerei de dormit.

Prinţul Raymond deveni palid, căci acum, ştia cine a fost vânătorul care i-a condus pe lordul şi pe lady Milton la

castelul Miramare.

Acesta trebuia să fi fost Egizio Ettore şi nimeni altul.

Dar el se feri să împărtăşească lordului credinţa sa, căci îl cunoştea pe Milton ca un om nervos şi laş şi nu voia să-l înfricoşeze.

— Ei, principalul este, spuse prinţul, că aţi ajuns cu bine. În ce priveşte trăsura şi caii dumneavoastră, nu vă pot da, din păcate, nicio asigurare care să vă liniştească; probabil că în clipa aceasta ele au şi dispărut, înghiţite de nămolul mlaştinii. Dar deocamdată nici n-aveţi nevoie de trăsură, căci veţi rămâne la mine.

Prinţul apăsă pe o sonerie şi când Cristofor îşi făcu apariţia, îi porunci să pregătească câteva camere pentru musafiri, în aripa stângă a castelului. Lady Milton se retrase imediat în apartamentul ei pentru a-şi face toaleta, căci din fericire îşi salvase cufărul din trăsură şi vizitiul îl dusese în spinare până la castel.

Şi iarăşi se adună la masă o societate numeroasă şi e de prisos să amintim că Robert de Paris şi Gilda se comportară cu totul altfel cu ambasadorul Angliei şi cu soţia sa, decât cu inginerul londonez. Dar când lady Milton îl privi pe Robert, se cutremură de groază, ca şi cum un şarpe ar fi muşcat-o de sân.

Pe buzele lui Robert flutura un zâmbet, revăzând-o pe frumoasa femeie.

— Dar unde o fi astăzi inginerul nostru? întrebă prinţul Raymond, după ce fu servit felul al treilea. E curios că a întârziat azi atât de mult, – el, care e punctualitatea întruchipată.

Dar nimeni nu-i putu da răspuns la întrebarea aceasta.

Masa fu foarte copioasă şi lordul Milton îi făcu toate onorurile; repeta de trei ori fiecare mâncare, pe care o stropea din belşug cu băutura-i favorită: Porto cu şampanie.

— De fapt, se adresă Raymond lordului, inginerul acesta e un compatriot al dumitale.

— Ah! un englez? strigă lordul. Asta-i bine, în sfârşit vom veni odată în contact şi cu un om cu judecată.

În jurul mesei se făcu o tăcere de moarte, toţi se uitară

uimiţi la lord, care continua să-şi mănânce liniştit macaroanele cu sos, privind triumfător spre conmeseni, ca şi cum ar fi făcut cea mai bună glumă din viaţa sa.

Dar deodată se deschise uşa şi inginerul intră în sufragerie.

— Ah! Uite-l pe domnul de care v-aţi îngrijorat atât de mult, spuse Gilda. Dar, domnule inginer, aţi cam întârziat astăzi!

— Vă cer mii de scuze, răspunse Wilson, înclinându-se, dar lucrările mele m-au reţinut până acum.

În clipa aceasta lordul Milton sări ca ars de pe scaun, holbă nişte ochi care te băgau în sperieţi, apoi izbucni într-un râs zgomotos:

— Ha, ha, ha! asta-i cea mai bună glumă pe care am auzit-o vreodată! – inginer... inginer hidraulic...

În momentul acesta Wilson făcu un pas greşit, căzu, şi în cădere se agăţă de lordul Milton, pe care-l trase cu sine la pământ.

Şi nenorocul a făcut ca ambasadorul Angliei să aibă în mână un pahar mare cu vin, care i se vărsă peste faţă.

Se produse o consternare generală, căci dură cam mult până ce lordul Milton putu să se ridice de la pământ, – şi când făcu aceasta, toţi îl priviră cu atâta compătimire, încât el socoti nimerit să se retragă în camera alăturată, unde fu însoţit de prinţul Raymond.

— Regret din tot sufletul, scumpul meu Milton, că ţi s-a întâmplat o mică nenorocire în casa mea, îi spuse prinţul. Dar inginerul n-a avut nicio vină, a fost o întâmplare pur şi simplu.

— O întâmplare! răcni lordul, ştergându-şi faţa plină de sos şi vin. O întâmplare, ai! Dracul s-o ia de întâmplare, că erau să-mi iasă toţi dinţii din gură. Dar ce Dumnezeu tot vorbeşti acolo de un inginer, scumpul meu prinţ? Omul ăsta e doar un detectiv, îl cunosc cum îmi cunosc buzunarul meu – ba poate chiar mai bine... E vestitul detectiv Robert Wilson şi m-am bucurat mult când l-am văzut în casa dumitale.

— Tăcere, prietene! Pentru numele lui Dumnezeu, tăcere! exclamă, prinţul Raymond. Te rog din suflet, nu împărtăşi nimănui din castel că acesta e vestitul detectiv Wilson!

— Nu? Eu credeam că voi face senzaţie cu aceasta! Bărbatul acesta se bucură de mare popularitate la Londra.

— Asta o ştiu, răspunse prinţul, şi tocmai pentru acest motiv l-am adus aici.

— Cum adică, e aici pentru vreo chestie profesională? Ah! acum pricep, s-a botezat numai inginer, – oamenii aceştia poartă totdeauna o mască, aşa cere meseria lor, ce să-i faci!

— O mască, da, care nu trebuie descoperită, însă, scumpul meu lord, spuse prinţul Raymond. Şi de aceea te conjur din nou să nu comunici nimănui că personajul acesta este detectivul Wilson. Am ţinut până acum atât de secret faptul acesta, încât nici măcar fiica şi fratele meu nu bănuiesc ceva şi aş dori ca vălul să nu fie descoperit nici de-acum încolo.

— Aşa – ei bine, atunci voi tăcea, fireşte, dar spune-mi între patru ochi, scumpul meu prinţ, ce s-a petrecut oare în casa dumitale de te-ai gândit să aduci un detectiv de la Londra?

— Într-adevăr, nu-ţi poţi închipui?

— Să-mi închipui... nu... doar nu. Ai nevastă...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ei, da, un detectiv se iveşte de obicei acolo, unde nu-i ceva în ordine într-o căsnicie. O! Wilson ăsta are un talent extraordinar, – ce ştii dumneata, ăsta a scos la iveală lucruri... Aşa, de pildă, îl cunoşteam la Paris pe ducele de Latour, care avea o soţie... o bomboană... Amândoi se înşelau reciproc, – ducele avea o legătură cu o femeiuşcă din balet, iar ducesa... murea după tenorul de la Opera Mare. Şi cum îţi spuneam, ducele de Latour...

— Să-l lăsăm acum pe ducele de Latour, făcu prinţul Raymond. Ascultă mai bine de ce se găseşte detectivul în castelul meu. Ferească Sfântul, n-a venit aici ca să descopere vreun adulter, ci e vorba pur şi simplu, de nişte furturi în stil mare, de argintărie, de urma cărora am dat de curând.

— Furturi de argintărie? Vezi dumneata, asta e în mod sigur opera vreunuia din servitori. Creaturile astea fură toate lingurile de argint, – şi de aceea a ieşit moda în casele mari să se întrebuinţeze tacâmuri de argint de China. În felul acesta, valoarea pierdută e cel puţin mai mică. Şi de asta l-ai adus aici pe Wilson? O, prietene, lingurile alea de argint te vor costa mai scump decât ar fi fost valoarea lor, dacă în loc să fie de argint, ar fi fost de aur.

— Aici nu e vorba de paguba propriu-zisă, răspunse prinţul, ci vreau numai să ştiu dacă în casa mea se află un hoţ.

— Bine ai spus, prinţe. Un hoţ din ăştia e ceva grozav, dar, de fapt poţi să fii mulţumit că ai numai un hoţ, în loc de o femeie care nu fură, dar în schimb se lasă furată din când în când... Dar astăzi nu mă voi mai putea arăta în societate, – ia priveşte numai barba mea... şampania asta trebuie să fie vopsită... Nu găseşti şi dumneata?

Prinţul Raymond găsi într-adevăr că barba lordului încărunţise subit. Dar el îşi dădea seama că această metamorfoză se datorează unei alte proprietăţi a şampaniei şi anume că ea avea puterea să cureţe, ca apa – căci lordul se folosea, desigur, de o vopsea pentru păr şi această vopsea fusese îndepărtată cu ajutorul şampaniei.

— Cel mai bun lucru ar fi, lord Milton, să te retragi în camera dumitale, răspunse prinţul Raymond.

— Păcat, pateurile alea erau atât de bune!

— Îmi voi îngădui să dau ordin să-ţi fie servite în odaia dumitale. S-o anunţ pe lady Milton?

— Pe soţia mea... o! nu! las-o să se distreze puţin cu fiica dumitale. Ştii... dânsa ar putea crede, văzând barba mea, femeile sunt atât de ciudate – ha, ha, ha! să n-ai de-a face cu secretele lor de toaletă, dar ele însăşi...

— Pricep, my lord, pune-te în ordine în camera dumitale, şi între timp eu voi căuta s-o reţin pe lady Milton.

După câteva clipe prinţul Raymond se reîntoarse în sufragerie, unde conmesenii se ridicaseră între timp de la masă.

Lady Mignon se făcuse palidă de tot, când îl văzuse pe lord rostogolindu-se la pământ şi în ochii ei străluciră două lacrimi ascunse.

Prinţul se apropiase de Wilson, îi întinse mâna şi-i şopti:

— Totul e în ordine.

— I-ai comunicat tot?

— Numai ceea ce era absolut necesar să ştie.

— Va tăcea?

— Va tăcea!

Ieşiră cu toţii pe terasă. Fără ca societatea să fi băgat de

seamă, lady Mignon dispăru în grădina minunată care înconjura castelul Miramare.

De aici, ajunse la o portiţă, şi tocmai pentru că dorea singurătatea, nu putea să reziste ispitei să rătăcească sub platanii şi măslinii, a căror umbră era atât de binefăcătoare acum, în căldura după-amiezii.

Intră încetişor în parcul care se învecina cu grădina şi nu băgă de seamă că era urmărită de un bărbat.

Era Wilson, detectivul.

El făcea asta fără vreo intenţie precisă, – de fapt avea şi dânsul dorinţa să se piardă prin cărările parcului, – dar când observă în faţa lui silueta minunată a nobilei englezoaice, o urmă aproape fără să vrea.

— E cu putinţă oare, se gândi detectivul – ca această femeie să iubească într-adevăr pe bătrânul acela tâmp? Cât de nefericită trebuie să fie căsătoria aceasta, – cât de rău trebuie să se simtă dânsa, alături de un bărbat care se face de râs pretutindeni unde se arată. Ah! uite-o, se aşază pe o bancă... Ce n-aş da să-i pot afla gândurile din clipa aceasta!

Detectivul făcu un mic ocol, pătrunse într-un tufiş şi se apropie apoi pe alt drum de banca de piatră pe care se aşezase lady Mignon Milton.

El rămase locului îndărătul trunchiului unui platan mare şi de aici observă figura femeii care se întuneca din ce în ce mai mult.

Deodată, frumoasa fiinţă izbucni în lacrimi fierbinţi, îşi acoperi faţa cu mâinile şi-şi aplecă mult capul pe pieptul ce-i tresălta puternic. Apoi, izbucni cu vocea înceată, dar destul de tare ca urechea detectivului s-o poată prinde:

— Oh! Dumnezeule! cât sunt de nenorocită! Cărui bărbat m-a vândut mama mea! Vândut – da, acesta-i cuvântul potrivit, căci ea n-a întrebat de sentimentele mele şi totuşi... ar fi trebuit să mă ţin tare atunci, n-ar fi trebuit să închei această căsătorie, chiar dacă m-ar fi costat viaţa, – căci purtam în inimă alt chip, un chip care nu s-a şters încă nici acum, deşi îmi dau toată osteneala să-l îndepărtez de-acolo. Pretutindeni unde mă aflu îl văd în faţa mea, – pe iubitul de care mă leagă cele mai duioase amintiri ale vieţii mele, şi

peste tot am impresia că în clipa următoare îmi va apărea pe dinainte...

Cu un ţipăt lady Mignon se ridică repede de pe banca de piatră...

Tufişurile din apropiere se desfăcură şi un bărbat apăru în faţa ei.

Era un tânăr frumos, îmbrăcat puţin cam sălbatic... Cizmele înalte cu care era încălţat, tunica cenuşie, pălăria largă care-i acoperea fruntea, nu se prea potriveau cu figura fină. În mână ţinea o puşcă, la brâu un revolver şi un cuţit de vânătoare.

— Aristide! exclamă Mignon, întinzând mâinile în semn de apărare. Tu eşti oare, Aristide, sau numai spiritul tău a apărut în faţa mea?

— Mignon! rostiră buzele lui Aristide de Lamotier, căci el era într-adevăr, şi în clipa următoare el se apropie de iubita sa, îi apucă mâinile şi le duse la buze. Da, eu sunt, scumpa mea Mignon, – eu sunt cu adevărat. Dar lămureşte-mă, pentru numele lui Dumnezeu, ce împrejurare te-a adus aici în Corsica, în parcul acesta care aparţine castelului Miramare? O! iubita mea, dac-ai şti cu cât dor rosteam în fiecare zi numele tău!... Domnul a fost bun cu mine. El te-a condus în braţele mele, – şi acum lipeşte-ţi capul de pieptul meu...

Şi cu o mişcare sălbatică el o trase spre sine, o strânse la pieptul său, şi buzele sale se lipiră de ale ei, într-o sărutare ce părea că nu se mai sfârşeşte.

Dar deodată frumoasa femeie se desfăcu din braţele lui.

— Ce faci, Aristide? strigă dânsa. O, Dumnezeule! dacă ne-ar fi văzut dânsul, – dacă ne-ar fi urmărit... soţul meu se află în castelul Miramare!

— Cum, ai venit aici însoţită de lord? Sunteţi musafirii prinţului Raymond de Paris? Aşadar, voi aţi fost aceia a căror trăsură s-a înnămolit cu cai cu tot!

— Cum, ştii?

— Ştiu totul... Un vânător străin v-a condus la castel. Aşa e?

— Da, aşa e! Ah! Aristide, spune-mi cine a fost vânătorul acela? Figura lui mi se părea atât de cunoscută, de parcă l-aş fi văzut cândva. Şi totuşi, nu-mi pot reaminti unde l-am întâlnit pe bărbatul acesta. Dar tu pare că-l cunoşti bine şi te

rog din suflet să-mi spui numele lui.

— E un cunoscut de-al meu, iubito. Ce ne pasă nouă de vânătorul acela! Vino, să ne folosim mai bine timpul, căci avem doar să ne spunem atâtea!

— Nu acum, scumpul meu, răspunse Mignon. În fiecare clipă poate veni soţul meu şi dacă ne găseşte împreună...

— Oh! căsnicia asta forţată! scrâşni Lamotier, bătând din picior. De ce trebuie să porţi cătuşe, Mignon, de ce nu putem trăi fericiţi împreună? Dar noi o putem face, iubito! continuă dânsul, apăsând mâinile ei pe pieptul său, şi tocmai acum e prilejul fericit, să te desparţi de soţul tău. Femeie scumpă, spune „da” şi te voi răpi de lângă el, pentru ca să trăim împreună în ascuns. Colo sus, pe piscul Fontanellei, – vom fi uniţi pe viaţă. Acolo trăieşte de-acum o pereche fericită, şi inima mea se umplea de dor de câte ori vedeam, cum se priveau dânşii ochi în ochi, cum se regăseau unul în altul... Aproape că-i pizmuiesc, iubito!

Lady Mignon nu răspunse, ea coborî privirile, pieptul îi tresălta; lupta cu sine însăşi, în prada unei nehotărâri grozave.

— Dacă te-aş putea urma, spuse ea apoi, cu ochii plini de lacrimi – da, atunci aş mai putea fi fericită... Ah! ar fi atât de bine să putem sta împreună, să fiu înlănţuită de braţele tale, să fiu sărutată de buzele tale!... Dar tu nu-l cunoşti pe bărbatul meu... Lordul Milton va pune totul în mişcare ca să mi te smulgă din nou, şi apoi mă va acoperi de ruşine în faţa lumii – şi asta... asta n-aş putea-o îndura.

— El să mi te răpească! izbucni Lamotier. Să poftească numai... Colo sus, pe piscul Fontanellei, suntem în deplină siguranţă. Cine se află de acum acolo sus, e atât de îndepărtat de-acum de societatea omenească, încât ea nu-l mai poate readuce înapoi. Colo sus trăieşte un om, un izgonit, care e căutat de autorităţile franceze, cum n-a fost încă nimeni până acum – pe al cărui cap e pus un premiu de cincizeci de mii de franci şi guvernul ar da, desigur, de două ori pe atâta dac-ar putea pune mâna pe el... Şi cu toate astea, nu e în stare... El tronează acolo liniştit şi în deplină siguranţă, peste capetele celorlalţi oameni, şi numai atunci când îi place

lui coboară în vale, pentru a se arăta sub diferite înfăţişări. Şi când ceilalţi cred c-au pus mâna pe dânsul – el s-a făcut din nou nevăzut, ca o stea care străbate spaţiul ceresc, – ca un suflu care nu poate fi prins.

— Despre cine vorbeşti, iubitule? întrebă Mignon. În tovărăşia cui trăieşti tu acolo sus?

— Bine, scumpa mea, vei afla totul, şi sunt încredinţat că mă vei pricepe şi nu-mi vei lua în nume de rău felul cum am procedat. Am venit în ţara aceasta, continuă tânărul cu vocea mai înceată – pentru că am făcut unei femei un jurământ nebunesc... Asta s-a întâmplat într-o clipă de pierdere de sine, iubito, căci îţi jur, Mignon, că chipul tău mi-a umplut veşnic inima. Femeia cealaltă şi-a pus în cap să-l vadă pe Egizio Ettore legat în lanţuri la picioarele sale, şi a însărcinat pe trei tineri francezi să aducă la îndeplinire planul acesta. Şi galanteria noastră a mers atât de departe, încât i-am depus un jurământ că-i vom împlini dorinţa nebunească. Şi împreună cu prietenii mei Rémi de Neuville şi baronul Lamberg, am pornit-o spre Corsica. Aici l-am cunoscut pe Egizio Ettore, şi am rămas atât de fermecaţi de caracterul lui nobil, de vitejia şi cavalerismul său, încât din duşmanii lui i-am devenit prieteni, din urmăritori, camarazi... şi acum locuim cu dânsul împreună pe piscul Fontanellei. Zâmbeşti, nu-i aşa? Aristide de Lamotier a devenit un brigand, tovarăşul unui căpitan de bandiţi! Dar ce vrei, viaţa pe care o ducem e minunată. Cu toate acestea, aş fi părăsit demult Corsica, dacă n-aş fi nădăjduit că te voi revedea o dată aici. Vezi tu, Mignon, acesta a fost motivul pentru care m-am legat de Egizio Ettore, căci el mi-a făgăduit să se folosească de cel dintâi prilej potrivit ca să te răpească de lângă lordul Milton şi să te aducă în braţele mele. Acum a sunat ceasul acesta şi nădăjduiesc chiar că te voi aduce alături de mine şi fără ajutorul brigandului Corsicii.

— Taci, iubitule, înainte de a vorbi mai departe, răspunde-mi la o întrebare, căci nu pot ascunde... flacăra geloziei se aprinde în inima mea... cine este cealaltă, pentru care erai gata să porneşti la luptă împotriva lui Egizio Ettore?

— Vei afla şi asta, căci n-am niciun motiv să ţi-o tăinuiesc:

este prinţesa Gilda de Paris, fiica aceluia de a cărui ospitalitate te bucuri în clipa de faţă... Cred că ai cunoscut-o de-acum pe făptura aceea blondă, fermecătoare, care ar putea ameţi pe un bărbat, dar... de când îl cunosc pe Egizio Ettore, mi-am dat seama că este sau cea mai capricioasă fiinţă de pe pământ, sau... cu toată originea ei nobilă, doreşte să-l câştige pe bărbatul, care din punct de vedere al stării sociale stă atât de jos faţă de dânsa.

Din ascunzătoarea lui, Robert Wilson nu pierduse niciun cuvânt din convorbirea celor doi îndrăgostiţi. Uimirea lui creştea din clipă în clipă.

— Şi de atunci n-ai mai văzut-o pe Gilda de Paris? întrebă lady Mignon.

— Niciodată! răspunse Lamotier, ducând mâna la inimă. Ţi-o jur înc-o dată că nu simt nimic pentru fata aceasta, – dimpotrivă, nu mă pot descotorosi de un sentiment de dispreţ, ca să zic aşa, ce-l am pentru dânsa... căci se pare a nu avea deloc caracterul pe care i-l atribuiam altădată. Dar să nu mai vorbim de Gilda aceea. Te implor înc-o dată, Mignon, primeşte propunerea mea şi chiar în noaptea asta vei fi a mea pentru totdeauna. Pe tine nu te leagă nimic de bărbatul tău, nimic altceva decât legea. Lasă-mă, deci, să-ţi rup lanţurile grele. Vrei oare să devii complet nefericită, Mignon? Vrei ca tinereţea, frumuseţea ta să dispară, numai pentru a-ţi îndeplini datoria faţă de bărbatul care ţi-a fost impus până la moartea lui? Atunci va fi prea târziu, iubito, atunci viaţa noastră va fi trecut, fără ca noi să ne fi regăsit, fără ca să fi gustat din fericirea supremă a dragostei. Nu, iubito, numai cine se foloseşte din vreme de prilej, numai acela îşi atinge ţelul.

— O, Aristide... Aristide! răspunse frumoasa femeie, simt că puterea mea de rezistenţă dispare; Aristide, te nenoroceşti pe tine şi pe mine în acelaşi timp.

— Greşeşti, scumpa mea. Îţi voi dovedi că te voi face fericită.

— Nu pot fi tovarăşa de viaţă a unui prigonit, spuse Mignon. Ce viaţă vom duce noi colo sus pe piscul Fontanellei, veşnic ameninţaţi să fim descoperiţi de autorităţi, veşnic cu teama în

suflet să-mi văd bărbatul căzut în mâinile zbirilor!

— Atunci, vom părăsi împreună Corsica, te voi duce la Paris şi acolo ne vom ascunde într-un cartier unde nu ne cunoaşte nimeni şi vom trăi viaţa numai pentru noi şi fericirea noastră. Eu şi camarazii mei ne-am săturat de viaţa de brigand; şi dânşii poartă în suflet dorul să se întoarcă în patrie şi ne vor însoţi, şi-mi vor fi de ajutor ca să-mi apăr soţia.

— Soţia ta! Ah! Aristide, niciodată nu voi putea fi femeia ta, căci lordul Milton nu va primi în ruptul capului să divorţeze de mine.

— Asta s-o laşi în grija mea! răspunse. Lamotier. În privinţa aceasta am anumite planuri... Lordul Milton va trebui să semneze încă în noaptea aceasta cererea de divorţ.

— Cu neputinţă!

— Nimic nu este cu neputinţă, când ai un prieten care răspunde la numele de Egizio Ettore.

Detectivul trebui să-şi înăbuşe un hohot de râs.

— Va fi interesant, îşi spuse dânsul. Sărmane lord Milton! Cred că noaptea asta va fi foarte neplăcută pentru tine – cel puţin vei avea unele surprize.

Dar în sinea lui, detectivul îi dorea lordului din toată inima festa ce avea să-i fie jucată.

— Care e răspunsul tău, Mignon? întrebă Aristide de Lamotier cu voce tremurătoare, în vreme ce o privea plin de aşteptare pe femeia iubită.

— Răspunsul meu! exclamă Mignon, în vreme ce se aruncă plină de patimă la pieptul frumosului bărbat. Te mai îndoieşti oare, Aristide? Eu sunt a ta, vreau să-ţi aparţin cu totul, – vino şi ia-mă la tine astă-noapte.

— Îţi mulţumesc din adâncul inimii! exclamă Lamotier, sărutându-i buzele cu înfocare. Nu vei avea altceva de făcut decât să pui o lumânare aprinsă la fereastra camerei pe care o locuieşti la castel. Pentru rest, încrede-te în mine şi în Egizio Ettore!

— Bine, iubitule, fie! La miezul nopţii te aştept. Voi strânge toate lucrurile de preţ, voi lua cu mine bijuteriile...

— Nimic din toate astea! o întrerupse Lamotier. Tot ce-ai primit de la el în cursul anilor lasă acolo. Alege-ţi rochia cea

mai simplă, cea mai ieftină, şi cu dânsa să vii la mine; nu vreau să te văd în mătăsurile şi catifelele plătite de lordul Milton, nicio bijuterie să nu scânteieze pe pieptul tău! Eu sunt destul de bogat, ca să înlocuiesc tot ce pierzi aici, înzecit chiar. Şi acum, iubito, încă o sărutare, aranjamentul nostru rămâne în picioare: la miezul-nopţii îmi vei aparţine mie, – mie cu totul.

El o mai strânse o dată în braţe, buzele lor se căutară din nou, şi Mignon se mai lipi o dată de pieptul frumosului bărbat, apoi se despărţiră şi după câteva clipe Aristide de Lamotier dispăru în tufişul din care se ivise.

Cu capul plecat pe piept, lady Mignon se îndreptă spre castel, iar Wilson îşi părăsi şi el ascunzătoarea.

— Va fi vesel la noapte, îşi spuse dânsul, în vreme ce mergea pe urmele frumoasei femei. Sunt curios de-acum să văd ce scandal monstru va face bietul lord, când va vedea că fermecătoarea-i soţie a şters putina. Va tuna şi fulgera, va răcni ca un animal antedeluvian, dar toate astea nu-i vor folosi la nimic... Căci în momentul în care Mignon se va afla la Egizio Ettore, va fi pierdută pentru dânsul.

Cap. 121 – Ţinta greşită

Cam pe la miezul nopţii, trei călăreţi se apropiau în goană de castelul Miramare.

Când ajunseră la marginea pădurii, ei descălecară de pe cai şi cel mai înalt şi puternic dintre dânşii, se adresă unuia din însoţitorii săi cu vorbele:

— Am ajuns la ţintă, prietene Aristide, şi acum îngăduie-mi să lucrez pentru tine.

— Cum, căpitane, dispreţuieşti ajutorul meu în întreprinderea aceasta? Şi totuşi chestia mă priveşte pe mine şi e rolul meu să înfrunt primejdia.

Egizio Ettore – căci el era – răspunse:

— Despre primejdie aproape că nici nu poate fi vorba aici. Nu am altceva de făcut decât să mă caţăr până la fereastra care va fi luminată, şi s-o scot din odaie pe iubita ta. Cer cu stăruinţă să mă lăsaţi să duc la îndeplinire singur această

afacere, căci dacă mi se va întâmpla într-adevăr ceva, atunci veţi găsi voi mijloace să mă scoateţi din capcană. Iar în caz contrar... sunt doar Egizio Ettore, şi toţi vor găsi lucru foarte explicabil că am sărit pe fereastră, fireşte, pentru a fura. În felul acesta, bănuielile nu vor putea să cadă nici pe voi, nici pe lady Mignon. Cu totul altfel stau lucrurile cu tine, prietene. Presupunând că vei fi înhăţat, atunci, în primul rând îţi vei pierde onoarea, – căci până una-alta mai posezi una, – apoi va fi compromisă şi iubita ta Mignon, căci ar fi foarte posibil ca lordul Milton să te recunoască şi să stabilească legătura dintre voi. Prin asta o vei nenoroci pe dânsa şi te vei nenoroci şi pe tine. Pentru aceste motive mă voi duce singur, şi într-un sfert de ceas îţi voi aduce iubita în braţe.

— Bine, căpitane! exclamă Aristide de Lamotier, mişcat, strângând mâna brigandului. Primesc propunerea ta mărinimoasă, dar te voi însoţi până la castel. Voi aştepta jos, în faţa ferestrei, pentru cazul când ai avea nevoie de ajutorul meu.

— Nici asta n-o vei face, răspunse Egizio Ettore. Vei avea bunătatea să aştepţi împreună cu Tric-Trac, aici păzind caii în acelaşi timp. În cazul cel mai rău, Mignon va putea încăleca armăsarul lui Tric-Trac, şi atunci vei putea fugi uşor cu dânsa spre Fontanella.

— Foarte bine, făcu Tric-Trac. Dar n-aţi fi atât de bun să-mi spuneţi cum să mă întorc apoi pe piscul Fontanellei?

— Pe spinarea acelor cai minunaţi, pe care bunul Dumnezeu ţi i-a dăruit... adică pe picioare! răspunse Ettore râzând, bătându-l pe umăr. Ai priceput?

— De priceput am priceput eu, că doar n-oi fi chiar atât de prost, dar drumul durează pe puţin trei ceasuri... şi asta e cam prea de tot!

— Dar bine, Tric-Trac, spuse Lamotier, de câte ori n-ai stat tu la Paris câte trei ceasuri şi chiar mai mult, la vreun colţ de stradă, ca să îndeplineşti vreo însărcinare galantă? Adică ce, nu vrei să mai fii comisionarul meu în afacerile de dragoste?

— Nici nu mă gândesc să refuz rolul acesta, răspunse Tric-Trac – eu sunt doar un servitor credincios şi fac ceea ce mi se porunceşte... Dar există, totuşi, o mică deosebire între

pădurea asta sălbatică şi un bulevard din Paris, unde se pot vedea atâtea lucruri frumoase... Totuşi, rămâne stabilit aşa: mă voi întoarce pe jos la Fontanella.

— Rămâi cu bine, Aristide, spuse Ettore, strângând înc-o dată mâna prietenului său. Pe cât va fi posibil voi căuta să mă grăbesc, pentru a-ţi aduce iubita în braţe.

Nu mai aşteptă răspunsul tânărului francez, şi o porni îndată la drum.

Întreprinderea aceasta îi păru o nimica toată lui Ettore, şi el se declară dispus pe dată s-o îndeplinească, atunci când Lamotier îi comunică intenţiile sale.

Nu-şi luase cu sine nici măcar toate armele pe care le purta de obicei, – un revolver şi un pumnal era tot ce avea. Dar sub mantie ascundea o scară de frânghie, care nădăjduia că-i va servi mult.

Ajunse la castel şi aripa în faţa căreia se afla zăcea în întuneric.

Locatarii castelului se culcaseră de-acum, deci, dar Ettore ştia că o luminiţă îl va întâmpina de undeva.

El îşi urmă drumul şi într-adevăr, la primul etaj, se zărea o fereastră luminată. Acolo trebuia să fie.

Brigandul nu stătu mult pe gânduri, ci se puse imediat pe lucru. Scoase scara de frânghie, de sub mantie, şi o azvârli cu atâta îndemânare, încât cele două cârlige ascuţite de la capetele frânghiei, se înfipseră în parmaclâcul ferestrei, apoi scara se desfăşură de la sine şi căzu la pământ.

— Minunat! murmură Ettore, acum se pune doar problema să sparg fereastra, dacă lady Mignon n-o fi deschis-o ea înainte.

Îşi pipăi pumnalul de brâu, îşi mai cercetă o dată revolverul încărcat cu şase gloanţe, apoi începu să urce treptele scării.

Ajunse la fereastră, al cărui parmaclâc era atât de lat, încât putea să stea comod pe dânsul – şi acum începu să cerceteze – fereastra însăşi.

Aceasta se deschidea pe dinăuntru, ceea ce însemna că trebuia să spargă geamul sau să ceară lui lady Mignon să i-o deschidă dânsa.

Ettore se hotărî pentru prima soluţie, căci dacă s-ar fi decis

pentru a doua, era foarte posibil ca bătăile destinate să le audă Mignon, să fie auzite şi de altcineva, – ceea ce trebuia evitat cu orice preţ.

A sparge o fereastră era un lucru de nimic pentru brigandul Corsicii şi în chestii dintr-astea se pricepea de minune.

El scoase din buzunar un diamant de tăiat geamuri şi cu ajutorul acestuia descrise un pătrat pe geamul ferestrei. Apoi, luă o bucată de smoală – pe care o adusese cu sine – şi lipind-o pe pătratul tăiat, îl trase afară lăsându-l să cadă jos, pe pământul moale, – şi asta cu atâta iscusinţă, încât smoala fu aceea care căzu dedesubt, în aşa fel că nu se produse niciun zgomot. În clipa următoare vârî mâna prin gaura făcută, dădu la o parte perdeaua şi întoarse mânerul.

Acum avea drumul liber şi cu multă grijă se furişă în odaie.

Primul lucru ce-l văzu era o mescioară care se afla în apropierea ferestrei, şi pe care ardea o lampă învăluită cu o pânză roşie.

Încăperea era mobilată cu un lux orbitor, încât Ettore rămase câteva clipe într-o admiraţie mută... Apoi începu să-şi plimbe privirile în jur, – dar n-o zări nicăieri pe lady Mignon.

— Să fie oare în camera alăturată? se întrebă dânsul şi făcu câţiva paşi prin odaie. Dar deodată rămase locului încremenit, căci văzu pe un divan o făptură minunată de femeie, care dormea.

— Într-adevăr, murmură brigandul, ăsta nu prea e semn bun pentru dragostea arzătoare la care se aşteaptă Lamotier... Ea ştia bine că dânsul va veni la miezul nopţii pentru a o răpi din castel, şi cu toate astea s-a dus liniştită la culcare. Oricum, însă, eu îmi voi face datoria. I-am făgăduit prietenului meu să-i aduc iubita, şi vreau să-mi ţin cuvântul.

Încetişor, Ettore se furişă lângă pat, văzu ieşind afară de sub cuvertura de mătase un cap de femeie, încadrat de bucle minunate, cărora lumina voalată a lămpii le dădea un reflex roşietic.

Brigandul se aplecă şi atinse uşurel umărul făpturii fermecătoare.

Frumoasa adormită îşi ridică atunci capul, speriată, îl privi ţintă pe Ettore, şi un zâmbet îi flutură pe buze. Apoi întinzând

plină de dor braţele, exclamă:

— Egizio Ettore... tu... tu în dormitorul meu?

Brigandul se dădu speriat înapoi, ca şi cum ar fi zărit capul Meduzei.

El cunoştea bine figura aceasta frumoasă, încadrată de bucle blonde. I se părea că o revăzuse de curând undeva, dar într-o vreme îndepărtată văzuse adesea trăsăturile acestea.

Pe atunci încă era vrednică de admirat, părea o adevărată fecioară şi avea întipărită pe figură expresia nevinovăţiei, care acum dispăruse cu desăvârşire.

— Gilda! exclamă Egizio Ettore, întinzând mâinile în semn de apărare, – Gilda Carazoni, logodnica trădătorului Pietro... Tu... tu aici, în castelul acesta... tu te odihneşti în aşternut de mătase... tu eşti înconjurată de luxul care se cuvine numai unei prinţese? Ce înseamnă asta oare?

Ea nu-i răspunse îndată. Se ridicase pe jumătate în aşternut.

Înmărmurită, cufundată parcă într-un vis, Gilda privea în sus la bărbatul către care se îndreptaseră toate gândurile şi durerile ei, din clipa când se aprinse în sufletu-i flacăra iubirii – şi până acum când îl vedea atât de aproape, în dormitorul ei...

Da, i se părea că visează, dar un vis frumos, un vis minunat, ameţitor.

Egizio Ettore în dormitorul ei, – şi singur cu dânsa, atât de singuri în casa tăcută, în care totul părea că doarme... Nu... asta nu putea să fie realitate... era un vis.

Dar în clipa următoare trebuia să-şi dea seama că nu e vis. Trebuia să-şi dea seama că e trează şi că întâlnirea ei cu iubitul nu era atât de fericită precum îşi închipuise.

Ettore se mai apropie cu un pas de patul ei, se aplecă asupra frumoasei femei şi cu privirea întunecată o fixă în ochi.

— Da, tu eşti, Gilda Carazoni! spuse el apoi cu glas înăbuşit. În privinţa aceasta nu poate fi nicio îndoială. Şi acum ştiu: tu ai fost aceea care ai luat parte de curând la urmărirea mea. Ah! Nu te înspăimânta, nu te îngălbeni, nu căuta să negi! Asta s-a întâmplat colo jos în sat, unde m-au gonit ca pe

o fiară, – şi tu erai cea mai pornită împotriva mea. Am zărit o amazoană frumoasă lângă Robert de Paris, mizerabilul căruia i-am jurat moartea, şi am văzut cum îl tot îndemna pe celălalt să se grăbească... Am privit-o doar o dată, când se afla la o fugă de cal numai de mine, şi atunci mi-a trecut ca un fulger prin minte: „Unde ai mai văzut tu chipul acesta, figura aceasta încadrată de bucle blonde, – trupul acesta care părea să fie creat să-i ameţească pe bărbaţi?” Dar atunci nu eram în stare să-mi răspund la întrebarea aceasta, căci cum aş fi putut crede, că Gilda Carazoni – sărmana Gilda, care după moartea tatălui ei nu rămăsese nici măcar cu câţiva franci în buzunar – s-ar putea găsi într-o societate atât de nobilă! Dar iată că acum o găsesc aici în castelul Miramare, în casa elegantă a prinţului Raymond de Paris, şi nu ca o servitoare, ca o cameristă, – nu, ci într-o cameră care, judecând după mobilier, îmi dă să înţeleg că e preţuită aici, şi ocupă un loc de seamă. Ei, da! întâmplarea m-a adus încoace, pentru a descoperi, probabil, o taină. Sunt curios să aflu explicaţia de pe buzele tale, frumoasă Gilda. Dar înainte de a-mi vorbi, îţi atrag luarea-aminte asupra unui lucru neînsemnat pe care obişnuiesc să-l pun drept prima condiţie înainte de începutul oricărei conversaţii: dacă ţi va da cumva în gând să strigi după ajutor sau să faci ceva care să-mi aducă în spate urmăritori... priveşte numai la pumnalul acesta, comoara mea! Voi înfige această lamă de oţel în pieptul tău, până în plăsele, şi când o voi scoate afară, s-a zis cu tine! Bagă-ţi în cap lucrul acesta, şi acum începe, te rog!

Dar înainte ca Gilda să poată răspunde, se auziră bătăi în uşă şi de-afară strigă un glas:

— Gilda, eu sunt, – Robert, logodnicul tău! – „Logodnicul tău!”

Egizio Ettore se dădu un pas înapoi şi câteva clipe se păru că vrea să se năpustească la uşă pentru a o deschide şi a sări asupra lui Robert. Dar el îşi stăpâni pornirea grozavă ce-l îndemna să-şi facă nevătămător duşmanul de moarte.

Cu instinctul acela fin care-l caracteriza, Ettore îşi dădu seama că se află pe urmele unei taine însemnate, şi ţinea cu orice preţ să ajungă la dezvăluirea ei.

— Răspunde-i ceea ce îţi voi şopti eu! se adresă, Ettore frumoasei femei.

Şi în aceiaşi clipă se aşează pe marginea patului şi-i puse pumnalul în piept.

Gilda deveni palidă, dar îşi păstră liniştea.

— Nu mă auzi, Gilda? strigă Robert încă o dată de afară. Eu sunt, logodnicul tău, am de vorbit ceva cu tine.

— Nu te pot primi acum! şopti Ettore către fata care stătea înlemnită lângă dânsul.

Şi Gilda îi răspunse lui Robert cu aceleaşi cuvinte pe care i le suflase brigandul, ba mai adăugă de la dânsa: „M-am culcat de-acum, scumpul meu”.

— Voiam să vorbesc cu tine despre tatăl tău, prinţul Raymond! murmură Robert de afară; am prins o bănuială că bătrânul şi-a adus un detectiv, şi că suntem supravegheaţi amândoi.

— Vom vorbi mâine despre asta! murmură Ettore şi Gilda răspunse:

— Lasă pe mâine, Robert. Şi apoi, nici nu cred că bănuiala ta e întemeiată. Cine ar putea să fie detectivul acela?

— Inginerul ăla, Wilson, nu-mi place defel! se auzi de afară. Am descoperit că a făcut o gaură mică în peretele care desparte camera mea de a lui. De ce a făcut asta, dacă nu pentru a mă spiona pe mine? Să fim cu ochii în patru, scumpa mea Gilda.

De data aceasta, Ettore nu mai trebui să-i sufle răspunsul, căci frumoasa femeie îl găsi singură:

— Asta nu dovedeşte nimic, Wilson e inginer şi poate că voia să stabilească grosimea zidului. De altfel, sunt obosită, Robert; du-te acum, căci ar putea să dea de bănuit prezenţa ta la o oră atât de târzie în faţa uşii mele.

— Ah, Gilda! oftă contele de Paris, când mi se va deschide, în sfârşit, uşa fericirii, când nu va mai exista, în sfârşit, nicio uşă despărţitoare între noi? Îţi dai tu seama, iubito, de chinurile pe care le îndur la gândul că doar o biată uşă mi se împotriveşte să te strâng în braţe, aşa cum stai acum, în toată măreţia frumuseţii tale, în aşternutul de mătase? O, Gilda, cât sunt de fericit că mă iubeşti şi vei deveni curând

soţia mea!

— Dacă n-ar fi Egizio Ettore! murmură brigandul, în sinea lui, zâmbind.

— Aştept cu nerăbdare clipa, se auzi iar de afară, când vei fi a mea şi când vom avea norocul ca bătrânul – ştii, Gilda, pe cine cred? – să moară, şi când tu vei deveni apoi moştenitoarea lui... Ah! să te posed pe tine, şi în afară de asta bogăţiile nemăsurate ale familiei de Paris!

— Taci, nenorocitule! strigă fermecătoarea blondină. Taci, îţi spun... nu sunt..

Dar se întrerupse, căci simţi vârful pumnalului pe pielea ei şi în acelaşi timp Ettore îi strânse braţul ca într-un cleşte.

— Ce spuneai, Gilda mea scumpă? întrebă contele de Paris. Nu eşti?...

— Nu sunt în măsură să-ţi vorbesc mai mult, răspunse tânăra femeie. Noapte bună, Robert – du-te acum, vreau să dorm.

Paşii contelui Robert de Paris se pierdură pe coridor.

Însă în încăperea în care Egizio Ettore ascultase convorbirea aceasta, care era de atâta însemnătate pentru familia de Paris, frumoasa uzurpatoare căzu tremurând în pernele patului şi trupul ei minunat se zbătea în spasme sub cuvertura de mătase. Egizio Ettore îi dădu răgazul să-şi revină în fire, dar îi observa toate mişcările; şi deşi îşi pusese la loc pumnalul la brâu, era totuşi gata în fiecare clipă să-l scoată afară.

— Gilda Carazoni! spuse el în cele din urmă, cu voce tăioasă, sonoră, acum ştiu cine eşti tu în casa aceasta şi ce rol joci. Te-ai pretat la o înşelătorie, faţă de care toate faptele mele sunt copilării, – faţă de care toate nelegiuirile mele rămân în umbră. Te-ai furişat în această casă, pentru a ocupa locul unei alteia, – l-ai minţit pe bătrânul prinţ de Paris, l-ai înşelat, prin aceea că te-ai dat drept fiica lui. Răspunde-mi, aşa este?

Frumoasa femeie îşi ridică genele de mătase care îi acoperiseră până atunci ochii şi răspunse cu voce hotărâtă, privindu-l pe brigand liniştită şi fără teamă:

— Da, este adevărat, Egizio Ettore.

— Şi cu ajutorul lui Robert de Paris – care a iscodit, probabil, planul acesta drăcesc – te-ai dat drept fiica prinţului Raymond. Nu ştiu de ce mijloace infernale te-ai folosit, ca să-l poţi ameţi pe nobilul bătrân, încât el să te ia drept fiica lui pierdută. Dar am în faţă adevărul, purul adevăr. Gilda Carazoni, fiica omului pe care l-am trimis în iad, se numeşte în clipa de faţă prinţesa Gilda de Paris, şi e pe punctul de a deveni soţia contelui cu acelaşi nume, – adică a presupusului ei unchi. Vorbeşte, Gilda, dezminte afirmaţiile mele, încă eşti în măsură s-o faci!

— Nu, Egizio Ettore, nu-s în măsură s-o fac.

— Şi rămâi liniştită spunând asta? izbucni brigandul. Nu tremuri, nenorocito, nu te-nfiori, mizerabilo? Ah! ba văd chiar un zâmbet pe buzele tale! Înşelătoareo, nu-ţi dai tu seama oare că voi păşi în faţa prinţului, pentru a-i deschide ochii? Nu-ţi dai seama că te afli pe marginea unei prăpăstii în care te vei prăbuşi fără nădejde de a mai ieşi la suprafaţă? Ah! încă în noaptea asta voi sfâşia masca ce-ţi acoperă faţa! Căci, chiar dacă Egizio Ettore este un ticălos, un izgonit din sânul societăţii, un om căutat de autorităţi şi pe al cărui cap e pus un premiu mare, – el apără, totuşi, dreptatea, atunci când e într-adevăr dreptate, şi nu va răbda niciodată ca un bărbat nobil ca prinţul Raymond de Paris, să fie înşelat în chip mai mult decât ruşinos.

Gilda continuă să rămână tăcută. Un zâmbet nelămurit îi flutura pe buze; privirile ei se aţintiră pe figura brigandului, – şi lui Ettore i se păru chiar că simte o apăsare uşoară a mâinii ei, pe a sa.

— Dar acum ţi-ai terminat rolul, continuă Ettore. Ridică-te din aşternut, îmbracă-te şi urmează-mă la prinţul Raymond, pe care-l voi trezi din somn. Repede, repede, căci n-am vreme de pierdut.

— Te voi însoţi la bătrân, răspunse Gilda, cu glasul dulce. Îi voi mărturisi – tot ce am făptuit, – dar numai după ce mă vei fi ascultat, Egizio Ettore. Dacă după ce vei fi ascultat ceea ce am a-ţi împărtăşi, vei mai cere să încetez de a mai fi prinţesă de Paris, atunci voi lua asupra mea toată pedeapsa pe care prinţul şi tu mi-o veţi aplica.

— Cam ce-ai avea să-mi mai spui? Te ascult. Dar fereşte-te să încerci a mă încurca în vreo reţea de minciuni. Egizio Ettore e destul de puternic să rupă firele unei asemenea ţesături. Eu nu-s atât de naiv ca prinţul Raymond, – pe mine nu mă poţi trage pe sfoară; eu îţi cunosc trecutul, căci ştiu din ce familie te tragi. Dar vreau să te ascult: Vorbeşte!

Cap. 122 – Un ceas întunecat

Gilda se ridică încetişor în aşternut, buclele-i blonde se desfăcură în valuri şi-i căzură pe umeri. Cum stătea acum în faţa lui Egizio Ettore, cu mâinile încrucişate pe piept, părea un tablou creat de mâna unui mare maestru. Era atât de frumoasă, atât de fermecătoare, încât ţi-ar fi trebuit toată puterea şi toată tăria de caracter a unui erou, ca să nu te îndrăgosteşti de dânsa.

— Da, e adevărat, începu ea cu glas încet, melodios, am căutat să înşel buna-credinţă a prinţului Raymond, am jucat rolul copilei sale pierdute, – iar el m-a luat drept fiica lui şi m-a logodit cu fratele său, contele Robert de Paris. Şi când prinţul va închide ochii, eu voi deveni moştenitoarea lui. Dar de pe acum chiar dispun de atâţia bani şi atâtea lucruri de preţ, cum nici n-am văzut în viaţa mea dinainte.

— Mai departe! izbucni Ettore, nerăbdător. De ce-mi povesteşti toate astea, care nu mă interesează câtuşi de puţin? La ce bun să ştiu cât ai furat tu în casa asta? Fii cât mai scurtă şi vezi de ajunge la sfârşit cât mai repede!

Frumoasa uzurpatoare îşi îndreptă privirile-i pline de taină asupra brigandului şi continuă cu voce linguşitoare:

— Te întreb acum pe tine, Ettore, ce motiv aş fi avut să procedez în chipul acesta, – ce m-a îndemnat să apuc pe calea crimei? De ce am devenit eu, dintr-o fată cinstită, care nu avea să-şi reproşeze nimic, care era curată şi neprihănită, – de ce am devenit, te întreb, o înşelătoare, pe care o aşteaptă temniţa sau chiar ocna, din moment ce va ieşi la iveală tot ce a înfăptuit?

— Îmi pun şi eu această întrebare, răspunse brigandul, dar nu găsesc niciun răspuns la dânsa. Şi eu te-am cunoscut,

Gilda Carazoni, ca fată care duceai o viaţă cinstită, şi acum te regăsesc sub chipul unei înşelătoare. E drept că oamenii sunt supuşi transformărilor celor mai ciudate, – soarta posedă puterea să te arunce de la polul nord la polul sud, din paradis în iad, să te aşeze într-un loc sau altul şi într-o singură clipă să-ţi schimbe prezentul şi viitorul. Şi eu am fost cândva un om de treabă, nici eu n-am visat măcar odinioară, că voi deveni cel mai temut bărbat din toată Corsica şi poate chiar din întreaga Franţă. Nu zâmbi, Gilda, nu triumfa prea devreme, căci pentru transformarea suferită de Egizio Ettore, nu este el vinovat. Semenii mei m-au făcut ceea ce sunt, aşa-zisa dreptate omenească m-a împins pe drumul crimei. Dar tu ce poţi invoca în sprijinul dezvinovăţirii tale?

— Dacă te-am înţeles bine, Egizio Ettore, spuneai parcă cum că dorul de răzbunare a fost acela care a făcut din tine un criminal, pe al cărui cap autorităţile au pus un premiu mare? N-ai spus aşa?

— Fireşte, oamenii au alimentat ura din pieptul meu, şi de aceea nu trebuie să se mire că am devenit un rege al crimei. Da, dorul de răzbunare a făcut din Ettore, omul de treabă – Ettore, criminalul. Dar ce legătură au toate acestea cu cele ce vrei să-mi spui tu?

— Ei bine, după cum spui tu însuţi, ura posedă forţa să transforme cu desăvârşire un om. Cu cât mai multă forţă trebuie să posede sentimentul opus, care e infinit mai puternic decât ura, – şi care se numeşte... iubire?

— Iubire! exclamă Ettore, şi un zâmbet plin de înţeles îi flutură pe buze. Aşadar, din iubire ai devenit aceea pe care o regăsesc acum! Ha, ha, ha! Acum mai spune-mi că iubirea aceasta a fost pentru Robert de Paris, pentru acest şarlatan mizerabil, pentru acest om plin de păcate, pentru această umbră de bărbat, care leşină atunci când e să dea mai mult decât o sărutare unei femei! Da, spune-mi asta şi atunci va însemna că-ţi baţi joc de sentimentul atât de nobil al amorului.

— Ah! ai început să mă iei în râs! exclamă fermecătoarea blondină, dând din cap, cu putere. Eu să iubesc pe un Robert de Paris? L-ai zugrăvit doar singur cum e, – un ticălos care şi-a

trăit traiul şi care nu mai e în stare să joace decât un rol de paiaţă la balul mascat al pasiunilor. Eu să-l iubesc pe contele de Paris? Atunci nu mă cunoşti Egizio Ettore! Nu, eu îl dispreţuiesc, şi-ţi jur că spun adevărul curat în clipa aceasta. Nu numai că nu-l iubesc, dar îl şi urăsc din fundul inimii.

— Şi cu toate acestea eşti logodnica lui?

— Asta face parte din jocul meu, Ettore. El m-a iscodit, îmi cunoaşte taina şi fără dânsul nu mi-aş fi putut aduce la îndeplinire planul. Acum cred că înţelegi ce fel de logodnică îi sunt?

— Da, înţeleg. Aşa că nu el e acela pe care-l iubeşti, acela de dragul căruia ai devenit o uzurpatoare. Şi asta înseamnă că e un alt bărbat la mijloc. Da, şi trebuie să-ţi mărturisesc că aş fi curios să aflu numele acelui om care a făcut o impresie atât de puternică asupra ta, frumuseţe blondă, o impresie atât de puternică încât ţi-ai călcat în picioare virtutea şi ai devenit o înşelătoare, o escroacă.

— Vrei să cunoşti numele bărbatului pe care-l iubesc? rosti fermecătoarea fată şi se ridică şi mai mult în aşternut. Numele aceluia de dragul căruia am păşit din Cer în Iad, – numele bărbatului pentru care am devenit o uzurpatoare? Ei bine, apleacă-ţi capul scump spre mine, şi-ţi voi şopti la ureche acest nume, căci nimeni, absolut nimeni nu trebuie să-l audă, nimeni în afară de tine, Egizio Ettore, brigand al Corsicii.

Ettore aruncă o privire repede spre uşă şi se încredinţă că aceasta continua să fie încuiată. Apoi îşi aplecă frumosu-i cap spre Gilda şi înainte ca s-o poată împiedica, fermecătoarea blondină îl cuprinse cu braţele-i moi şi-l trase spre pieptu-i care zvâcnea puternic.

Îl apăsă cât putu de tare şi-i murmură în ureche:

— Bărbatul pe care-l iubesc, pentru care am făcut toate acestea, se numeşte Egizio Ettore.

Cu un ţipăt înăbuşit brigandul se smulse din strânsoarea ei, trăsăturile sale se schimonosiră, sprâncenele-i se încruntară şi fulgere ameninţătoare ţâşneau din ochii lui, în vreme ce rosti:

— Cum, nenorocito, cutezi să-mi vorbeşti de dragoste? Ai

trăit oare în adâncul pământului de nu ştii că Egizio Ettore poartă numai o singură iubire în pieptul său, una singură şi care îi este scumpă? N-ai auzit niciodată de Letiţia lui Egizio Ettore? Ah! dar tu ai cunoscut-o cândva, – ai numit-o prietena ta, – şi cu toate acestea cutezi acum să-mi spui că eu aş fi acela pe care-l iubeşti!

— Da, tu eşti! strigă frumoasa femeie, întinzând mâinile şi lăsându-şi capul pe spate. Da, Egizio Ettore. Tu eşti singurul pe care-l iubesc, pe care l-am iubit din prima clipă când l-am văzut. Şi pentru că m-ai dispreţuit odinioară, m-am aruncat în braţele lui Pietro, prietenul tău, pe care nu l-am iubit niciodată, câtuşi de puţin. Numai pentru a te întrista pe tine am devenit logodnica lui şi din acelaşi motiv mă gândeam să-i devin soţie.

Ettore se ridică în picioare şi fruntea sa era acoperită cu broboane de sudoare. Mărturisirea pe care i-o făcuse Gilda îi chinuia sufletul.

Cum, el să fie vinovat de faptul că Gilda Carazoni l-a înşelat în chip atât de ruşinos pe bărbatul nobil care era prinţul Raymond de Paris? El să fie vinovat că ea devenise o uzurpatoare, – el să fie cauza acestei crime? Nu, nu putea să lase ca această vină să planeze asupra capului său. Trebuia să se cureţe de dânsa.

— Ascultă-mă, Gilda, spuse dânsul, cu glas înăbuşit – dacă m-ai iubit – şi te cred, căci nu este cu neputinţă ca un astfel de foc să fi mocnit în inima ta, fără ca eu să fi bănuit câtuşi de puţin, deoarece femeile se pricep bine să-şi ascundă sentimentele – dacă m-ai iubit cu adevărat, spun, cum de te-ai putut lăsa îndemnată să devii o înşelătoare?

— Nu-ţi poţi închipui asta, Ettore? Ei bine, află: pentru a te face fericit. Am păşit în faţa prinţului Raymond de Paris şi i-am spus: „Eu sunt fiica ta, eu voi deveni moştenitoarea ta!”. Ascultă-mă, Egizio Ettore, şi dacă în inima ta sălăşluieşte numai un dram de ambiţie, atunci mă vei cuprinde în braţele tale şi-mi vei mulţumi.

— Eu să-ţi mulţumesc? Niciodată! răspunse brigandul.

Dar Gilda continuă:

— Am devenit prinţesa Gilda de Paris, posed bijuterii de o

valoare nemăsurată, dăruite de acela care se crede tatăl meu, şi sunt stăpână în casa aceasta, unde pot face tot ceea ce doresc. Egizio Ettore, vreau să-ţi dau o dovadă că şi eu pricep meseria ta şi pot deschide o casetă fără să am cheia de la dânsa. Egizio Ettore, mâine noapte îţi voi deschide uşa şi vom face pe numele nostru tot ce e de preţ în casa aceasta. Ah! dar de ce mâine? Astăzi, astăzi vom strânge tot ce se va putea şi apoi... apoi vom fi bogaţi, cum nici n-ai visat, cândva în viaţa ta. Cel puţin un milion de franci vor intra în punga ta, o adevărată avere, nu-i aşa? Cum, taci? De ce mă priveşti atât de întunecat, omule? Nu ştii ce-nseamnă un milion? Autorităţile au pus un premiu de cincizeci de mii de franci pe capul tău, sute şi sute de zbiri te caută pe toate drumurile şi sunt destui oameni josnici care se zbat în fel şi chip să-şi întemeieze fericirea cu suma pe care ar câştiga-o predându-te pe tine autorităţilor. Ha, ha, ha! vei strica tuturor socotelile, când vei poseda un milion şi vei avea alături de tine pe Gilda. Căci cu banii aceştia nu poate exista închisoare, nu poate exista mandat de arestare şi toate premiile puse de autorităţi vor fi zadarnice. Cu un milion deschizi porţile unei închisori, cu un milion mituieşti douăzeci de poliţişti şi zece magistraţi. Cu un milion îţi comanzi un tren special, cu care zbori peste graniţa ţării în care eşti urmărit. Cu un milion îţi întemeiezi o căsnicie pe pământ străin, o mică cetate rezistentă la toate atacurile, – cu un milion, Egizio Ettore, îţi creezi un viitor plin de fericire şi mulţumiri. Şi când în visul acesta de viitor introduci şi o femeie frumoasă şi iubită, atunci fericirea este desăvârşită. Egizio Ettore, rosteşte un singur cuvânt, şi încă în noaptea aceasta îţi pun milionul la picioare. Da, un singur cuvânt şi nu vei mai trebui să trăieşti în văgăunile mohorâte ale Fontanellei, – ci vei fi liber şi tot trecutul tău se va şterge, ca şi cum nici n-ar fi existat... un cuvânt din partea ta şi te voi strânge la pieptul meu, iubitule, şi în inima mea vei fi rege, regele unei ţări în care va sălăşlui iubirea înfocată, aşa cum numai în vis şi-o poate făuri un bărbat.

Egizio Ettore închise ochii.

Era cuprins de ameţeală. Tot ce-i spunea frumoasa femeie

era destul de ispititor şi ar fi îndemnat, desigur, pe orice alt bărbat să rupă cea mai trainică legătură de inimă. Dar brigandul Corsicii nu se lăsă înşelat de toate aceste făgăduieli şi tentaţii.

În clipa aceasta el îşi făurise de-acum planul, – ştia care-i este datoria, ştia ce avea de făcut.

— Şi crezi într-adevăr, răspunse el Gildei, cu tonul celui mai desăvârşit dispreţ, că mă voi lăsa ispitit de această ofertă ruşinoasă? Află, deci, că această casă este sfântă pentru mine, mai sfântă decât orice în lumea aceasta, mai sfântă chiar decât propria mea casă, şi decât aceea a părinţilor mei, căci într-însa locuieşte un om nobil, de-o nobleţe cu adevărat princiară. Şi eu să fiu acela care să-l jefuiesc pe Raymond de Paris? Nu! În prada unei orbiri de o clipă am ridicat o dată arma împotriva acestui bărbat, dar Dumnezeu din Ceruri ştie câte lacrimi am vărsat din pricina acestui pas nenorocit, căci necunoscându-l încă pe atunci, am crezut c-ar fi de teapa fratelui său Robert. Dar un înger mi-a deschis ochii şi astăzi ştiu că nu există un om mai nobil, mai fin, ca prinţul Raymond de Paris. Blestemată să fie mâna care se va ridica împotriva lui! Şi eu să îngădui ca bărbatul pe care-l preţuiesc şi-l stimez atâta, să fie minţit şi înşelat în chip mişelesc? Să văd cu ochii mei şarpele care s-a furişat în paradisul lui şi să nu-i zdrobesc capul? Nu, Gilda Carazoni, îl voi apăra pe prinţul Raymond de Paris de muşcătura otrăvită a şarpelui, şi nu numai de târâtoarea aceea de la sânul său, ci şi de cealaltă mult mai primejdioasă care se ascunde prin tufiş şi pândeşte doar clipa ca să-şi înfigă dintele veninos în trupul prinţului. Ştii tu cum se numeşte şarpele acesta? Ţi-o voi spune eu: „Robert de Paris, Vampirul Corsicii”. Voiai să jefuieşti în noaptea aceasta casa prinţului? Ei bine, n-o vei face, dar în schimb o voi curăţa eu de toată murdăria care s-a îngrămădit aici. Cu o mătură de fier o voi curăţi eu, Egizio Ettore, şi ceea ce nu-i va reuşi prinţului însuşi precum şi detectivului despre care vorbise Robert mai adineauri, îi va reuşi brigandului prigonit de o lume întreagă. Şi dacă n-am făcut niciodată în viaţă fapte frumoase, şi dacă n-am făcut nimic prin care să-mi ispăşesc crimele şi să-mi câştig iertarea Cerului, în noaptea aceasta

Egizio Ettore va aduce la îndeplinire o operă care va face să se vorbească despre dânsul. Va fi o operă de iubire a aproapelui, căci cine vede că se pune la cale un complot atât de mârşav şi nu dă pe faţă pe autorul lui, acela nu-i nici el mai bun decât mizerabilul complotist.

— Ettore! Ettore! ascultă-mă! strigă Gilda, îngrozită.

— Ce să ascult? îi tăie vorba brigandul. Ce-ai mai putea să-mi spui? Mi-ai vorbit despre un milion pe care ai vrea să mi-l pui la picioare, nu-i aşa? Acum, desigur, că-mi vei făgădui zece milioane? Îmi vei spune că, la urma-urmei, prinţul nu-i decât un om şi o singură picătură de otravă l-ar putea trimite pe lumea cealaltă, ceea ce ar avea drept urmare că ne-am trezi amândoi cu o moştenire nevisată. Blestemată să fie mâna care ar primi o asemenea moştenire nedreaptă, blestemată fie şi mâna care ar cuteza să toarne picătura de otravă în cupa vieţii bătrânului prinţ! Ah! asta nu se va mai întâmpla acum, Gilda Carazoni. Cu un ceas înainte încă ar fi fost posibil să fie înlăturat din drum prinţul Raymond de Paris şi locul său să-l ia contele Robert, care ar fi devenit şeful acestei familii atât de renumite. Dar acum... acum toate planurile voastre mârşave sunt distruse, socotelile voastre au fost încurcate, căci Egizio Ettore veghează, el ţine ochii deschişi şi priveşte adânc, atunci când e vorba să ia apărarea unui prieten.

— Asta vrei să faci? exclamă frumoasa blondină, cu glasul plin de mânie. Atât de nesocotit vei fi oare încât să te duci în faţa prinţului şi să mă trădezi?

— Imediat voi merge la dânsul, răspunse Ettore, râzând. Nicio clipă nu voi mai aştepta căci, oricum, am stat de-acum prea mult la taifas cu tine. Dar nu mă voi duce singur, voi lua cu mine piesa doveditoare. Fii atât de bună, frumoasă Madona, şi îmbracă-te, căci vei avea plăcerea să mă însoţeşti. Nu trebuie să te ruşinezi să-ţi faci toaleta faţă de mine, – eu sunt apărat împotriva farmecelor tale, căci port în inimă un talisman care mă face imun faţă de toate ispitele sirenelor. Talismanul acesta poartă numele încântător de Letiţia, şi el e presărat de briliantele strălucitoare ale virtuţii, bunătăţii şi dragostei.

— Ah! blestemat fie atunci talismanul tău! strigă Gilda, înfigându-şi mâinile în mătasea părului blond, ca şi cum ar fi vrut să şi-l smulgă. Blestemată fie această Letiţia!

Cu o mişcare rapidă, Ettore duse mâna la pumnalul ascuţit de la brâu, îl trase afară cu iuţeala fulgerului şi vru să se năpustească asupra Gildei.

Dar în clipa următoare se răzgândi, şi puse arma la loc.

— Ah! era cât pe ce să fac o prostie fără margini. N-ai ajuns încă acolo, încât să trebuie să mori. Mai întâi e necesar să vorbeşti, să spui adevărul, frumoasa mea Gilda. Asta îţi va veni cam greu, e drept, căci Robert de Paris te-a învăţat probabil să minţi cu măiestrie, dar Egizio Ettore are un fel al lui de-a smulge adevărul din gura oamenilor şi nădăjduiesc că metoda sa nu va da greş nici în ceea ce o priveşte pe Gilda Carazoni. Îmbracă-te, deci, repede, căci am pierdut de-acum destul timp cu vorba de pomană. Trebuie să recunosc, însă, că ne-am întreţinut cât se poate de bine şi am tras multe foloase de pe urma aceasta. Ha, ha, ha! tot e bine când greşeşti odată adresa şi nimereşti în alt dormitor decât acela pe care-l căutai.

— Şi dacă voi refuza să merg cu tine, ce se va întâmpla? întrebă Gilda, cu ciudă.

— Ah! te gândeşti să refuzi! În cazul acesta, vei avea prilejul să vezi cum umblă Egizio Ettore cu femei de teapa ta. Vino, porumbiţa mea, noi doi ne vom înţelege în cele din urmă.

Cu iuţeala fulgerului se aruncă asupra ei, care se afundase în perne. În clipa următoare brigandul scoase la iveală două frânghioare subţirele de trestie, dar foarte rezistente.

— Vrei să mă legi! strigă Gilda. Voi chema ajutor şi atunci vor da năvală oamenii şi te vor aresta! Eu voi fi mai curând crezută decât faimosul brigand Egizio Ettore. Îţi atrag atenţia pentru ultima oară!

— Gura! răcni brigandul şi înainte ca frumoasa blondină să-l poată împiedica îi aruncă peste faţă o pernă.

El îi apăsă cu putere perna pe gură, în aşa fel că nenorocita nu mai putea scoate decât sunete înăbuşite. Cu mâna rămasă liberă, el îi legă picioarele care se zbăteau, cu frânghioara de

trestie. Apoi îi apucă mâinile şi îndeplini şi cu ele aceeaşi operaţie.

În clipa următoare scoase un ghemotoc de câlţi din buzunar şi astupă cu dânsul gura Gildei, care rămase mută şi ca paralizată în pernele patului.

Dar când privi acum la faţa ei, rămase încremenit văzându-i expresia trăsăturilor.

Nu era nicio urmă de furie, teamă sau nelinişte, ci un zâmbet îi flutură pe buze, întinzându-i-se pe faţă ca o flacără pâlpâindă. Iar ochii erau larg deschişi şi plini de o strălucire pe care Ettore nu izbutea să şi-o lămurească.

Dar noi, care ştim de câtă pasiune era însufleţită frumoasa blondină pentru Egizio Ettore, cu cât dor se gândea la dânsul, – noi ne vom explica mai uşor expresia ciudată de pe figura ei. Atingerea bărbatului iubit trezise o întreagă lume de fericiri în pieptul femeii, fiecare din apăsările lui făcea să-i furnice trupul de voluptate.

Ettore se îndepărtă puţin, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

Munca aceasta făcuse să-l treacă năduşelile, căci trebuise să evite cu orice preţ ca Gilda să strige după ajutor. Ştia bine că dânsul trebuia să fie ascultat mai întâi.

Îşi examină din nou revolverul şi de abia când se încredinţă că e încărcat cu şase gloanţe, păşi spre uşă, o deschise şi ieşi pe coridor.

Dar acum întâmpină altă greutate, căci nu ştia încotro să se îndrepte, – nu ştia în care odaie dormea prinţul Raymond, – şi sub niciun motiv nu trebuia să se întâlnească cu altcineva în această casă, în afară de bătrânul nobil care era singurul căruia avea să-i încredinţeze grozava taină.

Şi în clipa în care privea nehotărât în jurul său pe coridorul lung, un glas îi strigă deodată:

— Opreşte! Cine eşti? Cum ai ajuns în casa aceasta?

Ettore se înfioră, dar nu de spaimă, ci de bucurie, căci glasul care îi lovise urechea părea acela al unui prieten.

— Dumneata să fii oare, doctore Wolfgang Schulze? strigă brigandul, ieşind în întâmpinarea tânărului medic, care cobora scările de la etaj. Binecuvântat fie Domnul, că te găsesc aici!

Doctorul Schulze – căci dânsul era – rămase ca trăsnit.

— Egizio Ettore, dumneata aici, în castelul Miramare? Pentru numele lui Dumnezeu, ce gânduri ai?

— Numai bune, fii liniştit asupra intenţiilor mele! Dar spune-mi te rog cinstit: eşti bun prieten cu prinţul Raymond?

— Nu există alt om pe pământ căruia să-i port mai mult respect ca lui.

— Şi ştii unde se află dormitorul lui?

— Cred şi eu! răspunse doctorul zâmbind. Cine altul l-a îngrijit pe prinţ în timpul bolii sale lungi?

— Atunci, nu mai sta o clipă pe gânduri şi condu-mă repede la dânsul!

— Pe dumneata... la prinţul Raymond?

— Da, vreau... trebuie să-i vorbesc!

— Dumneata... prinţului? Egizio Ettore, te rog pe bunul Dumnezeu, nu mă induce în eroare şi spune-mi pe faţă dacă într-adevăr o intenţie curată te îndeamnă să mergi la dânsul... Spune-mi dacă nu cumva ai vreun gând rău faţă de acela pe care-l iubesc ca pe un tată...

— Ţi-o jur, doctore Wolfgang Schulze! răspunse Ettore, ducând mâna la inimă. Ţi-o jur pe dragostea pentru Letiţia mea, că n-am niciun gând rău faţă de prinţul Raymond.

— Te cred! spuse doctorul Schulze. Urmează-mă, te voi duce la dânsul!

Cap. 123 – Prinţ şi bandit

Doctorul o luă înainte, Ettore în urma lui. La capătul coridorului mare, care taie întreg etajul, împărţindu-l în două aripi, Schulze rămase locului în faţa unei uşi înalte.

— Aşteaptă aici, Egizio Ettore! spuse el. Îl voi trezi pe prinţ.

Bătu încetişor de trei ori, dar trecu cam mult până ce se auzi dinăuntru un zăvor tras. Apoi, apăru în pervazul uşii bătrânul Cristofor, sumar îmbrăcat. Ţinea în mână un sfeşnic de argint în care ardeau trei lumânări.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule doctor! exclamă bătrânul şi credinciosul servitor. Dar ce s-a întâmplat de veniţi în toiul nopţii? Trebuie să fie ceva însemnat!

— Cristofor, trebuie să-i vorbesc prinţului. Trezeşte-l!

— Să-l trezesc pe stăpânul meu? Nu, asta niciodată! Dumneavoastră singur aţi spus, domnule doctor, că pentru completa lui însănătoşire e necesar somnul neîntrerupt.

— N-are de-a face, prinţul trebuie trezit.

— Sfinte Dumnezeule! parcă văd un bărbat stând colo, la perete! exclamă bătrânul, cu voce tremurândă, căci de-abia acum îl zărise pe străin. Cine e omul acesta, domnule doctor? Pe cine ne aduceţi? Persoana aceasta are înfăţişare de aventurier...

— Pentru moment nu-ţi pot satisface curiozitatea, Cristofor! răspunse tânărul medic. Şi acum te rog să nu mai pui niciun fel de întrebări, ci să te duci în dormitorul prinţului şi să-l trezeşti imediat. Pe răspunderea mea.

Bătrânul Cristofor se îndepărtă, clătinând din cap.

Oricui altcuiva iar fi refuzat cererea, dar doctorul Schulze era o persoană respectată în castel, şi apoi bătrânul ştia că dânsul nu va face nimic ce-ar putea fi dăunător stăpânului său.

El dispăru pe uşa care dădea în camera de dormit a prinţului şi după puţin timp reapăru şi spuse:

— Domnule doctor, Alteţa Sa vă aşteaptă.

Medicul întoarse capul şi făcu un semn lui Ettore să-l urmeze.

Când brigandul trecu pe lângă Cristofor, acesta se dădu speriat cu un pas îndărăt, căci zărise la brâu revolverul şi pumnalul.

Cei doi bărbaţi intrară în dormitorul simplu mobilat al prinţului.

Cristofor aprinse candelabrul şi o lumină orbitoare învălui încăperea.

Prinţul se îmbrăcase în grabă şi voia să-i iasă înainte doctorului, dar rămase ca împietrit locului, când văzu că acesta nu era singur, ci însoţit de un străin.

— Cine e domnul acesta? întrebă prinţul, cu uimire. Sfinte Dumnezeule! figura asta îmi pare cunoscută... costumul acesta... pletele negre... barba. Ah! ăsta este...

— Egizio Ettore, brigandul de pe Fontanella! completă

acesta, lăsându-se în genunchi în faţa prinţului. Servitorul prea supus şi recunoscător al Alteţei Voastre.

Prinţul Raymond nu se înspăimântă auzind numele acela, care ar fi făcut să se înfioare pe orice alt locuitor din Corsica. Atâta doar, faţa sa deveni ceva mai palidă.

— Dumneata... vii la mine, Egizio Ettore! spuse prinţul. Ei bine, orice te aduce aici, fii încredinţat că, atâta vreme cât te vei împărtăşi de ospitalitatea casei mele, eşti în deplină siguranţă. Ridică-te! De îngenuncheat se îngenunchează numai în faţa lui Dumnezeu, nu şi a oamenilor.

Ettore îl privi pe prinţ cu admiraţie şi respect, apoi spuse:

— Nu mă voi ridica până când Alteţa Voastră nu-mi va fi acordat favoarea să-i sărut marginea veşmântului. Ştiu bine că sunt nedemn de această favoare, dar Domnul din Ceruri îmi este martor că n-am venit aici pentru mine. E vorba de binele prinţului Raymond şi numai asta m-a putut îndemna să-l rog pe domnul doctor să strice somnul Alteţei Voastre.

Zâmbind, prinţul îi întinse mâna, Ettore apucă respectuos vârfurile degetelor şi-şi lipi uşor buzele de pielea fină. Se ridică apoi şi cu multă demnitate în ţinută rămase în faţa lui Raymond de Paris, care admira la rându-i înfăţişarea bărbătească şi frumoasă a brigandului.

— Şi acum spune-mi, Egizio Ettore, ce ai să-mi comunici? i se adresă prinţul. Fără îndoială că trebuie să fie ceva important. Mi-ai spus mai adineauri că nu e vorba de dumneata, ci de mine. Cam ce serviciu ar fi în măsură să-mi facă mie Egizio Ettore?

— Alteţă, răspunse brigandul, ştiu prea bine că sunt un nimic faţă de dumneavoastră; sunteţi un prinţ cinstit şi respectat în toată Franţa, – în vreme ce eu sunt un criminal, un brigand, izgonit din rândurile oamenilor şi urmărit de autorităţi. Dar a fost odată un leu, care a dăruit viaţa unui şoarece, care s-a pripăşit în calea lui. Ar fi putut să-l înghită uşor, dar n-a făcut-o. Şoarecele şi-a adus aminte de întâmplarea aceasta şi când într-o zi leul căzu în plasa unui vânător, se puse, micuţul de el, să roadă o noapte întreagă împletitura, şi leul a putut scăpa. Dumneavoastră mi-aţi salvat viaţa într-o noapte, pe când eram urmărit ca un vânat,

împreună cu Abdallah uriaşul. Acum vreau eu să vă împiedic să beţi într-o dimineaţă, la dejun, o ceaşcă de ciocolată, în care s-ar fi putut turna câteva picături de otravă. Vreau să vă ajut să curăţaţi casa aceasta de un cuib de vipere, – căci vipera e foarte primejdioasă, e otrăvitoare.

— Vorbeşti în enigme, Egizio Ettore! spuse prinţul, înălţând din umeri. Nu te înţeleg.

— Cu îngăduinţa dumneavoastră, Excelenţă, voi fi mai lămurit. Dar înainte de a începe, îngăduiţi-mi să vă pun o întrebare: nu suntem auziţi de nimeni?

— Absolut de nimeni! Cristofor, credinciosul meu servitor, în care am toată încrederea, e în odaia de alături. Celelalte camere, învecinate cu aceasta, sunt nelocuite. Deci, poţi vorbi, dacă ceea ce ai a-mi spune, e cu adevărat un secret important.

Ettore rămase tăcut câteva clipe, apoi păşi în faţa prinţului, îl privi liniştit în ochi, şi-l întrebă cu voce înceată:

— Aveţi o fiică, Alteţă?

— Da, fireşte!

— Dar, n-aţi avut întotdeauna o fiică, – vreau să spun, că n-aţi fost în fericita situaţie s-o aveţi în apropierea dumneavoastră.

— Unde vrei să ajungi, Ettore? spuse prinţul, a cărui uimire creştea din clipă în clipă, auzindu-l pe brigand vorbind în felul acesta. Da, e adevărat, multă vreme am căutat să dau de urma copilei mele, dar fără rezultat. Într-o zi, însă, Cerul s-a îndurat cu mine, şi mi-a adus fiica înapoi. Dea Domnul ca...

Prinţul Raymond se întrerupse deodată, îşi acoperi ochii o clipă şi se părea că un gând grozav încolţise în mintea sa, – un gând pe care nu voia să-l exprime.

— V-aţi întrerupt din vorbă, Alteţă, spuse Ettore, dar eu am priceput ce voiaţi să spuneţi. Nu-i aşa, în inima dumneavoastră sălăşluieşte bănuiala că aceea pe care a-ţi găsit-o nu e fiica dumneavoastră adevărată? Ei da, Alteţă, nu v-aţi înşelat în această bănuială. Fiica dumneavoastră n-a fost regăsită, şi aceea care poartă numele de prinţesa de Paris este o înşelătoare, o făptură mizerabilă care s-a furişat în inima dumneavoastră şi în iubirea dumneavoastră. Sunteţi

înconjurat de criminali, prinţe Raymond de Paris.

Nobilul bătrân se clătină pe picioare.

Vorbele rostite de Egizio Ettore păreau să fi căzut ca un trăsnet pe capul lui, – efectul lor fu atât de extraordinar, încât prinţul se prăbuşi într-un scaun, iar doctorul Schulze se repezi speriat spre dânsul.

— Oh! ce ai făcut, Egizio Ettore! spuse el. Prinţul nu e încă complet sănătos, şi o iritaţie de felul acesta poate fi catastrofală pentru dânsul.

— Dacă am procedat prea repede, dacă am vorbit prea deschis, atunci îmi pare nespus de rău, căci e departe de mine dorinţa de a face vreun rău prinţului Raymond. Dar lucrul acesta trebuia să fie spus şi mai bine e să afle acum, pe loc, cât de ruşinos a fost înşelat, decât să-şi deschidă ochii atunci când va fi prea târziu.

— Nu, lasă-l Wolfgang. Nu-i aduce nicio imputare! spuse prinţul, ridicându-se încetişor. Egizio Ettore a exprimat în clipa de faţă, ceea ce de multă vreme atârna ca un nor întunecat deasupra capului meu. Acum a izbucnit fulgerul din plămada acestui nor... E drept, el m-a orbit pentru o clipă, dar nu m-a lovit.

Şi cu paşi hotărâţi prinţul se îndreptă spre Egizio Ettore şi-şi puse amândouă mâini pe umerii lui.

— Scurteaz-o cât mai mult, Ettore! spuse el, răspunde la întrebările, mele cu un „da” sau „nu”. Poţi aduce dovezi în sprijinul afirmaţiilor dumitale?

— Da, le pot aduce, Alteţă!

— Atunci dă-mi dovada pe care o caut de atâta vreme! spuse prinţul cu voce tremurătoare. Dă-mi-o, şi fii încredinţat că nu-ţi voi uita serviciul acesta. Ai spus că aceea care poartă acum numele fiicei mele, este o înşelătoare, o mizerabilă. Ei bine, Egizio Ettore, dacă această fiinţă şi-a bătut joc de mine, într-adevăr, luând numele sărmanei mele copile, atunci trebuie să fi purtat înainte alt nume, trebuie să fi fost altă persoană. Eşti în măsură să-mi comunici ceva precis în privinţa aceasta?

— Vă voi spune numele care l-a avut înainte de a vă fi înşelat pe dumneavoastră, Alteţă! Pe atunci se numea Gilda

Carazoni şi era fiica pădurarului din Saint-Étienne.

Prinţul Raymond făcu un pas îndărăt, îngrozit; un fior îi străbătu trupul, îşi duse mâinile la tâmple şi rămase câteva clipe fără să fie în stare să mişte din loc.

— Şi ai cunoscut-o dumneata pe când era încă Gilda Carazoni? întrebă el, în cele din urmă, cu vocea nesigură.

— Am cunoscut-o şi jur pe toţi sfinţii din Ceruri că dânsa este, de altfel, mi-a mărturisit-o de acum.

— Ţi-a mărturisit-o, spui? Ai vorbit cu dânsa, ai silit-o să ţi se destăinuie?

— Da, Alteţă, chiar în noaptea aceasta.

— În noaptea aceasta... Dar nu se află ea, în odaia ei, nu s-a culcat oare?

— Mai stă şi acum în patul ei, răspunse Ettore, zâmbind – şi am purtat eu de grijă ca să nu-l poată părăsi, atâta vreme cât nu i-o vom îngădui noi. Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dacă am procedat, oarecum, din proprie iniţiativă, dar, pentru orice împrejurare, mi-am îngăduit s-o leg pe Gilda Carazoni de mâini şi de picioare şi să-i vâr un căluş pe gură... cu fiare de soiul acesta nu poţi proceda altfel.

— O, mizerabilo! exclamă prinţul Raymond. Ce rău ţi-am făcut eu ţie, ca să-mi produci durerea aceasta nemăsurată?! Multă vreme am căutat-o pe nenorocita mea copilă, dar în cele din urmă m-am împăcat cu gândul că e moartă. Şi acum, după ce m-am legănat un timp în credinţa că am regăsit-o pe scumpa mea Letiţia, mă văd în situaţia tragică să-mi iau rămas bun de la gândul acesta. O! ce grozav este, ce dureros!

Ettore interveni repede.

— Cum se numeşte fiica dumneavoastră, Alteţă?

— Letiţia! răspunse prinţul. Cu numele acesta a fost botezată. Şi înşelătoarea aceea susţinuse că se numeşte astfel, dar omul care a crescut-o, care a găsit-o în faţa uşii sale, i-ar fi adăugat numele de Gilda.

— Iertaţi, Alteţă! spuse Egizio Ettore, în prada unei agitaţii nemăsurate, dar, vă rog să-mi spuneţi, cum se numea omul care a găsit-o pe copila dumneavoastră în faţa uşii sale? Ştiţi?

— Da, ştiu, se numea Vincenzo Rossati.

— Vincenzo Rossati! exclamă Egizio Ettore şi se clătină pe

picioare ca un om beat. Acesta... acesta a crescut-o pe copila dumneavoastră. Şi tot Letiţia se numea dânsa.

Noaptea aceasta a fost hărăzită ca să împrăştie întunericul, care ne învăluie pe toţi... O rază de lumină atât de puternică, încât ne sileşte să închidem ochii. Alteţă, mă aflu în faţa dumneavoastră, nu numai pentru a vă răpi fiica, pe aceea falsă, pe înşelătoarea, ci şi pentru îndeplinirea unei sarcini mai nobile m-a învrednicit Cerul... Vreau... să vă redau copila... pe cea adevărată, pe veritabila prinţesă Letiţia de Paris, singura care are dreptul să ridice pretenţii asupra acestui nume nobil şi asupra acelui lucru care e de o mie de ori mai preţios decât numele unei prinţese de Paris asupra iubirii dumneavoastră, Alteţă. Letiţia cea adevărată este... soţia mea!

— Alteţă! interveni doctorul Wolfgang Schulze, apropiindu-se de prinţul Raymond, daţi-i crezare, căci în clipa aceasta nu vorbeşte Egizio Ettore, brigandul, ci o fiinţă mai superioară, care l-a ales pe dânsul ca instrument al său. Ceea ce am bănuit demult, se confirmă acum. O, Alteţă! eu însumi am văzut-o pe Letiţia şi am rămas fermecat de drăgălăşenia ei. Am rămas uimit de asemănarea dintre dânsa şi răposata dumneavoastră soţie, Carmencitta. O, Alteţă! urmaţi inspiraţia momentului, credeţi în puterea superioară a Providenţei, care v-a răpit o inimă pentru a vă reda o alta, şi redaţi Letiţiei drepturile care i se cuvin.

Prinţul Raymond nu era în stare să scoată un cuvânt. El îşi apăsă mâinile pe inima care-i bătea atât de puternic, încât părea să-i spargă coşul pieptului, – lacrimi mari îi curgeau din ochi şi o durere adâncă i se întipărise pe figură.

— O, Carmencitta! izbucni el, ridicându-şi privirile spre tavan, ca şi cum ar fi vrut să-l străpungă, şi să le înalţe spre cer. O, scumpa mea Carmencitta, spiritul tău pluteşte desigur asupra mea în clipa aceasta! Dă-mi lumină, îngăduie-mi să văd limpede, aşa cum numai un înger poate vedea.

— Nu vă încredeţi numai în puterea Cerului, Alteţă! spuse Egizio Ettore. Există şi dovezi pământeşti care confirmă susţinerile mele. Letiţia, soţia mea, a fost crescută de Rossati, ea a avut o copilărie amară la dânsul, a fost insultată,

batjocorită şi bătută de el. A folosit-o pentru serviciile cele mai josnice. Dar ticălosul şi-a primit pedeapsa, căci astăzi nu se mai găseşte printre cei vii.

— Ah! acum mi se limpezesc lucrurile! exclamă prinţul Raymond. Firele încâlcite ale plasei aruncată asupra mea se rup... Gilda a fost prietena Letiţiei, nu-i aşa?

— Da, Alteţă, răspunse Egizio Ettore, cele două fete erau legate între ele cu o prietenie strânsă, până în clipa când Letiţia mi-a dăruit dragostea ei. De atunci, Gilda o urăşte pe Letiţia, căci şi dânsa râvneşte la mine.

— Aşadar, ea ştia de iubirea dumitale? întrebă prinţul.

— Fără îndoială.

— În cazul acesta, ascultă-mă Ettore: îţi mai reaminteşti de ziua când fratele meu Robert te-a chemat la osteria lui taica Benedetto?

— Mai e vorbă dacă-mi amintesc! Din ziua aceea dăinuieşte eroarea aceea nenorocită, care a făcut să vă consider drept duşmanul meu.

— Da, eram atunci gata să te arestez, când sări deodată pe fereastră o tânără femeie, de o graţie desăvârşită. Ea se apropie de dumneata şi toate gesturile ei trădau o dragoste fierbinte. Şi atunci m-am gândit, că dânsa e iubita lui Ettore, e Letiţia mea. Am fost atât de neprevăzător şi i-am pus această întrebare, pe care dânsa mi-a confirmat-o. Şi totuşi... nu era alta decât Gilda Carazoni. Am luat-o cu mine... fără să am altă dovadă decât mărturisirea ei, c-ar fi copila mea... iubita lui Egizio Ettore. Pe asta s-a întemeiat eroarea mea, care a avut urmări atât de triste. Şi asta îmi dovedeşte – încheie prinţul – că Gilda este o înşelătoare, în schimb Letiţia, soţia dumitale... e fiica mea.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi acum, Alteţă? întrebă doctorul Schulze. Vreţi să redaţi în faţa lumii, Letiţiei drepturile ce i se cuvin?

— Nu pot răspunde acum la această întrebare! făcu prinţul, adânc mişcat. Gândeşte-te ce furtună s-a abătut asupra capului meu în aceste câteva minute! Dar am căpătat convingerea deplină că Letiţia e fiica mea şi vreau să înfrunt societatea, numind-o copila mea iubită. Se află Letiţia pe

muntele Fontanella?

— Da, Alteţă.

— În cazul acesta voi merge împreună cu dumneata acolo, şi voi afla dacă trebuie să-ţi dau crezare, sau nu.

— Şi ce se va întâmpla cu înşelătoarea aceea? întrebă doctorul Wolfgang Schulze. Cred, Alteţă, că va trebui să rostiţi o sentinţă aspră împotriva ei, căci dacă va ieşi nepedepsită din această casă, dacă nu o veţi pune să-şi ispăşească crima făptuită împotriva dumneavoastră, ar însemna să daţi dovadă de o slăbiciune de neiertat. Gilda aceasta trebuie făcută nevătămătoare cu orice preţ.

— Dar dânsa nu e singura care trebuie să fie atinsă de pedeapsă, spuse Ettore, cu glasul aspru, mai e un altul, cel puţin tot atât de vinovat ca şi dânsa.

— Îmi dau seama la cine te referi, spuse doctorul Schulze. Vorbeşti de fratele prinţului Raymond!

— Da. De el vorbesc, de contele de Paris. Iertaţi-mă, Alteţă, dar n-am încotro... trebuie s-o spun... fratele dumneavoastră, Robert, este cel mai mare ticălos de pe suprafaţa pământului, şi mai mult ca sigur că dânsul e autorul planului infernal care v-a adus-o pe Gilda Carazoni în această casă. Dar chiar dacă nu e autorul, a ştiut însă de înşelătorie, şi pentru asta am dovada, căci am auzit o convorbire dintre Gilda şi Robert, care mi-a trădat totul.

— O, fratele meu! exclamă prinţul, ai procedat faţă de mine, ca cel mai rău duşman.

— Alteţă, spuse Ettore, fiţi mulţumit că vă mai aflaţi încă printre cei vii, căci cine îl are de duşman pe Robert de Paris, trebuie să se aştepte la tot ce-i mai rău. Scăpaţi-vă cât mai curând posibil de omul acesta, care nu e vrednic să se numească fratele dumneavoastră, şi dacă aţi vrea să-mi lăsaţi mână liberă, îi voi aplica o pedeapsă, cu care veţi fi pe deplin satisfăcut.

— Mi-ai făcut servicii atât de mari, Egizio Ettore, răspunse prinţul, încât îţi admit tot ce ceri. Şi acum spune-mi, ce vrei să faci pentru a-i pedepsi pe Robert şi pe Gilda?

— Aveţi vreun preot la îndemână, Alteţă? întrebă brigandul.

— Un preot! Nu departe de aici locuieşte un pustnic

cucernic, pe care l-am putea chema.

— E vreo capelă în castelul acesta?

— Fireşte, o capelă în care-mi fac rugăciunile.

— Foarte bine! spuse Ettore. Îngăduiţi-mi să vă şoptesc la ureche, în ce constă răzbunarea. Planul meu e atât de bun, încât deocamdată nu trebuie să-l cunoaştem decât noi doi. Scuze, doctore!

Wolfgang Schulze se retrăsese de acum şi brigandul şopti câteva cuvinte în urechea prinţului.

Raymond se cutremură.

— Asta-i prea grozav... prea înspăimântător! exclamă el.

— Aş! Nimic nu e prea grozav pentru a pedepsi pe aceşti doi mizerabili, răspunse Ettore. Hotărâţi-vă, daţi-mi aprobarea şi vă rog să mă credeţi că e tot ce poate fi mai bine.

— Şi încă în noaptea asta? întrebă Raymond.

— De ce nu? Mâine dimineaţă va putea fi prea târziu; trebuie să ţinem seamă de viclenia lui Robert de Paris.

— Bine, fie! Voi trimite imediat pe cineva la pustnicul acela! — Cristofor, ei Cristofor!

Bătrânul servitor îşi făcu apariţia îndată şi prinţul îi şopti câteva cuvinte.

— Acum noaptea? bâigui Cristofor. Lumină în capelă... să-i trezesc pe toţi... Stăpâne, vorbiţi serios?

— Fă ceea ce-ţi spun! făcu prinţul cu vocea aproape aspră. Da, vorbesc cât se poate de serios. Şi acum, vino te rog mai aproape, doctore, vreau să te rog ceva. Du-te la fratele meu, trezeşte-l din somn, adă-l încoace, şi să nu te miri de nimic din cele ce vei auzi. Iar dumneata, Ettore, fii bun şi ascunde-te sub perdeaua patului meu. Trebuie să fii martorul convorbirii mele cu Robert. Cristofor, nu uita s-o înştiinţezi pe cameristă! Să fie gătită cât se poate de frumos... rochia de mireasă e pregătită.

Cristofor se înclină şi părăsi încăperea. Prinţul se lăsă într-un fotoliu. Ettore îi înveli picioarele cu o pătură, îi mai puse o pernă sub cap, apoi se furişă sub perdeaua patului şi aşteptă evenimentele ce aveau să vină.

Nu trecu mult şi uşa se deschise iar în odaie intră Robert de Paris.

Părea adormit, căci doctorul îl trezise din somn.

— Ce-am auzit, scumpul meu frate! exclamă contele de Paris, cu ton prefăcut, în vreme ce de abia izbutea să-şi ascundă bucuria. Te-ai îmbolnăvit aşa, pe neaşteptate? O, Dumnezeule, nu cumva ai temperatură?

— Simt că mi se apropie sfârşitul, răspunse Raymond, închizând ochii pentru a nu fi nevoit să-l vadă pe Robert. Şi ascultă-mă ce-am hotărât, dragul meu frate: cununia ta cu Gilda trebuie să aibă loc încă în noaptea aceasta. Da, scumpul meu, continuă prinţul, cu vocea obosită, nădejdea de însănătoşire pe care am avut-o, a fost înşelătoare. Nu-i vorbă, doctorul Schulze s-a priceput să-mi vindece rana; dar glontele trebuie să fi distrus vreun organ important din trupul meu. În noaptea asta m-am trezit brusc şi de abia am avut răgazul să-l strig pe Cristofor, căci mă ameninţa o hemoragie.

— O hemoragie? Adevărat, o hemoragie? exclamă Robert.

Şi prinţul trebui să se stăpânească din toate puterile ca să nu-i strige în faţă „Eşti un ticălos, care se bucură de moartea fratelui său!”, căci tonul cu care contele de Paris rostise aceste cuvinte, era un ton triumfător.

— Vino lângă mine, continuă Raymond, cu vocea înceată, şi ascultă-mă. E cu putinţă ca să mă mai însănătoşesc, căci nu vreau să spun că-mi voi da sfârşitul chiar în noaptea aceasta. Voi încerca tot ce mi-ar putea reda sănătatea şi în primul rând aerul dulce al sudului. De îndată ce-mi va fi cu putinţă voi pleca la Madeira, pe insula aceea fermecătoare unde e înmormântată scumpa mea Carmencitta. Atâţia bolnavi îşi găsesc acolo vindecarea şi probabil că-mi voi recăpăta şi eu forţele. Dar hemoragia aceasta care s-a produs în chip atât de neaşteptat mi se pare ca un semn al cerului. Ştii tu, scumpul meu frate, a fost odată un om care a eliberat moartea dintr-o capcană, în care a căzut din nebăgare de seamă, dintr-o capcană de vulpi pe care o aşezase un ţăran. „Drept mulţumire, îi spuse Moartea, îţi voi trimite trei soli, înainte de a bate ceasul tău din urmă, pentru ca să te poţi pregăti pentru călătoria spre Ceruri”. Dar solii nu veniră. În schimb, omul fu apucat întâi de o tuse chinuitoare, apoi o slăbiciune mare şi în cele din urmă o hemoragie; şi deodată Moartea

stătu lângă patul lui şi-i spuse: „A venit vremea!” Atunci omul i se adresă: „Nu ţi-ai prea ţinut făgădui ala; era vorba să-mi trimiţi trei soli”. „Şi nu ţi i-am trimis oare?” răspunse Moartea, rânjind. „Aceştia au fost: tusea, slăbiciunea şi hemoragia. Acum vino cu mine, ţi-a sunat ceasul!” Vezi tu, scumpul meu Robert, la fabula asta m-am gândit în noaptea aceasta. Hemoragia de mai înainte a fost un sol al morţii, care a ţinut să mă înştiinţeze că trebuie să-mi pun în ordine afacerile pământeşti. Şi acum, scumpul meu frate Robert, ce-mi stă mie mai aproape de inimă pe acest pământ, decât soarta scumpei mele fiice Gilda? Dacă voi închide ochii, ştiind-o pe Gilda sub scutul sigur al unui bărbat, atunci nu voi pierde nimic în viaţa aceasta; dincolo, în Ceruri, mă aşteaptă buna mea Carmencitta, şi toate bunurile mele pământeşti, toate lucrurile de preţ ce le posed, moşiile, banii, casele, le voi lăsa acelora care mi-au fost mai apropiaţi în viaţa aceasta, – fiicei mele şi ţie. Dar vreau să închid ochii încredinţat pe deplin că Gilda nu rămâne singură după moartea mea şi de aceea ţin mult ca să te căsătoreşti cu dânsa chiar în noaptea aceasta. Eu însumi am fost acela care am tot amânat până acum această căsătorie şi n-am ţinut seama de rugăminţile voastre. Dar astă-noapte moartea m-a înştiinţat şi acum ştiu: nu trebuie să mă mai împotrivesc să împreunez mâinile voastre.

Prinţul Raymond, care tot timpul cât vorbise, nu-l slăbise din ochi pe fratele său, văzuse cum pe faţa contelui de Paris se întipărea bucuria, batjocura şi triumful.

Sufletul nobil al prinţului se umplu de scârbă împotriva ticălosului care nu aştepta decât moartea sa.

— Şi acum, scumpul meu frate, întrebă el cu voce tremurândă, eşti pregătit s-o conduci imediat la altar pe Gilda?

— O, scumpul meu Raymond! exclamă Robert, ridicându-se de pe scaunul în care se aşezase, în apropierea prinţului. Cum să-ţi mulţumesc pentru hotărârea aceasta; ştii doar cât de des te-am implorat să-ţi dai încuviinţarea la căsătoria noastră şi, totuşi, necontenit ai găsit de făcut obiecţiuni. Da, ai dreptate: fericirea fiicei tale va contribui la însănătoşirea ta şi nădăjduiesc că vom avea fericirea să te vedem încă mult timp

alături de noi.

— Îţi mulţumesc pentru această dorinţă frăţească, spuse prinţul, şi ştiu că ai exprimat-o din toată inima. Şi acum, află că am dispus să se facă toate pregătirile. Îmbracă-te ca pentru cununie, scumpul meu Robert, şi într-o jumătate de ceas ţi-o voi aduce pe Gilda în capela castelului, căci mă simt în putere s-o conduc pe fiica mea la altar.

Robert apucă mâna prinţului, voind să depună pe dânsa o sărutare ipocrită, dar Raymond şi-o retrase repede.

— Nu, dragul meu, spuse el, nu trebuie să-mi mulţumeşti în felul acesta. Du-te şi fă-ţi toaleta cât mai repede, pentru ca mireasa să nu trebuie să aştepte.

Robert se retrase şi de abia se închise uşa în urma lui că Raymond îşi duse îndurerat mâinile la frunte.

— O! ce om ticălos! exclamă dânsul. Ochii lui mi-au trădat totul în clipele acestea. Cât de puţin a ştiut să se stăpânească când i-am vorbit! Bucuria sălbatică scânteia din ochii lui şi nu lipsea mult să izbucnească triumfător în faţa mea Egizio Ettore, unde eşti?

— Aici! răspunse o voce şi în aceeaşi clipă perdelele patului se dădură la o parte şi brigandul îşi făcu apariţia.

Ţinea în mână pumnalul pe care-l strângea cu putere şi ochii săi aruncau fulgere.

Era neîndoios că Egizio Ettore dusese o luptă vajnică cu el însuşi, – fusese gata să se arunce asupra lui Robert de Paris, duşmanul său de moarte, pe care nu-l avusese niciodată atât de aproape, – şi să-şi îndeplinească răzbunarea cu o lovitură de pumnal.

Dar gândul că se afla în castelul Miramare, în casa bunului prinţ Raymond, şi că nu trebuia să-l ucidă pe frate, sub ochii fratelui, – gândul acesta îl făcu să se stăpânească.

Dar nu i-a venit uşor să se reţină, şi asta se putea citi pe chipul lui. Raymond ghici şi dânsul ce se petrecuse în sufletul brigandului, şi ridicându-se din fotoliu i se adresă:

— Egizio Ettore, te rog să-mi făgăduieşti un lucru.

— Vă voi făgădui tot ce veţi cere de la mine, Alteţă. Egizio Ettore nu vă va putea refuza niciodată o rugăminte. Vă făgăduiesc, răspunse Ettore, deşi trebuie să mărturisesc

sincer că-mi vine greu să mă aflu în apropierea duşmanului meu de moarte şi să nu-i plătesc datoria ce o am faţă de dânsul.

— Dă-mi mâna dumitale şi promite-mi că nu te vei atinge de Robert de Paris, atâta vreme cât se va afla în casa mea. Gândeşte-te că e fratele meu şi sângele său nu trebuie să curgă în faţa ochilor mei. Ţi-a făcut într-adevăr atâta rău?

Ochii lui Ettore se deschiseră mari şi se umplură de lacrimi, în vreme ce spuse prinţului:

— Alteţă, tot ce poate face mai rău un om unui seamăn al său, mi-a făcut mie Robert de Paris. Vă voi spune totul în câteva cuvinte, căci trebuie s-o ştiţi. Acest Robert de Paris, pe care-l numiţi fratele dumneavoastră – omul acesta, care aşteaptă acum să vă vadă mort, – a urmărit-o cândva pe scumpa mea Letiţia, pe fiica dumneavoastră. Şi pentru că eu am salvat-o, pentru că am adăpostit-o la mine, s-a răzbunat împotriva mea, cu cea mai josnică şi ticăloasă răzbunare, făptuită cândva de un om împotriva altuia. În casa mamei mele din Saint-Étienne, Vincenzo Rossati a fost grav rănit de un glonte. Vă jur pe bunul Dumnezeu din Ceruri, Alteţă, că nu eu am fost acela care am tras acest glonte, nu eu am primejduit viaţa lui Rossati. Dar Robert de Paris s-a dus la poliţie, m-a arătat drept ucigaş şi în faţa juraţilor din Bonifacio şi-a întărit denunţul împotriva mea, cu un jurământ fals. Am văzut cum a ridicat cele două degete, am auzit jurământul lui, care era tot atât de fals ca sufletul unei femei depravate, – şi cu toate acestea nu m-am putut arunca asupra lui, ca să-l strâng de gât, căci eram păzit de jandarmi. Trebuia să îndur, să-mi văd cinstea terfelită de dânsul, trebuia să îndur condamnarea justiţiei, o condamnare venită din partea unor juraţi care fuseseră cumpăraţi, a unui procuror cumpărat cu aur de fratele dumneavoastră, – condamnat împotriva dreptăţii şi a legii, condamnat la 20 de ani închisoare. În clipa aceea îngrozitoare mi-am jurat că Robert de Paris trebuie să cadă în mâinile mele, şi mai curând sau mai târziu îmi voi îndeplini acest jurământ, Alteţă. Căci ceea ce a jurat odată Egizio Ettore, trebuie împlinit, cu orice preţ, căci jurământul său e tot atât de trainic ca stâncile Fontanellei. Fratele

dumneavoastră va muri, deci, de mâna mea, chiar dacă ar trebui să-mi vând fericirea sufletului pentru atingerea acestui scop. Dar fireşte, casa în care sălăşluiţi dumneavoastră este sfântă pentru mine, Alteţă, şi nu veţi fi martor al răzbunării lui Egizio Ettore împotriva aceluia care i-a otrăvit şi distrus viaţa.

Prinţul Raymond îl privise ţintă pe Ettore, în timp ce acesta povestea cele petrecute la Bonifacio.

Acum el puse mâna pe umărul brigandului şi-i grăi cu voce serioasă:

— Egizio Ettore, ai afirmat că nu dumneata ai fost acela care l-a rănit grav pe Vincenzo Rossati, şi că din pricina acestei răniri ai fost condamnat pe nedrept. Dar lămureşte-mă, te rog: cine a comis fapta aceasta, cine a fost acela care a tras asupra lui Vincenzo Rossati?

Egizio Ettore îşi aplecă capul pe piept şi după ce trecură câteva minute răspunse:

— Vedeţi, Alteţă, m-am gândit adesea la lucrul acesta şi niciodată n-am izbutit să răspund la întrebare, să lămuresc această enigmă. Glontele a pornit din deschizătura în care dispărusem eu cu Letiţia, din gangul acela tăinuit pe care am apucat-o noi. Dar nu eu am tras cu arma, şi cu atât mai puţin scumpa mea Letiţia. Trebuia, deci, să mai fi fost încă o fiinţă, afară de noi, în gangul acela secret.

— În cazul acesta e o enigmă, şi o enigmă va rămâne! spuse prinţul Raymond. Eu te cred, însă, Egizio Ettore, te cred că n-ai făptuit crima aceea, şi totuşi, ea este temelia pe care se înalţă toată construcţia acuzării care a fost făcută împotriva dumitale. Dar ascultă-mă, continuă prinţul: cred că va fi necesar să rămâi alături de mireasă, ca ea să nu trădeze intenţiile noastre, căci în orice caz va bănui ce avem de gând cu dânsa. De aceea te rog, Egizio Ettore, urcă-te în odaia Gildei, îmbracă-te în aşa fel încât să nu fii recunoscut şi condu-o pe mireasă în capela castelului. Mă încred în dumneata, Egizio Ettore, că această cununie se va îndeplini în ordine şi că nu va fi deranjată din cauza Gildei.

— Vă puteţi bizui pe mine, nobile prinţ, răspunse Ettore, voi rămâne alături de înşelătoare şi vai de dânsa, dacă va scoate un singur cuvânt nelalocul lui. Voi fi un cavaler de onoare cum

n-a mai existat un al doilea până acum.

Ettore apucă mâna prinţului şi o duse la buzele sale, apoi părăsi odaia în care prinţul Raymond rămase acum singur.

— Vai mie, ce noapte trăiesc! exclamă nobilul bătrân. Îmi pare un vis groaznic. Dar nu, e realitate, e adevăr, şi e bine aşa; trebuie să ai curajul să rupi cu tot ceea ce nu e adevăr, cu tot ceea ce e urâcios, şi cine nu înfruntă primejdia cu pieptul deschis, acela, nu trebuie să se mire când cade sub dânsa. Da, în noaptea asta vreau să mă scap de demonii care m-au înconjurat până acum, şi când duhurile rele vor fi plecat, atunci îşi va face intrarea triumfală îngerul. Letiţia, copila mea, braţele tatălui tău îţi vor fi deschise şi chiar dacă lumea întreagă te va blestema, pentru că eşti soţia lui Egizio Ettore, eu, tatăl tău, nu-ţi voi contesta drepturile, şi te voi iubi chiar şi ca soţia brigandului Corsicii.

Cap. 124 – O cununie nemaivăzută

În capela micuţă a castelului erau aprinse toate lumânările şi o lumină orbitoare învăluia încăperea care era o adevărată operă de artă.

Capela castelului Miramare se afla sub pământ, dar nu era nicio înjosire pentru lăcaşul Domnului că se găsea departe, de celelalte încăperi ale palatului, căci rugăciunile care se făceau într-însa căpătau astfel mai multă solemnitate, în izolarea aceasta binefăcătoare, în liniştea aceasta plină de cucernicie.

Şaptesprezece trepte de marmură duceau jos în capelă. Plafonul era susţinut de coloane din marmură de Carrara, altarul era numai din lemn, dar o adevărată minune a sculpturii.

Această operă de artă n-a fost creată în vremea noastră, în care totul se face la repezeală şi fără gust. Mâna care a făcut acest altar putrezea demult de acum în pământ.

Căci castelul Miramare era vechi de tot şi prinţul Raymond a construit mult mai târziu o aripă a lui.

În spatele altarului se înălţa o cruce mare, de argint, cu chipul Mântuitorului.

Cuvertura de pluş, cu broderii, fusese dăruită de

Carmencitta, soţia scumpă şi neuitată a prinţului, care îngenunchease şi se rugase cândva în faţa acestui altar.

Pentru prinţul Raymond, capela aceasta era plină de amintiri.

Copil încă, îşi făcuse rugăciunile acolo – la acest altar îngenunchease adesea cu Carmencitta, – aici se găsea pocalul de argint care fusese folosit la botezul Letiţiei, şi în jilţul de colo stătuse Raymond pentru ultima oară, înainte de a părăsi împreună cu Carmencitta castelul Miramare, pentru a se muta la Madeira.

Înainte vreme Raymond avea un preot al lui propriu, dar când se reîntoarse din Madeira nu mai angajase un nou păstor sufletesc, ci de câte ori voia să-şi deschidă sufletul ochilor Domnului, de câte ori simţea nevoia să se spovedească sau să facă vreo slujbă bisericească, trimitea un servitor în pădure, unde se aciuise de câtva timp un bătrân pustnic.

Acesta locuia într-o colibă în pădure, şi prea puţini oameni îl văzuseră, până atunci. De fapt, refuza pe oricine când era chemat să îndeplinească vreo slujbă religioasă.

— Sunt alţii mai tineri ca mine, obişnuia dânsul să spună. Eu sunt bătrân, lăsaţi-mă să mă rog şi să mă îngrijesc de mine.

Dar când îl chema prinţul Raymond, pustnicul era întotdeauna gata să-i îndeplinească dorinţa. Şi tot aşa astăzi, când trimisul prinţului îl trezise din somn, pentru a-l duce la Miramare.

Bătrânul urmă îndată cererii prinţului şi în clipa aceasta intră în capela în care Raymond îl aştepta de acum.

— Binecuvântează-mă, preacucernice părinte, spuse prinţul, înclinându-se în faţa bătrânului.

Pustnicul, a cărui barbă albă ajungea până pe piept, îşi puse mâinile pe capul prinţului şi spuse cu vocea înceată:

— Fii binecuvântat, prinţe Raymond, în numele Domnului şi în numele Bisericii, al cărui prea supus servitor sunt.

Şi când prinţul se ridică din nou, pustnicul îi întinse mâna şi-i spuse:

— Şi acum lămureşte-mă, prinţe Raymond, pentru ce m-ai

chemat: simţi nevoia să-ţi deschizi sufletul în faţa mea, te apasă ceva pe inimă şi vrei să capeţi iertarea Cerului? Ei bine, să păşim spre jilţul acela de spovedanie!

— Astăzi nu e vorba de mine, răspunse nobilul bătrân. Dar am, totuşi, să vă fac o spovedanie, căci motivul pentru care v-am adus aici în toiul nopţii, preacucernice părinte, se aseamănă cu o spovedanie. Întindeţi-mi mâna, vreau să vă duc la jilţ.

Prinţul îl sprijini pe bătrân, care era slab şi tremura puţin şi amândoi păşiră spre încăperea aceea micuţă, unde se afla jilţul de spovedanie.

Aici rămaseră vreun sfert de ceas. Şoapte încete porneau de acolo şi când ieşiră în sfârşit, figura pustnicului era plină de seriozitate.

— Tânăra pereche va veni curând? întrebă servitorul Domnului. Aş dori mult să fiu îndărăt acasă, înainte de răsăritul soarelui.

— De ce ţineţi numaidecât la asta? întrebă Raymond de Paris. Locuiţi doar singur de tot în coliba aceea din pădure. De ce nu preferaţi să vă mutaţi în castelul meu, unde e loc destul şi unde aţi putea duce o viaţă liniştită, până la adânci bătrâneţi?

Un zâmbet uşor flutură pe buzele pustnicului.

— Lasă-mă în coliba mea din pădure! spuse el, ridicând mâinile în chip de apărare. Tocmai acolo voi ajunge la adânci bătrâneţi, deşi nu pun mare preţ pe asta. Am trăit de acum de ajuns, am auzit şi văzut atâtea, cât mii de oameni împreună n-ar putea auzi şi vedea. Lasă-mă să-mi închei viaţa acolo în libertate, – căci aici, în casa asta de piatră, va fi prea strâmt pentru mine, aici aş muri repede.

Prinţul Raymond se pregătea să-i răspundă, dar în aceeaşi clipă se deschise uşa capelei şi pe cele şaptesprezece trepte de marmură înainta cortegiul nupţial.

Orga care se afla pe galeria capelei începu să cânte. Bătrânul Cristofor nu voia să renunţe să pună în funcţiune minunatul instrument, în timpul slujbei religioase, şi astfel stătea şi acum în faţa orgii şi lovea clapele cu o putere pe care nu i-ai fi bănuit-o.

În vreme ce sunetele solemne ale orgii umpleau capela micuţă, Robert de Paris şi Gilda coborau la braţ treptele de marmură.

Deoarece era absolută nevoie de doi martori, fusese trezit din somn lordul Milton, căruia i se pusese în vedere că trebuia să îndeplinească oficiul acesta faţă de mire, – iar martorul miresei era un bărbat, învăluit într-o mantie largă.

Gluga mantiei şi-o trăsese pe faţă, în aşa fel că figura lui nu se prea putea vedea.

Nu e necesar să spunem că acela care păşea alături de mireasă era Egizio Ettore.

Gilda era de o frumuseţe răpitoare în noaptea aceasta. E drept, faţa ei era acoperită, de o paloare neobişnuită, dar buclele blonde o încadrau minunat şi rochia de mireasă învăluia un trup plin de farmec, trupul unei adevărate prinţese... cum şi era încă în clipa de faţă.

Pustnicul îi aşteptase pe treptele altarului, stând cu braţele încrucişate pe piept, şi acum păşea întru întâmpinarea mirilor, care înaintau încetişor în tactul muzicii religioase.

Robert Wilson fusese trezit şi dânsul din somn, şi spre marea sa surprindere aflase că în noaptea aceasta se va celebra cununia.

El era complet neştiutor, şi crezu ceea ce i se spusese şi anume că prinţul avusese o hemoragie şi hotărâse să-şi cunune fiica cu Robert de Paris cât mai curând posibil, pentru ca s-o ştie în siguranţă înainte de a închide ochii pe vecie.

Acestea erau persoanele care luau parte la cununia înscenată cu atâta grabă, şi după ce se aflară cu toţii în capelă, uşile fură închise de mâini nevăzute.

Acum n-ar mai fi putut intra nimeni.

Doctorul Schulze se afla şi dânsul printre asistenţi. Şi intrase în acelaşi timp cu lordul Milton.

Erau, deci, acolo: prinţul Raymond, mirele şi mireasa, lordul Milton, detectivul Robert Wilson, doctorul Wolfgang Schulze, Egizio Ettore şi, fireşte, pustnicul care avea să oficieze cununia.

Prinţul Raymond aşteptase şi dânsul mirii pe treptele altarului.

Când dânşii se îndreptară acum spre el, nobilul bărbat li se adresă:

— M-am hotărât să vă cunun încă în noaptea asta. Sunt anumite motive care mă îndeamnă. Nădăjduiesc că nu procedez împotriva voinţei voastre...

— Fireşte, răspunse Robert de Paris, ai cărui ochi erau plini de fericire şi triumf. Îţi voi purta veşnică recunoştinţă pentru hotărârea aceasta.

— Ştiu, şi voi şti să preţuiesc după cum se cuvine recunoştinţa ta! răspunse prinţul.

Palida mireasă nu rosti niciun cuvânt, o bănuială grozavă părea să fi pus stăpânire pe sufletul ei, şi adesea îţi făcea impresia că buzele ei vor să se deschidă pentru a scoate o vorbă, dar atunci privirile ei cădeau asupra cavalerului ce o însoţea şi rămânea mută.

Avea şi motiv să nu rostească vreun cuvânt, căci misteriosul martor al cununiei sale ţinea ascuns un pumnal sub mantie şi o singură mişcare suspectă din partea Gildei, – un singur cuvânt prin care ar fi căutat să-l pună în gardă pe Robert de Paris –, ar fi însemnat moartea sigură pentru ea.

— Şi acum te rog, preacucernice servitor al Domnului, se adresă prinţul Raymond către pustnic – să aduci la îndeplinire slujba pentru cununie, conform legilor sfintei noastre biserici. În numele lui Dumnezeu şi în numele bisericii, dă binecuvântarea ta acestor doi oameni, care-ţi stau în faţă, căci Robert şi Gilda se iubesc şi s-au hotărât să se lege unul de altul pentru toată viaţa. Cunună-i deci, ca să nu mai poată exista nicio îndoială că din această clipă sunt unul al altuia până la ultima suflare.

— Îngenuncheaţi! rosti pustnicul, cu voce sonoră, care părea să vină dintr-un mormânt. Îngenuncheaţi pe treptele acestui altar sfânt, Robert şi Gilda, unde veţi primi binecuvântarea bisericii pentru legământul vostru pe viaţă.

Mirele şi mireasa îngenunchează pe treapta de sus a altarului şi pustnicul începu să îndeplinească slujba.

Rosti numai ceea ce se obişnuieşte la asemenea ceremonii şi niciun cuvânt mai mult.

N-a predicat despre dragoste şi despre pornirea cea mare a

inimilor, nici despre datoriile femeii de a-şi părăsi părinţii şi a-şi urma bărbatul. Şi nici nu le făcu urarea de veşnică fericire, care se obişnuieşte de obicei la cununii, când e vorba de un legământ pornit din intenţii frumoase.

Nu, nimic din toate acestea nu rostiră buzele pustnicului. El se ţinuse cu stricteţe de prescripţiile ceremonialului.

Apoi îl întrebă pe Robert de Paris dacă e hotărât s-o ia de soţie pe fecioara Gilda, şi evită cu desăvârşire să adauge numele de familie al acesteia.

Dar Robert nu observă aceasta şi răspunse „Da”.

Iar pe Gilda o întrebă dacă e hotărâtă să devină soţia lui Robert de Paris şi rosti numele vestit cu o intonaţie deosebită, apăsând pe cuvintele: CONTELE DE PARIS.

— Schimbaţi inelele! porunci apoi preotul.

Robert îşi trase mănuşa de pe mâna-i dreaptă, scoase din deget o verighetă mare, de aur, şi o înmână Gildei, în vreme ce dânsa dădu soţului verigheta ei.

— Şi acum sunteţi uniţi! spuse pustnicul, ridicând mâinile în semn de binecuvântare. Sunteţi uniţi în numele aceluia pe care-l purtaţi în inimile voastre. Dacă e Dumnezeu sau acela pe care-l privim ca potrivnicul său, asta trebuie să v-o spună inima voastră, glasul propriei voastre conştiinţe. Dar legământul e încheiat şi nu mai poate fi rupt: Gilda a devenit soţia contelui Robert de Paris şi el va avea să îndeplinească faţă de dânsa datoriile de soţ. Şi acum mai avem doar de îndeplinit o singură formalitate, care constă în aceea că trebuie să înscriem în registrul parohiei evenimentul care a avut loc în această capelă, pentru ca să capete astfel valoare pentru toate timpurile. Să mi se aducă registrul în care este trecută familia de Paris!

Prinţul scoase o cheiţă din buzunar, deschise un dulăpior ascuns care se afla în altar şi scoase la iveală o condică legată în negru şi care era împodobită cu o cruce mare de aur.

— S-a făcut de acum înregistrarea în condica asta? întrebă pustnicul, cu glas încet.

— S-a făcut! răspunse prinţul Raymond. Şi nu lipsesc decât doar semnăturile.

Doctorul Wolfgang Schulze aduse o călimară de aur şi un condei, iar pustnicul invită pe Robert să semneze.

Robert nu stătu o clipă la îndoială şi însufleţit de gândul triumfător, că moştenirea familiei de Paris îi era acum asigurată, semnă repede în registru, sub textul care fusese scris dinainte.

Gilda îi urmă pilda şi-şi depuse semnătura în acelaşi loc.

— Şi acum martorii! spuse pustnicul.

Lordul Milton se grăbi să iscălească, deoarece socotea drept o cinste deosebită să-şi veşnicească numele în cartea aceasta.

— Şi acum dumneata, spuse bătrânul, întinzând tocul bărbatului îmbrăcat în mantie cu glugă, care fusese martorul Gildei.

Acesta înmuie peniţa în cerneală şi de sub glugă aruncă o privire batjocoritoare spre Robert de Paris, care era curios să afle cine era misteriosul martor al miresei, căci până atunci, buna cuviinţă îl împiedicase să cerceteze lucrul acesta. În acelaşi timp cu martorul el se aplecă asupra registrului.

Dar în clipa următoare se dădu îngrozit înapoi scoţând un ţipăt sălbatic, căci sub numele său, necunoscutul scrisese apăsat: EGIZIO ETTORE.

Contele de Paris, sărise ca muşcat de şarpe, dar acum izbucni într-un hohot sinistru, care apărea şi mai batjocoritor în încăperea aceasta închinată lui Dumnezeu.

— Ce înseamnă această glumă proastă? De ce tocmai numele lui Egizio Ettore? Cine îndrăzneşte să se dedea unui astfel de joc cu mine?

— Nu e niciun joc, conte de Paris! îi răspunse pustnicul, cu glasul solemn. Îţi jur pe bunul Dumnezeu că nu e niciun joc, ci un lucru cât se poate de serios, de o seriozitate grozavă chiar. Citeşte ce ai întărit cu semnătura ta! Îţi închipui că ai luat-o de soţie pe prinţesa Gilda de Paris? Nefericitule, află deci că ai fost cununat cu Gilda Carazoni, fiica pădurarului din Saint-Étienne!

Robert rămase ca împietrit, o paloare cadaverică i se întipări pe figură şi un tremur nervos îi scuturâ tot trupul.

Apoi scoase un răcnet de mânie şi se adresă fratelui său:

— Raymond, tu ai fost deci acela care ţi-ai bătut joc de mine în felul acesta? Tu, Raymond de Paris!? Ah! asta mi-o vei plăti cu vârf şi îndesat, mi-o vei plăti chiar dacă va trebui să merg la eşafod din capela asta! Mizerabile! Destul ai stat de acum în calea fericirii mele, te voi trimite în iad!

Cu iuţeala fulgerului Robert scoase un pumnal din buzunarul hainei şi o clipă doar să fi trecut şi ticălosul ar fi devenit ucigaşul fratelui său.

Dar în acelaşi moment căpătă o lovitură atât de puternică peste mână, încât scoase un urlet de durere şi pumnalul căzu la pământ.

Acela care-i dăduse lovitura fusese misteriosul martor, şi făcuse asta cu mânerul propriului său pumnal.

În clipa următoare el se interpuse între prinţul Raymond şi Robert de Paris şi părea un zid care voia să-l apere pe bătrân de furia ticălosului său frate.

— Atât de departe ai ajuns de acum, Robert de Paris, încât nici viaţa fratelui tău nu mai este sfântă pentru tine? întrebă misteriosul martor al miresei. Până acum ai încercat numai să-l prăpădeşti pe căi josnice, dar în clipa aceasta îndrăzneşti să te arunci asupra lui de faţă cu atâţia oameni! Află, deci, ticălosule, că prinţul Raymond are un apărător, care-l veghează împotriva oricărui atac venit din partea ta, şi acest apărător, care e gata să-şi dea viaţa pentru prinţul de Paris, se numeşte Egizio Ettore.

Gluga căzu de pe cap, mantia fu dată în lături şi cu un ţipăt de groază Robert se dădu îndărăt din faţa apariţiei care i se înfăţişă acum.

— Egizio Ettore! bâigui el. El aici, în capela castelului Miramare?

— Te surprinde asta? i se adresă brigandul, râzând. Află, deci, că am fost invitat ca oaspete la cununia ta. Fratele tău mi-a trimis invitaţia şi eu n-am ezitat să-i fac pe plac, să iau parte la ceremonia prin care Robert de Paris se cunună cu o fată din clasa de jos, cu iubita fostului meu prieten Pietro, cărbunarul, pe care l-am trimis de acum demult în iad, căci mizerabilul nu s-a dat înapoi să devină trădătorul meu. Da, trebuia să iau parte la ceremonia aceasta, ca să văd cu ochii

mei cum un membru al vestitei familii de Paris, se cunună cu Gilda Carazoni, care mi-a mărturisit în noaptea aceasta chiar dragostea ei pentru mine, dar pe care i-am respins-o cu scârbă. Da, i-am respins-o. Ceea ce n-a fost bun pentru Egizio Ettore, ceea ce el a alungat cu dispreţ – asta e acum soţia lui Robert de Paris, a contelui Robert de Paris, şi pentru dânsul femeia aceasta este încă prea bună.

— Mizerabile! scrâşni Robert, care în timpul cuvântării lui Ettore schimbase feţe-feţe. Mizerabile! asta mi-o vei plăti!

Vru să se năpustească asupra brigandului, cu gând să-l ucidă, dar Ettore îndreptă spre dânsul cu mult sânge rece pumnalul şi-l înfruntă:

— Apropie-te dacă ai curajul!

Mâinile contelui de Paris căzură moi de-a lungul trupului, un tremur îi scutură toată fiinţa şi picioarele de abia îl mai ţineau. Dar deodată izbucni într-un hohot sinistru şi strigă cu glas răguşit:

— În frumoasă societate ai intrat, prinţe Raymond de Paris! Şeful nobilei noastre case stă întovărăşit cu Egizio Ettore, criminalul, care e căutat pe toate drumurile de autorităţile franceze, pe al cărui cap s-a pus un premiu de cincizeci de mii de franci. Nobilul prinţ s-a legat cu izgonitul din societate, pentru a mă înşela şi a mă pierde pe mine, fratele său, – şi s-a mai găsit şi un servitor al Domnului, un bărbat al bisericii, care să dea o mână de ajutor la această farsă. Ah! sunteţi cu toţii nişte ticăloşi şi mizerabili. Robert de Paris vă întoarce spatele cu dispreţ, – şi pe aceea de colo, continuă el, aruncând o privire batjocoritoare spre Gilda, – pe aceea de colo, pe care mi-aţi atârnat-o de gât, n-o voi recunoaşte niciodată drept soţia mea. Cununia aceasta este nulă şi neavenită, deoarece a fost îndeplinită în chip josnic şi împotriva voinţei mele.

— Crezi? îi strigă pustnicul, cu voce tunătoare. Te înşeli, Robert de Paris – cununia a fost celebrată după toate regulile prescrise pentru asemenea ocazii de sfânta noastră biserică. A fost îndeplinită cu ştiinţa şi voinţa ta, dar dacă ai fost înşelat, asta e numai din propria ta vină. De altfel, las pe seama fratelui tău, prinţul Raymond de Paris, să-ţi dea

lămuriri mai precise, şi în ceea ce mă priveşte n-am altceva de adăugat decât că voi raporta autorităţilor superioare bisericeşti, ceea ce am făcut astăzi aici, în capela castelului Miramare.

Prinţul Raymond, care stătuse până atunci fără să rostească un cuvânt, se apropie de fratele său.

Cu o privire dispreţuitoare îl măsură pe Robert din creştet până în tălpi.

— Ceea ce s-a petrecut acum aici, spuse prinţul, cu voce schimbată s-a petrecut conform dispoziţiilor mele. Crezi tu, mizerabile, că nu te-am iscodit eu? Îţi închipui că aş fi putut fi atât de idiot încât să nu-mi dau seama că ai aşteptat doar clipa ca să mă îndepărtezi din calea ta? Cunoşteam bine pericolul în care mă aflam, ştiam de crima pe care te pregăteai s-o făptuieşti împotriva mea, şi nu e meritul tău dacă mai sunt astăzi printre cei vii. Aţi făcut de acum mai multe încercări să mă trimiteţi pe lumea cealaltă, tu şi aceea de colo, care stă lângă tine şi este soţia ta oficială. Sau vreţi poate să negaţi că în timpul când doctorul Wolfgang Schulze se pregătea să mă opereze, aţi căutat să-l ameţiţi, pentru ca să-mi dau sufletul sub cuţitul său de chirurg? Asta a fost o faptă mişelească, dar nu e singura. Tot ceea ce mi-ai făcut mie personal, continuă prinţul – ţi-aş mai putea ierta, poate – dar tu ai adus-o pe calea pierzaniei pe copila mea, şi asta să ţi-o ierte Cerul, eu, însă, niciodată! Ştiai bine că Letiţia mea scumpă, se află în mâinile acelui ticălos de Vincenzo Rossati, şi n-ai căutat s-o eliberezi din acea tristă situaţie. Dimpotrivă, ai urmărit-o cu gânduri ruşinoase, voiai să faci dintr-însa amanta ta – tu – unchiul ei – pe nepoata ta – tu, un conte de Paris, – pe o prinţesă din aceeaşi familie. Tu, care datorită situaţiei tale înalte, aveai datoria să aperi nevinovăţia, tu ai urmărit-o, şi dacă Letiţia n-ar fi găsit un apărător, ar fi căzut în mâinile tale. Dar bunul Dumnezeu mi-a ferit copila de asta, şi Letiţia a preferat să devină nevasta unui om oropsit, dar să nu devină prada ta, să nu devină complicea ta. Mulţumesc Domnului din Ceruri, că i-a dat mintea să procedeze astfel. Dar cu asta seria păcatelor tale nu s-a sfârşit, Robert. Ai făptuit lucruri şi mai grozave. Pe câtă vreme ştiai că sărmana

mea copilă se găsea în mizerie şi suferinţă, şi că trebuia să se ascundă pe piscul Fontanellei, nu mi-ai spus nicio vorbă cu privire la aceasta, căci intenţia ta era s-o ţii departe de mine pe Letiţia, pentru ca moştenirea familiei de Paris să nu intre în mâna aceleia, care singură avea dreptul asupra ei. Voiai să pui mâna pe comorile familiei de Paris, şi în scopul acesta trebuia să mă pierzi întâi pe mine iar pe Letiţia trebuia s-o înlături şi s-o ţii în întuneric asupra drepturilor naşterii sale. Vezi însă, că însuşi iadul ţi-a încurcat prima socoteală, aşa că ai fost silit să-ţi întocmeşti o a doua; probabil mai bună. S-a găsit o netrebnică, care s-a priceput să se folosească cu viclenie de o întâmplare şi să mă facă pe mine să cred c-ar fi fiica mea. Femeia blondă de colo, care e acum soţia ta, contesa de Paris, – ea a fost aceea care s-a dat drept fiica mea, pricepându-se să-mi câştige încrederea. Şi atunci te-ai găsit într-o situaţie cam dificilă Robert, căci a apărut deodată o prinţesă de Paris şi dacă aş fi închis într-o zi ochii mei obosiţi, ar fi urmat ca dânsa să devină moştenitoarea bunurilor mele. Dar tu te-ai priceput să înlături piedica aceasta, prin aceea că i-ai cerut pur şi simplu mâna şi odată soţia ta, jocul ar fi fost câştigat. Prin asta ai păcătuit împotriva părinţilor noştri, care zac în groapă, căci deşi ştiai că femeia aceasta e numai o comediantă, o înşelătoare, fiinţa cea mai josnică de pe pământ, te-ai declarat gata, totuşi, să-i dai numele tău, numele „de Paris”. V-aţi potrivit unul cu altul, lucrul acesta nu vi-l contestă nimeni. De aceea, să mergeţi împreună pe drumul vieţii, încotro vă vor duce picioarele. În timpul acesta vă voi da singurul salut de rămas bun, pe care-l meritaţi. Să înceteze cântecul orgii şi Dumnezeu să mă ierte, dacă profanez acest lăcaş sfânt. Niciodată să nu se mai rostească o rugăciune aici, niciodată capela aceasta, care a fost sfântă până acum, să nu mai servească rugilor către Domnul, niciun om să nu mai îngenuncheze într-însa cu veneraţie pentru Cel de Sus, – căci lăcaşul acesta a fost profanat prin prezenţa celor doi ticăloşi, – a fost profanat prin prezenţa fratelui nedemn care, ca şi altădată Cain, a ridicat mâna împotriva fratelui său, – a fost profanat prin prezenţa ticăloasei care a furat numele unei alte fiinţe, – şi profanat să

fie prin pedeapsa care va trebui să-i lovească pe aceşti doi păcătoşi! Egizio Ettore, ai îngrijit tu de toate cele ce ţi-am poruncit?

— Totul e în ordine, Alteţă, răspunse brigandul, în vreme ce Robert scrâşnea din dinţi şi era aproape să-şi piardă minţile de mânie, căci îşi dădea seama că era complet neputincios împotriva pedepsei ce-l aştepta.

— Oamenii tăi sunt, deci, la posturile lor?

— Da, sunt la posturile lor.

— Bine, cheamă-i înăuntru!

Pentru lămurirea celor ce vor urma, trebuie să-i spunem cititorilor că Egizio Ettore nu şi-a pierdut timpul degeaba.

Când îl părăsise pe prinţ după ce avusese convorbirea aceea lungă cu dânsul, brigandul se întoarse în pădure şi-l găsi pe Lamotier care-l aştepta acolo.

Tânărul francez îşi luă sarcina să-i aducă pe Neuville, baronul Lamberg şi Hector Gardane.

În galop nebun Lamotier zbură spre Fontanella şi îndeplini porunca căpitanului său.

Vom vedea îndată ce servicii aveau de înfăptuit în ziua aceasta cei trei francezi şi vom spune dintru-nceput că au primit sarcina cu toată plăcerea.

— Bine, Egizio Ettore, se adresă prinţul către brigand, te însărcinez, deci, să procedezi la judecarea celor doi mizerabili. Îţi aduci aminte că mi-ai făgăduit să nu verşi sângele lor pe lespezile sfinte ale acestui lăcaş. Nici nu vreau sângele lor, ci doresc numai să-i înfierez pentru toată viaţa. Înainte, Egizio Ettore, la lucru!

În clipa aceasta se stinseră ca prin farmec luminile din capelă, rămânând aprinse doar şase lumânări care îşi împrăştiau razele slabe.

Pustnicul, Robert Wilson, doctorul Wolfgang Schulze şi prinţul Raymond se urcară pe altar, ca şi cum ar fi vrut să se pună în siguranţă faţă de ceea ce avea să urmeze.

În schimb, Egizio Ettore se-ndreptă spre uşă şi o deschise.

— Intraţi, prieteni! spuse el. Faceţi-vă datoria! E vorba să înfierăm acum cum se cuvine pe o înşelătoare şi un înşelător.

Îndepliniţi-vă, deci, misiunea, şi credeţi-mă că niciodată în viaţa voastră n-aţi îndeplinit o faptă mai nobilă ca această judecată.

Robert de Paris şi Gilda stăteau umăr la umăr la picioarele altarului, dar nu se priveau unul pe altul, căci cum se întâmpla de obicei în cazuri dintr-acestea, bărbatul blestema pe femeie, numind-o în sinea lui piaza lui rea, şi femeia se înverşuna împotriva bărbatului, care nu se pricepea s-o apere mai bine, decât s-o lase pradă injuriilor şi ruşinii.

Dar ce se petrecea în sufletul celor doi ticăloşi, când văzură acum pe bandiţi intrând în capelă? Cine ar putea-o spune?

Cu o iuţeală vertiginoasă oamenii lui Ettore se năpustiră pe scările de marmură ce duceau spre capelă. Fiecare avea în mână o biciuşcă de călărie. Ettore scosese şi el una de sub haină.

Înainte ca Robert să fi putut face vreo mişcare de împotrivire, Egizio Ettore păşi în faţa contelui de Paris şi cu toată puterea îi aplică două lovituri în faţă.

— Robert de Paris, te înfierez, răcni el, cu voce tunătoare, te înfierez ca om lipsit de onoare, te înfierez ca pe o fiinţă care e de o mie de ori mai vrednică de dispreţ ca Egizio Ettore, urgisitul de pe Fontanella.

Robert scoase un ţipăt. Vru să se arunce asupra lui Ettore, dar în aceiaşi clipă Lamotier apăru în faţa lui şi-l opri în loc.

În timpul acesta, Ettore se întoarse spre Gilda, care stătea ca înlemnită, nefiind în stare să se mişte.

— Eu n-am bătut încă niciodată o femeie, strigă Egizio Ettore, – şi nici pe tine nu te voi bate, Gilda Carazoni, căci tu eşti mai păcătoasă ca cea din urmă criminală care şi-a ispăşit vreodată nelegiuirile în temniţă. Tovarăşă a lui Robert de Paris, fii blestemată, înfierată ca şi dânsul. Îţi răpesc demnitatea femeii! Eşti pierdută!

El ridică biciuşca spre faţa Gildei, dar nu lovi într-însa. Îndeplini doar un gest simbolic.

Şi în clipa când Ettore lăsă jos biciuşca, Neuville şi baronul Lamberg erau gata de-acum să-i îmblânzească pe cei doi care spumegau de furie neputincioasă.

— Înainte, prieteni! strigă Ettore, îndreptându-se în grabă

spre altar şi dând poruncile de acolo.

— Ajutor! Ajutor! se auzi în clipa aceasta glasul lui Robert. Fie-ţi milă de mine, frate Raymond!

— Afară din casa mea! Pleacă din castelul Miramare, piei din apropierea mea! strigă Raymond, ridicând mâna în chip ameninţător. Voi închide uşa în urma ta, şi niciodată nu vei mai putea călca pragul acestei case!

— Ah! asta n-am să v-o iert eu! scrâşni Robert, care urma să păstreze atitudinea obraznică şi îngâmfată. Mi-o veţi plăti voi încă! Fii blestemat, Egizio Ettore, şi tu, Raymond de Paris, şi voi ceilalţi, care sunteţi martorii înjosirii mele, – fiţi blestemaţi pentru vecii vecilor! Robert de Paris se va răzbuna cumplit împotriva voastră.

— Da, aşa vei face, dacă Egizio Ettore îţi va lăsa răgazul pentru aceasta! îi răspunse brigandul şi ochii săi luceau sinistru.

— Ajutor! Salvaţi-mă! strigă Gilda şi se năpusti la Robert, de care se agăţă cu disperare. Cum te rabdă inima să mă laşi batjocorită în felul acesta? Nu vezi că mă jignesc de moarte? Tu eşti bărbatul meu şi trebuie să mă aperi. Du-mă de aici, căci nu mai pot îndura ruşinea asta!

Cuprins de o disperare nebună, Robert de Paris o apucă pe Gilda şi o târî după sine prin capela întunecoasă. În fugă se îndreptară spre treptele de marmură şi cei trei francezi se luară după dânşii.

Deodată se auzi de printre scaunele capelei un glas tânguitor:

— La naiba, lăsaţi-mă în pace, eu nu sunt de-ai lor! Ce vreţi de la mine?

— Lordul Milton! exclamă Raymond. Sfinte Dumnezeule, ce-nseamnă asta? De ce-l împingeţi, – de ce-l brutalizaţi? Daţi-vă înapoi, – ce-aveţi de gând să faceţi?

Bietului lord Milton îi mergea rău de tot. Bravul Tric-Trac, care nu prea părea să-şi dea seama de situaţie, îl dibăcise pe nobilul englez îndărătul uneia din băncile capelei, unde lordul Milton se furişase în grabă, şi începu să-i care la pumni cu nemiluita.

— Salvaţi-mă, domnii mei! răcni lordul, ţinând mâinile în

faţa obrazului, ca pentru apărare. Nenorocitul ăsta mă omoară în bătăi! Şi eu n-am nici în clin, nici în mânecă, cu toată afacerea asta. E o greşeală la mijloc, o neînţelegere. Sfinte Dumnezeule, tiranul acesta îşi închipuie, desigur, în fantezia lui înfierbântată, că are în faţa sa un cal nărăvaş. Mă va ucide. Ajutor, domnii mei, ajutor!

Egizio Ettore sări cât putu mai repede, ca să ia prada din mâinile lui Tric-Trac.

— Ai înnebunit, omule, îi spuse el. Nu vezi oare că domnul acesta nu e dintre aceia care trebuie alungaţi de aici?

— Vă rog să mă iertaţi, răspunse bunul francez, dar omul acesta avea o mutră atât de suspectă, încât credeam că nu i-ar strica deloc puţină chelfăneală. Dacă cumva m-am înşelat în persoana domnului acesta, îmi cer mii de scuze!

Cap. 125 – Tovărăşia demonilor

După ce Tric-Trac căpătase convingerea că greşise adresa, se grăbi să-şi descarce mânia asupra acelora cărora li se cuvenea. Dar aproape că veni prea târziu.

Robert şi Gilda ajunseră la scările de marmură care duceau sus şi acum fugeau spre ieşire.

De-abia se ţineau pe picioare, şi tremurau din tot trupul de furie, ruşine şi groază.

Dar nu mai exista nicio îndurare pentru dânşii, căci prinţul Raymond dăduse poruncă să fie alungaţi din casă şi să nu fie scăpaţi din vedere până când nu vor fi afară dintre zidurile castelului.

Şi oamenii lui Egizio Ettore erau obişnuiţi să îndeplinească poruncile cu stricteţe.

Rochia Gildei se agăţă de un cârlig, în momentul când ajunse la uşă. Ea nu mai stătu s-o desprindă, căci Hector Gardane era de-acum lângă dânsa.

Fugi mai departe cu zdrenţele atârnând şi Robert era alături de ea.

Adam şi Eva au fost alungaţi din paradis de către îngerul cu sabia de foc. Dar el îi împinsese afară cu blândeţe, pas cu pas.

Aceştia doi, însă, au fost alungaţi cu furie din paradisul în care voiseră să joace rolul şerpilor.

Prin tot castelul începu acum vânătoarea sălbatică, străbătând încăperile elegant mobilate. Tot ce întâlneau în cale cădea la pământ.

Alergau tot înainte, până când Robert scoase un răcnet răguşit.

Căci el văzu portalul de jos, stând larg deschis. Prinţul Raymond ţinuse să-i uşureze până într-atâta fuga, încât dăduse poruncă portarului să fie poarta deschisă.

— Jos! strigă Robert către însoţitoarea sa şi o târî pe scări, încât nenorocita Gilda era cât pe ce să se prăbuşească.

Nu ştiau nici ei singuri cum se treziră deodată la capătul de jos al scării – dar stăteau acolo, în pragul vestibulului încă două, trei sărituri şi erau la uşă.

Aici, însă, li se ivi o piedică neaşteptată. Căci deodată apăru în faţa lui Robert o namilă fioroasă, neagră. Doi ochi grozavi îl fixau şi o limbă însetată, roşie, ieşi la iveală dintre două şiruri de dinţi ca pumnalele.

Robert scoase un ţipăt. Vru să se dea îndărăt, dar în spatele său îi auzea pe urmăritori şi femeia tremurândă îl trăgea înainte, nebună de spaimă.

— Câinele! exclamă Robert, – nu vezi câinele? Da, era Dante, câinele de vânătoare al prinţului, credinciosul animal, căruia Robert de Paris îi fusese întotdeauna ca un spin în ochi, – câinele minunat care cu instinctul său fin simţise întotdeauna că fratele stăpânului său îl urăşte şi vrea răul prinţului.

Îşi dădea oare seama, Dante, ce se petrecea în ceasul acesta în castelul Miramare?

Era numai o întâmplare că uriaşul animal se găsea acum tocmai aici lângă poartă, aşteptând pe cei doi fugari, pentru a le da ultimul salut, pe care să-l ţină minte?

Lătrând înfiorător, el se aruncă înaintea lui Robert. Se ridică pe picioarele dinapoi, îşi puse labele pe umerii contelui de Paris şi-l ameninţă cu botu-i înfiorător.

Un urlet de groază umplu tot castelul.

Erau atât de cutremurătoare tonurile acestuia, încât

urmăritorii rămaseră locului, ca înlemniţi.

Răcnind ca un ieşit din minţi, Robert se năpusti afară. Gilda îl urmă. Zdrenţele atârnau de pe trupurile lor, şi în urma fugarilor – care fuseseră alungaţi ca nişte păcătoşi din raiul Domnului – se auzeau acum râsetele batjocoritoare ale urmăritorilor.

*
* *

La depărtare de o jumătate de ceas de castelul Miramare, într-o pădure, zăceau doi oameni la pământ, ca morţi.

Nu se puteau ridica de jos şi păreau doi vagabonzi, scăpaţi din ghearele unei primejdii grozave, două fiinţe care nu mai aveau nimic omenesc într-însele.

Erau Robert de Paris şi soţia sa, Gilda Carazoni. Contele îşi legase batista în jurul feţii în care Dante îşi înfipsese colţii. Izbutise să oprească sângele din rană şi se părea astfel că orice primejdie e înlăturată.

Dar îndura suferinţe cumplite, plângea şi se văieta, căci fusese desfigurat pentru toată viaţa.

Dar nu numai desfigurat, ci şi înfierat. După cum odinioară Dumnezeu pusese pe fruntea lui Cain pecetea ruşinii, pentru a înfiera pe ucigaşul fratelui său – tot astfel purta acum Robert de Paris semnul muşcăturii, ca o indicaţie pentru oameni să se ferească de dânsul.

Unde s-ar mai fi putut arăta acum? Cine s-ar mai fi uitat la dânsul?

Prietenii săi din Bastia şi Ajaccio ar fi întrebat cine îl pocise în felul acesta şi dacă ar fi încercat să mintă, n-ar fi izbutit să-i înşele pe oameni, căci existau prea mulţi martori care ar fi putut să-l dezmintă.

Da, Robert de Paris simţea că în noaptea aceasta se prăbuşise într-o prăpastie, din care nu mai exista nădejde să iasă.

Plin de mânie privea el acum spre blonda lui însoţitoare, care stătea la pământ, mută, ca o statuie de marmură.

Femeia se plângea mai puţin decât bărbatul.

Sexul feminin se pricepe întotdeauna să îndure durerea cu mai multă linişte şi răbdare decât sexul opus. Bărbatul se loveşte cu capul de pereţi, pe care nu-i poate sparge, pe când femeia găseşte soluţii mai uşoare.

— Fii blestemată! răcni Robert şi strânse pumnii, îndreptându-i spre Gilda, care în clipa aceea îşi ridică frumosu-i cap. Fii blestemată, mizerabilo! Toate astea s-au întâmplat din pricina ta. Tu m-ai ademenit, tu m-ai pierdut, tu porţi vina faptului că m-am nenorocit pentru totdeauna!

— Şi chiar dac-ar fi aşa? răspunse Gilda, înălţând din umeri. Crezi că voi avea mustrări de conştiinţă din pricina asta? Întreabă-te singur dacă nu ţi-ai câştigat toate astea, dacă pedeapsa pe care ai primit-o n-a fost dreaptă. Eu nu mă vaiet, căci găsesc că am meritat cu prisosinţă pedeapsa care mi s-a dat. Dacă prinţul Raymond ne-ar fi pus în lanţuri pe amândoi şi ne-ar fi aruncat în temniţă, – ar fi fost mai bine? Fii mulţumit că ai scăpat numai cu atâta, cu o simplă desfigurare care se va tămădui! Resemnează-te cu ceea ce e inevitabil.

— Nu pot! se văieta Robert de Paris. Tu n-ai pierdut nimic, căci ce ai fost înainte? O biată servitoare! Nu-ţi rămâne altceva, decât să te întorci de unde ai pornit. Dar eu... eu am fost contele de Paris...

— Şi cu toate acestea nu erai mulţumit şi te gândeai să făureşti comploturi împotriva fratelui tău, şi să faci datorii peste datorii! Titlul tău de conte de Paris nu-mi impune deloc, crede-mă!

— Dar am stat pe treapta cea mai înaltă a scării sociale!

— De aceea ai şi căzut atât de jos! Mai jos nu mai poţi cădea... Vezi, şi ăsta e un avantaj!

— Femeie, mă scoţi din sărite. Te urăsc!

— Atunci eşti un idiot fără pereche, căci eu sunt singura fiinţă de pe pământ, pe care mai trebuie s-o iubeşti încă.

Robert îşi sprijini capul în palme şi rămase pe gânduri.

Gilda asta avea dreptate: la ce bun să mai cârtească acum, la ce bun să se vaiete?! Acum situaţia trebuia privită în faţă. Era singurul lucru ce-l putea face.

Şi femeiuşca asta blondă, fermecătoare, nu suferise nimic în frumuseţea ei!

Într-adevăr, cu o femeie ca Gilda, Robert ar putea supune întreaga lume la picioarele sale. Cu o asemenea tovarăşă viaţa mai poate fi suportată. În lături cu toate scrupulele!

Poate să fi fost ea orice, fiica unui pădurar, sau o simplă servitoare! Este frumoasă şi frumuseţea e regină, – şi deştept e acela care se întovărăşeşte cu dânsa.

Luând o hotărâre bruscă, Robert de Paris îi întinse mâna Gildei, şi-i spuse:

— Îţi întind mâna mea, ca un semn că vom încheia între noi un legământ, mai trainic decât acela pe care l-am încheiat în faţa altarului. Ha, ha, ha! Cununia aceea n-a fost decât o farsă! Dar noi o vom face valabilă şi dacă vrei tu, eşti soţia mea şi eu sunt bărbatul tău. Dar nu dragostea ne uneşte pe noi, ci ura, – ura împotriva tuturor acelora care şi-au bătut joc de noi astăzi. Dă mâna, frumoasă Gilda Carazoni, – sau, dacă nu poate fi altfel... dă mâna, Gilda de Paris!

El se ridicase pe jumătate de la pământ. Figura lui mânjită cu sânge şi murdărie era groaznică, la vedere. Ochii umflaţi, care se deschideau cu greu, erau plini de ură şi dor de răzbunare.

Cu o mişcare care trăda o hotărâre bruscă, Gilda îşi înălţă capul sus. Ea îşi puse mâna în aceea a lui Robert şi mâinile celor doi oameni se ţinură încleştate timp de câteva minute.

— Legământul este valabil, conte de Paris! spuse Gilda. Eu sunt soţia ta şi tu eşti bărbatul meu, şi cred că atunci când tigrul se uneşte cu şarpele, legământul e atât de grozav, încât nimic nu i se poate împotrivi. Răzbunarea să fie ţinta vieţii noastre, răzbunarea să fie piatra de temelie a căsătoriei noastre, răzbunare, răzbunare! Fiecare îmbrăţişare a noastră să fie însufleţită de voluptatea răzbunării. Niciun prunc să nu înflorească la sânul meu, dar în schimb voi hrăni răzbunarea, o voi hrăni cu tot ce am mai bun în mine, ca să crească şi să înflorească. Cu fiecare sărutare a buzelor noastre, ne vom şopti: „Răzbunare”! Cu fiecare strângere de mână să ne jurăm: „Răzbunare”! Cu fiecare pas pe care-l vom face împreună în viaţă, vom alerga în întâmpinarea răzbunării. Soarele care va răsări dimineaţa să nu însemne altceva pentru noi, decât că s-a născut o nouă zi a răzbunării, iar luna

şi stelele care luminează noaptea, să ne arate drumul spre răzbunare; cu fiecare bucăţică ce o vom duce la gură să crească dorul nostru de răzbunare, cu fiecare bătaie a inimilor noastre să se întărească simţământul răzbunării.

— Aşa-mi placi! exclamă contele de Paris, privind-o pe frumoasa lui tovarăşă cu nespusă admiraţie. Da, ai dreptate, vrem să ne răzbunăm, – să ne răzbunăm cum n-a făcut-o încă nimeni pe acest pământ, şi nu vom uita pe niciunul dintr-aceia care ne-au făcut rău. Şi în primul rând vine fratele meu Raymond.

— Să piară! strigă Gilda. Moartea năprasnică să-l lovească în clipa când se va simţi mai fericit.

— Fiica lui, Letiţia! spuse Robert.

— Îi voi plăti eu ruşinea care ne-a lovit pe noi! strigă demonica femeie, cu glas înfiorător.

— Şi pe Egizio Ettore?

Un răcnet de furie ieşi din pieptul contesei de Paris. Ea se aruncă la pământ, apucă iarba şi florile cu amândouă mâinile, le smulse cu turbare, frământându-le între degetele-i nervoase. Sunete nearticulate scăpară de pe buzele ei, trupul îi fu cuprins de fiori.

Femeia aceasta devenise un animal sălbatic, o bestie, o făptură demonică, a cărei întreaga existenţă respira numai răzbunare.

— Egizio Ettore, exclamă dânsa, deodată, ridicându-şi faţa acoperită de o paloare cadaverică. Ha, ha, ha! Nu voi avea linişte şi odihnă, până nu-l voi fi dat pe mâna autorităţilor... Nu de dragul premiului pus pe capul lui, ci pentru că mă arde dorul să-l văd în lanţuri şi cătuşe. Şi atunci mă voi desfăta la suferinţele lui, voi sta în faţa zăbrelelor carcerei sale şi voi râde în hohote de Egizio Ettore pus în lanţuri!

Era groaznic să vezi şi să asculţi cum femeia aceasta râdea printre lacrimi, şi cum ecoul pădurii reda sinistru râsul ei.

— Şi cu ceilalţi ce vom face? întrebă Robert, care alimenta necontenit înflăcărarea Gildei. Pustnicul, doctorul Schulze, bătrânul Cristofor... Aceştia au fost cei mai credincioşi sfătuitori ai prinţului Raymond... şi cred că nu-i vom scuti de partea ce li se cuvine!

— Îi vom pedepsii scrâşni Gilda. Ah! Robert, strânge-mă în braţe, lipeşte-mă de pieptul tău! Niciodată încă n-a curs în vinele mele un foc mai arzător, niciodată n-am dorit cu mai multă patimă ajutorul unui bărbat, niciodată mai vajnic ca în clipa de faţă. Căci căsătoria noastră nu e altceva decât dorinţa împlinirii dorului meu de răzbunare. Sunt nebună, simt că în momentul acesta aş putea dărâma din temelii întreaga lume. Ah! dacă nu pot ajunge la niciunul dintr-aceia pe care îi urăsc şi a căror pedepsire o doreşte cu atâta patimă sufletul meu, – vreau să mă distrug pe mine însămi! Vreau să mă ameţesc în braţele tale, vreau să mă leg de tine cu trup şi suflet. Oh! Demone, ia-mă, ia-mă! Sărută-mă, Robert de Paris, sunt a ta!

— A mea! exclamă triumfător bărbatul cu barba neagră.

Apoi depuse sărutări fierbinţi pe buzele ei, şi femeia i le dădea înapoi cu patimă nebună, – şi de fiecare dată, cei doi mizerabili, care înjoseau sentimentul frumos al iubirii, strigau într-un glas:

— Moarte duşmanilor noştri!

O pasăre de pradă făcu un ocol deasupra capetelor celor doi oameni, care stăteau la pământ, în copacul bătrân din apropierea lor rodea viermele, o cârtiţă râcâia pământul pe dedesubt. Peste chipul lunii treceau nori mari, întunecaţi, ca şi cum ar fi căutat s-o scutească de priveliştea aceasta grozavă, a doi oameni care nu găsesc fericirea deplină în dragoste, ci în răzbunarea pătimaşă.

Acum... dânsa devenise soţia lui, legată prin ură şi sânge.

Un vântuleţ îşi plimbă aripile prin frunzişul copacilor.

Arborii bătrâni, întunecaţi, fremătau tainic, ca şi cum ar fi fost furioşi pe cei doi oameni, care profanau codrul lor, pentru veşnicie.

Însă demonii întunericului triumfau, căci aceasta era ziua lor de sărbătoare.

Cap. 126 – Bolnavul misterios

Deşi în vârstă numai de patruzeci de ani, doctorul Arthur Gordon era considerat drept unul din cei mai vestiţi medici ai

Londrei. Se spunea cu privire la dânsul, că nu există nicio boală, oricât ar fi fost de ciudată, căreia să nu-i fi dat de hac, cu o siguranţă desăvârşită. Renumele său trecuse dincolo de hotarele Regatului Unit şi ale coloniilor engleze.

Şi asta însemna foarte mult, căci trebuie să ţinem seama de faptul că în nesfârşitul imperiu britanic ies la iveală cele mai grozave boli care atacă trupul omenesc. Şi într-adevăr, doctorul Gordon pusese diagnostice atât de sigure în câteva cazuri enigmatice şi chiar senzaţionale, încât renumele de care se bucura apare complet îndreptăţit.

În seara aceasta de septembrie, însă doctorul Gordon clătina cu îndoială din cap, în faţa unei făpturi întinsă pe un pat simplu, în camera de gardă a circumscripţiei 18 de poliţie, din cartierul Tamisei. Cunoştinţele şi îndelungata sa experienţă, păreau să-i refuze orice concurs de data aceasta, în prezenţa bolnavului care respira din greu, cu trupul încordat.

Avea, de-a face, desigur, cu un caz excepţional, pe care nu-l putea lămuri pentru moment şi uimirea lui nemărginită se traduse în întrebarea pe care o puse inspectorului poliţienesc:

— Cum şi când a ajuns bărbatul acesta aici, mister Langford?

Langford, care stătuse până atunci în faţa ferestrei zăbrelite, privind în străduţa îngustă care se întindea jos, îşi întoarse capul şi făcu câţiva paşi în odaie. Cazul acesta nu-l prea interesa din cale afară, căci se părea că poliţia n-ar putea avea mult de lucru pentru lămurirea lui. Întotdeauna era rău dispus când agenţii îi aduceau bolnavi sau indivizi în stare de ebrietate, care n-aveau cel puţin un glonte în trup sau o tăietură de cuţit.

Omul de acum nu prezenta niciun semn de violenţă şi dacă n-ar fi fost anumite amănunte, l-ar fi expediat la spital fără să stea o clipă pe gânduri. Medicii doar ar putea face unele observaţii interesante asupra bolnavului, căci inspectorul nu-şi aducea aminte să fi văzut cândva o înfăţişare mai ciudată, mai fioroasă, în lunga lui carieră poliţistă.

După mina gravă pe care o făcea doctorul Gordon, se părea că afacerea aceasta are unele dedesubturi vrednice de ţinut

seamă şi gândul acesta îl însufleţi oarecum pe inspector. El se înfipse în faţa medicului şi ochii săi micuţi scânteiau în aşteptare.

— Ai găsit ceva, doctore? Langford încerca să-şi îndulcească glasul, dar acesta răsuna, totuşi, ca un tunet înăbuşit. Dumneata te pricepi mai bine ca unul de-ai noştri, şi ceva suspect tot e în afacerea asta. Omul ne-a fost adus acum vreun ceas de o patrulă, care l-a găsit prin apropierea portului. Agenţii mi-au comunicat că au auzit, deodată, câteva fluierături ascuţite, care păreau nişte semnale de alarmă, şi când s-au apropiat de locul cu pricina erau să se poticnească de nenorocitul ăsta. L-au sprijinit acolo de un zid şi când l-au atins, le căzu în braţe ca un sac. Ai observat de acum că e rigid ca un baston? Am avut mult de furcă până să-l dezbrăcăm, căci de abia puteam să-i mişcăm mâinile şi picioarele.

Între timp, doctorul Gordon aşezase lampa pe masă în aşa fel, încât lumina ei să cadă drept pe figura ciudatului bolnav.

Acesta era un om de statură mijlocie, solid, în vârstă cam de vreo treizeci de ani, şi după toate aparenţele făcea parte din clasa lucrătorilor de elită. Era cu neputinţă să-i deosebeşti trăsăturile, căci faţa sa era schimonosită în chip ciudat. Buza superioară era atât de ridicată, încât ieşeau la iveală dinţii puternici cu gingiile de culoare roşie-albăstrie. Pleoapele erau strâns închise peste ochi şi când doctorul izbuti cu multe sforţări să-i deschidă, albul lor îi luci în faţă cu o strălucire ciudată, opalină.

Dar mai surprinzător decât orice în toate aceste simptome, era ciudata schimbare a pielii, care pe faţă şi pe tot corpul era buhăită şi de un roşu întunecat, strălucitor. Se părea că omul acesta fusese scos dintr-o baie de mătase lichidă şi o erupţie de băşicuţe desăvârşea impresia.

Aceste manifestări treziră, de altfel, interesul deosebit al doctorului Gordon. După ce cercetă pulsul bolnavului, începu să examineze cu lupa diferite părţi ale corpului şi din încordarea trăsăturilor sale se putea cu uşurinţă deduce cu câtă pasiune lucra ca să descopere misterul acestei boli.

În cele din urmă se ridică, aruncă lupa pe masă cu un gest

nervos şi căzu într-un scaun. Dar în timpul acesta nu-şi dezlipea privirile-i cercetătoare de la bolnav, a cărui rigiditate de cadavru nu era întreruptă nici măcar printr-o singură tresărire.

Deodată, însă, se produse o schimbare uimitoare în fiinţa medicului. Trupul său vânjos începu să se întindă şi cu o săritură elastică se înfipse în faţa inspectorului, care-l privi nedumerit. Apoi, în vreme ce pe figura lui flutura un zâmbet încordat, scuipă printre dinţi cuvintele:

— Inspectore, dacă nu mă înşel în presupunerile mele, atunci vei vedea acum o minune, pe care nici n-ai fi visat-o în viaţa dumitale.

Deschise repede trusa pe care o adusese cu dânsul, şi ea conţinea două şiruri cu fiole, examină etichetele acestora şi scoase apoi cu grijă trei sticluţe. Şovăi o clipă, ca şi cum ar fi vrut să se hotărască definitiv, apoi, luând o fiolă goală, turnă într-însa câteva picături din fiecare sticluţă, amestecă bine, şi umplu o seringă cu acest conţinut.

Doctorul Gordon făcu câte o injecţie în trei părţi diferite ale trupului bolnavului, apoi răsuflă uşurat şi rămase liniştit ca de obicei.

În tot timpul acesta, inspectorul Langford rămăsese tăcut, urmărind cu încordare toate mişcările medicului.

Chiar dacă nu prea înţelegea mare lucru din toate acestea, bănuia totuşi, că se petrece ceva de seamă. Şi apoi avea prea mare respect pentru persoana doctorului Gordon, pentru ca să-l deranjeze.

Acum însă, credea că a sosit momentul pentru a-şi satisface curiozitatea.

— Vasăzică tot i-ai dat de hac, doctore? spuse el.

Doctorul Gordon înălţă din umeri.

— Nădăjduiesc.

— Ceva molipsitor? Va fi nevoie să dezinfectăm odaia?

Gândul acesta părea să nu-i prea fie pe plac inspectorului şi privea la medic cu nerăbdare de abia ascunsă.

— Nu, e vorba de o otrăvire.

— Încercare de sinucidere sau crimă?

— Ca să afli asta va trebui să-l întrebi pe acela de colo, –

când lucrul va fi cu putinţă, spuse medicul, arătând spre bolnav. Părerea mea este că individul va fi în măsură să-ţi istorisească lucruri nespus de interesante.

— De unde deduci aceasta?

— Din faptul că, cu ajutorul tuturor sticluţelor şi borcănaşelor de otrăvuri care se pot căpăta la Londra, nu se poate produce complexul acela de manifestări pe care-l vezi în faţa dumitale. Ceea ce a înghiţit bolnavul nostru, este, desigur, una din acele drăcovenii, la care n-am putut ajunge încă, cu toate progresele noastre ştiinţifice. Probabil că e vorba de o otravă vegetală combinată, preparată de cine ştie ce canalie de rasă neagră, în vreun ungher murdar al Indiei sau Africii, şi lăsată drept moştenire neamurilor sale. De fapt, trebuia să mă gândesc la asta de îndată ce am observat simptomele, dar să nădăjduim că nici acum nu va fi prea târziu.

Doctorul Gordon aruncă o privire spre bolnav. Apoi îl apucă pe Langford de braţ şi-l trase lângă pat.

— Ei, ce zici de asta, inspectore?

Acesta holbă nişte ochi cât farfuria şi clătină capul fără să scoată un cuvânt, căci ceea ce vedea, de abia dacă era de crezut.

Dacă n-ar fi fost de faţă tot timpul, ar fi putut să jure de o mie de ori că acesta nu era omul care stătuse acolo cu câteva minute mai înainte.

Era o figură încordată de suferinţă, e drept, dar foarte regulată, şi rigiditatea membrelor dispăruse, căci unul din braţe atârna acum moale peste marginea patului.

În locul roşeţei bolnăvicioase şi a băşicuţelor ce-i acoperiseră trupul, şi de care nu mai rămăsese nicio urmă, se putea observa acum o paloare galbenă-cenuşie iar fruntea, gâtul şi pieptul erau acoperite de sudoare.

Medicul luă iar pulsul ciudatului bolnav, clătină mulţumit capul şi clipi apoi spre Langford – care continua să clatine din cap – cu un zâmbet liberator.

— A dracului afacere a fost şi asta, inspectore! Nimic altceva decât presupuneri. Am crezut că e vreo otravă din aia drăcească şi, prin urmare, mi-am zis că voi găsi o contra-

otravă printre fiolele mele. Dacă prima presupunere a fost greşită, atunci, fireşte, că greşită a fost şi a doua, dar chiar dacă cea dintâi a fost bună, a doua tot nu putea să fie potrivită.

Doctorul Gordon se pregătea să-şi pună la loc medicamentele în trusă, când îi dădu în gând încă ceva:

— Ai găsit ceva asupra individului, din care s-ar putea stabili identitatea lui?

Inspectorul răspunse negativ. Omul nu avusese nimic prin buzunare şi atât hainele cât şi rufele sale nu purtau niciun semn indicator. Îl privi nedumerit pe doctorul Gordon, apoi mormăi printre dinţi:

— Drace! Asta ar fi trebuit să-mi bată la ochi de îndată. Căci dacă borfaşii noştri îşi buzunăresc cu măiestrie victimele, totuşi, mai trec ceva cu vederea, vreun obiect cu care n-au ce face.

Începu să scotocească din nou cu toată atenţia hainele care se aflau pe un scaun lângă patul bolnavului, dar toată osteneala sa era zadarnică, căci nu făcu nicio descoperire.

Urmând o inspiraţie subită, doctorul Gordon se apropie înc-o dată de bolnav, care acum respira cu putere şi în mod regulat, părând să fi căzut într-un somn adânc.

Privirea medicului se opri la braţul atârnând şi el observă că mâna era încă încleştată. Se aşează uşurel pe marginea patului şi încercă să deschidă pumnul. Degetele se desfăcură într-adevăr, fără să fi fost nevoie de prea multă sforţare şi doctorul Gordon se aplecă asupra lor. Dar de-abia aruncă o priviră asupra palmei, că se ridică repede:

— Inspectore, luminează încoace!

Langford luă lampa şi o îndreptă asupra bolnavului.

Doctorul Gordon luă repede o pensetă şi o bucată de hârtie şi desprinse de pe palma şi degetele bolnavului firicele şi fulgi minusculi pe care îi aşează cu multă atenţie pe hârtie.

Recolta nu prea era mare, dar medicul părea să fie foarte mulţumit cu dânsa. Numai Langford nu căută să-şi ascundă dezamăgirea.

— Murdărie! mormăi dânsul. Probabil că a căzut. Cu asta cred că n-ai să faci mare scofală.

Doctorul Gordon avu un zâmbet ciudat:

— Dumneata nu, dar probabil că eu voi face ceva. Şi cred că nu te vei împotrivi dacă voi lua nimicul ăsta cu mine. Dacă voi descoperi ceva de pe urma lui, îţi voi da de ştire şi dumitale, să n-ai nicio grijă.

Inspectorul încuviinţă şi doctorul îşi continuă cercetările întrerupte o clipă. Şi în mâna cealaltă, care avea pe dos o cicatrice largă provenită de la o tăietură mai veche, se găsiră câteva firişoare, pe care doctorul le aşează lângă celelalte de pe hârtie. Apoi îndoi hârtia cu grijă şi o puse în buzunarul de la piept.

— Aşa, inspectore, şi acum telefonează, te rog, la spitalul Sfânta Maria, să vină o ambulanţă să-l ia pe bolnav, cam peste vreun ceas. Mai înainte nu, căci doresc să se odihnească puţin înainte de a fi transportat.

Doctorul începu să-şi spele mâinile cu grijă.

— Şi dacă eşti de acord, mister Langford, îl vom putea vizita împreună pe bolnav, mâine înainte de prânz. Când îţi convine? La ora unsprezece? Da? Minunat! Cred că atunci îl vei putea supune de acum unui interogatoriu. Ar fi bine să ne anunţi de pe acum vizita la spital şi roagă-i pe ăia de acolo, în numele meu, să nu-l doftoricească prea mult pe bietul bolnav. Spune-le că ceea ce s-a întâmplat e bun întâmplat şi are nevoie de multă odihnă.

Doctorul Gordon îşi puse mantia şi pălăria:

— Noapte bună, inspectore!

Langford îl conduse pe medic până la uşă, apoi se îndreptă cu paşi măsuraţi spre biroul său, ca să telefoneze spitalului.

*
* *

Părăsind localul circumscripţiei poliţieneşti, doctorul Gordon se uită la ceas şi văzând că e aproape de 9, stătu o clipă pe gânduri dacă să ia o maşină sau să meargă o bucată de drum pe jos.

În cele din urmă se hotărî pentru o plimbare, căci seara era plăcută şi ceaţa, care învăluia de obicei la ora asta capitala

Angliei, era lipsă la apel de data aceasta. Dacă mergea repede şi lua drumul cel mai scurt, ar fi putut ajunge într-un ceas acasă, în Lambeth, unde ar fi cinat cu poftă sporită.

Doctorul Gordon îşi vârî mâinile în buzunarele pardesiului şi după câteva clipe făptura lui înaltă şi bine legată dispăru după colţul celei mai apropiate străzi.

Puţin mai târziu, se furişă din umbra unei case din faţa localului circumscripţiei poliţieneşti, un bărbat în haine de lucrător, şi în acelaşi timp, pe cealaltă parte a străzii se ivi un băietan îndesat cu pălărie mare pe cap, care o porni cu paşi mari pe acelaşi drum pe care apucase medicul.

Doctorul Gordon cunoştea bine cartierul acesta al Londrei, şi fără să piardă o singură clipă pentru a se orienta, trecu printr-un şir de străzi înguste şi întunecoase, prin care voia să-şi scurteze drumul spre arterele principale.

Făcuse de-acum o bucată bună când, într-o străduţă complet pustie şi foarte slab luminată, îi ieşi înainte o fiinţă omenească, un individ care părea să-şi fi înecat o durere ascunsă într-o cantitate apreciabilă de alcool.

Omul se clătina pe picioare încolo şi încoace gesticula violent cu braţele şi se părea că ţine o cuvântare înflăcărată unui auditoriu închipuit.

Un om beat în cartierul acesta al Londrei nu prea era un lucru rar, şi doctorul Gordon nu era deloc fricos, – dar viaţa aventuroasă pe care o dusese timp de zece ani în colonii, dezvoltase într-însul aşa-zisul „al şaselea simţ” pentru primejdii ameninţătoare. Instinctiv simţi că nu e ceva curat la mijloc şi se puse în gardă.

Beţivul nu-i dădu, însă, nicio atenţie, părând să se îngrijească doar a-şi menţine echilibrul şi să nu vină în atingere cu alţi oameni în decursul jongleriilor la care se deda fără voia lui.

Când doctorul era numai la cinci-şase paşi depărtare de dânsul, individul se înfipse iar în mijlocul străzii, dându-şi toată osteneala să se ţină pe picioare.

Doctorul Gordon îşi dădu seama că acum trebuia să se producă deznodământul, şi el se produse chiar.

Fără să-l învrednicească măcar cu o privire pe trecătorul ce

venea spre el, omul o luă înainte, bălăbănindu-se ca o raţă. Părea să fie într-o dispoziţie cât se poate de bună, căci se adresa cu glas de bariton lumii întregi, asigurând-o că e un băiat de treabă, şi braţele-i larg deschise voiau parcă să mărturisească cum că e gata să strângă la pieptul său întreaga omenire.

Pentru doctorul Gordon, însă, nu exista nicio îndoială că această îmbrăţişare era destinată lui în primul rând, şi dacă n-ar fi fost complet lămurit în privinţa aceasta, lucirea sinistră din ochii beţivului l-ar fi încredinţat pe deplin. Nu era privirea unui om turmentat, ci reflexul unui gând ascuns.

Individul îşi măsurase atât de bine drumul, încât în clipa următoare trebuia să se lovească în mod fatal cu celălalt.

Atunci, doctorul Gordon auzi în spatele său zgomotul unor paşi repezi şi-şi dădu seama că sosise momentul să lucreze fără întârziere.

În liniştea nopţii se auzi o lovitură scurtă şi beţivul se clătină, căzând pe spate.

În clipa următoare, pumnul doctorul Gordon izbi în trupul celuilalt atacator, care se pregătea tocmai să se arunce asupra lui pe dinapoi... şi omul cu pălăria mare se prăbuşi la pământ fără să scoată un ţipăt.

Totul se petrecuse în câteva clipe doar, şi doctorul zâmbi mulţumit, gândindu-se cât de repede au mers lucrurile. Dăduse unuia o lovitură în bărbie, iar celuilalt în golul stomacului şi acum beţivul care zăcea pe caldarâm făcea sforţări disperate să se ridice, iar tovarăşul său adulmeca aerul, holbând ochii.

O clipă, doctorul Gordon se gândi să-şi pună în funcţie fluierul de alarmă pentru a-i duce la adăpost sigur pe cei doi mizerabili, – dar se răzgândi. Indivizii au primit lecţia meritată, pe care n-o vor uita atât de repede, şi apoi nu prea îi ardea să-şi mai piardă vremea. Se făcuse târziu şi acasă îl aştepta cina.

După ce făcu câţiva paşi, văzu că omul îmbrăcat în haine de lucrător îşi venise în fire; privi buimăcit în jurul său, se ridică apoi repede şi cu paşi grăbiţi o luă în josul străzii.

— Dacă ai nevoie de un medic, vino la mine! îi strigă

doctorul Gordon, bine dispus. Îţi voi repara bărbia cum mă voi pricepe mai bine...

Fără să se mai îngrijească de celălalt, care continua să încerce a-şi recăpăta respiraţia, el îşi urmă drumul înainte.

Dacă doctorul Gordon ar fi bănuit ce întâmplări se vor desfăşura de pe urma acestui episod fără însemnătate în aparenţă, ar fi procedat, probabil, cu totul altfel.

Cap. 127 – Doamna Betsy Lambert

Locuinţa doctorului Gordon se afla în Wood-Street, una din cele mai plăcute străzi din suburbia Lambeth, în care era o adevărată fericire să locuieşti. Avea acolo lumină şi aer, şi grădiniţele fermecătoare din faţa caselor, precum şi şirurile de copaci de pe marginea trotuarelor, formau un contrast plăcut cu străzile zgomotoase şi lipsite de poezie din vecinătate.

Când în urma unui caz senzaţional, doctorul Arthur Gordon deveni celebru peste noapte, în adevăratul înţeles al cuvântului – îşi construise aici una din cele mai frumoase căsuţe – pe care o mobilase cu cel mai desăvârşit gust.

Asta înseamnă că „gustul desăvârşit” a venit de abia mai târziu, odată cu Mrs. Betsy Lambert, căci atenţia principală a stăpânului era îndreptată exclusiv spre aranjarea şi ordonarea colecţiilor sale de arme şi trofee, pe care le colecţionase în timpul anilor de activitate în India şi pe malurile Congo-ului. Şi putem spune cu drept cuvânt că aceste piese erau de cea mai mare valoare în felul lor.

În ceea ce o priveşte pe doamna Betsy Lambert... pe asta n-o adusese nici din India, nici de pe malurile Congo-ului. Ea pătrunsese în casa aceasta în cu totul alt chip, destul de original, de altfel. Bătrâna lady Laura Crawford fusese printre fericitele muritoare, căreia ştiinţa medicală a doctorului Gordon îi salvase viaţa, după ce încercările celor mai vestiţi specialişti nu izbutiseră să-i aducă vreo uşurare. Şi într-o bună zi, energica femeie îşi manifestă cu tărie părerea, că o casă de medic nu poate rămâne fără reprezentantă femeiască, – şi se făcu luntre şi punte să înlăture această lipsă.

Doctorul Gordon nu prea era entuziasmat de ideea aceasta, dar se resemnă cu supunere, căci, în primul rând nu exista posibilitate să te împotriveşti unei hotărâri a energicei doamne şi apoi... avusese şi el adesea senzaţia că lipsea ceva în casă... o mână de femeie care să pună ordine în toate.

Mrs. Betsy Lambert, despre care ştia numai că e văduva unui ofiţer şi o rudă îndepărtată a lui lady Laura, veni într-o zi şi când îi întinse mâna, cu un zâmbet cuceritor, doctorul Gordon rămase atât de impresionat, încât uită să-i mai răspundă la salut.

Căci Mrs. Betsy era cu totul altfel de cum şi-o închipuise dânsul, şi în primele clipe el nu ştia dacă trebuia să se bucure sau să se întristeze.

Nu mai era prea tânără – ca de vreo 30 ani – dar foarte frumoasă şi fără nimic englezesc într-însa. O brunetă de statură mijlocie, nici prea grasă, nici prea slabă, şi toată fiinţa ei respira un suflu de simpatie.

Cititorul nu trebuie să înţeleagă greşit lucrurile, însă doamna Betsy Lambert era destinată doar să fie menajeră în casa doctorului Gordon şi nicidecum soţie.

Dacă doctorul Gordon era oarecum în încurcătură neştiind cum să fixeze menajerei sale atribuţiunile ce avea să le îndeplinească, dat fiind faptul că avea de-a face cu o persoană din lumea bună, – Mrs. Lambert se pricepu să ia singură lucrurile în mână. Ea expuse cu limpezime „stăpânului” său cum înţelegea să facă treaba, iar el o asculta cu atenţie şi aproba totul, deşi, la drept vorbind, nu prea pricepea bine ce-i spunea dânsa, căci era ocupat să-i privească figura minunată şi să-i asculte glasul sonor.

Şi tot aşa de liniştit şi conştiincios precum vorbise, începuse să trebăluiască prin casă. Cele mai uriaşe transformări se petrecură în locuinţa doctorului, dar totul se îndeplini aproape de la sine, fără zgomot, ca şi cum nici n-ar fi putut să fie altfel.

Mrs. Lambert nu făcea aproape nimic, în schimb conducea „operaţiunile” prin fata în casă şi prin John, servitorul doctorului, care se văzu silit să-i recunoască autoritatea din prima zi.

Uneori se punea chestiunea pentru doamna Lambert să discute cu doctorul Gordon personal unele lucruri de ordin gospodăresc, şi, în asemenea împrejurări obişnuia să-l invite cu tot ceremonialul la dejun sau la cină. Susţinea că în felul acesta problemele de gospodărie se rezolvă mai bine şi mai comod şi stăpânul era de aceeaşi părere, căci mesele acestea erau pline de savoare pentru dânsul. Dar când el făcea observaţia, ca din întâmplare, că există chestiuni care trebuie discutate zilnic, doamna Lambert îi răspundea că nu vrea să-i răpească timpul pentru fiecare fleac, şi că e de-ajuns să-i jertfească din când în când câte un ceas pentru asta.

*
* *

Când doctorul Gordon intră în casă, îl găsi în hol pe John, care-l aştepta cu nerăbdare. După ce luă în primire stăpânului său pardesiul şi pălăria, făcu o mutră serioasă şi spuse:

— Doamna vă roagă să luaţi cina cu dânsa. Mrs. Lambert aşteaptă de-acum de o jumătate de ceas.

Glasul servitorului avea o intonaţie de imputare şi John o luă repede înainte să deschidă uşa care dădea în apartamentul stăpânului său.

Doctorul Gordon era oarecum surprins, căci de abia cu două zile înainte luase masa împreună cu doamna Lambert şi din păcate, nu prea obişnuia să-i facă invitaţii la intervale atât de scurte. Trebuia, deci, să fie un motiv însemnat de data aceasta, şi în vreme ce-şi schimba hainele, ajutat fiind de John, se frământa cu gândul ce putea să fie.

Când îşi făcu intrarea în sufragerie, doctorul o găsi pe doamna Lambert aşteptându-l cu nerăbdare, şi de la cea dintâi privire îşi dădu seama că ea era cuprinsă de o mare agitaţie, pe care numai cu greu şi-o putea stăpâni. Se părea, însă, că venirea lui adusese o mare uşurare, căci ochii ei deveniră strălucitori şi strângerea de mână cu care-l întâmpină fu mai caldă ca de obicei.

— Mă iertaţi, doctore, că vă deranjez la o oră atât de târzie, dar am avut astăzi o zi foarte proastă. Ştiţi doar prea bine cât

de schimbătoare sunt dispoziţiile femeilor. Mă simţeam atât de stingheră şi era o adevărată necesitate pentru mine să stau niţel de vorbă cu cineva. Nu v-ar fi neplăcut lucrul acesta?

Rostise cuvintele cu cea mai desăvârşită sinceritate, dar doctorul Gordon simţea că era numai un pretext şi citea în ochii ei, care-l priveau atât de ciudat, o întrebare chinuitoare, pe care dânsul nu şi-o putea lămuri.

— Ştiţi prea bine, doamnă Lambert, răspunse el imediat, că vă stau la dispoziţie oricând. Nici nu mi-aş fi putut dori o seară mai plăcută ca aceea pe care mi-o oferiţi.

Peste faţa lui energică, întunecată, trecu un zâmbet cald, şi el simţi din nou asupra lui privirea cercetătoare a doamnei Lambert.

Cina trecu de data aceasta mai repede şi mai tăcută ca de obicei şi doamna părea nerăbdătoare ca niciodată.

După-masă obişnuiau să se retragă în salonaşul alăturat, unde fumau şi discutau, şi doctorul Gordon se bucura cu deosebire când sosea ceasul acesta. Dar şi siesta aceasta părea să devină astăzi altfel ca de obicei căci Mrs. Lambert fuma în tăcere şi părea cu totul preocupată de gândurile sale.

Deodată, însă, strivi ţigareta cu energie în scrumieră şi-l privi ţintă pe musafir:

— Ştiţi prea bine că nu mă preocup de ceea ce faceţi dumneavoastră, dar astăzi aş vrea să vă pun o întrebare: Ce lucru deosebit aţi făcut sau aţi trăit astă-seară? Nu vă pun întrebarea din pură curiozitate, ci am motive foarte îndreptăţite.

Doctorul Gordon era atât de uimit de întrebarea aceasta, încât se uită năucit la menajera sa şi-i trebuiră câteva clipe ca să-şi revină. El uitase de-acum aproape de bolnavul acela misterios şi de incidentul întâmplat pe drumul spre casă şi nu-şi putea lămuri deloc cum putuse lua cunoştinţă doamna Lambert de întâmplările din ultimele ceasuri.

— Ce ştiţi despre asta, doamna Lambert? şi cum aţi aflat? întrebă el, cu surprindere adâncă.

Mrs. Lambert îşi privi unghiile roze ale minunatelor ei degete. Apoi ocoli chestiunea, spunând:

— Asta o veţi şti, după ce îmi veţi răspunde la întrebare.

Doctorul Gordon era sub impresia uimitoarei transformări care se petrecuse în fiinţa acestei femei de obicei atât de potolită, şi începu să povestească pe scurt despre cazul cu bolnavul ciudat, apoi despre incidentul din străduţa întunecoasă, a cărui soluţionare grabnică părea să-l amuze nespus.

Dar chiar acum, când povesti împreună aceste două întâmplări, nu-i veni în gând să le pună în oarecare legătură, – şi nu putea să priceapă iritaţia extraordinară în care o adusese pe doamna Lambert scurta lui naraţiune.

Evitând să-l privească în faţă, frumoasa femeie i se adresă, în vreme ce părea adâncită să studieze încrustaţiile scrumierei de pe măsuţă:

— Doctore Gordon, am să-ţi fac o comunicare. Am fost prevenită pentru dumneata, acum vreo jumătate de ceas şi... – se gândi câteva clipe cum să urmeze – te-aş sfătui să asculţi de această prevenire. Ştiu bine că ea e cât se poate de întemeiată, căci altfel nici nu s-ar fi produs. De altfel, atacul a cărui victimă ai fost, trebuie să-ţi dea de gândit.

— Un avertisment? Cum? De la cine?

Întrebarea sună cam nervoasă şi el îşi aţinti privirea asupra doamnei Lambert. Dar dânsa continua să studieze încrustaţiile de pe scrumieră şi se părea că vorbeşte cu o a treia persoană, nevăzută.

— Mi s-au adus la cunoştinţă următoarele: „Spuneţi-i doctorului Gordon că a intrat într-un foarte primejdios cuib de viespi, şi că trebuie să fie cu ochii în patru. Oamenii, în calea cărora a venit astăzi, sunt în stare de orice şi au la dispoziţie mijloace grozave de luptă, după cum a putut observa, de altfel, la pacientul său”. Aceasta e comunicarea ce mi s-a făcut, doctore Gordon, şi acum ştii unde te afli.

Glasul ei fusese oarecum nesigur şi clipea nervos din ochi.

Timp de un minut domni tăcere deplină.

Doctorul Gordon nu izbutea să priceapă cum stau lucrurile şi-şi frământa creierul în căutarea unei explicaţii.

Despre cele întâmplate la circumscripţia de poliţie nu putea şti nimeni decât el însuşi şi inspectorul Langford, – şi cu toate

astea se părea că o a treia persoană aflase despre asta.

În calitatea lui de medic, putuse să-şi dea seama că în cazul pacientului de la poliţie erau dedesubturi ciudate, – dar acum dobândi impresia că acest caz era numai o verigă dintr-un lanţ întreg de uneltiri enigmatice.

— Şi din partea cui v-a venit acest avertisment? întrebă doctorul Gordon, cu o intonaţie deosebită, care o făcu pe doamna Lambert să-i arunce o privire plină de compătimire. Ochii ei aveau o expresie chinuită şi ea ridică mâna în semn de apărare.

— La asta nu vă pot răspunde, cel puţin deocamdată. De altfel, lucrul n-are prea multă însemnătate.

Doctorul Gordon era complet zăpăcit şi el strânse buzele cu putere.

— Scuzaţi, doamnă Lambert, aveţi completă dreptate.

Nu mai insistă asupra faptului şi se ridică:

— În orice caz, vă sunt îndatorat mult pentru avertismentul ce mi l-aţi dat. De asemenea persoanei de la care a pornit! adăugă el, cu un zâmbet oarecum răutăcios.

Doamna Lambert se ridicase şi dânsa. Părea uşurată acum şi întinse mâna cu un gest vioi, doctorului.

— Şi ce veţi face acum, doctore Gordon? mai întrebă ea, aţintindu-şi privirea îngrijorată spre el.

Gordon înălţă uşor din umeri:

— Voi fi atent. Nu vreau să mint spunându-vă că nu-mi pasă de acest avertisment, căci lucrurile par să fie într-adevăr, serioase. Dar am trecut de-acuma prin atâtea întâmplări ciudate în viaţă, încât nu sunt fricos şi mă pot încrede în cele cinci simţuri şi în nervii mei...

La ultimele cuvinte se auzi în grădiniţa în care dădeau ferestrele sufrageriei, un ţipăt înăbuşit, căruia, îi urmară câteva fluierături stridente. Apoi se auziră chemări repezi, rostite în şoaptă şi paşi ce se-ndepărtau în fugă.

Doamna Lambert se înspăimântă de moarte auzind larma aceasta şi în ochii ei se ivi o expresie de groază, când doctorul Gordon făcu o mişcare să se îndrepte spre fereastră.

— Fii prevăzător, doctore, – te rog din suflet!

Glasul ei suna moale şi implorator şi doctorul se opri în

loc...

Apoi clătină capul, nedumerit.

— Ai devenit puţin nervoasă în urma convorbirii noastre, Mrs. Lambert, spuse el – şi pricep bine aceasta. Probabil că te-a speriat o încăierare destul de obişnuită, cum se întâmplă adesea. Îţi voi trimite un calmant, ca să poţi dormi liniştită, după iritaţia din seara aceasta.

În aceeaşi clipă se auziră bătăi puternice în uşă şi fără să mai aştepte altă invitaţie, John îşi făcu apariţia în prag. Părea foarte agitat şi de-abia izbutea să-şi păstreze atitudinea corectă, obişnuită.

Doctorul Gordon îl privi uimit.

— Scuzaţi, Sir... s-a făptuit o spargere în cabinetul dumneavoastră. Au pătruns în cameră printr-un geam de la garderobă, pe care l-au spart.

— Şi ce au luat?

— După cât am putut constata, până acum, – nimic. Toate sertarele şi dulapurile sunt încuiate şi neatinse, numai pe birou e mare răvăşeală.

Doctorul Gordon încruntă sprâncenele.

— Unde ai pus hârtia îndoită care era în buzunarul de la piept al hainei mele?

— Pe birou, Sir.

Doctorul Gordon privi la menajera sa cu un amestec de îngrijorare şi bănuială. Ea părea că de-abia se mai poate ţine pe picioare şi privirile ei rătăceau încolo şi încoace.

— John, sun-o pe Battsy. Doamna nu se simte bine. Noapte bună, doamnă Lambert.

Îi întinse mâna cu oarecare răceală şi simţi că prin degetele ei ca gheaţa trecea un tremur uşor.

John sună, apoi îl urmă pe stăpânul său. La uşă, însă, se opri şi se înclină foarte respectuos:

— Doamna poate fi liniştită, căci nu există niciun pericol. Eu am un somn foarte uşor şi afară de asta posed un Browning pe care-l mânuiesc cât se poate de bine.

Frumoasa femeie îi zâmbi cu o mină obosită şi John se grăbi să-l ajungă pe doctor.

Ajuns în camera sa, medicul găsi totul aşa după cum îi

comunicase servitorul. Nu lipsea niciun lucruşor, numai masa de scris avea o înfăţişare dezolantă, – iar hârtia cu firişoarele suspecte pe care le luase de pe mâna bolnavului, dispăruse fără urmă.

Astfel că singurul punct de sprijin pentru lămurirea ciudatului caz şi a misterioaselor întâmplări de mai târziu, rămâneau numai declaraţiile bolnavului pe care avea să le facă a doua zi inspectorului Langford.

Dar mai mult decât orice, îl preocupa pe doctorul Gordon întrebarea de la cine primise doamna Lambert avertismentul misterios şi ce însemna tăcerea ei ciudată cu privire la acesta.

Ceasuri întregi rămase în cabinetul său, fumând o pipă după alta şi frământându-şi mintea în căutarea unei lămuriri... Şi imaginea doamnei Lambert, pe care o văzuse până atunci într-o lumină atât de plăcută, căpătă deodată câteva pete urâcioase.

*
* *

Dimineaţa următoare aduse două surprize noi doctorului Gordon.

În primul rând, în corespondenţa sosită găsi o scrisoare destul de grea, pe care o luă la început drept un prospect medical, deoarece era pusă într-un plic cu firmă şi adresa scrisă la maşină. Numai după ce cercetă restul corespondenţei, o deschise în mod mecanic şi pe aceasta, dar de-abia aruncă o privire asupra conţinutului şi rămase înmărmurit de uimire.

În plic se afla foaia îndoită, care-i fusese şterpelită de pe birou în seara trecută şi când desfăcu cu atenţie hârtia, constată cu multă bucurie că nu lipsea nimic din conţinutul strâns cu atâta grijă. Hârtia era doar murdărită şi boţită, ca şi cum ar fi fost ruptă din mâna cuiva.

Cum ajunsese din nou la dânsul, nu exista nicio indicaţie şi doctorul Gordon se văzu din nou în faţa unei enigme pe care nu era în stare s-o lămurească.

Renunţă, de altfel, să-şi bată capul zadarnic şi se duse în

laborator să studieze cu atenţie la microscop conţinutul misterios.

Erau nişte fibre ale unor ţesături fine şi doctorul Gordon izbuti să deosebească cum că erau colorate în mod diferit şi în nuanţe cât se poate de vii. Probabil că mâna bolnavului se cramponase în materia respectivă şi smulsese într-acestea ţesăturile de grosimea firelor de păianjen. În mâna umedă firişoarele acestea se transformaseră în ghemotoace micuţe, pe care se putea observa lămurit jocul culorilor.

Doctorul Gordon privea cu interes crescând prin lupa microscopului şi creierul lui lucra cu încordare ca să ajungă la o concluzie. Acum nu-l mai preocupa numai cazul în sine, ci şi raporturile care reieşeau dintr-însul, şi cu care părea să fie în legătură şi doamna Betsy Lambert.

Gândul acesta îl apăsa cu greutate şi cu atât mai mult trebuia acum să lumineze chestiunea.

Pusese firişoarele într-o eprubetă şi voia tocmai să înceapă analiza chimică, când pătrunse din hol vocea tunătoare a inspectorului Langford, care părea să întreţină o convorbire cam violentă cu cineva. În aceeaşi clipă John îl introduse pe poliţist care pufăia ca o locomotivă şi îşi ştergea cu batista faţa plină de sudoare.

Cu o mutră de cioclu întinse lui Gordon mâna, apoi, se lăsă, oftând, într-un fotoliu.

Doctorul sună şi când asistentul său, Edward, îşi făcu apariţia, îi întinse eprubeta, dându-i câteva indicaţii. Apoi privi cu oarecare uimire la ceas.

— Ai venit, desigur, să mă iei la spital? întrebă el. Dar dacă nu mă înşel am stabilit parcă ora unsprezece pentru asta?

Inspectorul îl privi disperat cu ochii lui mici, apoi se lovi cu mâna peste picior, de răsună toată odaia.

— La dracu, doctore! Nu-mi mai aminti de afacerea asta, căci mă loveşte damblaua.

Pieptul i se umfla ca un balon şi din gâtlej îi ieşiră nişte mormăieli ciudate.

Apoi continuă:

— Bolnavul nostru s-a dus dracului! Cel puţin aşa sper.

Doctorul Gordon îl privi aiurit.

Langford dădu din cap cu un rânjet sinistru:

— Da, am intrat în cofă cu banda asta. Măgarii i-au făcut pur şi simplu nevătămători pe şoferul şi infirmierul ambulanţei pe care am comandat-o, apoi şi-au luat bolnavul de la mine. Şi eu n-am avut ce face şi m-am întreţinut cu bandiţii ăştia, în loc să-i iau frumuşel de guler!

Făcu o mişcare scurtă cu mâna-i uriaşă, încât aveai impresia că auzi cum trosnesc oasele răufăcătorilor.

— Trăsura cu cei doi oameni legaţi a fost găsită azi dimineaţă în Hatcham şi le-au făcut şi lor de petrecanie; ştiu totul de-acum. Aş fi dat nu ştiu cât dac-aş fi putut fi în locul lor, doctore.

Inspectorul arunca priviri galeşe spre mâna sa, asemănătoare unui ciocan de fierar, apoi ridică ameninţător braţul.

— Dar îţi jur pe ce am mai sfânt că nu mă las şi chiar dac-ar trebui să stau de veghe zi şi noapte şi tot pun eu mâna pe tâlharii ăştia.

În clipa aceasta îşi făcu apariţia asistentul Edward cu un clopot de sticlă sub care se afla un cobai şi doctorul aruncă doar o privire asupra animalului, care se zbătea în spasme, şi pe faţa lui flutură un zâmbet vesel.

— Slavă domnului că am ajuns de acum la ceva, inspectore, şi probabil la ceea ce este mai important.

Doctorul arătă spre clopotul de sticlă:

— Vreau să spun că am descoperit arma drăcească de care se foloseşte banda în chestie şi cum poate fi făcută nevătămătoare această armă. Asta e ceva, oricum.

Inspectorul dădu din cap, dispreţuitor. Părea un copoi care adulmecă prada.

Cap. 128 – Două cunoştinţe noi

În fiecare zi, Ana Moran lua trenul spre Londra la ora şapte şi jumătate dimineaţa şi se înapoia la Newchurch cam pe la şase după prânz. Newchurch e o localitate mică în apropierea Londrei, care formează o colonie de vile.

În răstimpul acesta, Miss Ana era ocupată în biroul

agenturii Brook et Sons, unde făcea corespondenţă străină, pentru un salariu de cinci lire sterline pe săptămână. Vorbea trei limbi străine şi bătrânul William Brook obişnuia să spună tuturor că e o fată drăguţă şi în afară de asta foarte inteligentă şi harnică, ceea ce înseamnă că puteai avea deplină încredere într-însa.

Tovarăşul său mai tânăr, mister Frederic Grapes, nu prea era cu totul de aceeaşi părere, căci dacă trebuia să recunoască că miss Ana e drăguţă şi o adevărată perlă ca funcţionară, pe de altă parte găsea că e cam ţâfnoasă şi arogantă, ceea ce o făcea de nesuferit.

Într-o anumită privinţă şi după experienţele sale, mister Grapes avea dreptate, căci trebuia să umbli cu dânsa cu multă băgare de seamă, dacă voiai să nu te expui la neplăceri.

Odată, i se întâmplă, de pildă, lui mister Grapes să pună mâna prieteneşte pe umărul domnişoarei Ana, cu prilejul citirii unei scrisori, ceea ce o făcu pe frumoasa amploiată să-i aplice o palmă zdravănă. Mister Grapes se înfurie atunci, cum era şi firesc, dar de dragul capacităţii lui miss Ana evită orice scandal, şi apoi, bătrânul Brook, interveni şi dânsul cu autoritate-ai recunoscută. Din ziua aceea mister Grapes o pedepsi pe domnişoara Ana cu o politeţe de gheaţă ceea ce o făcea pe tânăra fată să zâmbească fermecător.

Astăzi, Ana Moran ieşi de la slujbă mai devreme ca de obicei, căci din cauza ajunului de sărbătoare biroul se închisese mai din timp şi putea acum să facă în linişte diferite comisioane cu care o însărcinase unchiul ei Frank. Luă o trăsură şi colindă pe la diferitele magazine şi când ajunse la gară încărcată cu pachete, mai era încă un sfert de ceas până la plecarea trenului.

Privi cercetător prin mulţime, dar apoi îşi întoarse cu indiferenţă născiorul în altă parte, când constată cu deplină mulţumire că mister Harry Reffold era şi el acolo. Stătea, plictisit ca întotdeauna, în faţa planului de călătorie, pe care-l studia prin monoclu cu o gravitate de parcă ar fi plecat în Scoţia şi nu la Newchurch.

Era de la sine înţeles că cei doi călători trebuiau să-şi vină

faţă în faţă – aşa se întâmpla doar întotdeauna – dar domnişoara Ana făcu nişte ochi uimiţi când el o salută. Ea înclină capul cu răceală şi-i întinse un deget, într-o doară.

Harry Reffold o învălui de sus până jos cu un zâmbet ciudat, pe care ea îl găsea uneori foarte simpatic, dar alteori cât se poate de neruşinat.

— O! aveţi desigur vreo onomastică în familie, miss Moran spuse dânsul.

— Nu, numai o mică serată, răspunse ea scurt. Unchiul Frank şi-a invitat nişte prieteni la masă.

O clipă doar, Reffold încruntă sprâncenele. Dintr-un anumit motiv, comunicarea aceasta părea să-l intereseze mai mult decât ar fi îndreptăţit-o cunoştinţa lor trecătoare.

— Aşa, musafiri. Îmi pare rău că nu te-ai gândit şi la mine, miss Moran, spuse el, cu ton de imputare. Dar cine sunt fericiţii aceia?

El arboră iarăşi zâmbetul său ciudat, dar de data aceasta Ana îl găsi insuportabil. Îşi luă o înfăţişare rece şi răspunse cu glas tăios:

— Nu ştiu, mister Reffold.. N-am nimic de-a face cu prietenii unchiului Frank.

O clipă, dânsul o privi cercetător, apoi se amestecară amândoi în mulţimea care se înghesuia spre peron, şi convorbirea lor fu întreruptă.

Harry îşi făcu loc prin furnicarul de oameni cu trupul său înalt şi o târî după sine pe miss Ana.

Deodată, însă, se opri atât de brusc, încât domnişoara Moran era gata-gata să se ciocnească de dânsul – şi când ea privi uimită spre partener, observă că atenţia lui era îndreptată spre un bărbat înalt, în vârstă, care se afla la câţiva paşi de dânşii. El părea să aştepte pe cineva, căci privea necontenit când la dreapta, când la stânga, şi de câteva ori îşi înălţă capul peste umerii celorlalţi, ceea ce îngădui fetei să-i observe faţa grasă şi roşie.

Deodată, din mulţime se întinse o mână spre dânsul, pe care el o apucă repede, apoi îşi puse în grabă dreapta, în buzunarul pardesiului şi-şi continuă drumul ceva mai repejor.

Harry începu şi el să se grăbească, încât însoţitoarea lui de

abia putea să-l urmeze şi numai când ajunseră în imediata apropiere a necunoscutului, dânsul îşi moderă din nou paşii. Deodată însă, el se lipi strâns de domnul bătrân şi Ana Moran văzu cu groază cum Harry îşi introduse cu iuţeala fulgerului mâna în buzunarul celuilalt şi tot aşa de repede o retrase apoi, vârând-o în propriul său buzunar.

Totul se petrecu în câteva clipe şi Harry Relfold operase cu atâta siguranţă şi sânge rece, încât însoţitoarea lui rămase năucă. Ar fi vrut atunci s-o ia la fugă, dar era prinsă în valul mulţimii şi de aceea se văzu nevoită să-i urmeze paşii. La urcarea în tren făcu încercarea să se scape de dânsul prin aceea că se îndreptă în ultimul moment spre alt vagon. Dar dânsul observă manevra la timp, de abia se înfundă ea în colţul unui compartiment că i se şi înfipse în faţă, zâmbindu-i mai neruşinat ca oricând.

Dar privirea dispreţuitoare şi înfăţişarea de gheaţă a Anei, păreau să-i vorbească îndeajuns, căci tot timpul drumului nu făcu nicio încercare să continue discuţia, – ba era chiar atât de adâncit în gânduri încât părea să fi uitat cu desăvârşire de prezenţa tinerei femei.

Aceasta aştepta cu nerăbdare sfârşitul călătoriei şi când trenul intră în Newchurch, ea sări aproape din compartiment.

Dar Reffold se luă după dânsa, până când, ajunsă în faţa gării, fata luă o hotărâre energică. Ea se opri brusc şi-l privi pe urmăritor din cap până în picioare, atât de teribil, încât acesta ar fi trebuit să intre în pământ nu alta. Apoi, cu glas tremurător de iritaţie, i se adresă:

— Domnule Reffold, vă rog stăruitor să renunţaţi a mă mai însoţi. Vreau să cred că cel puţin într-o anumită privinţă sunteţi om nobil şi nu-mi veţi da prilejul să regret că am fost atât de uşuratică să leg o cunoştinţă de stradă.

Îl privi cu cel mai mare dispreţ şi se aştepta să-l vadă umilit de pe urma asta, dar spre marea ei surprindere Harry Reffold îi zâmbi cu zâmbetul lui obişnuit şi de data aceasta.

— Despre asta vom mai vorbi cu alt prilej, miss Moran, spuse el într-o doară. Pentru astăzi am numai o mică rugăminte să vă adresez.

Deveni deodată serios şi ochii-i cenuşii o fixară în chip

ciudat.

— Dacă nu mă înşel veţi avea prilejul să vă întâlniţi în casa dumneavoastră cu domnul... – zâmbea iar şi căuta un cuvânt potrivit – ei, hai să zicem, cu domnul cu care am venit în atingere cam prea apropiată. Şi aş ţine foarte mult ca să nu afle cine a fost persoana care purtase atâta interes conţinutului buzunarelor sale.

Ana se înfurie peste măsură.

— Cum îmi poţi cere aşa ceva? Voi...

— Nu mă vei trăda, miss Moran, o ştiu! spuse el cu siguranţă desăvârşită şi zâmbi de data aceasta cu acel zâmbet care-i plăcu ei atât de mult din prima zi.

Apoi el îşi scoase pălăria în faţa ei şi o porni spre mica pensiune din apropierea gării, în care locuia de vreo săptămână.

Frumoasa fată se uită după dânsul uimită câteva clipe, şi-şi jură să vorbească imediat unchiului Frank despre cele întâmplate, pentru ca necunoscutul să afle cât mai repede chestia.

Dar în drum începu să se gândească mai temeinic la afacerea asta. Îşi spuse că Harry Reffold o fi el un ticălos vrednic de spânzurătoare, dar avea într-însul ceva simpatic, pe câtă vreme bătrânul necunoscut cu faţa roşie n-o interesa câtuşi de puţin.

Şi se hotărî să procedeze în consecinţă.

Cap. 129 – O afacere de bijuterii

— Dacă nu va merge strună, dragul meu, să vă ia dracul pe toţi. Nu mă voi lăsa dat de ruşine din cauza voastră. Aţi avut timp destul să învăţaţi manierele frumoase. De la stânga spre dreapta se serveşte, ai înţeles?

Ca întotdeauna când aştepta musafiri, micul şi îndesatul domn Frank Milner era grozav de enervat şi alerga pe picioarele-i scurte şi grase, tunând şi fulgerând, dintr-o odaie într-alta.

Sărmanul Mick, cu figura lui de prostănac, – care curăţa hainele şi ghetele stăpânului şi făcea ordine în casă – era

trecut de năduşeli şi se silea zadarnic să reţină în memorie numai jumătate din ordinele pe care i le striga în ureche Milner. Singura lui consolare în astfel de zile era numai perspectiva beţiei la care se putea deda la sfârşitul zaiafetului, cu resturile din pahare şi sticle. Severul Milner obişnuia să închidă un ochi în privinţa asta, căci înţelegea această slăbiciune, care nu-i era străină, nici lui. În asemenea ocazii trebuia să se arate mai tare decât musafirii săi, care de-abia începeau, atunci când el avea de acum în stomac o cantitate însemnată din minunatul său whisky scoţian...

Şi în momentele acestea, când era atât de ocupat cu grijile gospodăriei, lua din când în când câte o înghiţitură zdravănă, şi din pipa-i înnegrită se înălţau nori de fum cenuşiu.

Intrând în casă tocmai în clipa când bătrânul dădea drumul unui astfel de nor, Ana strâmbă din născior, se îndreptă apoi spre o fereastră şi o deschise repede.

— Când aştepţi musafiri, unchiule, nu-i primeşti într-un fumoar.

Ea puse pachetele pe un bufeţel şi Frank Milner se duse repede spre ele.

— N-ai uitat nimic, Ana? întrebă dânsul, cu vioiciune. Caviarul, scrumbiile, ţigările?

— Am adus totul. După ce mă voi schimba şi voi lua o ceaşcă de ceai, mă voi duce să dau o mână de ajutor la bucătărie.

Făcu o plecăciune scurtă în faţa lui Milner şi dispăru.

Relaţiile dintre dânsa şi fratele răposatei sale mame, nu erau prea duioase. Se comportau unul faţă de altul foarte rece, uneori chiar cu nervi, şi numai când Frank Milner era în toane... vesele îşi descoperea inima faţă de nepoata sa. Atunci încerca s-o mângâie cu mâinile sale groase şi umede, lacrimile îi năpădeau ochii şi nu înceta să făgăduiască fetei un viitor plin de fericire.

În stări dintr-astea, tânăra fată era mai pornită decât oricând împotriva unchiului său şi nici nu-i dădea prin gând să acorde vreo însemnătate moşneagului care, duhnea a whisky. Ea ştia bine că unchiul Frank trebuie să fie om cu stare, dar se părea că mănâncă tot ce posedă şi în cei zece ani de când

Ana se afla în casa lui, nu-l văzuse făcând nimic.

Pentru dânsa nu avea de prisos decât strictul necesar şi chiar asta numai pentru că trebuia. El purtase de grijă s-o facă oarecum independentă, şi acesta era singurul lucru pentru care Ana îi era recunoscătoare în mod sincer, căci ar fi fost grozav pentru dânsa, să se ştie cu totul în sarcina bătrânului şi nesuferitului egoist. Aşa însă, nu avea pentru ce să-i mulţumească, căci pentru masa şi casa ce o avea la el, îi aducea, în schimb, servicii nepreţuite, îngrijindu-i de gospodărie în orele libere, cu hărnicia ei recunoscută.

Frank Milner ştia asta şi găsea lucrul cât se poate de bine. Nu-i dăduse niciodată în gând că dânsa, ca nepoată a lui, ar putea avea pretenţii la o altfel de viaţă, în primul rând el însuşi o dusese cu mult mai rău în tinereţe, şi apoi... îşi avea principiile sale. Când fusese de vârsta Anei, şi chiar mai târziu, dăduse dintr-o viaţă rea în alta, şi mai rea, şi numai datorită experienţei sale ajunsese să se bucure de bună stare.

Şi astfel începu să guste viaţa în tihnă, cu conştiinţa datoriei împlinite, şi faţă de semenii săi îşi afirma principiile, pe care şi le scotea din comoara de proverbe populare.

*
* *

Cam pe la ceasurile şapte, Milner deveni şi mai nervos şi de-abia după ce mai dădu pe gât câteva păhărele de whisky se produse oarecare linişte în fiinţa sa. Acum se simţea scăpat de ce era mai greu şi înainte de a se putea aşeza la masă cu invitaţii săi, mai avea de îndeplinit un lucru cât se poate de important şi anevoios.

În sfârşit, se auzi sunetul răguşit al clopotului pe care-l aşteptase cu atâta nerăbdare încă demult. Nick vru să se ducă să deschidă, dar Milner îl apucă de guler, reţinându-l şi se îndreptă singur spre uşă, pentru a o deschide.

După ce aruncă o privire fugară şi strânse în grabă mâna vizitatorului, îl conduse pe acesta pe furiş prin coridorul întunecat, până la camera sa de lucru de la subsol, pe care o încuie apoi cu grijă:

— Nu ne-am văzut demult, mister Stone. Cum îţi mai merge?

Mister David Stone îşi scoase pardesiul cu o eleganţă de lord, se lăsă în fotoliul de lângă birou, şi-şi aranjă vesta şi pantalonii cu dungă ireproşabilă.

— Nu ne-am văzut demult, mister Milner, spuse el oarecum rău dispus – pentru că nu se mai poate începe nimic de soi cu dumneata, şi-mi merge cam aşa pentru că boala de ficat îmi cam dă de lucru câteodată. Dar n-am venit aici ca să-ţi spun asta. Ce-a rămas cu propunerea pe care ţi-am făcut-o telefonic azi după-amiază? Te-ai hotărât?

David Stone îşi îndreptă ochii-i fără culoare spre cel din faţa sa şi începu să bată tactul pe masă, cu degetele-i încărcate cu inele.

Milner îşi linse buzele uscate şi-şi trecu mâna tremurătoare peste capul pleşuv.

— Prea multe parale, mister Stone! spuse el, şovăind.

David Stone îşi aprinse o ţigară:

— Douăsprezece mii de lire, nicio centimă mai mult, dar niciuna mai puţin, mister Milner. După socoteala mea, îţi rămâne un câştig de cel puţin sută la sută. Pe cinstea mea, aş face singur afacerea, căci nu sunt omul care să dea plocon altora atâta bănet, – dar cunoşti condiţia principală: douăsprezece mii de lire peşin pe masă. Cine e în stare de aşa ceva în vremurile păcătoase de astăzi? Dar dumneata ai dat adesea dovezi de natura aceasta. Ştie Dumnezeu cum de izbuteşti!

Se aplecă puţin înainte şi-l privi nerăbdător pe Milner.

— Spune, vrei sau nu vrei?

Milner continua să se gândească şi pe figura sa se oglindeau scrupulele lui din totdeauna.

— Este afacerea asta într-adevăr atât de uşoară? spuse el, în cele din urmă. Ştii prea bine că eu nu sunt interesat de afaceri care nu miros a bine.

Stone clătină din cap şi plescăi încet din limbă.

— Ce-nseamnă „uşoară” şi ce-nseamnă „nu miros a bine”? Am eu mutra unui om care s-ar ocupa cu asemenea lucruri? Atâta pot doar să-ţi spun, că e o afacere care nu prezintă

niciun risc. Poţi merge mâine în City[1] şi să oferi lucrurile spre vânzare şi nu numai că nu ţi se va întâmpla nimic, dar îţi vei primi înapoi banii şi pe deasupra un beneficiu destul de frumuşel. Şi asta pentru că eşti bogatul Frank Milner, cunoscut de toţi şi pe care nu-l va bănui nimeni dacă posedă asemenea lucruri de preţ. Dar dacă-mi îngădui să-ţi dau un sfat, atunci du-te mai bine cu ele la Amsterdam sau la Anvers, pentru că acolo se plătesc preţuri mai bune.

Milner scoase dintr-un sertar al biroului un carneţel soios pe care-l răsfoi câtva timp. În cele din urmă păru să fi găsit ceea ce căuta.

— Ducesa de Trowbridge – Mrs. Fairfax, sau poate ceva rusesc? întrebă el cu un rânjet.

Celălalt îl privi cu ochii plini de imputare.

— Ce tot îndrugi acolo, mister Milner? Ţi-am mai spus-o de atâtea ori că prea bei mult. Cum de te-ai gândit la aşa ceva? Îţi jur pe ce-am mai sfânt, că dacă ai lăsa-o pe Ducesa de Trowbridge sau pe Mrs. Fairfax să stea ceasuri întregi în faţa acestor lucruri, niciuneia din ele nu-i va da în gând măcar că vreo piatră din acestea le-ar fi putut aparţine cândva. Aici e lucru curat, nu ce crezi dumneata.

Se ridică prudent:

— Mister Milner, ştii prea bine că n-am vreme de pierdut. Dacă vrei să faci afacerea trebuie să mi-o spui acum; dacă vei spune „nu”, însă, nu ţi-o voi lua în nume de rău. Numai că aş regreta, căci aşa ceva nu pică întotdeauna.

Îşi îmbrăcă pardesiul şi puse mâna pe pălărie. Frank Milner îşi şterse sudoarea de pe frunte şi răsuflă din greu. Apoi întinse lui Stone mâna:

— Aşadar, douăsprezece mii de lire.

— Douăsprezece mii în mână. Aici banii – aici marfa. Fireşte că poţi vedea marfa înainte. Eu nu-s dintr-aceia care vând cu mâţa în sac. Dar ştiu bine că din moment ce vei vedea pietrele, nu le vei mai lăsa din mână. E o comoară din basme, nu alta! La ce oră îţi convine? Maşina mea aşteaptă în stradă şi în trei ceasuri şi jumătate putem fi la Londra şi înapoi.

Milner se gândi o clipă:

---

[1] Cartierul comercial din Londra.

— Dacă nu te deranjează, mi-ar conveni mai bine o oră mai înaintată. Să zicem cam pe la unu.

Stone îşi privi ceasul de preţ şi întinse cordial mâna lui Milner:

— All right! Exact la ora unu.

— Nu e nevoie să suni! îi şopti Milner. Te voi aştepta la uşă şi-ţi voi deschide.

Îşi conduse musafirul prin acelaşi coridor pe care veniseră, se despărţi de dânsul la uşă cu o strângere de mână, apoi se întoarse în biroul său, adâncit în gânduri.

Acolo deschise o ladă mică de fier, scoase dintr-însa un plic şi numără de câteva ori conţinutul. Erau douăsprezece bancnote de câte o mie de lire sterline.

Le vârî îndărăt în plic, pe care-l puse apoi în buzunarul de la piept.

*
* *

După ce se despărţi de Ana Moran, Harry Reffold îşi iuţi deodată paşii, şi pe o stradă lăturalnică, luă din nou drumul spre gară.

Acolo se postă în faţa unui debit de tutun, îşi aprinse pipa şi începu să observe cu atenţie persoanele care ieşeau din gară.

Se pregătea de-acum să-şi părăsească locul, când apăru cel din urmă, bătrânelul cu faţa roşie. După cât se vedea, era foarte agitat, îşi pipăia necontenit buzunarele şi făcea câţiva paşi îndărăt căutând ceva pe pământ.

Reffold zâmbi răutăcios şi fără să vrea ducea mâna la buzunarul în care se afla pachetul.

În cele din urmă, bătrânul păru a-şi da seama de zădărnicia cercetărilor sale şi rămase o clipă locului, nehotărât. Probabil că-i veni ceva în gând, căci se puse repede în mişcare şi Reffold îl urmă imediat.

După câteva sute de paşi, necunoscutul dispăru în interiorul unei clădiri şi urmăritorul său recunoscu îndată că era oficiul poştal.

Peste câteva clipe Harry se afla şi dânsul în sala ghişeelor

unde celălalt ceruse de-acum o legătură telefonică şi în aşteptare se plimba nerăbdător încolo şi încoace. Îl privi pe Reffold pătrunzător cu ochii săi vii, dar acesta se prefăcu grăbit şi începu să-şi scotocească prin buzunare, de unde scoase o foaie de hârtie, se duse apoi la o masă pentru a scrie o telegramă şi păru că stă să se gândească la fiecare cuvânt. În timpul acesta, toată atenţia lui era îndreptată să afle, printr-o împrejurare oarecare, numărul pe care-l ceruse străinul şi pentru care tocmai fusese chemat în cabină. Nu putea să asculte convorbirea, trăgând cu urechea, căci ar fi atras atenţia, – de aceea, după câteva clipe de gândire, el se îndreptă spre ghişeu.

— Dacă nu durează prea mult, aş dori să vorbesc cu Londra, zise el.

Funcţionarul veni cu caietul în care înscria numerele cerute.

— Numărul, vă rog!

Harry îşi forţă ochii ca să poată descifra ultima înregistrare.

— Va trebui să aştept mult?

— Domnul care vorbeşte acum a obţinut imediat legătura. La ora asta nu prea e ocupată linia.

Reffold de-abia auzea ceea ce-i spunea amploiatul, fixându-şi necontenit privirea pe caietul din faţa sa. De-abia când funcţionarul începu să bată nerăbdător cu creionul pe placa ghişeului, el îşi veni în fire.

— Mulţumesc. M-am răzgândit. Mai bine dau o telegramă.

Se înapoie la masă şi încercă să-şi adune gândurile.

Numărul cerut de bărbatul care vorbea în cabină, era acela al doctorului Gordon.

Reffold începu să completeze în grabă un formular şi-l întinse nervos funcţionarului de la ghişeu.

Telegrama era adresată doamnei Betsy Lambert şi conţinea următoarele cuvinte:

„Primejdie la telefon. Cea mai mare atenţie.”

Nicio semnătură.

Harry tocmai plătea taxa, când necunoscutul ieşi din cabină. Părea mai agitat ca înainte, îşi ştergea sudoarea de pe frunte şi când trecu pe lângă Reffold, îl învrednici din nou

cu o privire bănuitoare.

Aceasta era o indicaţie pentru el că trebuia să fie cu băgare de seamă dacă voia să-l urmărească pe individ. Procedă în consecinţă; îl lăsă pe celălalt s-o ia înainte o bucată bună şi chiar atunci luă toate măsurile ca să nu fie văzut de personajul pe care-l urmărea.

Deoarece începuse să se întunece, lucrul acesta îi veni oarecum mai uşor, dar trebuia, totuşi, să se ţină în gardă, căci omul se ferea straşnic de el, după câte se vedea. Rămânea locului din când în când, se-ntorcea câţiva paşi înapoi, privind cu ochii în patru, spre toate direcţiile.

De abia după ce rătăci astfel prin câteva străzi i se păru că e în deplină siguranţă şi începu să meargă înainte, cu paşi repezi.

După vreun sfert de ceas de umblet, domnul cu faţa roşie apucă, în sfârşit, într-o străduţă îngustă şi murdară şi dispăru într-o clădire joasă şi lungă care semăna cu un fost depozit de mărfuri sau o fabrică, dar care părea acum locuită, căci unele ferestre erau luminate.

Reffold privi bine casa, care făcea o impresie mizerabilă, ca şi strada în care se afla, şi o clipă fu hotărât să se furişeze pe poarta întredeschisă îndărătul căreia domnea un întuneric adânc.

Dar se răzgândi subit şi o luă înapoi pe drumul pe care venise.

Cap. 130 – O femeie care iubeşte

Pensiunea doamnei Gea Renold din Newchurch, care purta numele pompos de „Regina Victoria”, se bucura de un renume cât se poate de bun, căci în toate privinţele întâmpinai acolo o primire agreabilă. Camerele erau spaţioase şi prietenoase, curate şi nespus de simpatic mobilate, iar hrana de prima calitate.

Mrs. Gea nu era numai o hangiţă bună şi cu pricepere în afaceri, ci şi o femeie foarte deşteaptă, care-şi spunea că un client de pensiune e un musafir şi nu un animal de cireadă, şi în consecinţă îi acorda tot dreptul să trăiască cum voia el.

Aşa se explică faptul că pensiunea ei era întotdeauna plină de pasageri, – şi când se întâmpla să aibă vreun loc liber, oricine putea să-l obţină, dacă era în măsură să plătească preţul cerut. În privinţa aceasta, dânsa nu avea niciun fel de scrupule meschine şi oricine avea parale şi înfăţişare de „gentleman” era pentru dânsa chiar un gentleman, şi pe de lături putea să fie orice ar fi.

Din cauza acestei concepţii pe care o avea, proprietara „Reginei Victoria” venise în repetate rânduri în contact cu poliţia, care pusese cătuşele, pur şi simplu, câtorva din „gentlemenii” ei; dar faptul acesta n-o zăpăcea prea mult pe energica femeie care continua să-şi aplice principiile cu orice risc. Atâta doar cerea de la clienţii ei: să-i plătească regulat chiria şi între zidurile casei să-şi păstreze înfăţişarea de oameni de treabă; afară puteau să facă ce le poftea inima.

Când Harry Reffold urcă în grabă scările spre odaia lui de la etaj, era cât pe ce să se ciocnească cu respectabila doamnă Gea Renold.

Negricioasa femeie, destul de simpatică încă cu toţi cei patruzeci de ani ai săi, scoase un ţipăt uşor de spaimă şi ochii ei întunecaţi priviră cu imputare spre tânărul bărbat, dar şi cu oarecare doză de duioşie, ceea ce îndulci mult situaţia.

Mrs. Renold nu se sperie chiar atât de tare, căci în realitate ea aştepta de-acum de peste o jumătate de ceas la postul acela, pentru a se lăsa speriată de clientul ei, şi să aibă prilejul să-i spună ceea ce avea de spus.

— Ah! Mister Reffold! Să vă aduc ceaiul în cameră, sau vreţi să-l luaţi jos?

Harry făcu o mutră irezistibilă, – mutra lui obişnuită – şi spuse:

— Sunteţi cât se poate de binevoitoare, Mrs. Renold. Dacă nu vă deranjează, aş prefera să rămân în odaia mea, căci sunt cam obosit.

Cu graţia unei fetiţe de 17 ani, Mrs. Gea coborî scările în fugă, împiedicată puţin de cele 85 kilograme ale sale.

Reffold de-abia avusese timpul să se facă comod, că simpatica doamnă se şi întoarse, urmată de o servantă, care puse pe masă un serviciu bogat de ceai. Mrs. Renold făcu

fetei un semn cu ochiul să se îndepărteze, apoi, cu o cochetărie afectată, începu să aştearnă singură masa.

La Regina Victoria, asta constituia un semn de atenţie deosebită, de care se bucurau, din când în când doar musafirii de seamă, şi Reffold ştia să aprecieze cum se cuvine cinstea ce i se făcea. El o privi pe Mrs. Gea cu un zâmbet de recunoştinţă, şi corpolentei doamne începu să-i bată inima cu atâta putere, încât desigur că s-ar fi auzit, dacă n-ar fi fost atât de bine căptuşită.

— Aşa, Mrs. Reffold, şi acum caută de te întăreşte niţel! Pofta de mâncare cred că nu-ţi lipseşte.

Mai examină odată aranjamentul pe care-l făcuse cu mâinile sale, îndreptă pe ici-colo, câte ceva şi nu dădu de înţeles prin nimic c-ar avea de gând să plece. Se părea că are ceva pe inimă şi nu ştia cum să-i dea drumul.

Harry Reffold o privi cu un zâmbet pe buze şi făcu un gest de invitaţie cu mâna.

— Mi-ar face o deosebită plăcere, Mrs. Renold, dacă-mi veţi acorda cinstea să luaţi ceaiul împreună cu mine.

Figura grasă a hangioaicei se înroşi de bucurie şi ea aplecă ochii ca o fetiţă de 16 ani.

— Cu plăcere, mister Reffold, dacă nu te deranjează.

Luă loc şi-l servi plină de atenţie:

— Îmi dau seama că eşti tare ostenit când vii de la Londra... şi aş dori ca să te simţi aici cât mai bine... Mai cu seamă...

Se fâstâci şi începu să joace nervos cu degetele.

— ...mai cu seamă, voiam să zic, ţin ca clienţii mei să fie trataţi bine în toate privinţele şi să n-aibă nicio neplăcere... De aceea mă-ngrijesc personal ca totul să fie în ordine şi... (începu să vorbească în şoaptă)...azi dimineaţă am descoperit în camera dumitale obiectul acesta, pe care din nebăgare de seamă, desigur, l-ai lăsat la suprafaţă.

Luă un pachet învelit în hârtie groasă, pe care-l adusese cu dânsa în odaie, punându-l pe un scaun.

— N-am vrut ca cineva din servitorime să vadă ce-i într-însul, adăugă dânsa, în taină – de aceea l-am luat cu mine.

Îi puse repede pachetul în mână şi pieptul îi tresăltă, uşurat.

Harry făcu o mutră cam uimită şi desfăcu plin de curiozitate cutia.

Şi acum ţinea în mână eleganta geantă de piele care conţinea uneltele sale de spargere, care erau, desigur, cele mai perfecţionate din câte există.

Ochii negri ai doamnei Renold îi aruncară o privire liniştitoare.

— Vei înţelege dumneata că eu...

— Înţeleg, doamnă Renold! se grăbi el s-o încredinţeze pentru a o salva din încurcătură. Mi-aţi făcut un mare serviciu, pentru care vă mulţumesc din toată inima.

El îi întinse mâna pe care dânsa o strânse cu multă căldură.

— Ghinionul face ca uneori dintr-o mică nebăgare de seamă să iasă o mare nenorocire, adăugă el.

Dânsa încuviinţă cu vioiciune spusele sale, apoi îi puse mâna pe braţ, cu un gest liniştitor:

— Să nu-ţi faci nicio grijă, mister Reffold; voi băga eu de seamă, de-acum încolo, de vreme ce ştiu că e necesar, spuse ea, cu un zâmbet fin. Poţi avea deplină încredere în mine.

Harry o privi o clipă foarte serios şi gânditor.

— Mă bucur, doamnă Renold, spuse el – că găsesc la dumneata atâta înţelegere prietenească, şi că pot, deci, vorbi deschis. Asta îmi uşurează o rugăminte pe care voiam să ţi-o fac demult de-acum, deoarece ştiu că ai multe cunoştinţe şi eşti informată asupra diferitelor lucruri.

Mrs. Renold se înflăcără de curiozitate şi râvnă.

— Vorbeşte, domnule Reffold, vorbeşte! Îţi voi da orice informaţie, cu toată dragostea.

Harry trase o înghiţitură de ceai, îşi scoase apoi tacticos portvizitul, din care extrase o fotografie, pe care o ţinu ascunsă în palmă câteva clipe. Apoi puse brusc fotografia în faţa doamnei Gea Renold.

— Îmi poţi da ceva amănunte asupra acestui domn, Mrs. Renold?

În faţa ei se afla fotografia bărbatului pe care-l urmărise cu atâta înverşunare în cursul după-amiezii.

Mrs. Renold se aplecă plină de încordare asupra fotografiei, se dădu, însă, repede îndărăt şi se uită la Harry cu o privire

zăpăcită. Figura ei negricioasă deveni galbenă şi mâinile ei, cu care se cramponă de masă, tremurau cu putere.

Reffold se făcu că nici nu observă agitaţia ei şi-i lăsă timp să-şi revină în fire.

— Ei, cunoşti pe bărbatul acesta? întrebă el după câteva clipe.

Ea şovăi puţintel, părând că se gândeşte. Apoi lăsă ruşinată ochii-n jos şi dădu din cap.

— Da, murmură dânsa. E bărbatul meu.

— Oh!

Harry căzu pe spate şi exclamaţia sa trădă o surprindere extraordinară.

— Iartă-mă, te rog. Dac-aş fi ştiut asta...

Mrs. Gea, însă, îşi recăpătă repede sângele rece şi odată cu aceasta şi însufleţirea ei plină de bunăvoinţă.

— Ah! asta nu face nimic, mister Reffold. Nu trebuie să te scuzi. Era numai prima surpriză şi apoi... despre asemenea lucruri nu prea vorbeşti cu plăcere, spuse ea, oarecum ruşinată. Înţelegi şi dumneata asta. Dar între mine şi George Tonson totul s-a sfârşit de-acum demult. Suntem divorţaţi de cinci ani şi de atunci port iar numele meu de fată.

Ea se apropie mai mult de Reffold şi întrebarea pe care i-o puse sună foarte stăruitor:

— De ce anume te interesezi de el? Aveţi legături de afaceri?

— Încă nu, răspunse Reffold. Dar probabil că voi avea curând de tot.

— În cazul acesta, te sfătuiesc să fii cu băgare de seamă.

Ea îşi puse mâna pe a lui şi începu să-şi deşerte inima:

— Tonson nu e un om în care să te poţi încrede. Se gândeşte numai la sine şi la profitul său şi nu are niciun scrupul când e vorba să iasă ceva pentru dânsul. Din nenorocire, am avut prilejul să-l cunosc bine şi ştiu de ce-i în stare, adăugă ea, cu un oftat adânc.

— Există în trecutul său vreun punct negru? cercetă Reffold.

— Oh! cred că sunt mai multe, nu unul. Când ne-am căsătorit, el era casier la societatea de navigare „White-Star

Line”, dar a intrat într-un mediu prost şi din cauza beţiei şi jocului de cărţi a căzut din ce în ce mai jos. Când a fost dat afară din slujbă s-a încurcat în diferite afaceri suspecte şi, după cât ştiu, a avut de-a face în câteva rânduri şi cu justiţia. Dar dânsul e prea frecat ca să-l fi putut prinde în cursă.

— Şi cu ce se ocupă acum?

Mrs. Renold dădu, din umeri, cu dispreţ:

— În orice caz, nu cu muncă cinstită. Asta a fost întotdeauna prea puţin productiv pentru el.

— Aşadar, nu l-aţi văzut în ultimul timp?

— Nu. De ani de zile îşi face veacul prin Londra... vreau să zic...

Mrs. Renold păru să-şi aducă aminte şi întoarse vorba.

— De vreo patru sau cinci zile a ieşit iarăşi la iveală, în mod subit. Era cât se poate de amabil şi voia să locuiască la mine, în trecere, – ca client după cum spunea. Eu, însă, i-am dat a înţelege că nu pot. Pretinde de la oaspeţii mei să locuiască în acelaşi acoperământ cu oameni de teapa sa.

— Are ceva cunoscuţi pe aici?

Mrs. Gea nu putea să dea lămuriri în această privinţă şi Harry era încredinţat că ea îi spusese tot ce ştia în legătură cu Tonson. El îi strânse mâna şi dânsa citi în privirile lui, nu numai mulţumire pentru soarta ei, pe care i-o descrisese în culori atât de vii.

Ea răspunse cu şi mai multă căldură la strângerea de mână, se ridică şi începu, să-şi netezească încurcată, rochia.

Era fericită de prilejul ce avusese ca să discute cu el, căci acum mister Reffold ştia cel puţin totul şi faptul că dânsa era cu zece ani mai în vârstă ca el, nu constituia cine ştie ce piedică. Ea citise de-acum prin romane că unii bărbaţi se căsătoresc cu femei bătrâne, şi că aceste căsnicii au devenit foarte fericite. În definitiv, ceea ce contează la o femeie este înfăţişarea, şi în această privinţă Mrs. Gea era satisfăcută cu sine.

În ceea ce priveşte geanta cu uneltele, ea voia s-o confişte din timp, căci soţul ei nu va avea nevoie, slavă Domnului de aşa ceva, şi nu prea era dispusă să cedeze poliţiei un bărbat atât de tânăr şi frumos ca Harry Reffold.

Chestiunea părea, deci, să fie pe calea cea bună, şi când ea se despărţi de oaspetele ei, unul din ochii ei negri străluci cu o căldură deosebită. În vreme ce celălalt clipea spre uşa camerei de dormit.

Pe prag, însă, se trezi în doamna Renold iarăşi stăpâna grijulie:

— La ce oră doriţi să luaţi cina, mister Reffold?

El cugetă câteva clipe asupra răspunsului ce avea de dat, apoi spuse, zâmbind:

— Sunt mai mult obosit decât înfometat, Mrs. Renold, de aceea mă gândesc să mă culc cât mai curând.

Dar el nu-şi puse în practică intenţia aceasta căci după ce doamna Renold părăsi camera, aruncându-i o ultimă privire plină de drăgălăşenie, el se făcu puţin comod şi cu un zâmbet satisfăcut îşi aprinse ţigareta. Apoi trase transparentele de la ferestre, se duse de încuie uşa fără zgomot, şi de-abia după ce făcu toate astea scoase din buzunarul pardesiului pacheţelul, pe care şi-l însuşise în chip atât de neobişnuit în după-amiaza acelei zile.

Rupse sfoara şi învelişul de hârtie şi atunci ieşi la iveală o cutiuţă ca acelea care se întrebuinţează în farmacii.

Harry cercetă pe toate părţile învelişul şi cartonul, dar nu putu să descopere nimic care să-i ofere vreun punct de sprijin.

Se pregătea de-acum să deschidă cutia, dar se răzgândi şi o puse deoparte şi luă geanta cu unelte pe care i-o predase în chip atât de solemn, gazda sa. Scosese dintr-însa o pereche de mânuşi de cauciuc, le netezi cu grijă, căută în bogata colecţie de instrumente un cleştişor lucrat cu multă fineţe şi ridică apoi cu multă băgare de seamă capacul cutiei.

La suprafaţă se afla o pătură groasă de vată şi după ce o îndepărtă cu ajutorul cleştişorului, ieşi la iveală o sticluţă al cărei dop de sticlă cu cana pentru picurat, era bine fixat.

În jurul buzelor sale flutură un zâmbet schimonosit când apucă sticluţa între vârfurile a două degete şi o ţinu în contra luminii. Ea era umplută până la jumătate cu un lichid foarte gros de culoare verde-gălbuie, care nu lăsa însă, nicio urmă pe sticlă, după cum se convinse prin repetatele scuturări la

care o supusese.

O aşează apoi la loc în pătura de vată apoi, cu aceeaşi grijă, ridică a doua pătură, care era din hârtie presată.

Ceea ce găsi dedesubt îi spori şi mai mult interesul. Era o farfurioară de metal, de dimensiuni reduse, de formă pătrată, şi găurită în colţuri; deasupra ei era fixat un căpăcel, înalt de vreo doi milimetri. Cercetând mai amănunţit, Harry constată că acest căpăcel era închis printr-un buton cu resort şi când apăsă pe acest buton şi întoarse farfurioara, observă un vârf ca de ac şi care sări îndată înapoi când luă mâna de pe buton.

Reffold era complet lămurit asupra scopului acestui mecanism, construit cu atâta ingeniozitate şi precizie. El ştia că, cu sticluţa aceea şi cu acul fin, avea în mână un instrument ucigător, care e de o mie de ori mai periculos ca cea mai grozavă armă de foc.

Care era modul de întrebuinţare al acestui instrument infernal, nu izbutise să afle deocamdată, oricât întorcea pe toate feţele farfurioara, aşezând-o în poziţiile cele mai felurite.

O împachetă la loc cu mare grijă şi o închise într-un compartiment secret al cufărului său. Mai mâncă apoi câteva sandviciuri din cele aduse de doamna Renold, îşi prepară un whisky şi se afundă în lectura unei cărţi.

După vreo trei ceasuri începu să se îmbrace în linişte. Îşi alese din garderobă un costum închis, foarte simplu, şi un pardesiu la fel, o şapcă de sport şi o pereche de ghete uşoare cu tălpile de gumă.

Când fu gata echipat, se uită la ceas; era zece şi jumătate. Îşi umplu pipa, o aprinse, stinse apoi lumina şi se lăsă într-un fotoliu, unde rămase câtva timp, fumând şi adâncit în gânduri.

Oaspeţii doamnei Renold erau mai toţi oameni potoliţi şi din liniştea încăperii sale, Harry auzi cum unul după altul intră în camera sa şi-şi face pregătirile de culcare.

După vreo jumătate de ceas nu se mai auzi niciun zgomot în toată casa, şi de-abia acum se ridică Harry Reffold, descuie încetişor uşa şi se uită cu atenţie pe coridor, ale cărui lumini erau de acum stinse, în mare parte.

Reffold luă geanta cu instrumente, puse înaintea uşii ghetele pe care le purtase în cursul după-amiezii, se furişă din cameră, o încuie cu îndemânarea unui hoţ, apoi alunecă ca o umbră de-a lungul gangului. Prin intrarea principală nu putea părăsi casa neobservat, în schimb prin scara de serviciu, care dădea într-o curte şi de acolo, printr-o portiţă, într-o stradă lăturalnică.

Când umbra sa întunecată ajunse la capătul scării, una din ultimele uşi prin faţa cărora trecuse, se deschise şi în pervazul ei apăru o făptură care rămăsese locului, ciulind urechile cu încordare.

După câteva clipe Mrs. Gea se dezlipi din prag şi cu un zâmbet misterios pe buze o luă de-a lungul coridorului. Ea părea hotărâtă să-şi facă rondul de noapte, cum obişnuia, de altfel, cercetă în dreapta şi în stânga dacă totul e în ordine şi în cele din urmă deschise şi odaia servitorilor, în care cele trei fete, după munca obositoare de peste zi, discutau acum în tihnă despre lume şi despre viaţă şi cu deosebire despre stăpâna lor şi oaspeţii ei.

Apariţia energicei femei întrerupse o discuţie foarte însufleţită.

— Duceţi-vă la culcare! porunci ea, cu voce înceată. Şi, dacă Mrs. Reffold va suna, grăbiţi-vă. Se simte indispus şi e posibil să aibă nevoie de ceva.

Mrs. Renold înclină scurt capul în faţa fetelor, apoi o luă îndărăt pe coridor.

Zâmbea şi mai misterios ca înainte şi când zări ghetele din faţa uşii lui Reffold, făcu o grimasă satisfăcută.

Se bucura că izbutise să creeze un alibi celui mai scump musafir pe care l-a adăpostit cândva; pentru cazul, fireşte, când va avea nevoie de unul.

Cap. 131 – Tată şi fiică

Să ne întoarcem acum puţin la eroii pe care i-am părăsit pe pământul Corsicii. Alungaţi din castelul bătrânului prinţ Raymond de Paris – contele Robert şi Gilda îşi juraseră unul altuia credinţă veşnică, pentru a duce la îndeplinire opera de

răzbunare grozavă împotriva acelora care îi demascaseră.

Despre toate cele petrecute în castelul Miramare, Letiţia, care rămăsese pe piscul muntelui Fontanella, nu avea nicio cunoştinţă. Ea nici nu bănuia măcar că în ziua aceasta se va hotărî însăşi soarta ei...

Egizio Ettore îl trimisese pe Lamotier îndărăt pe Fontanella, cu misiunea de a-i aduce la dânsul pe tovarăşii rămaşi acasă. Dar tânărul francez nu putu să dea Letiţiei nicio lămurire cu privire la motivul acestei chemări.

Letiţia nu găsi nimic surprinzător în aceasta. Se întâmplase adesea ca Ettore să fi plecat singur la drum şi apoi să trimită un sol, pentru a-i aduna pe prieteni în jurul său.

Era vorba, desigur, de o întreprindere mai grea, pe care nu o putea înfăptui cu puteri proprii.

Cu toate acestea, ea nu închise un ochi în noaptea aceea. Se scula necontenit din pat şi ieşea afară din ruină, pentru a privi de pe stâncă jos în vale şi a vedea dacă scumpul ei Egizio nu se întorcea acasă.

Ah! era doar atât de primejdios să fii soţia unui om prigonit!

Cât de sigură e o altă femeie, care trăieşte în pace alături de soţul ei! Ea nu trebuie să tremure când el o părăseşte, ca să se ducă după treburi, căci ştie bine că după terminarea acestora se va întoarce iar acasă, între ai săi.

Cu totul altfel se petrec lucrurile când e vorba de un om care trebuie să înfrunte legile.

Când bărbatul acesta strânge mâna soţiei sale, pentru a-şi lua rămas bun de la dânsa, ea tremură din tot corpul, căci nu ştie dacă-l va mai revedea vreodată. Mii de primejdii îl pasc de pretutindeni, el poate cădea în mâinile zbirilor, poate fi ucis într-o clipă.

Fiecare minut când rămâne singură, e o veşnicie pentru femeia aceasta; ea se trezeşte speriată din somn, năzărindu-i-se că a auzit împuşcături în apropiere. A auzit lămurit trosnetul lor, iese repede afară, priveşte tulburată în jur, – dar pretutindeni linişte, pace – numai în sufletul ei nu.

Şi când iubitul se întoarce viu şi nevătămat acasă, ea nu trebuie să şovăie să-i strângă mâna şi să-l apropie de pieptul ei.

Mâna aceasta a fost pătată probabil în noaptea asta, de o crimă.

Şi niciodată el nu-i povesteşte de planurile sale, niciodată de afacerile şi întreprinderile sale, căci el ştie că nu trebuie să tulbure cu aceasta sufletul ei curat.

Ea vede aurul strălucitor pe care-l scoate din buzunar şi-l aruncă pe masă, dar nu cutează să se atingă de el, căci pe fiecare monedă apasă un blestem.

Bărbatul aduce în casă, pâine, carne, vin, tot ce e necesar, dar îmbucătura de pâine îi rămâne în gât ei, căci se gândeşte că a fost luată, poate, de la gura unui om sărman...

Dar nu, cel puţin în privinţa aceasta nu trebuia să se teamă, căci Letiţia ştia prea bine că Egizio Ettore nu întindea niciodată mâna asupra bunului unui om sărac, că nu şi-a încărcat niciodată conştiinţa furând ultima îmbucătură unei văduve sau unor copii orfani. El era nemilos numai cu cei din clasa de sus, golea numai pungile celor bogaţi, şi chiar printre aceştia alegea doar pe acei care îşi câştigaseră o asemenea pedeapsă prin împilarea sărăcimii, prin camătă sau alte păcate.

— Unde să fi rămas dânsul? îşi şopti Letiţia privind de pe stâncă, jos, în valea în care începeau să se ridice vălurile zorilor. Se face ziuă şi Egizio tot nu s-a întors încă. Ah! numai să nu-l fi lovit vreo nenorocire! Numai asta nu! Nu mai pot trăi fără dânsul, el este totul pentru mine, şi dacă va trebui să cadă în mâinile zbirilor, nu voi şovăi o clipă să împart cu dânsul soarta tristă. Ah! atât de nemiloşi nu vor fi judecătorii, încât să-mi refuze de a împărţi cu Egizio, una şi aceeaşi carceră!

Cât de puţin cunoştea Letiţia cum se petrec lucrurile în lume! Ea credea că judecătorii vor acorda unui brigand favoarea să ia cu dânsul în temniţă pe iubita inimii sale... Dar cât de mult se înşela în această privinţă.

— Vreau cel puţin să pregătesc totul, îşi spuse dânsa – ca el să găsească o masă bună când va veni, căci atât dânsul, cât şi oamenii săi vor fi, desigur, sfârşiţi de oboseală. Trebuie să fi fost o muncă grea în noaptea asta, căci altfel n-ar fi trimis să-şi cheme toţi oamenii. Ştiu eu că nu prea se hotărăşte uşor să

mă lase singură pe piscul Fontanellei şi de obicei îl lasă cu mine cel puţin pe Tric-Trac. Mucalitul ăsta îmi este credincios cu trup şi suflet şi şi-ar da sângele pentru mine, dacă ar fi nevoie.

Letiţia intră repede în ruină şi peste câteva clipe se afla în aripa unde-şi făcuseră locuinţa briganzii.

Aşternu o faţă de masă albă, pe masă, puse ceştile de cafea, apoi făcu foc în sobă şi se îngriji ca Ettore şi oamenii săi să găsească de toate, atunci când se vor reîntoarce.

După ce pregăti totul, ieşi din nou afară.

Acum se luminase de-a binelea, valea strălucea, în podoaba de arbori şi flori şi soarele lucea cu toată puterea deasupra Fontanellei.

Deodată, i se păru că aude paşi. Ea ştia bine că apropierea oamenilor se putea distinge de acum când aceştia erau încă la vreun sfert de ceas depărtare de culmea muntelui, dar cărarea urca în formă de spirală şi prin înrâurirea ecoului, vocile celor care vorbeau jos se auzeau până sus de tot.

Letiţia ciuli urechile şi i se păru că aude glasul lui Ettore. Apoi pe acela al lui Lamotier şi în cele din urmă o voce străină...

Dar nu chiar atât de străină. I se părea că mai auzise cândva glasul acesta. Suna atât de hotărât şi cu toate astea atât de dulce şi în clipa aceasta părea emoţionat. Sfinte Dumnezeule! unde auzise ea de acum vocea aceasta, unde vorbise dânsa de acum cu acest bărbat? Şi cum se făcea că Ettore se întorcea acasă cu un străin?

În clipa aceasta ea îşi reaminti de bolnavul pe care-l adăpostea în casă şi care era singur într-o odaie izolată. Ea uitase cu totul să mai dea pe la dânsul – pe la Abdallah, – care continua să se frământe pe patu-i de suferinţă, căci rănile pe care le căpătase erau grave şi până acum uriaşul nu fusese în stare decât să iasă în curte din când în când.

Ea se îndreptă repede spre ruină, deschise uşa de la odaia lui Abdallah şi se încredinţă că bolnavul dormea adânc.

Nu-l trezi, ci se retrase în tăcere.

În aceeaşi clipă auzi paşi afară, şi când ieşi în prag văzu desenându-se în depărtare siluetele câtorva bărbaţi.

Îl zări în primul rând pe Ettore şi privirile sale se aţintiră asupra lui cu grijă, căutând să-şi dea seama dacă iubitul ei era nevătămat.

Slavă Domnului, era într-adevăr sănătos, soarta îi cruţase viaţa şi Letiţiei i se păru chiar că observă pe figura lui o strălucire pe care n-o văzuse încă până atunci la dânsul.

Dar ce să însemne asta oare? Lângă iubitul ei soţ, mergea tânărul doctor Wolfgang Schulze.

Să-l fi întâlnit oare Ettore, întâmplător, şi să se fi gândit să-l aducă pe Fontanella pentru a-l examina din nou pe Abdallah?

Letiţia nu putu să vadă cine venea în urma celor doi bărbaţi; căci Ettore se îndrepta de acum spre dânsa, cu mâinile întinse.

— Scumpa mea Letiţia! exclamă el. Desigur că ai fost neliniştită aici pe piscul Fontanellei, văzând că iubitul tău întârzie atât de mult. Dar în noaptea trecută s-au petrecut fapte cu totul deosebite, scumpa mea soţioară şi în curând vei lua şi tu cunoştinţă de ele.

Letiţia nu-i răspunse, căci în clipa aceasta îi era cu totul indiferent ce se petrecuse în cursul nopţii. Îl vedea din nou pe Egizio al ei şi asta era tot ce dorea pe acest pământ, – asta era tot ce aştepta de la viaţă.

Apoi, însă, alergă spre tânărul doctor, îi întinse mâna şi-i spuse:

— Fii bine-venit, doctore Schulze; nu m-am gândit că te voi vedea astăzi pe Fontanella, dar probabil c-ai venit de dragul bietului Abdallah.

— Fireşte, fireşte! spuse doctorul, râzând.

— Mai trebuie să saluţi şi pe alt musafir, Letiţia, spuse Ettore îmbrăţişând-o din nou. N-ai observat încă pe cine ţi-am adus?

Frumoasa Madonă se desprinse uşurel din braţele brigandului, se dădu un pas îndărăt şi un ţipăt ieşi de pe buzele ei.

Colo, la câţiva paşi doar de dânsa, stătea bărbatul acela distins, pe care-l întâlnise cândva jos, în pădure. Prinţul Raymond de Paris, pe care-l nimerise atunci glontele nenorocit al lui Ettore.

Da, el era, şi stătea acum cu capul puţin aplecat, – cu făptura lui înaltă, cu zâmbetul lui blând, cu ochii săi vii... Era Prinţul Raymond de Paris şi nimeni altul.

Dar cum se putea explica faptul că un om atât de superior urcase pe piscul Fontanellei? Cum să-şi lămurească ea împrejurarea că Ettore – om atât de prevăzător de felul său – trădase prinţului ascunzătoarea sa?

Înainte, însă, de a-şi putea răspunde la aceste întrebări, prinţul păşi spre dânsa, îi întinse mâinile şi spuse:

— Ah! asta-i frumoasa zână a pădurii. Lasă-mă să te mai privesc numai o dată, îngăduie-mi să mă mai uit odată în faţa ta, în sufletul tău. Nu mă întreba nimic acum, – nu-ţi pot da niciun răspuns... Lasă-mă numai să te privesc – asta-i tot ce cer de la tine.

Letiţia tăcu, uimită, dar ea nu-şi aplecă privirile, ci se uită ţintă la prinţul Raymond.

O tăcere adâncă domnea pe piscul Fontanellei, – nimeni nu cuteza să facă un pas. În mijlocul grupului stătea prinţul Raymond, un tremur îi cuprinse tot trupul şi cu voce nesigură exclamă:

— Da, dânsa este, dânsa trebuie să fie, natura nu minte. Oriunde o întâlnim, ea rosteşte adevărul... Acestea sunt trăsăturile Carmencittei mele, a soţiei mele, – e expresia aceea îngerească pe care am iubit-o atâta, copila mea – fiica mea, vino la pieptul meu! Să intrăm înăuntru, spuse prinţul Raymond, arătând spre ruină. În încăperile acelea care au fost închinate cândva slujbelor către Cel de Sus, – acolo vreau să vorbesc cu Letiţia. Însoţiţi-mă, Egizio Ettore, doctore Schulze, – şi mai e parcă şi cucernicul nostru părinte, care ne-a însoţit, şi care n-a putut urca prea repede muntele.

În vreme ce prinţul rostea aceste cuvinte, apăru şi preotul care slujise cununia Gildei cu Robert de Paris.

Sprijinit în baston, învăluit în anteriu, urcase din greu muntele, şi acum încă respira cu încordare.

La vederea pustnicului, Letiţia scoase un strigăt de bucurie, se repezi la dânsul şi-i duse mâna la buze.

— Părinte Benvenuto, strigă ea. Dumneata eşti, cucernice părinte, dumneata te urci la noi pe piscul Fontanellei... O!

atâta noroc n-am visat!

Era într-adevăr părintele Benvenuto care împreunase odinioară în faţa altarului mâinile Letiţiei şi ale lui Ettore, – preotul neînfricoşat care n-a ţinut seamă nici de porunca superiorilor săi şi a celebrat căsătoria brigandului cu aleasa inimii sale. Era acelaşi părinte Benvenuto care luase cu sine pe nefericita Lydia, care înnebunise. Nimeni nu ştia încotro o dusese, dar din noaptea aceea grozavă, el devenise pustnic şi trăia în mijlocul pădurii, într-o colibă liniştită.

Părintele Benvenuto puse mâna-i slabă pe capul Letiţiei şi rosti cu voce adânc mişcată:

— Şi eu mulţumesc Celui Atotputernic, fiica mea, că mi-a îngăduit să te mai revăd. Tu eşti unită cu Egizio Ettore şi duşmănia oamenilor n-a putut să vă despartă până acum. Nici mie nu mi-a căşunat prea mult rău celebrarea cununiei voastre, după cum m-am temut, – căci autorităţile superioare bisericeşti nu mi-au luat, din pricina aceasta, demnitatea de preot, şi n-au anulat căsătoria voastră; dimpotrivă, au întărit legământul, deşi el îl privea pe Egizio Ettore. Sunteţi, deci, căsătoriţi în numele lui Dumnezeu şi al Bisericii căreia aparţineţi.

Apoi pustnicul o luă de braţ pe Letiţia şi o conduse spre ruină, la a cărei intrare aşteptau de-acum prinţul Raymond, Ettore şi doctorul Schulze.

Francezii rămaseră afară şi Tric-Trac se întoarse spre Neuville întrebându-l dacă n-ar fi indicat să pregătească ceva de-ale gurii, căci după convorbirea importantă ce o vor avea, domnii vor fi, desigur, foarte înfometaţi.

— Ah! tu veşnic te gândeşti la mâncare! spuse Neuville. Nu te pricepi la alta decât la mâncare.

— Da, însă la mâncarea altora, răspunse vrednicul Tric-Trac. Ca parizian, mă simt în elementul meu atunci când am prilejul să mă ocup cu chestiuni culinare.

— Ascultă, Tric-Trac, – i se adresă baronul Lamberg – astă-noapte te-ai dat în petec. Omule, cum ţi-a dat în gând să-l apuci de guler pe lordul Milton şi să-l scuturi niţeluş?

— Găsesc că ideea nu era prea rea! răspunse Tric-Trac, înălţând din umeri. Individul acesta avea o mutră de poliţist şi

am crezut că trebui alungat din capelă. De altfel, şi-a câştigat oarecum lecţia aceasta, căci, după cum aud, stăpânul meu a cam pornit împotriva acestui lord Milton. Nu-i aşa, stăpâne?

Cuvintele acestea erau adresate lui Aristide de Lamotier, care stătea retras de ceilalţi şi ţinea capul în pământ.

— Ce ţi s-a întâmplat, prietene? întrebă baronul Lamberg, care se îndreptă spre dânsul şi-i puse mâna pe umăr. De ce eşti atât de palid şi abătut?

— O! dragul meu! îi răspunse Lamotier, strângându-i mâna în vreme ce o întindea lui Neuville pe cealaltă. Scumpii mei prieteni, noaptea aceasta a însemnat pentru mine distrugerea visului meu din dragoste. Ştiţi şi voi, căci v-am povestit de-acum, că Egizio Ettore voia să mi-o aducă în braţe pe femeia scumpă inimii mele. Totul era aranjat, Mignon mă aştepta... şi apoi... apoi tot planul s-a răsturnat. Probabil că în loc să pătrundă în odaia Mignonei, Ettore a nimerit în aceea a Gildei Carazoni şi atunci s-a petrecut evenimentul acela, al cărui ultim act se desfăşoară acum în interiorul acestei ruine.

— Pricep, răspunse Neuville – ţi-a scăpat din mână norocul în noaptea aceasta... Dar nu trebuie să-ţi pară rău. În ceea ce o priveşte pe lady Mignon, mai curând sau mai târziu o vom răpi de lângă bărbatul ei şi trag nădejde că lucrul se va întâmpla încă în noaptea asta.

— Ah! acum e cu desăvârşire pierdută pentru mine! strigă Lamotier. Uiţi probabil că după cele întâmplate azi-noapte, lordul Milton va părăsi îndată castelul Miramare şi din moment ce nu va mai fi în ţinutul acesta, orice şansă de a-mi apropia iubita, dispare.

— Aşa ar fi, dacă bunul nostru Tric-Trac n-ar fi purtat de grijă să-i facă imposibilă plecarea, căci l-a scuturat atât de tare, încât probabil că lordul zace la pat acum, cu tot trupul bandajat şi va trebui să facă o cură de sudoare. Poţi fi încredinţat că atât de repede nu va putea pleca – şi chiar dacar avea posibilitatea, Mignon e doar o femeie, care va găsi o mie de motive ca să-i scoată din cap soţului ei hotărârea de ducă.

— Posibil, spuse Lamotier, dar asta e o consolare prea slabă pentru mine.

— Dar trebuie să fii mulţumit că Egizio Ettore a făcut mult bine în noaptea asta. Căci înşelătoarea Gilda a fost demascată, Robert de Paris şi-a luat pedeapsa şi acum, prinţul Raymond o strânge în braţele sale pe adevărata lui fiică.

— Credeţi-mă, dragii mei prieteni, spuse Lamotier, că mă bucur ca şi voi de lucrul acesta, dar cunoaşteţi destul de bine vorba bătrânească: „Fericirea unuia, e nenorocirea altuia”.

Lamotier avea dreptate, căci în interiorul ruinei se desfăşura acum ultimul act al dramei, al cărei mare regizor fusese în noaptea trecută Egizio Ettore.

Dar actul acesta luă cu totul altă turnură decât îşi închipuiseră cei interesaţi în cauză.

Prinţul Raymond luă mâna Letiţiei şi o conduse încetişor spre altar. La treptele acestuia, care era de-acuma pe jumătate putrezit, prinţul rămase locului.

Printr-o ferestruică zăbrelită pătrundeau înăuntru raze tremurătoare de soare, care luminau figurile oamenilor adunaţi aici ca să redea drepturile sale unei fiinţe năpăstuite şi să-i pună pe cap coroana fericirii, de care fusese lipsită atâta amar de vreme.

Cu glasul adânc mişcat, prinţul Raymond luă cuvântul, în vreme ce-şi înfigea privirile în chipul fermecător al tinerei femei, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească fiecare trăsătură a ei, şi s-o asemuiască cu figura unei alteia, pe care o purta de atâta timp în suflet.

— Letiţia, spuse dânsul, îţi reaminteşti tu de vremea când locuiai la Vincenzo Rossati?

— Bineînţeles că-mi aduc aminte, Alteţă! răspunse frumoasa femeie, cutremurându-se. Dar nu-i deloc plăcută amintirea aceasta. O! scutiţi-mă de a vă povesti cele ce am îndurat! Rossati e mort şi de aceea nu vreau să vorbesc nimic rău despre dânsul. Dar el n-a procedat ca un om cu inimă, atunci când m-a găsit părăsită şi fără apărare, în faţa uşii casei sale.

— Îl ierţi deci, pe Vincenzo Rossati? întrebă prinţul mişcat.

— Din toată inima.

— Îl ierţi, deşi ţi-a otrăvit copilăria?

— Da, Alteţă, îl iert!

— Bine deci, pe el l-ai iertat. Totuşi, Letiţia, ce crezi tu despre aceia care s-au scuturat odinioară de tine – ştii la cine mă gândesc! – de aceia care ţi-au dat viaţă, pentru ca apoi să te arunce în lume, fără milă. Îi poţi ierta şi pe aceştia, Letiţia?

Tânăra femeie ridică încetişor capul, aurul soarelui căzu peste trăsăturile-i îngereşti. Un zâmbet dulce flutură pe buzele sale.

— Ah! exclamă Letiţia şi ochii ei străluciră deodată sub vălul lacrimilor. Cum aş putea să-i condamn pe aceia care mi-au dat viaţă? Şi dacă m-au izgonit în lumea largă, dacă s-au descotorosit de mine, mi-am spus-o de o mie de ori de-acum că au fost siliţi, probabil, să facă aceasta. Ah! desigur că n-au avut posibilitatea să-şi hrănească bietul copil, şi deoarece nu voiau să mă prăpădesc în casă la dânşii, s-au despărţit de mine, cu inima sângerândă. În ce stare disperată trebuie să se fi aflat părinţii mei, când s-au văzut siliţi să-şi ia rămas bun de la copilul lor. Şi eu să-i condamn? O, domnule, cât de mult am dorit să îngenunchez la mormântul bunilor mei părinţi şi să mă rog Domnului pentru odihna sufletelor lor! Şi mă rog chiar pentru dânşii, continuă Letiţia, printre suspine. În fiecare seară când mă întind în pat, îmi împreunez mâinile şi implor pe Dumnezeu din Ceruri să-i ocrotească pe bunii mei părinţi, în cazul când mai trăiesc, – sau dacă stau de-acuma la picioarele sale, să le îngăduie să privească jos la mine, cu ochii lor limpezi. Nu, Alteţă, nu i-am urât niciodată pe părinţii mei, nici măcar o clipă în viaţa mea. Am binecuvântat întotdeauna memoria lor şi o voi binecuvânta cu ultima suflare.

— Letiţia! exclamă prinţul, şi nu-şi mai putu reţine lacrimile care-i năpădeau ochii, – Letiţia, eşti un înger! Dar greşeşti, copila mea, căci nu-i adevărat că mizeria i-a silit pe părinţii tăi să te alunge din casa lor. Află că părinţii tăi au fost bogaţi, nobili, ei tronau pe scara cea mai de sus a vieţii, şi totuşi... totuşi au fost siliţi să-şi izgonească singurul copil, scumpa lor odraslă, şi asta din pricina unui jurământ groaznic, pe care l-au făcut într-un ceas al vieţii lor, în ceasul în care s-au unit. Împlinirea acestui jurământ a fost preţul, în schimbul căruia

le-a fost îngăduită dragostea lor. Tu, Letiţia, ai plătit preţul acesta, l-ai plătit cu viaţa ta pierdută, l-ai plătit cu suferinţe şi lipsuri cumplite şi cu lacrimi amare. Da, copila mea, ai fi avut un drept sfânt să porţi ură sorţii aspre, dar tu eşti un înger şi îngerii nu pot resimţi ura.

Letiţia făcu un pas îndărăt, lacrimile ei secară brusc şi privirea ei înspăimântată se opri pe figura prinţului şi glasul ei tremura atunci când exclamă:

— O, Alteţă, îi cunoaşteţi pe părinţii mei, – ştiţi cine au fost? O? Dumnezeule, sfinte, îmi mai este oare hărăzită fericirea să-i mai revăd pe scumpii mei părinţi? Spuneţi-mi numele lor, Alteţă, ca să le cad la picioare şi să le dau tot ce le poate da iubirea unui copil. Spuneţi-mi numele părinţilor mei, nobile domn, – numele lor, vă implor!

Dar în clipa când prinţul Raymond vru să vorbească, Letiţia scoase un ţipăt sălbatic, se năpusti la Ettore şi strigă:

— Tăceţi, prinţe Raymond! Nu rostiţi numele acesta, nu, nu, nu vreau, nu trebuie să-l aflu, – eu trebuie să fiu uitată pentru părinţii mei, – moartă şi îngropată. Aveţi milă, prinţe Raymond, nu rostiţi numele părinţilor mei!

Cap. 132 – „Sunt soţia unui Izgonit!”

— Letiţia! exclamă Ettore, strângând-o la pieptul său pe femeia iubită – de ce nu vrei să cunoşti numele părinţilor tăi? Vei fi mândră şi fericită, când vei putea purta acest nume!

— Nu trebuie să-l port! strigă fermecătoarea fiinţă şi lacrimi fierbinţi ţâşneau din ochii ei, iar pieptul ei tresălta cu putere. Eu mi-am schimbat de-acum numele cu al altuia, – cu al tău Egizio Ettore. O! tu ştii doar cât te iubesc, – şi tocmai faptul că sunt a ta şi numai a ta, pentru veşnicie, – tocmai asta mă opreşte să-i revăd pe scumpii mei părinţi.

— Letiţia!

— O! nu mi-o lua în nume de rău, suspină ea, privindu-l implorator. Ştii doar că ţi-am dăruit ţie viaţa mea! Ce să răspund părinţilor mei, când mă vor întreba: „Ce ai devenit tu, Letiţia”? Să le răspund oare că sunt soţia proscrisului, a izgonitului din rândurile oamenilor, – să le spun că duc trai

comun cu Egizio Ettore, pe piscul Fontanellei? Să le zugrăvesc oare cum iubitul meu coboară în miez de noapte în sate să răscolească locuinţele oamenilor pentru ca... pentru că... O! nu vreau să rostesc cuvântul grozav! Dar acum mă înţelegi, Egizio Ettore, de ce nu vreau să aud numele aceleia care m-a născut. Părinţii mei au trăit, şi până acum fără mine – şi nu vreau să aflu ce i-a îndemnat să-şi alunge copilul. Rana trebuie să fie vindecată, căci timpul este cel mai bun medicament. De ce aş căuta să deschid rana, înfăţişându-mă în faţa lor, ca soţia omului izgonit de semenii săi? Nu, nu, Egizio, am trăit până acum fericită alături de tine, – lasă-mă să trăiesc şi de aici încolo. Nu vreau să-mi cunosc trecutul, nu vreau să ştiu cine am fost. Eu trăiesc de atunci de când am devenit a ta. M-am născut în ceasul când m-ai strâns ca soţ în braţele tale – şi aşa să rămână lucrurile. În vecii-vecilor, Amin!

— Te înşeli, Letiţia, spuse prinţul Raymond. Te înşeli! Tatăl tău, – căci numai de el e vorba, deoarece mama ta e moartă demult – tatăl tău ştie ce ai devenit, el ştie că-l iubeşti pe Egizio Ettore şi te iartă pentru aceasta.

— Mă iartă? strigă Letiţia, cu glas tremurând. Mă iartă că am devenit soţia unui om urgisit?

— Mai mult decât asta! strigă prinţul Raymond, care nu-şi mai putea ascunde durerea şi dorul, – el îşi dă bine seama că a trebuit să aparţii acestui bărbat, căci ca şi tine, el se înclină în faţa puterii dragostei, pe care a resimţit-o şi dânsul cândva. Căci precum iubeşti tu acum pe omul urât şi blestemat de toţi, – tot astfel a iubit şi el odinioară o femeie, pentru care a trebuit să renunţe la toate bunurile sale, chiar şi la binecuvântarea tatălui, – şi asta numai pentru ca să-i poată aparţine aceleia pe care o iubea din tot sufletul, şi care a fost mama ta, scumpa mea Letiţia! scumpa mea Letiţia!

Tânăra femeie avea ochii înecaţi în lacrimi.

— Da, da, inima îmi spune că tu eşti acela căruia îi datorez viaţa, – tu eşti nobilul bărbat care a venit la fiica sa, deşi ştia că trebuie s-o caute pe piscul Fontanella, în ruina părăsită... Tu eşti tatăl meu, prinţe Raymond de Paris, – şi eu sunt copila ta! O! lasă-mă să mă odihnesc la pieptul tău, lasă-mă să gust, în sfârşit, fericirea de a fi copilul tău, fii pentru mine un tată

bun, blând, – sfinte Dumnezeule din Ceruri, nu mai pot, – gândurile mi se încâlcesc, asta e prea multă fericire, voi muri de pe urma ei.

Biata femeie se clătină, dar prinţul Raymond alergă spre ea cu un ţipăt de bucurie şi o cuprinse în braţe. O mângâie cu duioşie pe buclele-i negre şi se aplecă să-i sărute faţa, în vreme ce rostea necontenit, cu voce adânc mişcată:

— Copila mea!

Cei trei bărbaţi care asistau la această scenă înduioşătoare, nu izbuteau să-şi reţină lacrimile.

Egizio Ettore plângea ca un copil, plângea amar, dar şi doctorului Schulze îi şiroiau lacrimile pe faţă şi bătrânul preot ţinea capul aplecat şi ochii lui erau umezi.

Clipe îndelungate Letiţia rămase în braţele bătrânului ei tată, resimţind o fericire pe care n-o gustase niciodată până atunci.

Nu obosea să tot privească figura nobilă a prinţului Raymond, să-i apese mâinile pe buzele ei şi rostea necontenit cuvântul acela care nu lipseşte din nicio limbă şi care constituie o comoară adevărată pentru fiecare copil: „Tată!”

Dar deodată ea se desprinse din îmbrăţişarea bătrânului şi în vreme ce ţinea o mână înlănţuită în jurul mijlocului său, o întinse cercetătoare pe cealaltă:

— Unde eşti tu? strigă dânsa. Unde eşti, Egizio al meu, – de ce nu vii să iei parte la fericirea noastră? O, tată, vei îngădui copilului tău să-ţi adreseze cea dintâi rugăminte, şi nu mi-o vei refuza tu oare?

— Să ţi-o refuz? exclamă prinţul, tulburat. Nu, asta n-o pot face, sunt prea vinovat faţă de tine, şi până în clipa aceasta n-am făcut încă nimic deşi aveam datoria să mă îngrijesc de tine. Exprimă-ţi dorinţa şi ea îţi va fi îndeplinită.

— Atunci întinde mâna aceluia pe care l-a ales inima mea, – numeşte-l fiul tău, – scumpul meu tată! Spune-i că-l iubeşti şi pe dânsul, cum mă iubeşti pe mine!

Prinţul Raymond se înfioră puţin, dar în clipa următoare luă mâna lui Ettore şi spuse:

— Fii binecuvântat, Egizio Ettore, ca soţ al scumpei mele Letiţia, căci părintele Benvenuto v-a cununat şi legătura

voastră a căpătat prin aceasta consacrarea Domnului.

Dar Ettore atinse numai uşor şi cu respect adânc mâna prinţului. El se înclină şi depuse o sărutare pe dânsa.

Apoi Letiţia îl trase şi pe Egizio la pieptul ei şi îi ţinu îmbrăţişaţi pe amândoi bărbaţii. Ca şi cum ar fi vrut să facă dintr-înşii prieteni pentru toată viaţa.

Astfel înlănţuiţi rămaseră ei câteva minute, luminaţi de razele aurii ale soarelui ce pătrundea în capelă învăluindu-i într-un nimb format din milioane de firişoare minuscule.

— Şi acum ascultă-mă, fiica mea, spuse prinţul Raymond după o scurtă pauză, vreau să vorbesc acum ceva serios cu tine şi cu soţul tău, căci e vorba de viitorul tău... al vostru. Poate că ar fi fost mai inteligent din partea mea, dac-aş fi amânat puţin lămurirea acestei chestiuni, – poate că aş fi putut să-mi dăruiesc mie şi vouă în acelaşi timp, câteva zile de fericire netulburată, înainte ca să discut cu voi asupra celor ce vor să vină. Dar eu sunt un om doar, care nu poate trăi de pe urma fericirii împrumutate, – trebuie să văd viitorul sigur, dacă vreau să gust din prezent. Ascultă-mă, deci, Letiţia mea! Tu eşti fiica mea, şi din clipa aceasta eşti prinţesa Letiţia de Paris!

— Prinţesa Letiţia de Paris! Exclamă cu voce tremurătoare, frumoasa femeie. O, tată! titlul acesta de nobleţe, care ar face fericită pe o alta, pe mine mă înfioară, – căci ştiu că orice demnitate îşi are datoriile ei. Voi putea eu oare să îndeplinesc aceste datorii, voi fi în stare să le realizez? Nu, tată, mai bine nu-mi da titlul de prinţesă, mai bine numeşte-mă şi de-aici încolo Letiţia, soţia lui Egizio Ettore.

— Nu, copila mea, răspunse prinţul Raymond, dacă vrei să te întorci în viaţă împreună cu mine trebuie să devii prinţesa de Paris. Şi de ce n-ai vrea să fii oare?

— O, tată! îmi lipseşte prea mult pentru a deveni prinţesă. Gândeşte-te că nu mi-am putut folosi tinereţea, pentru a învăţa ceea ce trebuie să ştie o femeie din lumea mare; eu sunt numai o fată simplă şi lipsită de cultură, – nu mă pricep la altceva decât să iubesc cu credinţă, – dar la asta mă pricep bine şi o socot drept cea mai înaltă ştiinţă pe care o poate stăpâni un om?

— Fireşte, copila mea, răspunse prinţul de Paris, dar mai sunt şi alte câteva lucruri, pe care le va pretinde lumea de la tine. Totuşi, nu mă îngrijesc prea mult de asta; există oameni care trebuie să-nveţe de-abia a fi nobili, care trebuie să fie dresaţi – ca să zic aşa – în domeniul acesta, tot aşa cum îl dresezi pe urs să joace, – dar sunt şi alţi oameni, în care nobleţea şi toate cerinţele ei sunt înnăscute. Pe tine, scumpa mea Letiţia, te-a împodobit natura cu toate darurile de care ai nevoie ca să corespunzi situaţiei înalte pe care trebuie s-o iei în primire. Ţie ţi-a dat soarta ceea ce altele şi-ar putea însuşi cu mare greutate, astfel că vei fi aptă să păşeşti acum alături de mine în lumea căreia aparţii. Dar să nu-ţi fie teamă, căci îţi voi da tot timpul să te poţi acomoda cu viaţa cea nouă, şi dacă vei avea nevoie de un profesor, acela voi fi chiar eu. Nu voi lăsa să-mi fie răpită de nimeni fericirea de a o familiariza pe fiica mea cu tainele pe care trebuie să le cunoască; şi acum de-abia, fiica mea, ţi se vor deschide ochii şi vei începe să cunoşti viaţa adevărată. Până acum ai dus o existenţă sărmană, – dar de-aici încolo vei fi înconjurată de strălucire şi bogăţie. O prinţesă de Paris nu trebuie să-şi refuze nicio dorinţă. Vei fi respectată, oamenii se vor înclina în faţa ta, după cum s-au înclinat şi în faţa acelei înşelătoare care a vrut să-ţi fure numele şi rangul.

Şi când Letiţia îl privi uimită pe tatăl ei, acesta îi povesti în câteva cuvinte ce se petrecuse în noaptea trecută; şi acum dânsa îşi lămuri bănuiala că o văzuse pe Gilda Carazoni alături de Robert de Paris, în trăsura cu care fusese răpită în noaptea nunţii sale.

— Nenorocita! exclamă fermecătoarea femeie. Cu ce m-am făcut eu vinovată faţă de dânsa? I-am fost doar întotdeauna o prietenă devotată! Dar nu-i aşa, tată, n-o vei preda justiţiei, – vei renunţa la gândul de a o supune pedepsei pământeşti! E destul de pedepsită de-acum, prin aceea că nu mai are cămin. Făgăduieşte-mi, tată, că nu-i vei face nimic rău, atât ei, cât şi fratelui tău Robert!

— În ceea ce o priveşte pe Gilda Carazoni, răspunse prinţul Raymond – sunt şi eu de părere că a fost destul de pedepsită prin decăderea ei. Pe fratele meu, însă – o! cu câtă scârbă îl

numesc „fratele meu” – îl voi face să simtă răzbunarea mea. Îl voi lovi în partea lui cea mai simţitoare. Am dat de-acum dispoziţiile necesare, şi în clipa aceasta ele sunt aduse la îndeplinire de Robert Wilson. Să nu mai vorbim despre asta, copila mea! Să nu ne mai amărâm clipa regăsirii noastre prin amintirea acestor doi ticăloşi, pe care nădăjduiesc să nu-i mai întâlnesc niciodată în drumul meu. Să ne întoarcem din nou la tine şi la viitorul tău. Aşadar, Letiţia, vei pleca chiar azi cu mine. Vom petrece câteva săptămâni în castelul Miramare şi de acolo ne vom muta în palatul meu din Bastia care va fi împodobit cum se cuvine, în cinstea sosirii tale.

— O! ce viaţă minunată va fi!i exclamă Letiţia plină de bucurie, în vreme ce-l îmbrăţişă iar pe tatăl ei. Cât de fericiţi vom fi toţi trei, când vom rătăci împreună prin parcul din Miramare, şi apoi la Bastia! O, Egizio, vei deveni iar un om respectat, şi ne vom putea arăta fără teamă în faţa lumii.

Prinţul Raymond păli şi capul său se aplecă pe piept.

Dar şi trăsăturile lui Egizio Ettore se schimonosiră, şi o durere grozavă păru să fi pus stăpânire pe inima lui.

Apoi se îndreptă repede spre Letiţia, îi luă mâna, o privi îndurerat în faţă şi spuse:

— Te-nşeli, scumpa mea Letiţia. Când tatăl tău a spus că vei merge cu dânsul, te-a crezut numai pe tine. Tu vei locui împreună cu dânsul în castelul Miramare şi în palatul familiei de Paris din Bastia vei gusta fericirea la care ai trebuit să renunţi atâta timp. Dar eu...

Brigandul se opri brusc, ca şi cum n-ar fi fost în stare să exprime gândul care-i străfulgera acum prin minte.

— Tu? exclamă Letiţia şi chipul ei de Madonă fu acoperit de o paloare mortală. Tu, scumpul meu Egizio? Cred că nu te gândeşti să te desparţi de mine? Nu te gândeşti, desigur, că-l voi urma pe scumpul meu tată, fără tine? O! Spune-i repede, tată, că aşa ai crezut şi nu altfel, – că vrei să ne iei pe amândoi, pe mine şi pe dânsul, pe fiica şi pe fiul tău, pe amândoi copiii!

O tăcere adâncă urmă acestor cuvinte. În vechea ruină nu se auzea decât respiraţia puternică care sălta pieptul prinţului Raymond de Paris.

— De ce nu vorbeşti, tată? întrebă Letiţia, cu voce tremurătoare, apropiindu-se de prinţul Raymond. De ce taci? Cum, ar fi cu putinţă să te gândeşti să mă desparţi de soţul meu? Crezi într-adevăr că te voi urma singură, lăsându-l pe Egizio Ettore pradă mizeriei, nevoilor şi ruşinii? O, nu, asta n-a putut s-o creadă prinţul Raymond, el nu se joacă în chip atât de grozav cu inima copilului său.

— Dumnezeu mi-e martor, răspunse prinţul, izbucnind în lacrimi – că ţi-aş fi împlinit cu dragă inimă dorinţa, scumpa mea Letiţia. Domnul din Ceruri ştie cât am luptat cu mine însumi, înainte de a fi început discuţia aceasta, de care ştiam dinainte cum se va sfârşi. Nu, Letiţia mea, dorinţa pe care ţi-ai exprimat-o, nu ţi-o pot îndeplini, atât ca tată, cât şi ca prinţ şi mai ales ca om. Pe tine te pot lua spre o viaţă nouă, pe Egizio Ettore, însă... Ah! el ţi-o poate spune singur, căci e bărbatul tău şi din gura lui va suna mai puţin aspru ca dintr-a mea. Vorbeşte, Egizio Ettore, lămureşte-o pe nefericita ta soţie, că pentru voi doi a sunat ceasul despărţirii; şi arată-te nobil, după cum eşti, dovedeşte că o iubeşti pe Letiţia într-adevăr, prin aceea că renunţi la propria ta fericire, în favoarea ei.

Un suspin greu ieşi din pieptul brigandului. Unghiile sale păreau că se înfig în carnea inimii, pe figura lui se întipări o expresie sălbatică şi cu o privire aproape duşmănoasă se uită o clipă la prinţ.

Dar deodată trăsăturile sale îşi reluară expresia normală, un tremur îi mai străbătu corpul, dar apoi se ridică mândru, şi spuse cu glas întretăiat:

— Nu ştii ce pretinzi de la mine, prinţe Raymond. Nu ştii că în clipa aceasta îmi spui: „Smulge-ţi inima din piept!” Nu bănuieşti că ceri de la mine să gonesc stelele de pe cer cu suflul gurii mele, pentru ca să nu-mi mai lumineze? Nu ştii că ceri acum de la mine un sacrificiu mai mare decât a cerut Dumnezeu de la Abraham când i-a spus: „Jertfeşte-mi pe fiul tău Isaac!” Căci ce-nseamnă să-ţi dai fiul? E greu, grozav de greu chiar; dar, lui Abraham iar fi rămas cel puţin soţia, scumpa sa soţie, chiar dacă Dumnezeu ar fi cerut serios de la dânsul jertfa aceea. Dar dacă ţi-aş jertfi-o eu pe scumpa mea

Letiţia, cu cine aş rămâne, prinţe Raymond? Cu singurătatea şi cu disperarea, adică cu moartea. Căci Letiţia este viaţa mea, ea este inima mea, ea este soarele meu, este steaua mea. Dacă o pierde pe Letiţia nu-i mai rămâne lui Egizio Ettore decât fantoma unei vieţi distruse.

— Ai auzit, tată? strigă Letiţia, cu voce înecată. Ai priceput cuvintele lui? Fantoma unei vieţi distruse, singurătate şi disperare. Şi asta... asta vrei să-i dai tu? O! ştiu bine, el nu poate trăi fără mine! Aici, pe piscul Fontanellei se va ofili şi-şi va da sfârşitul şi nimeni nu va fi lângă dânsul să-l îngrijească şi să-l mângâie. Nu, nu, tată, n-ai crezut serios ceea ce ai spus, tu nu poţi să vrei ca să plec fără Egizio Ettore.

— Şi cu toate astea, trebuie! spuse acum Egizio Ettore, cu voce hotărâtă, apropiindu-se de soţia sa şi punându-i mâinile pe umeri; da, trebuie. Eu, care sunt cel mai greu lovit de pe urma aceasta, eu o văd cel mai bine. Chiar dacă tatăl tău ar vrea, chiar dac-ar avea cele mai bune intenţii şi ar vrea să poarte grijă de mine ca un tată, – n-ar putea. Nici puterea unui prinţ de Paris n-ar fi în stare să-l apere pe un Egizio Ettore împotriva asprimii legilor. Ceea ce am făcut eu nu mi-o vor putea ierta niciodată autorităţile, – crimele făptuite de mine nu mi le vor putea uita niciodată oamenii. Şi chiar dacă îngerii ar pluti deasupra capului meu la judecată, chiar dacă însuşi bunul Dumnezeu din Ceruri ar conduce dezbaterile procesului meu, rezultatul acestuia n-ar putea fi altul decât condamnarea. Căci eu sunt vinovat, – asta o simt; dar vreau chiar să fiu vinovat, căci ţin să-mi iau pedeapsa cuvenită. Şi de-ar vrea tatăl tău să mă ia cu dânsul, de-ar vrea să mă înconjoare cu strălucire şi bogăţie, scumpa mea Letiţia, – eu n-aş putea, totuşi, să primesc, căci cum să uit că am de îndeplinit o răzbunare, o răzbunare fierbinte, cumplită, pentru viaţa mea pierdută? Nu, prinţul Raymond a fost un om de onoare până în clipa de faţă, el nu trebuie să facă din mine fiul său; şi faptul că ai fost soţia mea, Letiţia, trebuie să rămână o taină nepătrunsă, de care să nu afle niciodată oamenii.

Cu vocea înecată în lacrimi, Egizio Ettore continuă:

— Da, Letiţia mea, aşa trebuie să se întâmple! Du-te cu

tatăl tău, fii fericită, gustă din toate bucuriile vieţii şi uită-l pe Egizio Ettore, care nu te va uita niciodată.

Brigandul vru să mai vorbească, dar nu izbuti căci toată fiinţa lui era tulburată; el îşi acoperi faţa cu mâinile şi se prăbuşi pe treptele altarului.

Letiţia stătea lângă dânsul, palidă ca sculptată în marmură şi ar fi putut fi luată drept un cadavru dacă pieptul nu i-ar fi tresăltat cu putere.

— Tată! exclamă ea, cu glas înăbuşit, tată! Eşti într-adevăr ferm hotărât să mă iei numai pe mine, lăsându-l pe el aici? Tată, înainte să-mi răspunzi, gândeşte-te bine, – te rog, te implor, te conjur! Cuvântul tău e hotărâtor.

— Nu cuvântul meu, scumpa mea fiică! răspunse prinţul. Inima mea de tată sângerează că nu pot proceda altfel, – dar n-am încotro. Egizio Ettore trebuie să rămână aici sau, dacă vrea, să părăsească ţara, îi voi da eu mijloacele, necesare să plece în America. El are perfectă dreptate: nici eu nu i-aş putea ierta păcatele. Ceva mai mult: dacă nu vreau să las să planeze asupra mea bănuiala că sunt în înţelegere cu dânsul, nici nu trebuie să se afle vreodată că el mi-a făcut un serviciu, căci, din nenorocire, sunt mulţi nobili francezi şi italieni care recurg la ajutorul briganzilor pentru a mătura din calea lor pe vreun duşman. Nu, copila mea, priveşte la capul meu, am încărunţit în cinste şi nu am dreptul să-mi pătez numele, acum la bătrâneţe. Dar nu voi uita niciodată ce-i datorez lui Egizio Ettore, – niciodată nu voi înceta să-mi reamintesc că tu l-ai iubit, copila mea, şi că m-a scăpat de o netrebnică înşelătoare care a izbutit să mă orbească şi să-mi înşele inima. Da, Egizio Ettore, un singur cuvânt din partea ta şi ai pus capăt vieţii tale de brigand. Îţi pun la dispoziţie un milion de franci şi vei putea părăsi Franţa. Colo, peste ocean, vei începe o viaţă nouă şi tot aşa precum Letiţia va găsi fericirea alături de mine, îţi vei făuri şi tu o fericire nouă, îţi vei întemeia o altă existenţă, şi ne vom aduce aminte fără ură unul de altul.

Egizio Ettore clătină capul cu durere adâncă.

— N-am nevoie de milioanele dumitale, prinţe Raymond, spuse el. Rămân ceea ce sunt. Mai am de îndeplinit încă

datorii sfinte şi până le voi fi îndeplinit voi rămâne ceea ce sunt, adică brigandul Egizio Ettore.

Se ridicase, păşi încetişor spre Letiţia şi-i întinse mâna:

— Rămâi cu bine, soţioara mea! Fii fericită şi să ne despărţim ca doi oameni, care şi-au dat unul altuia tot ce şi-au putut da ca fericire pământească şi care vor continua să-şi aducă aminte cu bucurie de zilele lor din trecut. Rămâi cu bine!

Încet de tot, Letiţia îşi puse mâna în aceea a lui Ettore.

Dar în aceeaşi clipă în care degetele lui o strânse, ea se aruncă la pieptul lui, îl înlănţui cu braţele ei şi-l apăsă de sânu-i care zvâcnea cu putere.

— Şi crezi într-adevăr, izbucni ea cu glas îndurerat şi plin de patimă iubitoare în acelaşi timp – poţi tu crede că Letiţia ta te va părăsi? O, n-aş fi putut bănui niciodată că ai o părere atât de proastă despre Letiţia ta! Eu să te părăsesc, eu să te las singur, – eu, care trăiesc numai din dragostea ta, care respir numai dintr-însa? Nu ştii tu oare, Egizio, că asta ar însemna moartea mea? Şi de ce să mă sinucid, când trebuie să trăiesc? Da, vreau să trăiesc, să trăiesc cu tine, la razele soarelui, la focul iubirii tale. M-am hotărât, Egizio, rămân la tine!

— Letiţia, scumpa mea Letiţia, nici nu bănuieşti cât rău îmi faci în clipa aceasta! strigă prinţul Raymond.

Tânăra femeie îi luă mâna, i-o strânse cu putere şi răspunse:

— Tată, m-aş duce cu tine, dacă ai avea nevoie de mine, după cum are el nevoie. Tu vei trăi şi fără mine, – vei trăi cu gândul că Letiţia ta, fiica ta, te iubeşte şi te respectă; el, însă, se va ofili, după cum se ofileşte trandafirul fără razele soarelui, după cum nu poate trăi micşuneaua fără roua dimineţii. Tu ai trăit ani îndelungaţi fără a mă avea lângă tine, – şi vei putea trăi tot astfel şi de-acum încolo.

— Letiţia, respingi măreţia şi strălucirea pe care ţi-o ofer? Dispreţuieşti diadema prinţesei de Paris pe care vreau să ţi-o aşez pe cap?

— Îmi voi pune o altă diademă, răspunse încântătoarea Madonă – o diademă care e de o mie de ori mai frumoasă,

mai strălucitoare şi mai preţioasă decât aceea pe care mi-o oferi tu. Aceasta e diadema credinţei.

— Şi comorile pe care ţi le pun la picioare, comorile nemăsurate ale familiei... de Paris, le respingi şi pe acestea? Vrei să rămâi săracă?

— Nu voi fi săracă, tată, căci posed inima cea mai nobilă, pe care ar putea-o poseda o femeie din lumea asta largă. Inima lui Egizio al meu cântăreşte de o sută de ori mai mult decât toate comorile îngrămădite în cursul veacurilor de familia de Paris.

— Şi în loc de viaţa onorabilă în care vreau să te duc eu, preferi o existenţă plină de mizerie, griji şi suferinţe?

— O fi existenţa mea grea şi împovărată, spuse Letiţia, lipindu-se drăgăstos de iubitul ei – dar când Egizio Ettore îmi spune: „Te iubesc!”, atunci se face ziuă înaintea mea şi nu mi-aş schimba viaţa cu a niciunei regine de pe acest pământ.

— Şi nu ştii tu oare, fiinţă nefericită, izbucni prinţul Raymond, cu ochii scăldaţi în lacrimi – că viaţa ta alături de brigandul Corsicii va sfârşi în chip groaznic într-o zi? Până-n clipa aceasta aţi trăit în siguranţă pe piscul Fontanellei; dar va veni o zi când soţul tău, iubitul tău, va cădea în mâinile urmăritorilor, de pe urma trădării unui om care va fi ispitit de premiul cel mare pus pe capul său. Şi ce va fi atunci, Letiţia?

O paloare de moarte acoperi faţa tinerei femei care răspunse:

— Atunci voi şti să mor, după cum şade bine soţiei lui Egizio Ettore.

Nicio femeie n-ar fi putut da un răspuns mai demn ca acesta.

Prinţul Raymond tăcu. El epuizase toate argumentele şi vedea cum se înalţă un zid de netrecut între dânsul şi copila sa. Şi acest zid se numea: iubirea soţiei către bărbat.

— O, Letiţia! exclamă el printre suspine – vei regreta într-o zi că ai refuzat fericirea care ţi-a întins astăzi mâna. Totuşi, orice s-ar întâmpla, eu rămân tatăl tău! Adu-ţi aminte de mine, când vei avea nevoie.

— Nu i-o luaţi în nume de rău, nobile domn! interveni părintele Benvenuto, care se apropie acum de prinţ. Prin gura

ei vorbeşte Dumnezeu, – şi cele ce a-ţi auzit acum este învăţătura Dumnezeului iubirii, care spune femeii: „Să-ţi părăseşti tatăl şi mama şi să-l urmezi pe bărbatul tău!” Este Dumnezeul acela care a făcut-o slabă pe femeie şi pe bărbat tare, pentru ca să se poată sprijini de dânsul şi să nu-l părăsească niciodată. Cuvintele pe care le-aţi auzit acum, prinţe Raymond de Paris, n-au fost rostite de vocea unei femei. Nu, a fost glasul puternic şi plin de convingere al Naturii, care a sădit în inima sexului slab o dragoste în faţa căreia trebuie să amuţim cu toţii, în admiraţie şi respect desăvârşit. Ce sunt strălucitele fapte de arme ale eroilor, ce sunt creaţiile minunate ale marilor inventatori cu care se mândreşte omenirea, faţă de iubirea care ţâşneşte din sufletul unei femei? Iubirea aceasta prăbuşeşte şi înalţă popoare, dărâmă tronuri şi le ridică din nou; ca din cutia legendară a Pandorei ies la iveală dintr-însa cele mai nobile daruri pentru oameni, – tot ce poate năzui un suflet omenesc. Dragostea femeii este expresia cea mai înaltă a măreţiei sale, pe care Dumnezeu a dăruit-o creaturilor Sale de pe acest pământ. Şi vai de acela care trece pe lângă acest semn al lui Dumnezeu şi nu se înclină în faţa lui. Iertat să-i fie când nu ţine seama de apropierea unui templu, – iertat să-i fie când uită să se închine în faţa crucii Mântuitorului. Dar acela care dispreţuieşte iubirea sfântă, care o neagă şi-şi râde de ea, acela va fi distrus, va pieri, căci nu e demn să se numească om.

Pustnicul se întoarse apoi spre frumoasa femeie, care stătea lipită de pieptul iubitului ei, şi zise:

— Pe tine, însă, Letiţia, te binecuvântez pentru izbânda pe care ai repurtat-o; e cea mai frumoasă izbândă pe care o poate râvni o inimă omenească. Crede-mă, fiica mea, că nu vei regreta niciodată că te-ai hotărât în felul acesta, – căci cine urmează idealurile cele mai înalte, acela apucă pe drumul cel drept, care duce spre Dumnezeu.

— Da, cucernice părinte, ai rostit adevărul, spuse prinţul Raymond. Ai înlăturat vălul care voia să se întindă peste sufletul meu, – vălul doliului şi al descurajării. Nu ţi-o iau în nume de rău, fiica mea. A trebuit să hotărăşti aşa cum ai

făcut, căci altfel n-ai fi fost fiica mea adevărată. Căci la fel ca tine ar fi procedat şi iubita ta mamă, neuitata mea Carmencitta. Şi dânsa a aşezat iubirea deasupra tuturor celorlalte lucruri. Şi eu n-am făcut oare la fel? Da, rămâi, fiica mea, rămâi alături de Egizio al tău; eu plec şi nu mă voi mai întoarce niciodată. Dacă veţi avea nevoie de mine, ştiţi unde mă puteţi găsi. În orice clipă din zi sau din noapte, tatăl tău va fi veşnic acasă pentru tine. Vino oricând vei avea nevoie de mine şi vei fi satisfăcută. Dar nu vreau să mă mulţumesc cu vorbe de prisos, continuă prinţul după o pauză scurtă. Vreau să şi acţionez. E greu să obţin iertare pentru Egizio Ettore, – dar poate că nu e imposibil. De când sunt şeful strălucitei familii de Paris, nu m-am adresat încă niciodată cu o rugăminte preşedintelui Republicii. Prietenii mei, prinţi şi dânşii, au făcut adesea apel la capul Statului, şi au obţinut satisfacţia dorită. Acum, însă, vreau să mă apropii şi eu de scaunul prezidenţial, vreau să privesc şi eu odată soarele acela şi să mă încredinţez dacă razele sale sunt într-adevăr atât de calde precum spun oamenii. Şi dacă voi putea abate asupra ta, Egizio Ettore, o singură rază a acestui astru, atunci viaţa ta întunecată se va lumina. Nu plânge, scumpa mea Letiţia. Despărţirea noastră nu va fi pentru totdeauna. Cobor de pe piscul Fontanellei fără tine, – singur, după cum am fost şi până acum. Totuşi, poate va veni ziua când mă voi reîntoarce; şi atunci, atunci voi avea în mână o hârtie, un document, care ne va aduce tuturora bucurie şi fericire. Dă-mi mâna, Egizio Ettore, – mă duc la preşedintele Republicii. Capul Statului va fi bun şi pentru tine, şi-mi va acorda ceea ce îi voi cere: graţierea lui Egizio Ettore.

Cap. 133 – Fantoma din grădină

Să ne întoarcem la eroii noştri din Anglia, cu care am avut prilejul să facem cunoştinţă.

Frank Milner, bătrânul rentier din Newchurch, nu prea era om de viaţă de firea lui, şi rareori se adunau musafiri în casă la el. Dar prin trecutele sale legături de afaceri şi prin faptul că era membru la diferite cluburi, avea anumite îndatoriri

sociale cărora trebuia să le facă faţă.

De trei sau patru ori pe an făcea câte o petrecere, la care invita câţiva cunoscuţi mai apropiaţi şi era o mândrie pentru dânsul ca să se vorbească despre aceste reuniuni intime.

Nu prea domnea o atmosferă spirituală cu prilejul acesta, dar în schimb nu se putea plânge nimeni de succesul culinar al meselor sale. Mâncare era din belşug şi de cea mai bună calitate, şi apoi baterii de sticle care satisfăceau gusturile celor mai buni cunoscători în tainele lui Bachus.

Pentru astăzi, Milner făcuse pregătiri cu totul speciale, căci avea printre invitaţi oameni unul şi unul: avocatul său Crayton, medicul său de casă dr. Warner, Robert Vane, şeful cunoscutei case de bancă din Londra „Praighton şi Wellmann”, apoi marele comerciant Thomas Flesh şi – personajul cel mai de seamă – colonelul Roy Gregory, care juca un rol din cele mai însemnate în societate, şi numele său apărea zilnic pe lista membrilor unui comitet oarecare.

La fel ca gazda, toţi erau burlaci, şi viaţa de club îi făcuse oarecum prieteni. Milner se simţea bine în cercul acestor oameni onorabili şi din anumite motive, i se părea cât se poate de avantajos să vină în contact cu personalităţi care se bucurau de oarecare suprafaţă în viaţa publică.

Deoarece ţinea, deci, foarte mult la musafirii lui de astăzi, era furios că guralivul de Crayton voia morţiş să fie în fruntea vorbitorilor. Bărbatul acela slăbuţ cu figura de faun, cu spatele puţin încovoiat şi cu picioarele crăcănate, era, de altfel, un avocat cât se poate de bun pentru anumite cazuri, – dar nu era un om de societate pentru oricine. Afară de asta îşi însuşise multe din păcatele clientelei sale, care se recruta din rândurile acelora care avuseseră nenorocul să vină în conflict cu legea. El avea năravul să-şi apere clienţii pretutindeni şi faţă de oricine, şi cu orice prilej.

Crayton îşi dezvolta părerile sale cu gesturi pline de temperament, folosindu-se de cuţitele şi furculiţele de pe masă, – ceea ce nu-l împiedeca totuşi, să întrebuinţeze aceste obiecte şi pentru scopuri mult mai practice, îndopându-şi în gură mâncărurile suculente care se serveau. Şi mai găsea timp să dea pe gât un pahar de Porto, repetând operaţia cât

mai des, spre marea ilaritate a tovarăşilor de masă.

Milner îşi ieşea din sărite văzând toate astea.

Era atât de enervat, încât nu numai că fiecare înghiţitură îi rămânea în gât, dar nici băutura nu-i priia, ceea ce, pentru dânsul, însemna foarte mult.

Situaţia aceasta nu putea să mai dăinuiască şi de aceea el începu să se uite cam chiorâş la Crayton, – dar avocatul observă de-abia într-un târziu cum stau lucrurile... îşi ţuguie mirat buzele, mestecă înghiţitura pe care o avea în gură şi se uită cu ochi mari la amfitrion.

— Dacă nu mă-nşel, Frank, nu prea eşti de acord cu cele ce spun eu? făcu el, îmbufnat. Din partea dumitale m-aş fi aşteptat mai puţin decât de la oricare altul la asta. Căci dacă eşti astăzi un om atât de onorabil şi ai posibilitatea să oferi o masă atât de bună unei societăţi nobile ca cea de faţă, aceasta e tocmai o confirmare a spuselor mele. Dacă-ţi mai aminteşti cât de des am stat amândoi în faţa justiţiei...

În clipa aceasta Crayton făcu descoperirea că, Nick, servitorul, îi ţinea sub nas un pateu din ficat de gâscă şi asta făcu ca gândurile sale să apuce în altă direcţie, din fericire.

Milner îşi şterse sudoarea care-i îmbrobona fruntea, dădu pe gât un pahar de whisky şi aruncă o privire speriată onorabililor săi musafiri. Dar probabil că aceştia nu auziseră observaţia plină de aluzii a avocatului, căci erau prinşi într-o discuţie înflăcărată asupra altor chestiuni. Vane povestea doctorului Warner glume decoltate şi anecdote, ceea ce-l făcea pe acesta din urmă să petreacă de minune. Thomas Flesh se întreţinea cu colonelul Gregory asupra stărilor de lucruri din armata indiană şi vorbea cu o însufleţire care forma un contrast izbitor cu felul lui tăcut şi închis.

Colonelul era un povestitor minunat şi conta drept cea mai interesantă personalitate din jurul mesei. Părea să aibă ca la vreo cincizeci de ani dar ochii săi negri aveau strălucirea oţelului şi toate mişcările trupului său bine legat aveau o mlădiere aproape tinerească. Până mai acum câteva luni servise în armata indiană, străbătuse ţara în lung şi-n lat şi trăise în timpul acesta câteva episoade senzaţionale, pe care se pricepea să le povestească într-o formă palpitantă.

Milner era fermecat de acest musafir al său şi deoarece primejdia unei noi deraieri a lui Crayton trecuse oarecum, îl asculta cu multă atenţie.

Colonelul Gregory se simţi îndatorat să-i facă un compliment:

— Vă sunt cât se poate de recunoscător pentru amabila invitaţie, mister Milner. E una din serile cele mai plăcute pe care le-am petrecut vreodată, căci mă simt nespus de bine la dumneavoastră. Iubesc aceste vechi case englezeşti, căci oricât de puţin frumoase sunt pe din afară, într-însele trăieşte, însă, un suflu de viaţă intimă.

Un asemenea imn de laudă nu fusese cântat încă acestei case, şi proprietarul ei era atât de fericit, încât nu-nceta să se încline în faţa colonelului şi să bea în sănătatea lui.

Crayton simţea şi el nevoie să spună ceva în privinţa aceasta, căci mormăi în sinea lui şi ştergându-se la gură se uită la Milner cu o privire atât de urâtă încât pe acesta îl trecură fiorii.

— Vezi dumneata, Frank, începu el – acelaşi lucru ţi l-am spus şi eu ori de câte ori te porneai pe înjurături împotriva acestei case. Nici că s-ar fi putut să se nimerească mai bine. Casa se potriveşte cu dumneata şi dumneata te potriveşti casei. Nu-i vorbă, are ea cam înfăţişare de temniţă, pe dinăuntru şi pe dinafară; – dar nu-i temniţă... şi s-ar fi putut ca lucrurile să ia o întorsătură cu mult mai proastă pentru dumneata, dacă n-aş fi fost eu.

Milner găsi nimerit să ridice masa, invitându-şi musafirii într-un salonaş alăturat, unde Nick servi cafele negre şi felurite lichioruri. Milner oferi ţigări scumpe şi era într-o dispoziţie atât de bună, încât s-ar fi îmbătat, desigur, dacă nu s-ar fi gândit la afacerea pe care trebuia s-o rezolve încă în seara aceea.

Musafirii se aşezaseră comod în fotolii şi timp de un ceas discutară toate chestiunile ce se pot discuta în asemenea ocazii.

Apoi colonelul Gregory îşi ridică deodată capul cărunt şi se adresă bancherului:

— Mister Vane, îmi îngăduiţi să vă pun o întrebare?

Financiarul făcu un gest curtenitor.

— V-am văzut adesea în tovărăşia unei doamne care prin apariţia ei stârnea curiozitatea generală...

Vane îndreptă o privire cercetătoare spre colonel, îşi răsuci apoi mustaţa şi zâmbi uşor.

— Ah! Mrs. Mabel Hughes, spuse el. Una din clientele mele. Nespus de frumoasă şi nespus de bogată...

Colonelul Gregory dădu din cap cu aprobare şi prin încăpere plutea umbra unei femei cu graţii demonice.

Apoi se uită la ceas:

— Mă veţi scuza, desigur, mister Milner, dar din păcate mai am încă în astă-seară o întâlnire urgentă. Altfel, vă rog să mă credeţi că n-aţi fi scăpat de mine atât de repede din casa dumneavoastră ospitalieră. Vreţi să fiţi atât de amabil şi să-l înştiinţaţi pe şoferul meu şi-mi îngăduiţi ca să-mi schimb hainele pentru călătorie? Nopţile au devenit reci şi după anii îndelungaţi petrecuţi în India, mă obişnuiesc cam greu cu clima de aici.

Gazda sări în sus ca o minge de gumă şi începu să facă ploconeli în faţa colonelului.

— La ordinele dumneavoastră, domnule colonel. Îmi pare nespus de rău că ne părăsiţi atât de repede, dar vreau să sper că voi avea cinstea să vă văd mai des în casa mea. Voi chema imediat şoferul.

Se rostogoli afară din odaie şi colonelul începu să umble încolo şi-ncoace. Uşa spre sufragerie era deschisă şi o altă uşă, din faţa ei era închisă.

Colonelul stătea lângă uşa aceasta, când intră gazda:

— Domnule colonel, v-am adus şoferul.

Gregory zâmbi foarte îndatoritor.

— Sunteţi cât se poate de amabil, mister Milner. Îmi daţi voie să-mi aranjez puţin toaleta?

Puse mâna în mod mecanic pe mânerul uşii lângă care se afla şi-l privi întrebător pe Milner.

— Oh! aici e modestul meu cabinet de lucru! spuse repede acesta. Dacă doriţi, vă voi conduce în altă odaie. E pe partea cealaltă.

— N-aş dori să vă deranjez prea mult. Vreau numai să-mi

pun o vestă mai groasă şi altă haină.

Gregory apăsă clanţa şi intră în cameră.

Şoferul îl urmă, ţinând în mână un geamantan elegant.

Frank Milner îşi frecă mâinile şi aruncă o privire la ceas. Era aproape douăsprezece jumătate şi de aceea îi părea foarte bine că şi ceilalţi musafiri se pregăteau de plecare. Numai Crayton nu se prea gândea la asta, – dar cu dânsul n-avea nevoie să facă multă vorbă.

După vreun sfert de ceas, colonelul reapăru îmbrăcat cu un sacou de culoare închisă şi o vestă de lână.

Peste câteva clipe maşinile care aşteptaseră tot timpul în faţa casei, porniră şi Milner auzi încă câtva timp sunetele de claxon.

Cu multă greutate, Crayton se hotărî şi el de plecare. De fapt el voia să ia trenul de noapte, care trecea pe la ora două, dar Vane îi oferi un loc în maşina lui şi atunci nu mai putu să refuze.

În ultima clipă, Milner îl trase deoparte, pe neobservate.

— Devii din ce în ce mai nesuferit dragul meu! îi şopti dânsul. Pe cinstea mea, trebuie să mă gândesc bine dacă face să te mai invit la masă cu oameni de treabă.

Crayton schimonosi un zâmbet şi-l lovi pe umăr.

— Eu sunt invitat numai de clienţii mei, spuse dânsul, cu neruşinare, şi printre aceştia nu se prea găsesc oameni de treabă.

Milner trânti uşa cu zgomot în urma lui.

*

* *

— Miss Ana, spuse grăsuna Mrs. Emily, enervată, în vreme ce-şi ştergea sudoarea de pe obraz – asta e pentru cea din urmă oară când mai fac aşa ceva. Dacă domnul vrea să dea banchete, atunci să poarte grija să am ajutoarele trebuincioase. Numai cu putoarea ceea de Mag, care mi-a uns azi iar cu usturoi formele de prăjituri, şi cu leneşul de Nick care nu se gândeşte decât la băutură, nu mai pot face treabă. N-am deloc poftă să mor înainte de a fi absolut necesar, – dar

încă o seară ca asta şi s-a zis cu mine. Iar mi s-au umflat picioarele şi stomacul meu bolnav îşi face din nou mendrele.

Mrs. Emily se prăbuşi într-un scaun, încât acesta trosni din toate încheieturile, apoi ceru să i se servească cina, care ar fi fost în stare să sature o familie de opt persoane.

Ultimul fel fu servit şi datorită tactului de care ştia să dea dovadă Ana, totul se petrecu în deplină ordine.

Când Ana Moran se-ndrepta spre odaia ei şi trecu prin faţa sufrageriei, uşa acesteia era întredeschisă şi vocea groasă a avocatului pătrundea până pe coridor.

Ana nu se prea interesa de obicei de musafirii unchiului său, dar astăzi, în mod excepţional rămase în loc şi aruncă o privire asupra celor adunaţi în jurul mesei. Crayton şi medicul îi erau cunoscuţi şi, de aceea, atenţia ei se îndreptă numai spre ceilalţi, pe care îi observă cu o privire repede.

În tot cursul serii o preocupase în mod deosebit episodul din gara Waterloo, a cărui martoră fusese, şi-i dădu în gând deodată că, după aluziile lui Reffold, necunoscutul s-ar putea afla printre invitaţi. Voia să se încredinţeze asupra acestui punct, dar după o cercetare atentă, trebui să-şi spună că atât colonelul, cât şi bancherul şi cel de-al treilea personaj, nu aduceau nici pe departe cu acela pe care-l văzuse dânsa.

Aşa stând lucrurile, ea părăsi postul de observare şi o luă repede pe scară, spre primul etaj. Avea aici două camere, modest mobilate, dar cu mult gust şi de o curăţenie exemplară.

Când isprăvea cu treburile casei, Ana obişnuia să-şi petreacă serile aranjându-şi garderoba sau citind vreo carte. Astăzi, însă, n-avea dispoziţie pentru niciuna din aceste ocupaţii.

Se scuză faţă de ea însăşi, prin aceea că era foarte obosită, dar în realitate era preocupată prea mult de evenimentul petrecut în cursul după-amiezii, pentru a putea avea liniştea trebuitoare cititului sau altei ocupaţii.

Toată însemnătatea acestui caz se cristaliza pentru dânsa în întrebarea: cine este Harry Reffold?

În ultimele ceasuri îşi pusese necontenit această întrebare, fără, însă, să poată găsi un răspuns mulţumitor. Până în după-

amiaza acelei zile el fusese pentru dânsa un tânăr interesant în toate privinţele, pe care-l cunoscuse, de curând, în trenul ce-o ducea spre casă, şi de-atunci îl întâlnise în repetate rânduri, dimineaţa şi seara. Era oarecum mulţumită de tovărăşia lui care o făcea să se distreze. Nu se preocupase până atunci să afle cine era şi ce făcea, căci nu se putea aştepta ca răspunsul la aceste întrebări să fie o surpriză pentru dânsa.

Acum, însă, îşi muncea necontenit creierul cu privire la asta şi-i venea greu să uite impresia grozavă ce i-o făcuse purtarea lui. Dânsa era în toate privinţele, de o corectitudine exemplară şi ceea ce făcuse el în faţa ei îi apărea de necrezut. Şi apoi, lucrase cu o linişte şi o îndemânare pe care numai experienţa te face să le dobândeşti, şi Ana Moron îşi apăsă mâinile pe tâmplele zvâcninde, ca şi cum ar fi vrut să oprească goana gândurilor ce-i năpădeau creierul.

Câtva timp ea umblă fără ţintă prin odăi, apoi îşi lipi fruntea înfierbântată de geamul rece al ferestrei şi privirile ei se pierdură în întunericul nopţii de toamnă. Văzu maşinile care aşteptau în faţa casei şi doi dintre şoferi stând de vorbă lângă maşinile lor. Şoferul celui de-al treilea automobil stătea nemişcat la volan şi ţigareta-i aprinsă puncta întunericul.

Ana se-ndreptă în mod mecanic spre cealaltă fereastră a odăii şi acum avea în faţa ei grădina mare şi părăsită, înconjurată de un grilaj ruginit. Castanii seculari erau văduviţi de podoaba frunzişului şi pământul era acoperit de o pătură ruginie. De la o depărtare de vreo cincizeci de paşi luceau luminile casei învecinate şi din spatele grădinii pornea şoseaua tristă care ducea spre Tamisa.

Deodată i se păru Anei că una din umbrele negre ale copacilor se însufleţeşte şi începe să se mişte din loc. Biata fată fu trecută de un fior şi privirile ei înspăimântate sfredeliră cu încordare întunericul.

Apoi se desprinse o făptură de lângă unul din puternicele trunchiuri şi cu o săritură repede se contopi cu trunchiul vecin.

Tânăra fată tremura din tot trupul şi căuta un sprijin.

Şi acum văzu furişându-se spre casă o făptură înaltă şi

spătoasă, pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie, căci zile de-a rândul gândurile ei erau preocupate de dânsa.

Umbra se apropia din ce în ce mai mult şi ochii Anei nu se putură desprinde o clipă de ea.

Deodată, se năpusti la uşă, gata să strige după ajutor.

Dar în prag ea se opri, frumosu-i căpşor blond căzu pe pieptul care zvâcnea cu putere şi cu un suspin înăbuşit ea se prăbuşi.

Cap. 134 – Cadavrele misterioase

După plecarea musafirilor, Milner îşi aprinse pipa şi rămase în sufragerie, în aşteptarea lui Stone.

Puse ceasul pe masă, îşi prepară un whisky tare şi-l dădu pe gât dintr-o sorbitură.

În clipa aceasta era mulţumit de sine şi de toată lumea şi perspectiva afacerii apropiate îi dădea o dispoziţie minunată. Ştia că trebuie să fie ceva foarte rentabil, de vreme ce Stone îl încredinţase de aceasta. Lucra de-acum de ani de zile cu dânsul şi făcuse cele mai bune experienţe. Ceea ce propunea dânsul erau afaceri de rangul întâi şi – ceea ce era mai important – fără nicio primejdie. Stone era unul din cei mai harnici mijlocitori pentru obiectele de furat, de valoare mare şi când reuşea vreo lovitură senzaţională, era lucru sigur că prada va trece, în cele din urmă, prin mâinile sale.

Milner ştia asta, dar când era vorba de afaceri mari, nu-şi mai pierdea vremea cu scrupulele. Era convins că cunoaşte şi proveniența pietrelor scumpe pe care trebuia să i le aducă Stone astăzi. În urmă cu vreo trei luni, se furase din locuinţa de la ţară a ducesei de Trowbridge o parte din preţioasele ei bijuterii de familie şi cu câteva săptămâni mai târziu aceeaşi nenorocire o lovise pe Mrs. Elinor Fairfax, soţia bogatului fabricant din Liverpool. În ambele cazuri concuraseră împrejurări misterioase şi poliţia n-a izbutit să găsească niciun punct de reazem care s-o pună pe urma făptuitorilor. Bijuteriile rămaseră şi ele pierdute, deşi toate gazetele mari din Anglia şi de pe continent publicară o descriere amănunţită a fiecărei bijuterii în parte şi instituiră un premiu important

pentru regăsirea lor.

Milner rânji sarcastic când se gândi la toate astea, pe care le citise atunci cu mult interes, păstrând tăieturile din gazete.

De când se retrăsese din afacerile lui oficiale cu mijlociri de terenuri – pe care le făcea, de altfel, numai de formă, pentru a acoperi altele – el se dedicase exclusiv negoţului celuilalt. Prin câteva operaţiuni îndrăzneţe, dar fericite, el îşi agonisise o avere frumuşică, pe care şi-o plasase numai în mică parte în acţiuni sigure. Milner considera drept o neghiobie să ia cinci, şase sau chiar zece la sută, câtă vreme putea să câştige cu capitalul său cincizeci şi o sută la sută, dacă-l avea în numerar. De aceea, în lada lui de fier se afla întotdeauna o sumă însemnată, şi posesorul ei nu prea ducea frică de dânsa. Newchurch era o localitate cu oameni de treabă şi casa lui n-avea deloc înfăţişarea c-ar ascunde într-însa, comori care să merite osteneala unei tentative îndrăzneţe.

Tocmai în clipa când Milner se uită din nou la ceas şi constată că se apropie clipa când trebuia să-şi facă apariţia cel aşteptat, servitorul său, Nick, intră în odaie, clătinându-se pe picioare. Se pregătea să strângă masa, dar stăpânul său îl apucă frumuşel de guler şi-l târî prin coridor şi printr-un gang strâmt în odăiţa unde-şi ducea zilele.

— Culcă-te, beţivanule! scrâşni el şi încuie uşa în urma lui.

Când auzi că Nick se prăbuşi greoi pe pat, se furişă la uşa de la intrare, răsuci cheia fără zgomot şi rămase locului, ciulind urechile.

După câteva minute auzi paşi repezi în stradă care se opriră lângă prag.

Milner deschise cu atenţie şi, la fel ca în urmă cu câteva ceasuri, îl conduse pe Stone în cabinetul său de lucru, a cărui uşă o închise şi acum cu mare grijă. Încăperea zăcea în semi-întuneric, căci lampa de masă de pe birou lumina numai o parte a acestuia şi reflexul focului din cămin cădea doar pe o fâşie a pardoselii.

Frank se lăsă greoi în fotoliul din spatele biroului şi Stone scoase din buzunarul de la piept trei punguliţe de piele, pe care le puse pe masă. Făcu asta cu un gest care spunea mai mult ca cele mai minunate cuvinte, şi privirea cu care se uita

la Milner oglindea lămurit conştiinţa de sine pe care o avea în clipa de faţă.

Milner îşi întinse repede mâinile tremurătoare spre cele trei pungi, dar Stone îl opri, cu o mişcare uşoară.

— Douăsprezece mii de lire, mister Milner! spuse el, apăsând cuvintele.

Acesta clătină din cap, luă plicul pregătit dinainte şi numără pe masă cele douăsprezece bancnote de câte o mie.

David Stone era mulţumit:

— S-a făcut! Cu dumneata e o adevărată plăcere să lucrezi şi de aceea mă gândesc întotdeauna la dumneata, în primul rând. Acum cercetează marfa...

Răsuflă adânc, îşi roti privirea prin odaie şi cu o mişcare repede îşi scoase paltonul. În tot timpul acesta, însă, nu-l slăbi o clipă din ochi pe Milner, care luase unul din săculeţe, şi-i răsturnă conţinutul pe masă.

— Treizeci şi şapte diamante alese, şopti Stone, fără niciun defect. Poţi să scotoceşti toată Londra şi nu vei găsi ceva asemănător...

Îşi trecu limba peste buzele uscate:

— N-ai ceva de băut? Nu prea sunt amator, de fapt, dar e grozav de cald la dumneata şi mi se lipeşte limba de cerul gurii.

Milner luă sticla cu whisky, pe care o avea întotdeauna în apropierea sa, umplu două pahare şi turnă sifon. Stone dădu totul pe gât dintr-o înghiţitură şi Milner făcu la fel.

Apoi, acesta din urmă răsturnă pe masă a doua pungă, care conţinea vreo sută de perle de mărime neobişnuită. Când cercetă mai de-aproape câteva din exemplarele acestea, se dădu deodată pe spate şi păru că se înăbuşe. Umplu repede din nou cele două pahare şi mâinile îi tremurau atât de tare, încât mai mult vărsă pe masă.

Stone îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se vedea din vocea lui, care suna răguşit şi aspru că trebuia să facă mari sforţări ca să vorbească:

— Un aer grozav... te înăbuşi, nu alta...

Îşi introduse degetele între gât şi guler şi privirea lui aprinsă rătăcea prin odaie:

— Nu poţi deschide puţintel fereastra?

Milner îl privi cu ochi holbaţi şi încercă să se ridice, dar nu izbuti. Capul începu să-i se clatine încolo şi încoace şi pieptu-i zvâcnea puternic.

Stone făcu câţiva paşi nesiguri, pentru a ajunge la fereastră, dar genunchii începură deodată să-i tremure şi căută sprijin undeva. Cu greutate izbuti să ajungă la canapeaua de lângă fereastră, apoi îl părăsiră puterile. Căzu ca o piatră pe perne şi capul i se izbi de perete.

Simţea un cleşte strângându-i pieptul şi gemând fioros încercă să se elibereze de apăsarea grozavă care-i tăia răsuflarea.

În trăsăturile-i schimonosite se oglindeau chinurile unei grozave lupte cu moartea şi ochii-i holbaţi fixau cu spaimă nebună o fantomă care-l rânjea din dâra îngustă de lumină din faţa căminului.

Pete de culori vii se roteau într-o horă fantastică, se contopeau şi luau forma unei pocitanii înfiorătoare, care se înălţa şi cobora şi dănţuia nebuneşte pe podea.

Deodată, însă, Molochul înspăimântător se ridică în sus şi Stone simţea cum mâinile-i uriaşe îl strângeau de gât.

Gura i se deschise pentru un ţipăt de groază nebună, – dar de pe buzele sale se auzi doar horcăitul înăbuşit al morţii...

În fotoliul de la birou stătea Frank Milner cu privirea sticloasă şi trupul său se zbătea în convulsii sălbatice. Încercând să se ridice, scaunul se răsturnă şi nenorocitul se prăbuşi greoi la pământ.

Ultimele licăriri ale focului din cămin căzură pe un covor îngust, a cărui ţesătură fină juca în culori vii, înţepătoare.

*

* *

Ca la vreun ceas după ce observă sosirea lui Stone, Harry Reffold socoti venită clipa să se pună pe lucru.

Încercase în repetate rânduri să privească pe fereastra camerei de lucru a lui Milner, dar jaluzelele de lemn îl împiedecau cu desăvârşire.

Acum nu mai era timp de pierdut, însă, şi puse mâna pe geanta cu unelte.

Se auzi un zgomot înăbuşit, un trosnet – şi Reffold întredeschise cu băgare de seamă fereastra şi ciuli urechile. Putea să vadă numai o parte din încăpere, dar cu toată încordarea auzului nu putu să perceapă nici cel mai mic sunet; atunci îşi dădu seama că Milner se află cu musafirul său în altă odaie.

Harry mai aşteptă încă vreo zece minute, înainte de a deschide cu totul fereastra. Procedă la aceasta cu o linişte şi o siguranţă, de parc-ar fi fost vorba de lucrul cel mai simplu şi nevinovat din lume, şi fiecare mişcare a sa trăda o măiestrie desăvârşită.

Îşi vârî capul pe fereastră şi după o clipă sări ca o gazelă în odaie.

Privirea sa căzu în primul rând pe masa luminată, pe care mai stăteau încă bijuteriile sclipitoare şi pe figura sa flutură raza unui triumf demult dorit.

Din doi paşi fu lângă birou, dar în clipa aceasta se opri brusc şi rămase cu privirea aţintită pe podea.

Apoi ochii lui văzură sticla, paharele, lichidul împrăştiat pe jos şi pe al doilea individ care stătea lungit pe canapea, şi cu un zâmbet bucuros mâinile sale se întinseră spre nestematele de pe masă.

Cu grijă, fără să se grăbească prea mult, şi numărând bucată cu bucată, Harry puse la loc comoara în pungile de piele şi se simţea atât de sigur, încât supuse unei cercetări amănunţite şi conţinutul celei de a treia pungi. De abia când termină cu treaba asta vârî cele trei săculeţe în buzunar şi era pe punctul de a părăsi odaia, când observă bancnotele împrăştiate pe masă. Se gândi o clipă, apoi luă cele douăsprezece hârtii una câte una, le îndoi cu grijă şi le puse împreună cu pietrele preţioase.

Când se pregătea să sară din nou în grădină se ivi din întuneric o făptură lată, cu barbă, din care fulgerau doi ochi uimiţi.

Cu iuţeala gândului Reffold îşi năpusti pumnul între aceşti ochi şi trecu apoi pe lângă trupul necunoscutului, care se

prăbuşise greoi la pământ.

Începu să alerge cu paşi repezi prin grădină, şi i se păru că aude în urma sa paşii unui urmăritor. Ajunse la grilaj, sări peste dânsul şi în clipa următoare se pierdu în întunericul nopţii.

— Cine a fost ăsta, Sam? L-ai recunoscut?

Glasul bărbatului cu faţa roşie suna răguşit de enervare, când se întoarse respirând greu, din urmărirea zadarnică, şi se aplecă asupra omului cave horcăia la pământ, încercând să-i oprească sângele care-i ţâşnea în valuri pe faţă.

Sam scrâşni câteva înjurături grozave şi clătină capul.

George Tonson se ridică în vârful picioarelor ca să privească în odaie, apoi sări pe fereastră şi cu paşi repezi se îndreptă, spre cămin.

Apucă cu vârful degetelor un băţ de bambus de vreun metru lungime, care se afla acolo, şi-l introduse într-un fel de teacă, pe care o închise cu multă băgare de seamă.

Aruncă priviri grăbite în jur şi când descoperi trupurile lui Milner şi Stone, începu să le scotocească în grabă buzunarele.

Trăsăturile lui se posomorâră din ce în ce mai mult, şi murmură câteva înjurături, când văzu că nu găseşte ceea ce căuta. În cele din urmă răscoli printre hârtiile de pe birou, cercetă toate sertarele şi aruncă priviri disperate în toate colţurile.

După câtva timp, însă, îşi spuse că individul care o luase la goană putea să-i fie primejdios, şi într-o situaţie ca aceea în care se afla în momentul de faţă, nu voia să fie prins cu niciun chip.

În mare grabă îşi dădu drumul din nou în grădină.

Tovarăşul său îşi mai revenise în timpul acesta.

— Ducă-se dracului de treabă, am venit prea târziu! îi şopti el cu disperare.

— Exact la două şi jumătate, după cum ni s-a poruncit! răspunse bărbosul.

— Dar se vede treaba că celălalt ne-a luat-o înainte. Asta ne poate costa capul, căci nu vom fi crezuţi.

George Tonson îşi şterse năduşeala de pe frunte şi blestemă ziua care-i adusese ghinion peste ghinion...

*
* *

Nick fu acela care descoperi nenorocirea în ziua următoare şi cu ţipetele lui, puse pe picioare nu numai pe cei ai casei, dar şi pe toţi vecinii.

Se dusese în grădină să mai ia puţin aer după beţia din ajun, şi-l izbi faptul că cerceveaua ferestrei de la biroul stăpânului era ruptă.

Aruncă repede o privire în odaie, dar tot atât de repede îşi trase capul înapoi, şi, cuprins de groază, începu să strige ca un ieşit din minţi.

Ţipetele lui o scoaseră pe Ana afară din odaie şi când ea văzu chipul lui răvăşit de spaimă, îşi dădu seama îndată că se petrecuse ceva îngrozitor.

Cu iuţeala fulgerului gândurile ei se duseră la apariţia din grădină, care o înspăimântase atât de mult în noaptea trecută, şi care, probabil, că fusese o solie a groazei. Ea se clătină pe picioare şi trebui să se ţină de balustradă, ca să nu se prăbuşească.

Se reculese, însă, repede şi se luă după Nick, care coborâse de-acum scara înapoi şi alerga prin sufragerie. Ceilalţi servitori dădură şi ei fuga, care de care mai înspăimântat.

Nick încercă cu toate puterile să spargă uşa care dădea în cabinetul de lucru.

— Mister Milner şi încă un domn sunt înăuntru! gâfâi el. Şi nu-s numai beţi, căci au o înfăţişare grozavă... şi fereastra era deschisă...

Ana se simţi stăpânită deodată de o linişte desăvârşită. Porunci femeilor să nu mai ţipe şi-l trimise pe Nick în grădină, ca să deschidă uşa închisă pe dinăuntru, a biroului. El şovăi câteva clipe, cuprins de groază, dar sub privirea aspră a Anei o porni în goană şi reapăru curând în pragul uşii pe care o deschisese.

Tânăra fată stătu în cumpănă câteva clipe, apoi intră în odaie.

Tabloul ce i se înfăţişă înaintea ochilor nu putu să-i producă

prea mare tulburare sufletească, căci n-o lega de Milner niciun sentiment mai intim. Numai groaza puse stăpânire pe dânsa, dar se ţinu tare. Ba cutează chiar să pipăie trupul rigid al unchiului ei, apoi îl privi pe celălalt şi se miră văzând un străin pe care nu-l observase printre musafirii din seara trecută.

Părăsi repede camera, încuie uşa şi luă cheia cu dânsa.

Telefonă apoi doctorului Warner, rugându-l să vină imediat. La întrebările iritate ale acestuia, ea dădu răspunsuri clare, scurte şi numai vârfurile picioarelor loveau podeaua nervos şi nerăbdător.

În faţa casei se adunase o mulţime de curioşi, căci vestea că se petrecuse ceva în „Casa castanilor” se răspândise ca fulgerul în tot orăşelul.

Doctorul Warner, care locuia prin apropiere, nu se lăsă mult aşteptat. El intră cu paşi repezi în casă şi Ana îl introduse imediat în odaia de lucru a răposatului.

Când ieşi după câtva timp, figura lui exprima nedumerire şi el răspunse înălţând din umeri, la privirea neliniştită şi întrebătoare a tinerei fete.

— Din păcate, nu mai e nimic de făcut, miss Moran. Moartea trebuie să fi survenit de-acum de câteva ceasuri. Ştii, probabil, că am fost şi eu aseară aici. Arăta cât se poate de bine şi vesel. Toată afacerea aceasta nu-mi prea miroase a bine.

Ana îl privi cu încordare şi se părea că aşteaptă ceva ce va să vină. Dar medicul tăcea chitic.

— Şi care să fie cauza, după părerea dumitale, doctore? rupse ea deodată tăcerea.

Medicul începu să-şi frece bărbia şi-şi vârî apoi mâinile în buzunarele pantalonului.

— Da, cauza, miss Ana... E uşor de întrebat, dar unul de alde noi nu prea e în măsură să răspundă, cu una, cu două. Presupun că a fost un atac de inimă, deşi unele fenomene mă pun în încurcătură. Numai autopsia ne va putea spune ceva precis. Cred, totuşi, că părerea mea va fi găsită întemeiată. Ştii, desigur, că Milner a băut cam multişor, adăugă el, oarecum nesigur. Eu l-am prevenit adesea...

— Crezi, adică, că a fost din cauza beţiei? Nu altceva?

Întrebarea porni şovăitoare de pe buzele Anei şi tonul ei ciudat îl făcu pe doctor s-o privească cu uimire.

— Ce putea să fi fost altceva? întrebă dânsul. Te gândeşti cumva la sinucidere, sau poate la ceva mai rău? Asta ar fi o prostie, miss Moran!

Tânăra fată dădu din cap cu energie.

— Dacă ar fi vorba numai de unchiul Frank, afacerea ar fi mai lesne de descurcat. Dar mai e şi celălalt...

Doctorul Warner se văzu din ce în ce mai strâns cu uşa, căci acelaşi lucru şi-l spusese şi el de-acum – dar cu toate acestea nu izbutise să găsească altă explicaţie.

— Numai unul din cazurile acelea ciudate, miss Moran, care se întâmplă din când în când! spuse el, înălţând din umeri. Admit că afacerea e cât se poate de neobişnuită, dar nu pot găsi absolut nimic. Şi chiar dacă n-oi fi o capacitate în medicină, am, însă, în spatele meu o practică de treizeci de ani, în care timp am văzut şi învăţat destule, slavă Domnului!

După tonul cu care rostise aceste cuvinte, Ana observă că el începe să devină nervos, şi asta nu făcu decât s-o întărească în bănuiala ei. Dar ea nu mai vorbi nimic în chestia aceasta, deşi starea de ignoranţă în care se afla, o ţinea într-o agitaţie extremă, pe care de abia putea să şi-o stăpânească.

Când doctorul Warner chemă poliţia la telefon, ea închise ochii şi mâinile ei se cramponară cu putere de spateaza unui fotoliu.

*
* *

Judecând după expresia veselă a figurii sale, Harry Reffold părea să fi avut o zi bună.

Se sculase cam târziu, făcu baie, luă apoi dejunul cu mare poftă şi se pregătea să-şi facă toaleta. Tocmai alegea o cravată, când auzi lovituri puternice în uşă.

N-avusese încă timpul să răspundă, şi dna Renold se furişă în odaie, închise repede şi cu multă băgare de seamă uşa, apoi, rămase locului, în picioare. Părea să fie grozav de iritată

şi ochii ei negri rătăceau neliniştiţi prin odaie.

Reffold o privi nedumerit.

— Cu ce vă pot servi, Mrs. Renold? întrebă el, amabil. Vreau să sper că nu vi s-a întâmplat nimic neplăcut?

Cuvintele sale aveau o intonare de sinceră îngrijorare, şi Mrs. Gea încercă să zâmbească cu recunoştinţă, dar nu prea izbuti. Clătină doar capul încetişor, şi, deodată începu să tremure atât de tare, încât Harry o conduse la un scaun.

— S-au găsit două cadavre, mister Reffold... exclamă ea, cu glas înăbuşit, şi privirile-i rătăceau asupra covorului.

Harry o privi din ce în ce mai uimit.

— Mister Milner şi încă un bărbat...

Ea rostise cuvintele acestea atât de încet încât de abia se auziră, dar în urechile lui Reffold răsunară ca un tunet. El se uită buimac la dânsa, apoi, se apropie repede de ea şi o zgâlţâi de umăr.

— Ce tot spui acolo?... Mister Milner?...

Femeia se ridică speriată şi-i puse repede mâna pe gură.

— Nu vorbi aşa de tare, mister Reffold! Nimeni nu ştie încă de asta, aici în casă. Eu am aflat vestea prin telefon tocmai acum – şi... şi... m-am gândit că te-ar interesa, poate...

Întoarse capul într-o parte şi se părea c-ar vorbi la perete.

— De aseară dumneata n-ai mai ieşit din casă şi am spus fetelor în timpul nopţii, că probabil nu te simţi bine, deoarece te-ai dus la culcare atât de devreme...

Harry Reffold o pricepu dintr-odată şi făcu atunci ceva la care nu s-ar fi aşteptat în clipa aceasta Mrs. Gea Renold şi care însemna pentru dânsa cea mai frumoasă zi din viaţa sa: îi luă mâna, i-o strânse cu căldură şi apoi... depuse o sărutare pe dânsa.

Grăsuna femeie nu-şi dădu seama cum ieşise afară din cameră, dar se trezi deodată în coridor şi încercă să-şi potolească bătăile inimii, provocate de spaimă şi fericire. Ea îşi închipuise scena mult mai dramatic; şi-l admiră pe Reffold mai mult ca oricând, că într-o asemenea situaţie critică nu numai că izbutea să-şi păstreze sângele rece, dar se arătase şi plin de drăgălăşenie. O fi având el ceva pe conştiinţă, dar era un adevărat gentleman şi merita să-i iei apărarea. În ceea

ce o privea pe dânsa, va face totul ca să nu aibă nicio neplăcere de pe urma acestei afaceri păcătoase.

Dar buna dispoziţie şi sângele rece a lui Reffold dispărură imediat ce uşa se închise în urma gazdei sale. Deocamdată nu ştia nimic precis, dar nu era exclus ca tainica comunicare a doamnei Renold să fie îndreptăţită şi asta însemna că în beţia succesului din noaptea trecută comisese o neglijenţă condamnabilă, pe care nu şi-o va putea ierta niciodată.

Cu figura crispată de mânie începu să alerge prin odaie şi era furios că nu luase altă atitudine. Dar dorinţa de a-şi pune în siguranţă cât mai repede prada preţioasă, îi răpise sângele rece, şi dacă Frank Milner fusese într-adevăr victima unei crime, atunci avea şi dânsul o parte de vină în aceasta.

Deodată, însă, îi veni în minte tabloul fioros pe care-l întâmpinase în cameră, şi văzu în primul rând trăsăturile desfigurate ale bărbatului de pe canapea, care acum îi spuneau cu totul altceva, ca în clipa când le privise în mod fugitiv. Era convins acum că tragedia se petrecuse deja, atunci când dânsul pătrunsese în cameră şi considerând anumite împrejurări, el deduse ceva care-l făcu să-şi recapete imediat liniştea şi energia.

În câteva minute era gata îmbrăcat şi ieşi repede din casă, urmărit de privirile îngrijorate ale doamnei Renold, care se ruga în sinea ei să nu comită nicio imprudenţă.

Intră în oficiul poştal şi ceru un număr cam complicat din Londra. Funcţionarul clătină mirat capul şi luă un caiet gros în care începu să caute cu atenţie.

Harry îl privi o clipă, apoi deveni nerăbdător.

— Cred că registrul ăsta, al dumitale te va lăsa în pană de data aceasta. Cere dumneata numărul şi te asigur că-l vei căpăta.

Amploiatul aruncă pe masă caietul, dădu din umeri, dar se supuse invitaţiei.

De abia chemase centrala din Londra şi, spre surprinderea lui, i se şi făcuse legătura.

Reffold rămase cam multişor în cabină şi când ieşi, prima lui grijă fu să se uite la ceas. Era aproape de zece şi el îşi făcu socoteala că până la ora unu avea destul timp să se

îngrijească de anumite lucruri, pe care voia să le lămurească până atunci.

Când ajunse în strada pe care se afla locuinţa lui Milner, văzu de departe o mulţime compactă de oameni care stătea înşiruită de-a lungul grilajului şi privea în grădină ca şi cum ar fi fost de văzut acolo ceva deosebit.

Dimineaţa de duminică adunase aici numeroase persoane, pe feţele cărora era întipărită o expresie de groază. Se formaseră grupuri şi câţiva, care se credeau mai bine informaţi, adunaseră în jurul lor un auditoriu care asculta cu încordare.

Harry îşi făcu loc prin mulţime, dar deşi ciulea urechile când într-o parte, când în alta, nu putu, totuşi, să audă ceva de seamă, în zumzetul acela de glasuri omeneşti.

Ajunsese de-acum la uşa casei, când privirea lui căzu, întâmplător, de cealaltă parte a drumului, unde se afla un teren de construcţie, care servea pentru moment de depozit pentru diferite materiale. Pe un car răsturnat şedea acolo un lucrător, care-şi lua dejunul.

Când individul acesta îşi ridică deodată privirea, Reffold de-abia îşi putu stăpâni un gest de uimire. Celălalt îl privi nepăsător şi Harry se uită şi el la dânsul fără interes aparent, – dar recunoscu pe dată figura aceea vicleană, încadrată de o barbă sălbăticită; şi spre marea lui satisfacţie mai observă că sub şapca trasă peste faţă se ivea o pată vânătă şi că un ochi era umflat.

O clipă Reffold se gândi să se strecoare în mulţime şi să nu-l piardă din vedere pe bărbos, – dar apoi se răzgândi. El îşi spuse că individul nu-şi va părăsi atât de repede postul, căci, după cum se părea, se simţea în deplină siguranţă şi ţinea să fie la curent cu tot ce se petrecea acolo.

În faţa casei stăteau doi poliţişti cu mutre severe şi când Harry urcă cele câteva trepte, ei şovăiră dacă să-l lase să treacă. El, însă, trăsese de-acum de clopot şi trecu atât de indiferent pe lângă dânşii, încât îl luară drept vreun membru al familiei sau chiar o persoană oficială.

În birou erau de acum adunaţi reprezentanţii poliţiei, care aduseseră cu dânşii şi un al doilea medic, dar toţi domnii

aceştia nu prea ştiau cum să procedeze în afacerea asta misterioasă. Cele două cadavre se aflau acolo, e drept, dar nu exista nicio indicaţie că ar fi căzut jertfa unei crime.

Doctorul Warner îşi dezvoltă din nou părerea sa asupra atacului de cord, şi colegul său de la poliţie aprobă din cap, căci nu era în stare să aducă alte dovezi.

Comisarul din Newchurch era şi el de părerea celor doi medici, deoarece nu găsise niciun indiciu care să-l ducă la încheierea că ar fi vorba de o crimă şi apoi era om bătrân şi nu-i prea plăcea să-şi bată mult capul.

Domnii din comisie erau, deci, cu toţii de acord şi se pregăteau să încheie actele legale, când tocmai se auzi soneria telefonului.

Comisarul luă receptorul, îşi spuse numele, dar deodată se făcu mic de tot, luă o atitudine slugarnică şi bâigui:

— Da, Sir... Foarte bine, Sir... All right, Sir...

Glasul din telefon nu se mai auzea demult, dar comisarul continua să facă plecăciuni şi de-abia după câtva timp părea să-şi dea seama că momentul mare pe care-l trăise se sfârşise demult.

Ca în vis agăţă receptorul, îşi şterse năduşeala de pe frunte şi apoi privi la cei doi medici şi la grefier cu mutra unui om căruia i se făcuse o cinste extraordinară.

— Domnii mei, vă mulţumesc! spuse el apoi, cu demnitate. Misiunea noastră aici s-a terminat. Am vorbit tocmai cu Sir Wilford Roberts de la „Scotland Yard”, care mi-a comunicat că acest caz va fi luat în cercetare de către funcţionarii săi. Găsesc lucrul acesta cât se poate de logic, căci de ce alta avem noi un „Scotland, Yard”?

Spunând acestea îşi strânse repede hârtiile, împinse pe membrii comisiei spre uşă, încuie camera şi vârî cheia în buzunar.

*
* *

Când poliţia îşi făcu apariţia în cameră, Ana Moran se retrase în încăperile ei şi încercă să găsească acolo puţină

linişte. Supărările din ziua trecută şi acele din ultimele ceasuri îi căşunaseră mult rău şi biata fată nici nu era în stare să-şi adune gândurile.

Moartea atât de subită a lui Milner, trebuia să aducă după sine, în mod firesc, o schimbare radicală în viaţa ei, dar chestia aceasta n-o preocupase nicio clipă până atunci.

Ea se gândea cu indiferenţă la evenimentele ce aveau să survină şi toate simţurile ei – oricât căuta să lupte împotrivă – se îndreptau numai spre personalitatea lui Harry Reffold, care revenise deodată pentru dânsa obiectul unor preocupări de natură sufletească.

Ana Moran nu se prea număra printre firile slabe, femeieşti, care cad uşor sub povara unui simţământ şi până atunci nu prea avusese timp de pierdut cu sentimentalismul. Nici măcar vreun tenor celebru sau un „star” de cinema nu jucaseră vreun rol în inima ei – şi bărbaţii frumoşi, care socoteau că pot obţine succes la dânsa, trebuiră să se dea bătuţi în cele din urmă.

Cu Reffold, însă, lucrurile stăteau altfel: îi plăcuse la el că era cu totul altfel ca ceilalţi şi că nu lăsa niciodată să-i scape o vorbă care să fi însemnat o încercare de apropiere sau un compliment obraznic. Aceasta făcuse ca el să-i devină atât de simpatic, iar ceasurile de flecăreală în timpul călătoriei deveniseră pentru ea o adevărată necesitate sufletească şi se simţea oarecum dezamăgită când se întâmpla să lipsească vreodată.

Totuşi, nu-şi mărturisea nici sie însăşi aceasta, ci căuta să-şi justifice interesul ce i-l purta prin aceea că voiajurile acestea zilnice ar fi grozav de plictisitoare fără vreo distracţie, – şi un tovarăş de călătorie mai bun decât Harry Reffold nici c-ar putea exista. Şi pentru ca nici dânsul să nu-şi facă alte gânduri, îl trata cu o răceală oarecum jignitoare, la care el, răspundea, totuşi, prin zâmbetul său caracteristic, pe care dânsa îl găsea atât de neruşinat.

Ziua de ieri, însă, aduse un sfârşit repede acestei comedii, şi spre groaza ei îşi dădu seama că interesantul bărbat însemna pentru dânsa cu mult mai mult, decât cutezase să-şi mărturisească până atunci. În clipa în care atitudinea lui

ciudată îi puse pe frunte pecetea unei personalităţi – cu care ea nu trebuia să aibă nimic de-a face – sentimentele ei pentru dânsul rupseră toate barierele artificiale pe care singură le crease şi cu disperarea în suflet ea fu nevoită să-şi dea seama, că bărbatul acesta era cel dintâi care-i cucerise inima.

Şi chiar acum încă, când printr-o întâmplare izbutise să descopere îndeletnicirile lui ciudate, ea nu putea să scape de impresia care i-o făcuse el şi găsea lucru de necrezut ca un om cu înfăţişarea atât de atrăgătoare, să ducă o existenţă atât de îndoielnică şi aventuroasă. Încerca necontenit să-şi spună că se înşela, poate, – dar ceea ce văzuse cu propriii ei ochi îi apărea în imagini atât de vii, încât trebuia să renunţe la dorinţa de a se înşela pe sine însăşi.

Se întreba doar necontenit ce motiv îl dusese pe bărbatul acesta pe drumul prăpăstios şi ce rol jucase în întâmplările tragice din noaptea trecută...

În starea aceasta, de-abia observă intrarea lui Nick în cameră. El se simţea oarecum cu conştiinţa neîmpăcată şi nu cuteza s-o privească pe tânăra lui stăpână; când observă, însă, că ea nu-i dădea nicio atenţie deosebită, deveni ceva mai sigur de sine.

— Domnul doreşte să vorbească cu domnişoara Moran! spuse el încetişor şi-i întinse o carte de vizită. Aşteaptă jos, în sufragerie.

Ana luă cartea cu indiferenţă, şi trecură câteva clipe până îşi aruncă privirea asupra ei. Când citi, însă, numele, aproape că nu-i veni să-şi creadă ochilor:

— Harry Reffold!

Nick îşi privi pe furiş stăpâna şi crezu nimerit să spună:

— Să-i dau paşaportul?

Tânăra fată îşi ridică privirea şi chibzui. Nici prin gând nu i-ar fi trecut că dânsul va veni, dar asta se potrivea atât de bine, totuşi, cu imaginea, ce şi-o făurise ea despre el. Harry Reffold era un bărbat care n-avea scrupule meschine şi care păşea cu siguranţă pe drumul care ducea la scopurile sale.

Era curioasă să ştie pentru ce venise. Îndrăzneala lui să meargă oare atât de departe, încât să fi venit numai pentru a-i exprima condoleanţe, sau urmărea cu totul altceva prin

venirea lui?

Simţi un îndemn nepotolit să apară în faţa lui şi să i se uite în ochi cu o privire care să-i spună că l-a pătruns cu totul şi că-l dispreţuieşte ca pe un nevrednic.

Deveni deodată atât de liniştită, cum nu fusese încă niciodată în viaţa ei, şi Nick se făcu mic de tot când ea îl privi cu ochi de gheaţă:

— Spune domnului că voi veni peste câteva clipe.

Când Ana intră în sufragerie, Harry îi ieşi în întâmpinare cu mâna întinsă.

— Am fost nespus de îndurerat de trista întâmplare petrecută în casa dumneavoastră, spuse dânsul – şi-mi pot lesne închipui că treceţi prin ceasuri grele. Dacă vă pot fi folositor într-un anumit fel, Miss Moran.

El ţinea încă mâna întinsă şi Ana privea în ochii-i cenuşii, în care se oglindea o compătimire sinceră.

Dar ea nu făcu nicio mişcare să-i strângă mâna, ci-l privea numai întrebător.

Harry Reffold îşi mărturisi pentru prima oară cât de fermecătoare era fata aceasta şi-şi făcea imputări că o privise până atunci doar ca un mijloc pentru atingerea scopurilor sale.

De fapt venise şi acum aici, deoarece nădăjduia că dânsa i-ar putea fi de folos într-o privinţă oarecare, şi sub privirea ei ciudată începu să se ruşineze de aceasta. Mâna-i întinsă se lăsă încetişor în jos şi pentru întâia oară în viaţă îl cuprinse un simţământ de disperare, pe care nu izbutea să şi-l stăpânească.

Ana nu-şi dezlipi privirea de la dânsul şi căută să vadă pe faţa lui distinsă cel puţin o singură trăsătură care să corespundă cu imaginea pe care şi-o făurise în ultimele ceasuri. Dar nu găsi în înfăţişarea acestui om nimic care să-i trădeze pasiuni vinovate, nimic brutal şi viclean, ci numai corectitudine şi conştiinţă de sine foarte pronunţată. Biata fată ar fi început iarăşi să se clatine în convingerile ei, dacă n-ar fi fost la mijloc propriile ei constatări, care lăsaseră asupra ei impresii atât de dureroase.

Lui Harry îi veni greu să-şi recapete stăpânirea de sine sub

privirile ei de gheaţă şi sub tăcerea aceea zdrobitoare, – dar în cele din urmă apăru din nou pe buzele sale zâmbetul acela fin, pe care dânsa îl găsea înainte, atât de fermecător.

— După cum văd, Miss Moran, spuse el – prezenţa mea vă este neplăcută. Mi-aţi refuzat mâna şi n-aveţi niciun cuvânt pentru mine. Mă iertaţi de îndrăzneală, dar trebuie să vă spun că nu prea e frumos din partea dumneavoastră ceea ce faceţi... Şi eu care credeam că am fi oarecum buni camarazi...

La sunetul glasului său tânăra fată se simţi străbătută de fiori şi-şi dădea seama că va trebui să vorbească dacă nu voia să cadă cu totul în mrejele acestui bărbat.

— Domnule Reffold, răspunse ea rece, nu aveţi dreptul să vă plângeţi, căci nu trebuia să vă aşteptaţi la altă primire. V-am dat a înţelege destul de lămurit încă de ieri, că nu mai doresc de-acum încolo tovărăşia dumneavoastră, pentru că...

— ...Pentru că nu doriţi s-aveţi de-a face cu un individ care vâră mâna în buzunarele altora?... îi căzu el în vorbă şi pe buzele sale apăru din nou zâmbetul acela neruşinat. Scumpă Miss Ana – (apăsa cuvintele şi cuvântul „scumpă” o împunse în inimă pe tânăra fată) —îmi este cât se poate de neplăcut că ai luat cunoştinţă de acest prost obicei al meu, – dar crede-mă că în momentul acela n-aveam încotro. Mai am din când în când asemenea apucături, dar asta nu trebuie să împiedice pe nimeni să vină în contact cu mine. Pe prietenii şi cunoscuţii apropiaţi obişnuiesc să-i cruţ. Dacă numai din cauza aceasta eşti atât de pornită împotriva mea, Miss Moran, atunci lucrurile se mai pot îmbunătăţi. În schimb îţi voi povesti ocazional ce captură fericită am făcut pe ziua de ieri...

Ana fu atât de uimită de tonul acesta, încât nu era în stare să scoată un cuvânt şi acum era încredinţată că ticăloşia şi cinismul acestui om nu cunoşteau margini.

Se apropie la un singur pas de dânsul şi privirea ei se înfipse ca un sfredel într-a lui.

— Un alt obicei prost al dumitale este probabil acela de a te furişa noaptea în grădinile caselor, spuse ea, tăios. Se întâmplă ades fapte ca aceea petrecută astă-noapte în această, casă?...

El o privi buimac şi dânsa observă cum îşi muşca buzele cu

dinţii-i puternici.

Dar peste o clipă îşi recăpătă întreaga stăpânire de sine şi cu glas potolit şi rece întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta, Miss Moran?

Ana era hotărâtă să meargă până la capăt.

— Vreau să spun că te-am observat în noaptea trecută dând târcoale casei! îi strigă ea în faţă. Şi că azi dimineaţă au fost găsiţi morţi unchiul Frank şi un alt bărbat...

El o privi câteva clipe cu sinceră consternare, apoi dădu din cap cu îngrijorare.

— Observaţia pe care aţi făcut-o este cât se poate de importantă, Miss Moran! spuse el, apăsând cuvintele. Presupun că a-ţi înştiinţat poliţia despre aceasta şi că voi avea neplăceri serioase, în consecinţă. Dar nu face nimic...

Îşi luă pălăria, se înclină politicos în faţa fetei şi zâmbi cum ştia el să zâmbească.

— Cu toate acestea, nădăjduiesc că vom continua să rămânem buni prieteni, Miss Moran...

Tânăra fată rămase cu privirea aţintită asupra uşii care se închisese în urma lui şi trecu o bună bucată de vreme până îşi reveni în fire.

Şi din clipa aceasta renunţă cu totul să caute a dezlega enigma Harry Reffold.

Când acesta trecu prin coridorul pustiu, îndreptându-se spre ieşire, într-o pornire violentă îşi trânti pălăria la pământ, cum fac băieţandrii atunci când se înfurie.

Cap. 135 – De la Paris la Lyon

— Cred că mă vei însoţi, doctore? întrebă prinţul Raymond, coborând de pe Fontanella, în tovărăşia lui Wolfgang Schulze şi a părintelui Benvenuto.

— Încotro să vă însoţesc, Alteţă?

— Părăsesc încă în cursul zilei de astăzi castelul Miramare, pentru a mă duce la Paris, căci din clipa aceasta mă voi gândi numai să-mi îndeplinesc făgăduiala dată lui Egizio Ettore şi Letiţiei. Trebuie să vorbesc preşedintelui Republicii pentru ca să obţin graţierea brigandului.

— Prinţe Raymond, am de vorbit ceva cu dumneata, interveni pustnicul, trecându-şi degetele prin barba lungă şi albă ca neaua.

— Te ascult, cucernice părinte. Vorbeşte!

— Sunt încredinţat, spuse bătrânul, că cererea dumitale va fi respinsă.

— Cum, crezi dumneata asta? exclamă prinţul, neliniştit. Nu, eu nu pot împărtăşi această credinţă. Niciodată nu m-am adresat preşedintelui cu vreo rugăminte, deşi în diferite ocazii el m-a încredinţat că e gata să-mi îndeplinească dorinţele. Şi cum ar fi cu putinţă să mi-o refuze pe cea dintâi?

— Nu aşa am crezut, răspunse părintele Benvenuto, preşedintele are cea mai mare consideraţie pentru dumneata, apreciază familia de Paris, şi îndeosebi pe şeful ei actual. Dar va putea dânsul să graţieze înainte ca judecata să se fi pronunţat? Poţi gratia pe cineva când nu apasă nicio pedeapsă pe capul lui? Dar dacă Egizio Ettore ar fi fost judecat, dacă ar fi fost condamnat la moarte, să zicem, atunci preşedintele Republicii ar putea ţine în seamă rugămintea dumitale, preschimbând pedeapsa capitală în câţiva ani de temniţă, căci are dreptul acesta. Dar aşa...

— O! preşedintele poate orice, – el e în măsură să dispună încetarea urmăririi împotriva lui Egizio Ettore. Dar nu mă gândesc să-i cer asta, ci doar să-mi mijlocească obţinerea unui paşaport pentru Ettore, cu ajutorul căruia să poată părăsi ţara. Nu, nimic, nu mă poate face să dau înapoi de la hotărârea ce am luat-o, continuă prinţul, cu însufleţire, vreau şi trebuie să pun capăt vieţii de brigand a lui Egizio Ettore.

— Dar va putea oare să uite şeful statului că Ettore l-a ucis pe preşedintele tribunalului din Bonifacio?

— Va uita şi asta, de dragul meu! spuse Raymond. Preşedintele Republicii mă cunoaşte, ştie ce trebuie să creadă despre mine – de la el aştept totul.

Ajunseră la o cotitură a drumului şi părintele Benvenuto rămase locului, vrând să-şi ia rămas bun.

— Mă reîntorc în coliba mea din pădure, spuse dânsul, şi acolo mă voi ruga, prinţe Raymond, pentru izbânda planului dumitale.

— Binecuvântează-mă, cucernice părinte, spuse prinţul Raymond, aplecând capul, şi bătrânul puse mâinile-i uscate deasupră-i şi spuse:

— Binecuvântat fie capul tău scump, prinţe Raymond. Dacă există vreun om care să fie vrednic de sprijinul Cerului, acela eşti tu, – căci eşti prietenul săracilor şi adesea ai privit cu îndurare în jos spre aceia care stăteau dedesubtul tău. Du-te cu Dumnezeu! Porneşte la drum, fiul meu şi dea Domnul să ţi se împlinească dorinţele inimii, – luptă pentru fericirea fiicei tale, căci şi dânsa ar fi vrednică de fericirea pe care a visat-o şi pe care i-o dorim cu toţii. Domnul să vă binecuvânteze, să fie alături de voi veşnic şi să vă lumineze drumul pe care vă va duce, Amin!

— Amin! rostiră într-un glas prinţul Raymond şi doctorul Schulze.

În clipa următoare pustnicul dispăru după o stâncă.

Prinţul şi tânărul medic îşi continuară, însă, drumul spre castelul Miramare, unde Raymond de Paris voia să-şi facă pregătirile de plecare.

Nu voia să fie însoţit de nimeni altul, decât de doctorul Schulze şi credinciosul său Cristofor.

Robert Wilson plecase la Paris din ordinul prinţului, căci avea de aranjat acolo unele afaceri importante. Şi acesta era punctul despre care discutau acum prinţul şi medicul german, în vreme ce se apropiau de castel.

— Mi-aţi încredinţat atâtea până acum, spuse doctorul Schulze către nobilul său prieten – încât îmi iau îngăduinţa să vă întreb cu ce însărcinare l-aţi trimis pe Wilson la Paris?

O umbră întunecată trecu peste chipul prinţului.

— Sunt însărcinări foarte triste, şi, totuşi, ele trebuie aduse la îndeplinire... Nu voi avea linişte, până când Wilson nu le va fi soluţionat. Ele privesc pe fratele meu Robert, mizerabilul acela pe care l-a răbdat inima să mă ştie înşelat de o nemernică. Îţi închipui dumneata, doctore, că mă declar mulţumit doar cu ruşinea pe care i-am făcut-o lui Robert? O, nu, ticălosul acesta merită şi altă pedeapsă, – şi o va căpăta. Află, deci, că l-am însărcinat pe Wilson să răscumpere toate poliţele semnate de Robert de Paris, să descopere pe toţi

creditorii săi şi să plătească toate datoriile făcute de dânsul. Pentru scopul acesta i-am pus la dispoziţie un milion de franci şi i-am spus că-i mai ţin la îndemână şi alte sume dacă va avea nevoie de ele. În felul acesta va izbuti să aducă în stăpânirea mea toate datoriile lui Robert de Paris, şi, – din moment ce se va întâmpla aceasta, îl voi face, pe fratele meu complet nevătămător. Palatele sale din Bastia şi Ajaccio vor fi vândute, mobilele, scoase la licitaţie... Nu va mai găsi niciun adăpost în Franţa, căci un asemenea om este nedemn să trăiască pe pământul pe care au păşit cu demnitate strămoşii noştri, – un astfel de ticălos trebuie să fie alungat din locurile unde ochii limpezi ai părinţilor săi privesc spre dânsul. Afară cu el din ţara aceasta! Să-şi ducă mai departe viaţa de înşelătorii în America – să-şi creeze o existenţă acolo unde nu se ştie nimic despre dânsul, – unde nu-l cunoaşte nimeni. Vreau şi trebuie să mă îngrijesc să nu-l mai văd în faţa ochilor mei – trebuie să uit că a existat cândva un Robert de Paris.

Când cei doi prieteni ajunseră la castelul Miramare, prinţul Raymond chemă îndată la dânsul pe bătrânul Cristofor, şi-l puse în cunoştinţă cu tot ce se întâmplase.

Lacrimi fierbinţi curgeau din ochii bătrânului servitor, când auzi că prinţul îşi găsise, în sfârşit, copila rătăcită, şi cu greu putu să fie reţinut să nu zboare spre Fontanella, pentru a săruta mâna Letiţiei.

— O! copilă iubită, este oare cu putinţă ca ea să fie soţia unui proscris? Dânsa, pe care am ţinut-o de atâtea ori în braţele mele! Dar oricum ar fi, de vreme ce-l iubeşte, înseamnă că el e vrednic de iubirea ei.

— Nu va mai fi însă multă vreme un proscris, Cristofor! spuse prinţul umblând agitat prin odaie. Sunt hotărât să mă duc la preşedintele Republicii şi el îmi va asculta păsul şi-l va graţia pe Egizio Ettore.

— Fireşte c-o va face, trebuie s-o facă, răspunse credinciosul servitor. Sapristi! de ce e dânsul şeful Statului, dacă nu să îndeplinească rugăminţile celor mai de seamă supuşi ai săi!

— În orice caz, vom face încercarea, continuă Raymond de Paris, şi tu mă vei însoţi în capitală.

Cu toată vârsta lui înaintată, bătrânul sări în sus de bucurie şi se grăbi să facă pregătirile de drum.

În vreme ce Cristofor era ocupat încă cu aceasta, şi Raymond stătea la birou punându-şi în ordine hârtiile, – i se anunţă că Lady Mignon Milton doreşte să-i vorbească.

Cu acel cavalerism care-l caracteriza pe nobilul prinţ, el ieşi în întâmpinarea frumoasei femei şi o conduse spre divan.

— Îmi este îngăduit să mă interesez înainte de toate de starea sănătăţii dumneavoastră, my lady? întrebă Raymond.

— Tocmai sănătatea e ceea ce m-a îndemnat să viu la dumneavoastră, prinţe! răspunse frumoasa femeie. Lordului nu-i prea este bine. Nenorocita confuzie a cărei victimă a fost l-a lovit mai mult decât s-ar fi putut crede. Lordul stă în patul de suferinţă, oftează şi geme necontenit şi trebuie să mărturisesc cu toată sinceritatea, blestemă clipa când a venit la Miramare.

Prinţul Raymond trebui să-şi stăpânească un zâmbet, deşi pe de altă parte, o compătimea pe frumoasa lady.

— E adevărat, spuse Raymond, a fost o confuzie nefericită, dar din păcate lucrurile nu se mai pot schimba. Nu-mi rămâne altceva decât să-mi cer mii de scuze pentru ceea ce s-a petrecut în casa mea.

— Să lăsăm asta! răspunse Mignon şi, un zâmbet îi flutură pe buze, ca şi cum ar fi vrut să spună: „de stricat n-avea ce să-i strice bătaia pe care a mâncat-o!”. Să nu mai vorbim despre asta, prinţe – în schimb trebuie să-ţi comunic că suntem siliţi să ne mai folosim câtva timp de ospitalitatea ce ne-ai acordat-o. Tocmai am auzit că ai de gând să părăseşti castelul Miramare şi să pleci la Paris. Aşa să fie oare?

— Da, aşa este şi lucrul acesta se va întâmpla chiar astăzi, răspunse prinţul, dar împrejurarea aceasta nu schimbă deloc situaţia dumitale, frumoasă my lady. Rămâi aici la castel atâta timp cât vei dori. Îţi pun la dispoziţie tot castelul Miramare.

— Adevărat? exclamă Mignon plină de bucurie, şi dacă prinţul Raymond ar fi fost un observator mai bun, ar fi văzut imediat că nu îngrijorarea pentru sănătatea lordului o făcea să se bucure de această ofertă, ci că există un alt motiv care

o lega atât de mult de ţinutul acesta.

Şi motivul... era Aristide de Lamotier.

— Veţi rămâne deci, în casa aceasta, spuse prinţul, până când lordul se va fi însănătoşit pe deplin. Eu, însă, mă voi folosi de clipa aceasta, să-mi iau rămas bun de la dumneata şi să-ţi sărut frumoasa mână. O, my lady, plec la Paris, ca să îndeplinesc acolo o sarcină însemnată. Roagă-te pentru izbânda mea!

— Mă voi ruga pentru dumneata, prinţe, căci eşti un bărbat nobil şi mare. Ah! de ce nu sunt şi alţii ca dumneata?

Lady Mignon întinse cu căldură mâinile sale prinţului şi apoi mai spuse:

— Primesc cu bucurie ospitalitatea ce ne-o acorzi, şi în numele soţului meu bolnav...

— Niciun cuvânt, my lady! o întrerupse prinţul. Eu sunt acela care voi avea să-ţi mulţumesc, pentru cinstea ce o faci castelului meu prin prezenţa dumitale. Te rog să te consideri aici ca la dumneata acasă.

— Vom încerca, prinţe. Pleci chiar astăzi?

— Da, chiar astăzi.

— În cazul acesta îţi doresc călătorie bună şi nădăjduiesc că la întoarcere, soţul meu va fi în stare să te mai salute aici, încă.

— Numai dânsul, dumneata nu, my lady?

— Fireşte, şi eu... îngăimă frumoasa femeie, când vorbesc în numele soţului meu, mă cred şi pe mine!

Lady Mignon părăsi apoi odaia şi prinţul Raymond rămase singur şi privi gânditor după frumoasa roşcovană.

— De câte ori o văd pe femeia asta, îşi spuse prinţul, nu mă pot opri să cuget că nu se potrivesc deloc aceşti doi oameni... Lordul acesta este un bădăran... Şi-a pus un bucheţel de viorele la butonieră, dar viorelelor nu le plac bădăranii, – ele îşi caută oameni mai galanţi.

Raymond se îndeletnici apoi iarăşi cu preparativele de călătorie şi peste vreo două ceasuri, un landou elegant aştepta în faţa castelului.

Prinţul Raymond şi doctorul Schulze luară loc într-însul, iar bătrânul Cristofor se cocoţă pe capră, stând drept, ca o

lumânare. Ochii săi luceau de o bucurie tinerească.

Călătoria decurse fără niciun incident şi când sosiră la Paris, prinţul se îndreptă imediat spre palatul său, din capitala Franţei.

Spre marea lui surprindere află aici că şeful Statului nu se afla în capitală, ci plecase la Lyon pentru a participa la o festivitate sportivă, care avea loc acolo.

— Avem ghinion, spuse doctorul Schulze, am venit la Paris şi nu-l vom vedea pe preşedintele Republicii.

— Dacă nu-i pot vorbi la Paris, atunci voi pleca la Lyon, răspunse prinţul. Oricât ar fi el de ocupat, preşedintele va găsi pentru mine, prinţul Raymond, un sfert de ceas în care să mă asculte.

— Şi când pornim la Lyon?

— Ce întrebare, prietene! răspunse prinţul. Imediat, luăm doar masa în palatul familiei de Paris şi plecăm apoi la gară.

— Nu vă temeţi că graba aceasta ar putea fi dăunătoare sănătăţii dumneavoastră, Alteţă? întrebă doctorul Schulze.

— Deloc, prietene! răspunse Raymond de Paris. De când urmăresc ţelul meu cel mare, de când ştiu că am o fiică dulce şi scumpă, şi că e vorba să obţin graţierea soţului ei, – simt în mine vigoarea unui tânăr. Nimic nu-mi va fi imposibil şi nu vreau să pierd nicio clipă, căci gândul că în vreme ce eu mă aflu la Paris, Egizio Ettore ar putea fi prins de autorităţi, – gândul acesta, zic, mă umple de groază, căci atunci lucrurile vor deveni mult mai complicate.

Lui Ettore cel liber, preşedintele îi va putea acorda mai uşor îngăduinţa să plece, – decât să deschidă porţile închisorii sale.

Se aduse dejunul şi Raymond mâncă cu o poftă pe care n-o mai avusese demult.

Când se aduse al doilea fel, servitorul prinţului îi înmână o carte de vizită.

— Ah! cu plăcere, cu plăcere! exclamă prinţul şi se adresă apoi doctorului: Robert Wilson doreşte să-mi vorbească. Probabil că vrea să-mi comunice cum s-au desfăşurat lucrurile privitoare la ticălosul acela.

Detectivul intră în sufragerie, – dar de data aceasta nu ca inginer. Căci aici, în palatul de Paris, nu avea nevoie să poarte

mască, ci se prezentă ca un om de lume, aşa cum şi era în viaţa lui privată.

— Vii tocmai la timp ca să iei masa cu noi, spuse Raymond, întinzând mâna celebrului detectiv. Cristofor, încă un tacâm! – şi acum ia loc şi povesteşte-mi cum au decurs lucrurile până aici! Poţi vorbi fără nicio teamă în faţa doctorului, căci el cunoaşte toate tainele mele.

Figura lui Robert Wilson trăda o seriozitate izbitoare, – ba ceva mai mult: o anumită tristeţe, pe care prinţul n-o observă încă în clipa aceasta.

— Însărcinarea pe care mi-a dat-o Alteţa Voastră a fost adusă la îndeplinire în întregime! răspunse detectivul. Totul s-a aranjat în cea mai bună ordine. Când Robert va veni la Paris, nu va mai găsi nimic care să fie al său.

— Ah! minunat! exclamă prinţul, cu o lipsă de compătimire care nu prea era obişnuită la el. Dar în ceea ce-l privea pe decăzutul său frate, orice sentiment nobil dispăruse din inima sa.

Wilson scoase un portvizit gros din buzunar şi extrase dintr-însul un pacheţel cu hârtii.

— Aici, Alteţă, spuse el, întinzând prinţului documentele, sunt chitanţele tuturor creditorilor contelui de Paris. În clipa de faţă, Robert nu mai datorează nimănui în lumea aceasta, nici măcar un franc, – în afară de dumneavoastră.

— Dacă ar şti asta contele, interveni doctorul Schulze, ar fi cât se poate de bucuros de aranjamentul făcut.

— S-ar înşela amarnic, însă, spuse Raymond, căci a căzut în mâinile unui creditor nemilos. Voi fi un adevărat Shylok[2], niciun pic de milă nu voi avea pentru mizerabilul acesta. Şi-a câştigat pedeapsa cea mai aspră şi o va avea.

— Puteţi începe imediat acţiunea de a-l distruge, Alteţă, continuă Wilson, căci, din fericire câţiva creditori au pornit de-acum cu judecată împotriva contelui şi aceste procese sunt pe sfârşite. Aşa, de pildă, aveţi aici o hotărâre judecătorească pentru suma de cinci sute de mii de franci, care provine de pe urma moştenirii unui anume Hernandez. Asta va fi de ajuns

[2] Shylok – tipul cămătarului, al omului lacom de bani; personaj al lui William Shakespeare.

pentru a pune sechestru pe cele două palate ale contelui, din Bastia şi Ajaccio. Îmi daţi încuviinţarea să mă ocup eu cu aceasta?

— Da, iubitul meu Wilson şi cer chiar să se accelereze cât mai mult lucrurile – sechestrul trebuie să se aplice imediat.

— Mâine se va întâmpla precum doriţi, asigură detectivul, aveţi încredere în mine, Alteţă!

Între timp, masa continua să fie servită, cele mai bune delicatese erau aduse, vinul scânteia în pahare de cristal... Wilson se adresă atunci prinţului cu întrebarea, ce motiv îl determinase să vină aşa, deodată la Paris.

Şi prinţul îi povesti deschis că e pe cale să plece la Lyon, la preşedintele Republicii, pentru a căuta să obţină, iertarea lui Egizio Ettore.

În clipa când prinţul rosti cuvântul „preşedinte”, Robert Wilson se cutremură.

— Ce ţi s-a întâmplat, prietene? întrebă Raymond. Am observat de când ai intrat în casă că eşti foarte palid şi afară de asta pari obosit şi rău dispus, ceea ce nu prea intră în obiceiurile dumitale. Eşti bolnav, cumva?

— Nu, Alteţă, dar aproape c-aş dori să fiu, căci atunci deprimarea mea ar avea cel puţin un motiv care m-ar privi numai pe mine personal.

— Vrei să spui că suferi de dragul altei persoane?

— Da, de dragul altei persoane, Alteţă, şi ceea ce e mai rău... nu-l pot ajuta.

— Nu te înţeleg, scumpul meu Wilson, dar nici nu vreau să te silesc la o destăinuire.

— O, nu, Alteţă, răspunse detectivul, e poate mai bine să vă arăt care e cauza tristeţii mele... Ba văd chiar un semn al Cerului că soarta m-a adus astăzi alături de dumneavoastră. Deoarece sunteţi pe cale să vă duceţi la preşedintele Republicii... e bine să aflaţi, că viaţa şefului statului e serios ameninţată.

Prinţul se lăsă pe spateaza scaunului şi privi îngrozit pe detectiv.

— Ameninţată! exclamă dânsul. Ce înseamnă asta? Ce vrei să spui?

— Asta înseamnă, continuă detectivul, cu vocea slabă, că viaţa preşedintelui Republicii este în pericol. În cele câteva zile de când sunt la Paris, am dat de urmele unui complot. Preşedintele e urmărit şi viaţa lui e ameninţată.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă prinţul, ştii asta şi nu i-ai comunicat nimic preşedintelui?

— Cum aş putea s-o fac, răspunse detectivul, de vreme ce n-am încă nicio dovadă în mână. Şi ar fi prea cutezător lucru să mă prezint în faţa lui, fără să am ceva sigur... O întâmplare mi-a îngăduit să descopăr că se unelteşte ceva împotriva preşedintelui. E vorba numai de o indicaţie fugitivă pe care am primit-o, – dar dânsa vine de la o persoană, căreia trebuie să-i acord crezare.

— Şi cine este persoana aceasta? întrebă prinţul.

— Un italian, care în aparenţă nu este decât un voiajor comercial – în realitate, însă, e unul din cei mai primejdioşi anarhişti din Italia. Pe omul acesta l-am întâlnit pe stradă aici, la Paris – şi am avut de acum prilejul în viaţa mea să am de-a face cu dânsul. I-am făcut atunci un serviciu important şi asta mă asigură cel puţin de recunoştinţa sa. Când m-a recunoscut, s-a îndreptat imediat spre mine, mi-a strâns mâna, rugându-mă, însă, în acelaşi timp să nu trădez poliţiei că se află la Paris. Sau mai bine zis să nu spun care sunt motivele care l-au pus pe drumuri. I-am făgăduit să păstrez tăcere, în cazul când îmi va destăinui tot adevărul, asupra scopurilor ce urmăreşte în capitala Franţei.

— „Nimic, absolut nimic!” răspunse el, căutând să scape de insistenţele mele.

— „Sunt încredinţat că minţi, i-am răspuns eu – trebuie să fie un motiv de seamă care te-a adus la Paris.”

— „Te rog, nu căuta, să afli mai mult de la mine!” spuse el cu glas şoptit şi iritat. „Mulţumeşte-te că ştii cine sunt. Acolo unde mă aflu eu, cerul se acoperă cu nori. Sunt ca acele păsări care se ivesc în regiunile unde e pe cale să se producă furtuni, cu tunete şi fulgere... şi e lucru cunoscut că fulgerele noastre cad de obicei pe capete sus puse...”

— „Ameninţi vreun personaj de seamă?”

El nu-mi răspunse, dar zâmbi misterios.

— „E poate omul cel mai de seamă din Franţa?” întrebai eu, din nou.

El se rupse de lângă mine şi în clipa următoare dispăru în mulţime.

Vedeţi, Alteţă, asta e tot ce ştiu, dar apariţia, acestui italian îmi mărturiseşte destul. Pasărea prevestitoare de furtună planează deasupra Franţei – şi trebuie să luăm măsurile de prevedere ca fulgerul să nu lovească pe cel mai de seamă reprezentant al naţiunii franceze.

Prinţul Raymond îşi aplecase capul pe piept şi rămase cufundat în gânduri.

Deodată apucă mâna lui Wilson şi i se adresă cu glas implorator:

— Prietene dragă, îngăduie-mi să aduc la cunoştinţa preşedintelui Republicii, ceea ce mi-ai destăinuit acum. Trebuie să-l avertizăm, chiar dacă n-avem alte dovezi decât prezenţa acestui anarhist la Paris. Şi eu o voi face, căci de aici plec direct la Lyon, unde se află în momentul de faţă şeful statului.

— În cazul acesta spune-i să părăsească imediat Lyonul, exclamă Wilson. Numai aici la Paris, în palatul Elysée, e în siguranţă; cere-i neapărat, imploră-l chiar să plece imediat, incognito, şi să se întoarcă în capitală.

— O voi face! răspunse cu multă hotărâre nobilul prinţ Pentru a ajunge cât mai repede la Lyon, voi comanda imediat un tren special. Scumpe doctore Schulze, fii atât de bun şi du-te la gară şi comandă în numele meu un tren special. Preţul n-are nicio însemnătate, chiar dacă ţi se cere o sută de mii de franci, încuviinţează imediat.

Doctorul îşi întrerupse masa şi părăsi în grabă palatul familiei de Paris.

— Şi nădăjduiţi să obţineţi graţierea lui Egizio Ettore? întrebă Wilson.

— Acum mai mult ca oricând! spuse Raymond şi o lucire de speranţă se aprinse în ochii săi. Căci voi propune preşedintelui pur şi simplu: viaţă pentru viaţă – serviciu pentru serviciu.

— Da, aveţi perfectă dreptate, el nu vă va refuza viaţa

brigandului, pentru că în schimbul ei i-o dăruiţi pe a sa proprie, spuse detectivul.

— Şi de aceea te rog, scumpul meu Wilson, ia-te pe urmele acestui italian misterios şi caută de-l arestează dacă e cu putinţă. De fapt, crezi că el însuşi va aduce la îndeplinire atentatul?

— Asta în niciun caz, căci omul acesta nu poartă niciodată cu sine un pumnal, nu azvârle bombe şi nu ia parte la faptă... Dar cu atât mai de temută e acţiunea lui... Sunt încredinţat că şi-a tocmit oameni aici, în Franţa, şi, că numai chestia aceasta l-a adus la Paris.

— Grozav! exclamă prinţul Raymond. Cum pot exista oameni pe acest pământ care să se gândească să răpună viaţa unui conducător de naţiune? Asta n-o mai înţeleg! Dar, acum scumpul meu Wilson, însoţeşte-mă la gară. În drum vom mai sta de vorbă în chestia acelui mizerabil, căruia vreau să-i iau totul ce posedă, căci pe un Robert de Paris îl pedepseşti cu adevărat, atunci când faci dintr-însul un cerşetor.

Când prinţul şi detectivul ajunseră la gară, doctorul Schulze aranjase de-acum totul şi trenul special pentru Lyon era tras la peron.

Era format dintr-o locomotivă şi un vagon salon elegant, în care cei doi prieteni luară loc imediat.

Prinţul se despărţi în chipul cel mai călduros de Robert Wilson, pe care-l însărcinase să procedeze fără nicio milă faţă de Robert de Paris.

Apoi se dădu semnalul de plecare şi locomotiva se puse îndată în mişcare.

Pe la ora cinci după-amiază, trenul special intră în gara din Lyon, care era pavoazată ca pentru zile mari.

În tot oraşul domnea mare însufleţire şi niciodată marele oraş al Franţei nu adăpostise o societate atât de aleasă ca acum.

Aveau loc serbări sportive, care erau onorate cu prezenţa preşedintelui Republicii, însoţit de întreaga sa suită.

Dacă prinţul de Paris n-ar fi fost o personalitate atât de cunoscută şi iubită în toată Franţa, ar fi izbutit cu greu,

desigur, să găsească adăpost în vreun hotel, căci numeroşii vizitatori dormeau până şi în camerele de baie, în bucătării.

Dar Raymond de Paris reuşi să găsească adăpost în cel mai de seamă hotel al oraşului; trebui să se mulţumească numai cu trei încăperi, dintre care una o locuia el singur, iar alta fusese pusă la dispoziţia doctorului Schulze. A treia servea de salon comun.

Prinţul se interesă imediat la stăpânul hotelului asupra programului festivităţilor şi află că în aceeaşi seară, la ora 7, preşedintele Republicii era aşteptat la serbarea din parcul comunal, unde avea să aibă loc şi un concert grandios.

— La ora şapte începe concertul, deci! spuse Raymond, după ce patronul se îndepărtă. Bine, îmi mai rămâne timp două ceasuri. Trebuie să încerc să vorbesc Preşedintelui.

— Asta va fi greu, aproape imposibil! fu de părere doctorul Schulze.

— Vom vedea, răspunse prinţul, cu o mândrie pe care tânărul medic n-o cunoscuse încă la nobilul său prieten.

Prinţul se îmbrăcă în toaletă de gală şi spuse apoi doctorului:

— Aşteaptă-mă aici, scumpul meu Schulze. De îndată ce-mi voi termina audienţa la Preşedinte, mă întorc la hotel şi vom merge împreună la serbarea din parc.

Prinţul strânse apoi mâna tânărului său prieten şi coborî în grabă scările, pentru a lua loc în trăsura care aştepta la scară şi care trebuia să-l ducă la palatul unde locuia preşedintele Republicii.

Cap. 135 bis – La preşedintele Republicii

Prinţul Raymond adresă Cerului o rugăciune fierbinte să-i ajute să izbândească în ceea ce-şi propusese. Va izbuti oare să obţină graţierea lui Egizio Ettore, – îi va fi cu putinţă să-l hotărască pe preşedinte să acorde brigandului Corsicii cel puţin îngăduinţa să iasă din ţară, pentru a începe o viaţă nouă în continentul de peste ocean?

Dacă va fi aşa, atunci totul va fi bine. Va pleca şi el însuşi să-şi petreacă restul zilelor între străini, nu va şovăi o clipă să

se despartă de pământul natal şi să trăiască numai pentru fericirea scumpilor săi copii.

Împreună cu copiii săi, – da, prinţul nu se dădea înapoi să-l numească în sinea sa pe Ettore fiul său, căci el ştia că omul acesta deşi e un criminal, în ochii săi, însă, iubirea Letiţiei îl ierta de păcate şi-i redădea ceea ce pierduse: onoarea.

Dar ce se va întâmpla dacă Preşedintele îi va refuza îndeplinirea acestei dorinţe?

La gândul acesta groaznic, fruntea prinţului Raymond se broboni de sudoare.

Ce va deveni atunci nefericita sa copilă, care printr-un jurământ sfânt în faţa altarului – ce nu putea fi încălcat sub niciun cuvânt – era legată pentru toată viaţa de brigandul Corsicii?

Dar chiar dacă legământul acesta bisericesc, n-ar fi fost atât de trainic, după cum era în realitate, – totuşi, Letiţia nu se va despărţi niciodată de Egizio Ettore, – niciodată nu va consimţi să-l lase pe bărbatul iubit... Şi asta o ştia bine prinţul Raymond.

O! atunci... atunci va trebui s-o piardă pe scumpa sa copilă, atunci va însemna că a regăsit-o pe Letiţia numai pentru a o strânge o singură dată la pieptul său şi s-o piardă apoi pentru totdeauna.

— Nu, Dumnezeu nu va încuviinţa aceasta! murmură prinţul Raymond. Tu ştii bine, Părinte din Ceruri, că am îndurat de-acuma destule suferinţe şi griji – şi de aceea fă ca să-mi pot recăpăta copila iubită şi să pot închide ochii în pace şi fericire! Am culcat-o pe Carmencitta mea în pământul rece şi mormântul de marmură de pe insula Madeira nu este oare un simbol al suferindelor mele? O, Dumnezeule din Ceruri, nu-mi răpi deci cel puţin singurul lucru de care atârnă liniştea sufletului meu! N-am fost niciodată un om rău, n-am comis niciodată cu bună ştiinţă o faptă de care să mă ruşinez apoi, am trăit conform legilor pe care le-ai orânduit Tu! Am dat săracilor atâta cât mi-a stat în putinţă, am sprijinit dreptatea oriunde mi s-a prezentat prilejul. Tu eşti un Dumnezeu drept şi de aceea te implor să-ţi dovedeşti mărinimia şi faţă de mine, – dă-mi putinţa să mai izbândesc o dată în ceea ce

urmăresc, – dă-mi cuvintele care să mişte inima preşedintelui Republicii, – dă-mi puterea să-l conving, şi atunci totul va fi bine şi copila mea va fi salvată!

Trăsura opri în faţa palatului unde locuia preşedintele Republicii. Prinţul Raymond fu primit de un lacheu şi condus în vestibulul unde-l întâmpină un şambelan care-l întrebă cu ce poate fi servit.

— Solicit o audienţă la Excelenţa Sa preşedintele Republicii! răspunse prinţul Raymond.

Şambelanul înălţă din umeri.

— Domnul meu, răspunse el, oricine a-ţi fi, trebuie să vă spun că Excelenţa Sa, nu acordă în oraşul acesta niciun fel de audienţe, în afară persoanelor care au fost îngăduite în mod cu totul special. Dar chiar dacă Excelenţa Sa ar consimţi să vă acorde o audienţă, aceasta n-ar putea avea loc în cursul zilei de astăzi. Iar mâine, Excelenţa Sa va fi ocupată ziua întreagă, căci programul festivităţilor este foarte încărcat.

— Mă cunoşti dumneata pe mine, domnule? întrebă Raymond pe tânărul şambelan.

— Nu vă cunosc. Cine sunteţi?

— Şi cine eşti dumneata, dacă-mi e îngăduită întrebarea?

— Eu sunt vicontele Terasini, răspunse tânărul, şi însoţesc pe Excelenţa Sa în calitate de şambelan.

— Sunt încântat de a-ţi fi făcut cunoştinţa, viconte, răspunse Raymond – cu atât mai mult, cu cât tatăl dumitale a fost tovarăşul meu de arme.

Tânărul viconte se dădu un pas înapoi.

— Un tovarăş de arme al tatălui meu! exclamă el. Spuneţi-mi vă rog numele dumneavoastră!

— Eu sunt prinţul Raymond de Paris.

Tânărul şambelan se înclină până la pământ şi când se îndreptă iarăşi, se putea citi pe trăsăturile sale o adevărată admiraţie pentru acela în faţa căruia stătea.

— Prinţe Raymond de Paris! exclamă el, – de câte ori nu ne-a vorbit tata despre dumneavoastră, zugrăvindu-ne faptele dumneavoastră vitejeşti în faţa duşmanului... De câte ori nu ne-a lăudat înţelepciunea şi spiritul dumneavoastră de dreptate!

— Nu mi-am făcut altceva decât datoria, viconte Terasini, răspunse prinţul Raymond, cu acea modestie care-l caracteriza. Dar acum, când ştii cu cine ai de-a face, cred că nu-mi vei mai refuza audienţa pe care o solicit la Preşedinte. Anunţă-mă te rog, şi comunică Excelenţei Sale că trebuie să-i vorbesc într-o chestiune de cea mai mare însemnătate, şi asta încă în cursul zilei de azi.

Tânărul viconte Terasini se afla în mare încurcătură.

— Alteţă, spuse el – cu toată bunăvoinţa ce o am, trebuie să vă mărturisesc, totuşi, că nu e posibil. Excelenţa Sa se află împreună cu soţia sa, şi e obiceiul să nu-l deranjăm în asemenea ocazii.

— Ah! Excelenţa Sa e împreună cu doamna! exclamă Raymond de Paris şi o rază de nădejde îi lumină faţa. Atunci te rog să încunoştinţezi pe Preşedinte în prezenta soţiei sale, că eu, prinţul Raymond de Paris, doresc să-i vorbesc.

— Alteţă, îmi iau o mare răspundere.

— Pentru care garantez eu, tinere! Într-o zi, în vreme de război, tatăl dumitale mi-a transmis porunca din partea comandamentului suprem, ca să dau asaltul asupra unei redute. Aceasta era formată dintr-o stâncă abruptă, verticală. Părea aproape cu neputinţă să cuceresc postul acesta.

— „Nu pot da asaltul!” am răspuns tatălui dumitale. „Îmi voi pierde toţi oamenii regimentului”.

— „Trebuie să dai asaltul, prietene!” îmi răspunse tatăl dumitale. „Iau răspunderea asupra mea!”

N-am mai spus nimic, mi-am tras capela pe ochi şi am strigat soldaţilor:

— „Daţi asaltul, băieţi!”

Atacul a reuşit şi am obţinut victoria.

Ţi-am istorisit episodul acesta, prietene, pentru că astăzi spun şi eu către dumneata: „Iau răspunderea asupra mea!” Porneşte la asalt, şi izbânda va fi a noastră!

— Pornesc, Alteţă! izbucni tânărul viconte şi strânse cu căldură mâna prinţului.

Apoi porni repede pe scări în sus, în vreme ce lacheul îl conduse pe Raymond într-un salonaş.

După câteva minute, vicontele Terasini se reîntoarse şi se

adresă prinţului:

— Am dat atacul şi am învins, Alteţă! Ce farmec exercită numai rostirea numelui dumneavoastră! Cum l-au auzit Excelenţa Sa şi doamna, şi-au şi dat încuviinţarea.

— „Prinţul Raymond de Paris aici, la Lyon! exclamă Preşedintele. O! ce bucurie că-l revăd! Spune prietenului nostru că-l aşteptăm!”

Maestrul de ceremonii, care intrase odată cu mine, reaminti că va fi în curând timpul de a merge la parcul comunal, – dar Excelenţa Sa ia răspuns cam aspru: „Serbarea poate aştepta, – dar prinţul de Paris nu trebuie să aştepte!”.

— Îţi mulţumesc din suflet, prietene! răspunse prinţul Raymond, apoi urcă scara însoţit de viconte şi după ce trecură prin numeroase saloane luxos mobilate, un lacheu deschise o uşă.

Prinţul intră într-o încăpere aranjată în stil Ludovic al XIV-lea.

Aici se aflau preşedintele Sadi Carnot şi soţia sa.

Deşi preşedintele era oarecum îmbătrânit în ultimul timp, el avea încă înfăţişarea impozantă, şi ochii săi străluceau de bunătate.

Soţia sa era mai puţin îmbătrânită, şi-şi păstra toată frumuseţea care o făcuse vestită în Franţa.

Când prinţul Raymond intră, se înclină în faţa perechii preşedinţiale, în vreme ce lacheul închise uşa fără zgomot. În clipa aceea preşedintele ieşi în întâmpinarea prinţului, îi întinse mâinile şi spuse:

— Vino la inima mea, prinţe Raymond de Paris! Bunul Dumnezeu ne poartă de grijă, căci ne aduce pe vechii prieteni, – dar multă vreme a trebuit să-ţi duc dorul!

Raymond luă mâna preşedintelui şi acesta îl strânse la pieptul său.

Apoi îl conduse în faţa soţiei sale, şi aceasta îi întinse mâna pe care el depuse o sărutare respectuoasă.

— Nici n-am visat, continuă preşedintele – că voi avea o astfel de surpriză aici, la Lyon. De fapt am auzit de-acum, că prinţul Raymond s-a reîntors în ţară, după o lipsă atât de îndelungată, – dar s-a ţinut departe de palatul meu şi eu

socoteam că n-am niciun drept să-l tulbur în marea sa durere. Da, scumpul meu Raymond, ştiu totul, vii singur, soţia dumitale a rămas în ţară străină!

— Se odihneşte în pământul Madeirei, Excelenţă, răspunse prinţul de Paris, acolo doarme somnul veşnic iubita mea soţie.

— A fost o femeie nobilă, care va trăi necontenit în amintirea acelora care au iubit-o! spuse doamna Carnot, cu glas mişcat. Şi acum vei rămâne iar printre noi, prinţe Raymond? continuă frumoasa soţie a preşedintelui. Spune te rog da, spune că vei veni iar la Palat, căci acum mai mult ca oricând avem nevoie de un prieten sincer şi credincios. Nici nu bănuieşti, scumpul meu prinţ, câte griji apasă pe capetele noastre.

— Şi pe mine m-a adus aici o grijă mare, Excelenţă, spuse Raymond, adresându-se preşedintelui. O grijă însă, dă naştere unei dorinţe... Şi de aceea vin la dumneavoastră, Excelenţă, şi vreau să vă mărturisesc durerea ce mă apasă, ca să hotărâţi dacă trebuie să port înainte această povară, sau să mă scap de dânsa pentru totdeauna.

— Cum? exclamă preşedintele plin de bucurie. Ai să-mi faci o rugăminte? În sfârşit, iată că-ţi expui o dorinţă. O, asta e aproape o surpriză şi mai mare decât aceea care mi-a făcut-o venirea dumitale! Până acum prinţul de Paris n-a binevoit să adreseze nici cea mai mică rugăminte preşedintelui său, deşi acesta ar fi fost oricând gata să-i îndeplinească orice.

— Excelenţă, până acum aveam o singură dorinţă, pe care un stăpânitor mai mare mi-o putea numai satisface.

Preşedintele îl înţelese şi-i strânse mâna în tăcere. Dorinţa scumpă a acestui bărbat – s-o poată avea veşnic lângă sine pe frumoasa lui soţie, nu-i fusese împlinită.

— Şi acum, prinţe Raymond, spuse preşedintele – dă drumul repede rugăminţii, şi sunt încredinţat că ţi-o voi satisface imediat, dacă va sta în puterea mea. Dar ce poate cere prinţul Raymond de la şeful Statului său? Cerul i-a dat atâta bogăţie, cum au puţini oameni pe acest pământ.

Prinţul făcu un gest de apărare cu mâna.

— O, ştiu, ştiu, spuse preşedintele – că nu e vorba de vreun folos material, pe care vrei să mi-l ceri. Şi fireşte că

rugămintea nu te priveşte pe dumneata personal, ci pe un altul, – căci asta caracterizează sufletul dumitale nobil şi mare. Bine, spune-mi deci, ce te apasă pe suflet!

— Excelenţă! spuse Raymond de Paris şi glasul său tremura, – vin la dumneavoastră să cer salvarea unei vieţi omeneşti.

Perechea prezidenţială se privi uimită câtva timp.

— O viaţă omenească, – ce înţelegi prin asta? E vorba despre graţierea unui condamnat la moarte, poate? Până acum nu mi s-a prezentat încă o astfel de cerere, n-am nicio cunoştinţă de aşa ceva. Şi totuşi, dumneata vii şi ceri de la mine salvarea unei vieţi omeneşti! Dar spune-mi te rog numele aceluia a cărui viaţă e primejduită!

— Excelenţă, dacă aş rosti acest nume, veţi rămâne uimit – veţi crede că nu m-aţi auzit bine şi probabil că veţi sta la îndoială o clipă dacă acela care se află în faţa dumneavoastră e într-adevăr prinţul Raymond de Paris. Şi, totuşi, trebuie să se întâmple, căci de viaţa omului pentru care mă rog, este legată o altă viaţă, care îmi este mai scumpă decât a mea proprie. O! Excelenţă, în mâinile dumneavoastră se află fericirea, nădejdea, liniştea sufletului meu, – şi am venit aici încredinţat fiind, că veţi face pentru mine, ceea ce a-ţi refuza cu hotărâre altuia. Excelenţă, vin să vă cer să dăruiţi viaţa şi libertatea unui om, care a păcătuit greu împotriva legilor – a unui om, care în clipa aceasta e căutat în toate părţile ţării din ordinul Excelenţei Voastre, – a unui bărbat pe capul căruia e pus un premiu mare... Mă rog pentru viaţa unui proscris, a unui alungat din rândurile oamenilor, – pentru viaţa brigandului Egizio Ettore.

Când prinţul Robert rosti numele acesta, preşedintele rămase uimit şi schimbă cu soţia sa o privire repede.

Se făcuse tăcere în salon, – o tăcere ca în biserică.

Apoi preşedintele luă cuvântul, cu vocea schimbată...

— Este posibil oare, prinţe Raymond, ca dumneata să vii pentru a-mi cere graţierea lui Egizio Ettore? Într-adevăr, dintre toate dorinţele pe care ai fi putut să mi le adresezi, ai ales-o pe aceea pe care nu sunt în măsură să ţi-o îndeplinesc.

— Excelenţă!

— O clipă, scumpe prietene, lasă-mă să termin! Vreau să-ţi expun motivele, care mă pun în situaţia de a-ţi da un răspuns negativ, – deşi mă doare sufletul când văd că trebuie să-ţi refuz prima rugăminte pe care ţi-ai exprimat-o faţă de mine. Dar Egizio Ettore a făcut atâtea răni pe trupul ţării mele, încât poporul nu încetează să ceară ispăşire. Omul acesta a cutezat să se ridice împotriva a tot ce este lege şi dreptate! Prin aceasta, a dat o pildă primejdioasă. Spune dumneata singur, prinţe Raymond, ce se va întâmpla când preşedintele Republicii va graţia pe un om, care a îndrăznit să făptuiască o nelegiuire după alta, să dispreţuiască tot ce este lege şi să păcătuiască atât de mult împotriva semenilor săi, cum e cazul cu Egizio Ettore!? Nu cunosc încă motivele care te îndeamnă să-mi ceri graţierea lui Egizio Ettore. Dar îţi dau sfatul să nu mai reînnoieşti rugămintea aceasta. Îmi dau bine seama că inima dumitale nobilă te-a îndemnat să mi te adresezi mie, în favoarea proscrisului. Dar niciodată personalitatea dumitale influentă nu s-a angajat în slujba unei cauze mai proaste, ca acum, prinţe Raymond, când ai devenit îngerul păzitor al brigandului Egizio Ettore.

O roşeaţă adâncă acoperi obrajii prinţului. Pieptul său tresălta puternic.

— Mă aşteptam la un astfel de răspuns, Excelenţă! spuse el apoi, cu glas înăbuşit. Ştiam că veţi vorbi în felul acesta şi ştiu că trebuie să vorbiţi aşa. Dar nici nu bănuiţi, Excelenţă, ce mă îndeamnă să-mi reînnoiesc rugămintea. Sunt nevoit să vă spun, Excelenţă, că toată fericirea vieţii mele atârnă de faptul dacă mă veţi lăsa să plec de aici satisfăcut sau nu.

— Toată fericirea vieţii dumitale! exclamă doamna Carnot, privind cu uimire la prinţul Raymond. Prinţe, ce înseamnă oare asta? Cum poate sta în legătură fericirea dumitale, cu acest Egizio Ettore, cu brigandul care a căşunat de-acuma atâtea ceasuri grele soţului meu?

— Dumneavoastră, Doamnă, spuse Raymond, adresându-se soţiei preşedintelui, vreau să vă explic cum stau lucrurile. Dumneavoastră mă veţi pricepe, căci sunteţi femeie şi mamă, cea mai mare şi mai bună femeie din ţară şi cea mai nobilă mamă de pe pământ. Dar înainte de a vă expune lucrurile,

fie-mi îngăduit să spun câteva cuvinte de apărare pentru Egizio Ettore. Departe de mine gândul să scuz, ceea ce a făcut dânsul. Nu, asta n-o voi face. A furat, a atacat la drumul mare, a dat foc la case, l-a pedepsit în chip barbar pe procurorul Feruccio din Bonifacio. Dar acesta n-a fost Ettore! A fost îngerul răzbunător al lui Ettore! Căci, Excelenţă, înainte ca omul acesta să devină un criminal, a fost unul din cei mai loiali supuşi ai dumneavoastră. Un om care nu cunoştea decât dreptatea şi care trăia ca un cetăţean respectuos faţă de legi. A fost un fiu bun, căci o idolatriza pe mama lui. Era un vecin bun, gata să apere oricând averea prietenului său, şi nicio pată nu-i murdărea cinstea. Dar deodată ce ridică un proces împotriva lui. Era învinovăţit de a fi exercitat vendeta, – răzbunarea sângelui. La judecată i se puseră martori falşi. Da, erau falşi, o jur pe bunul Dumnezeu, care priveşte în clipa aceasta spre noi, – erau martori cumpăraţi! Cunosc pe aceia care i-au cumpărat şi nu mă dau înlături să-l numesc pe omul, care e vinovat că Egizio Ettore, din cetăţean paşnic cum era, a devenit un criminal, un incendiator, un bandit. Este Robert, conte de Paris, acela, pe care l-am numit fratele meu până mai ieri. Excelenţă, am dovezile în mână şi vi le voi supune, căci vreau ca şeful ţării mele să ştie totul. Dar nu vreau să vorbesc de Robert. Nu pe el vreau să-l judec acum. Vreau să explic numai Excelenţei Voastre, cum a devenit Egizio Ettore un nelegiuit. La Bonifacio a fost condamnat la o pedeapsă de temniţă. A fost dus la închisoarea groaznică din Capul Pertusato şi vârât într-o celulă de fier. Oricare altul în locul său şi-ar fi pierdut minţile. Dar mulţumită unei împrejurări fericite, a izbutit să scape. Din clipa aceea, Egizio Ettore a devenit ceea ce este. În pieptul său s-a trezit tigrul şi el jinduia după răzbunare împotriva acelora care l-au ruinat. Şi când făptuia nelegiuiri, ele erau îndreptate numai împotriva acelora cu care avea de aranjat unele socoteli; niciodată n-a atacat pe vreun călător nevinovat, – niciodată, n-a întins mâna spre bunul omului, sărac, – ci întotdeauna asupra acelora care şi-au dobândit putere şi bunuri pe cale necinstită. Dar Excelenţa Voastră îmi va obiecta, desigur, că chiar şi aceştia trebuie să fie apăraţi în proprietăţile lor. Da,

dar nu e oarecum o dovadă de caracterul lui nobil, că ataca numai pe aceia care îşi dobândiseră bunuri pe cale de hoţie sau înşelăciune? Excelenţă, toate astea nu m-ar interesa deloc şi deşi l-aş compătimi pe Egizio Ettore, n-aş apărea, totuşi, în faţa dumneavoastră, ca să-i iau apărarea. Dar voinţa dumnezeiască a hotărât ca prinţul Raymond de Paris să vină în atingere mai apropiată – ba s-o zicem chiar pe şleau – în legături de rudenie, cu Egizio Ettore. Am avut o fiică, pe care n-am putut s-o cresc singur şi de aceea am încredinţat-o altor oameni. În vreme ce eu eram în călătorie prin ţări străine, ea a avut prilejul să-l cunoască pe Egizio Ettore, l-a iubit... şi un preot al bisericii noastre i-a cununat!

— Sfinte Dumnezeule! exclamă soţia preşedintelui, Egizio Ettore cununat cu fiica prinţului de Paris!

— Da, brigandul de pe Fontanella este ginerele meu! exclamă prinţul, cu amărăciune, dar cu o anumită demnitate, care-l prindea de minune. El este acum soţul Letiţiei mele şi eu mă aflu în faţa dilemei: sau îmi alung fiica, sau să fiu alături de dânsa, în alegerea pe care şi-a făcut-o! Excelenţă, în faţa dumneavoastră stă un tată îndurerat. Nu uitaţi în clipa aceasta, că el este prinţul Raymond de Paris, căruia Elysée îi datorează oarecare servicii. N-am venit ca să mi se plătească pentru aceste servicii. Întind însă mâna ca tată, pentru ca să înmoi inima preşedintelui meu şi pe aceea a nobilei sale soţii, în ai cărei ochi luceşte o lacrimă. Fiica mea nu vrea să se despartă de Egizio Ettore. Şi cine e în stare să spună inimii omeneşti: „Iubeşte!” sau: „Urăşte!” –, „Încetează de a iubi!” sau: „Încetează să urăşti!”? Excelenţă, fiica mea va muri împreună cu Egizio Ettore, se va prăpădi odată cu dânsul. Şi implorând pentru dânsul iertarea Excelenţei Voastre, nu vreau ca Egizio Ettore să scape complet nepedepsit. Nu vreau ca poporul să învinovăţească pe Excelenţa Voastră că i-aţi acordat clemenţa. Nu, ceea ce cer pentru el, este permisiunea de a părăsi Franţa. Departe de pământul acesta, dincolo de Ocean, să-şi găsească o nouă patrie. Într-o ţară în care n-a pătruns niciodată numele lui Egizio Ettore, să-şi întemeieze dânşii o fericire paşnică, pentru care, fireşte, le voi pune la dispoziţie mijloacele necesare. Şi după ce se vor

scurge anii şi brigandul va fi devenit un altul – şi asta se va întâmpla, căci există sămânţă bună într-însul – atunci îşi va aduce aminte de clemenţa Excelenţei Voastre, vă va binecuvânta memoria şi va spune probabil copiilor săi: „Am stat pe marginea prăpastiei, şi atunci un preşedinte de republică mi-a întins mâna, şi m-a salvat!”

Nori grei învăluiau figura lui Sadi Carnot, pieptul îi tresălta cu putere. Era limpede că în sufletul său se dădea o luptă vajnică.

Doamna Carnot se ridicase încet de pe scaun, se apropie de soţul ei şi-i puse mâinile pe umeri.

— Scumpul meu, îi şopti dânsa – nu poţi refuza prinţului de Paris, singura dorinţă pe care şi-a exprimat-o în viaţa lui, faţă de tine. Nu poţi face asta, dacă nu vrei să-l amărăşti de moarte. Îngăduie-i, deci, acestui Egizio Ettore plecarea din Franţa. Atunci când nu va mai fi în ţară, plângerile împotriva lui vor înceta, căci nu va mai putea face niciun rău supuşilor tăi. Priveşte la nefericitul tată care te imploră să acorzi această clemenţă! Tu eşti doar atât de bun, Sadi, – tu nu laşi pe nimeni să plece nemângâiat de lângă tine! Cum vrei atunci să nu satisfaci cererea unuia din cei mai buni prieteni ai tăi, a unui sfetnic atât de preţios ca prinţul Raymond de Paris?

— Nu pot, nu trebuie s-o fac şi nu o voi face! răspunse preşedintele. Dumnezeu ştie cu câtă plăcere aş îndeplini dorinţa bunului meu prieten. Dar ce va spune poporul meu, acele milioane de oameni de a căror soartă sunt răspunzător? Aceasta e tocmai nenorocirea şefilor de Stat, că ei nu au dreptul să-şi urmeze pornirea inimii, ci trebuie să se supună voinţei poporului. Regele nu stăpâneşte, ci este stăpânit. Şi cum să justific eu în faţa sfetnicilor mei, graţierea lui Egizio Ettore, – a aceluia care a cutezat să ucidă pe preşedintele tribunalului din Bonifacio, – şi încă în ce fel l-a ucis! O, mă îngrozesc gândindu-mă la asta!

— Pentru că bărbatul acesta a purtat toată vina nenorocirii sale, răspunse repede prinţul Raymond. Acest Amedeo Feruccio, Excelenţă, n-a fost omul de onoare drept care era considerat. Nu vreau să bârfesc împotriva semenilor mei, şi cu atât mai puţin împotriva celor morţi. Dar îmi place să

cinstesc adevărul, şi de aceea îmi îngădui să spun: Amedeo Feruccio şi-a meritat moartea.

— Dar asta nu scuză fapta lui Egizio Ettore, răspunse preşedintele. O furtună de nemulţumire se va bate asupra ţării mele, când se va răspândi vestea că el a scăpat de pedeapsă.

— Şi dacă vestea aceasta nu s-ar răspândi? spuse prinţul Raymond. Dacă am ţine-o secretă, dacă mi-aş lua eu sarcina ca nimeni să nu afle despre această graţiere, în afară de acei care sunt interesaţi în cauză? Dacă voi jura eu Excelenţei Voastre că Egizio Ettore va părăsi Franţa în termen de opt zile, şi peste alte opt zile chiar Europa?

— O, nu insista prea mult, prinţe Raymond. Nu pot să-ţi satisfac cererea, – crede-mă! Un şef de stat nu are dreptul să facă nimic în taină, faptele sale trebuie să fie limpezi ca lumina soarelui şi inima sa trebuie să stea veşnic deschisă, pentru ca poporul să poată privi într-însa. De asemenea, nu trebuie să uităm că şeful unei naţiuni este şi cel mai înalt judecător din ţara sa, de la care se aşteaptă şi cea mai înaltă justiţie. Şi unde ar rămâne această justiţie, dacă l-aş graţia pe Egizio Ettore, pe câtă vreme sute şi mii de oameni lâncezesc în temniţe, fără să aibă nici pe jumătate vina lui Egizio Ettore? N-ar trebui să-i eliberez pe toţi? Această graţiere izolată nu va trebui să aducă după sine o amnistie generală? Iartă-mă, scumpul meu prieten Raymond, dar trebuie să rămân la hotărârea mea dintâi: nu pot face nimic pentru Egizio Ettore.

— Bine! exclamă prinţul, cu vocea tremurătoare. Dacă Excelenţa Voastră nu-mi poate satisface această dorinţă care-mi stă atât de mult la inimă, voi recurge la ultimul mijloc şi cel mai disperat. Excelenţă, viaţă pentru viaţă! Vă voi aduce acum un serviciu, pentru care cer răsplătire. Pentru prima oară în viaţa mea procedez astfel, căci Excelenţa Voastră ştie prea bine că tot ce-am făcut până acum pentru Franţa, a fost în mod benevol şi cu toată însufleţirea. Astăzi, însă, cer şi eu un avantaj în schimb. Îl cer, pentru că n-am încotro. Dacă petiţionarul nu poate fi satisfăcut, în schimb nu va putea fi refuzată îndeplinirea dorinţei aceluia care vrea să salveze, ca o compensaţie, viaţa Excelenţei Voastre.

— Cum ai spus, prinţe Raymond? Vrei să-mi salvezi viaţa? Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă, domnule preşedinte, că viaţa dumneavoastră scumpă este ameninţată, – că sabia lui Damocles atârnă deasupra capului Excelenţei Voastre. Printr-o împrejurare fericită am luat cunoştinţă de o primejdie care ar putea lovi chiar în clipa următoare pe şeful ţării mele.

Doamna Carnot păli şi un ţipăt uşor scăpă de pe buzele sale.

— Ce s-a întâmplat, prinţe Raymond? O, spune totul, nu ne ascunde nimic, salvează-ne dacă mai e timp încă!

— Din nefericire, n-am nicio dovadă, răspunse Raymond, dar din sursă de încredere am aflat că un anarhist italian a sosit în Franţa şi se găseşte în momentul de faţă la Paris. Prezenţa acestui anarhist trebuie să fie în legătură cu o mare nenorocire, care ameninţă casa Preşedintelui Franţei. Din anumite aluzii pe care le-a făcut mizerabilul acesta, reiese că e vorba de un atentat împotriva şefului Statului, care va fi executat probabil la Lyon. Excelenţă, vă implor să părăsiţi cât mai repede posibil oraşul acesta, – modificaţi întreg programul dumneavoastră pentru săptămânile viitoare. Retrageţi-vă pe vreuna din moşiile dumneavoastră, unde veţi fi în mai multă siguranţă. Ce nenorocire ar fi pentru întreaga Franţă, dacă Excelenţa Voastră...

— Destul, prinţe Raymond! exclamă Sadi Carnot. Îţi mulţumesc pentru bunăvoinţa de care dai dovadă. Dar îmi îngădui să adaug că nu cred nimic despre acest complot. Dacă ar exista în realitate, atunci organele poliţieneşti ar trebui să aibă cunoştinţă de el.

— Funcţionarii Excelenţei Voastre nu-s decât oameni, răspunse Raymond de Paris, şi oamenii pot greşi. Complotul există, în privinţa asta puteţi fi pe deplin încredinţat. Anarhistul acesta italian se află la Paris şi e cunoscut sub denumirea de „pasărea prevestitoare de furtună”. Excelenţă, feriţi-vă de furtuna pe care o prevesteşte omul acesta!

— Atâta vreme cât mă aflu în mijlocul poporului meu, răspunse Sadi Carnot cu nobilă mândrie, nu mă tem de nimic. Poporul mă iubeşte şi am încredere în el. Nu plânge, scumpa

mea soţie! N-avem niciun motiv să ne neliniştim. Ai avut singură prilejul să constaţi cum mă venerează poporul la Lyon. Nu-i oare tot oraşul pavoazat, – nu mi se aruncă flori de la toate ferestrele pe unde trec? Nu, tocmai aici la Lyon mă tem mai puţin ca oriunde!

Prinţul Raymond îşi şterse sudoarea care-i brobonea fruntea.

— Eu mi-am făcut datoria, spuse dânsul. Domnul să vă lumineze, Excelenţă, şi să vă facă să recunoaşteţi primejdia care vă ameninţă!

— Ascultă-l, Sadi! strigă doamna Carnot, tremurând de emoţie. Te implor, ascultă de cuvintele sale şi hai să părăsim Lyonul încă în seara asta!

În clipa aceasta, se auziră bătăi uşoare în uşă, şi la invitaţia preşedintelui, îşi făcu apariţia în prag, marele maestru de ceremonii.

Înclinându-se adânc în faţa preşedintelui, spuse:

— Excelenţă, a sosit trăsura care trebuie să ducă pe Excelenţa Voastră la serbarea din parcul Municipal. Îmi mai îngădui să reamintesc Excelenţei Voastre că e timpul de acum să se îndrepte într-acolo. Mii şi mii de supuşi loiali aşteaptă cu nerăbdare apariţia Excelenţei Voastre.

— Vin! răspunse preşedintele, şi făcu un semn maestrului de ceremonii s-o ia înainte.

Apoi se întoarse spre prinţul Raymond, îi puse o mână pe umăr iar pe cealaltă i-o întinse şi spuse:

— Iartă-mă, scumpul meu prinţ, că trebuie să te las să pleci nemângâiat. Rămâi prietenul meu şi dacă mai ai cândva o altă dorinţă... vino la mine. Am procedat precum trebuia să procedez, ca preşedinte şi ca judecător. Te las cu bine!

Prinţul se înclină adânc, şi când se înălţă iar, era palid la faţă şi spuse cu vocea înceată către preşedinte:

— În clipa aceasta, Excelenţă, nu mă mai gândesc că dorinţa mea a rămas neîmplinită; tremur numai la gândul că vi s-ar putea întâmpla o nenorocire. De aceea vă mai rog înc-o dată să nu vă duceţi la serbarea aceea. Nu părăsiţi astăzi palatul, Excelenţă!

— Trebuie, dragă prietene! spuse Sadi Carnot. Cum aş

putea să procur o dezamăgire atât de crudă bunilor mei supuşi care mă aşteaptă? Dacă aş face-o, aş apărea ca un laş în faţa propriilor mei ochi. La revedere, prinţe Raymond, sper să te mai văd în oraşul acesta. Şi tu, scumpa mea soţie, se adresă, el apoi doamnei Carnot, ah!... dar ce văd! Plângi? Să fie oare curajoasa mea Cornelia, care a avut de îndurat atâtea ceasuri grele alături de mine?

— Plâng, scumpul meu bărbat pentru că mă apasă o presimţire tristă! răspunse frumoasa femeie. Te implor, nu te duce, hai să părăsim Lyonul cât mai repede cu putinţă.

— Ba mă duc! exclamă preşedintele, cu hotărâre. Nimic nu mă poate împiedica să-mi fac datoria. Chiar dac-aş şti că mă pândeşte moartea, tot n-aş sta o clipă la îndoială. Noi, conducătorii de popoare, ne-am amanetat naţiunii viaţa şi trebuie să ne răscumpărăm amanetul, când se împlineşte sorocul. Dar nădăjduiesc, adăugă el zâmbind – că bunul Dumnezeu din Ceruri îmi va dărui încă mulţi ani de viaţă, pentru binele tău, Cornelia şi a poporului care m-a ales în fruntea sa.

Cu paşi măsuraţi preşedintele părăsi salonul, garda de onoare din încăperea vecină prezentă armele şi el salută, înclinând încetişor capul.

— S-a dus! exclamă doamna Carnot, când uşa se închise în urma soţului ei. O! prinţe Raymond, dacă mi-l vor ucide, nu va mai exista bucurie pentru mine pe acest pământ!

— Doamnă, spuse Raymond de Paris, e posibil ca informaţiile pe care le-am căpătat eu, să nu corespundă realităţii. Cine ar putea face vreun rău unui preşedinte atât de nobil? Care fiinţă ar fi atât de ticăloşită să ridice mâna împotriva unui om ca Sadi Carnot?

— O! prinţe Raymond, au căzut ei şi alţii, care n-au făptuit nicio crimă în viaţa lor. Istoria e plină de asemenea fapte sângeroase. Nu, nu trebuie să te bizui pe bunătatea şi spiritul de dreptate al oamenilor.

— Doamnă, îngăduiţi-mi acum să-mi iau rămas bun de la dumneavoastră, spuse Raymond de Paris, înclinându-se în faţa ei. Nu mai am ce căuta în casa aceasta.

— Pleci de la noi cu amărăciunea în suflet! spuse frumoasa

femeie, întinzând mâna-i albă, pe care prinţul o duse cu respect la buze. Te rog să ai încredere, căci voi pune o vorbă bună pe lângă soţul meu şi cred că se va găsi vreun mijloc de scăpare. În orice caz, mai rămâi la Lyon. Preşedintele te va chema mâine încoace şi-ţi va da un rezultat mai bun. Da, te rog eu, rămâi la Lyou!

— Voi rămâne, doamnă, răspunse prinţul Raymond – căci prin făgăduiala dumneavoastră îmi redaţi viaţa.

După câteva clipe Raymond părăsi încăperea, coborî în grabă scările şi ajunse în stradă tocmai la vreme ca să vadă cum preşedintele urca în trăsură, în aclamaţiile entuziaste ale mulţimii.

La stânga lui luase loc tânărul viconte Terasini, în trăsura deschisă, trasă de doi cai înfocaţi.

Raymond de Paris se urcă şi el în trăsura lui şi porunci vizitiului s-o urmeze pe aceea a preşedintelui.

Convoiul trecu în galop prin străzile minunat pavoazate ale marelui oraş.

Prinţul vedea silueta înaltă a preşedintelui, care se întreţinea probabil cu Terasini, şi răspundea în acelaşi timp salutului mulţimii care umplea trotuarele.

De la ferestrele caselor se aruncau flori asupra echipajului preşedinţial, – femei şi fete frumoase zâmbeau cuceritor – şi trăsura înainta sub ghirlande de flori... până ce ajunse înaintea unui arc de triumf, construit special la intrarea parcului Municipal.

Aici aşteptau autorităţile pentru a-l primi cu ceremonialul obişnuit.

Muzica militară intonă „Marsilieza” şi echipajul preşedinţial se opri.

Prinţul Raymond coborî repede din trăsura sa, căci voia să fie martor la primirea triumfală ce îi făcea poporul francez celui dintâi cetăţean al său.

Cap. 136 – Atentatul

Primarul oraşului se îndreptă spre uşa deschisă a trăsurii, pentru a da ajutor preşedintelui la coborâre, şi prinţul

Raymond văzu cum Sadi Carnot se ridică de pe perne.

În aceeaşi clipă în care preşedintele dădu mâna sa primarului, din mulţime sări un bărbat şi se aruncă asupra acestuia din urmă cu atâta furie, încât bietul om se clătină şi era aproape să se prăbuşească la pământ.

În momentul următor Raymond văzu un fulger sclipitor, auzi un pocnet şi un nor de fum, învălui câteva clipe scena.

Totul se petrecuse cu atâta repeziciune, încât preşedintele nici n-avusese timpul să-şi ridice mâinile pentru apărare.

Căci atentatorul sărise pe scara trăsurii şi se afla faţă în faţă cu Preşedintele.

Înainte ca să-şi fi putut da seama cineva de ceea ce se petrece, se auziră alte două împuşcături.

Apoi Raymond de Paris îl văzu pe preşedinte prăbuşindu-se.

Niciodată nu mai văzuse el o figură mai palidă ca aceea a lui Sadi Carnot, niciodată groaza nu pusese stăpânire în aşa măsură asupra unei mulţimi de oameni.

În panica generală, nu-i dădu nimănui prin gând să-l urmărească pe atentator, şi desigur că acesta ar fi scăpat, dacă prinţul Raymond n-ar fi alergat ca un tigru după dânsul.

Mizerabilul voia să dispară în mulţime şi după metoda cunoscută a criminalilor urmăriţi, striga din tot pieptul:

— Puneţi mâna pe atentator!

Dar Raymond se năpusti din spate asupra lui şi cu un pumn zdravăn în cap făcu să-i sară pălăria.

Lovitura aceasta, aplicată cu toată puterea îl ameţi pentru câteva clipe pe atentator. Prinţul se folosi de acest prilej să-l apuce pe mizerabil de ceafă şi să strige cu voce tunătoare:

— Omul acesta l-a ucis pe preşedinte! Puneţi mâna pe el, – nu-l lăsaţi să scape!

Scena care urmă acum, nu poate fi descrisă, din simplul motiv că nimeni n-ar fi în măsură să zugrăvească ceea ce se petrece în două locuri diferite, fără ca una din descrieri să nu piardă coloritul.

În vreme ce tânărul viconte Terasini ţinea în braţele sale pe preşedintele rănit şi dădea poruncă vizitiului să pornească în goană, înapoi spre palat, mulţimea tulburată înconjură trăsura, în vreme ce alţii se aruncară asupra atentatorului, cu

gând să-l linşeze.

Şi în mod sigur acesta ar fi fost rupt în bucăţi, dacă prinţul Raymond n-ar fi avut destulă autoritate ca să împiedice faptul.

— Ce vreţi să faceţi? răcni el cu voce tunătoare, împingând îndărăt mulţimea din jurul atentatorului, pe care-l ţinea încă de ceafă. Vreţi s-o luaţi înaintea justiţiei? Sau aveţi de gând să-l graţiaţi? Căci o moarte repede este graţiere. Nu, individul acesta aparţine temniţei, şi acolo va fi dus!

Oamenii mai potoliţi sfătuiră pe ceilalţi să-l lase în pace pe atentator, care căpătase între timp atâţia pumni şi lovituri de bastoane, încât era aproape mort.

Revolverul cu care trăsese asupra preşedintelui stătea la picioarele sale şi Raymond de Paris îl ridică în grabă punându-l în buzunar.

Între timp sosiră poliţiştii la locul atentatului. Prinţul înmână acestora pe criminal. El, însă, era preocupat să afle ce se făcuse cu nefericitul preşedinte al Franţei.

Din câţiva paşi ajunse la trăsura preşedinţială şi vicontele Terasini îi strigă:

— Ajută-mă, Alteţă, trebuie să-l ducem acasă pe muribund!

— La Palat! strigă Terasini înc-o dată vizitiului, dar acesta nu izbuti să-şi facă loc prin mulţimea care se îngrămădea în jurul trăsurii.

Fiecare voia să-l vadă pe Preşedinte, fiecare voia să se convingă în ce stare se află, fiecare voia să dobândească încredinţarea că gloanţele nu l-au atins mortal pe preşedinte. Dar chipul de ceară al acestuia, ochii pe jumătate închişi, ţinuta moleşită, toate acestea lămureau cu prisosinţă că atentatorul nu-şi greşise ţinta.

Sadi Carnot nu murise încă, dar nici mult nu mai avea.

— Faceţi loc, oameni buni! strigă Raymond către mulţime. Faceţi loc pentru preşedintele vostru muribund, – soţul vrea să-şi dea sufletul în braţele scumpei sale soţii. Faceţi loc, ca nu cumva s-ajungem prea târziu.

Cuvintele acestea îşi făcură efectul.

Mulţimea se dădu înapoi şi în aceeaşi clipă în care vizitiul atinse caii cu biciul, toate capetele se descoperiră şi o tăcere

solemnă se întinse deasupra pieţii din faţa parcului municipal.

Acum de-abia prinţul Raymond îşi îndreptă toată atenţia spre preşedinte, dar dintr-o singură privire îşi dădu seama că orice ajutor omenesc ar fi zadarnic.

Primul glonte tras de atentator pătrunsese în pieptul preşedintelui, al doilea îl rănise uşor la umărul stâng, al treilea însă, pătrunsese în pântece şi era cel mai primejdios din toate.

Trăsura nu putea înainta decât la pas şi de-abia se îndepărtă de locul crimei şi un bărbat cărunt, elegant îmbrăcat, se ivi în faţa ei.

— Medicul palatului! strigă vicontele Terasini. Ce noroc c-aţi venit! Repede, urcaţi în trăsură!

Medicul făcu întocmai şi în cursul drumului se aplecă asupra preşedintelui, examinându-l.

Până în clipa aceasta, Sadi Carnot fusese lipsit de cunoştinţă, acum, însă, deschise încetişor ochii şi la întrebarea lui Raymond, cum se simte, răspunse:

— Mi-e frig...

Prinţul îşi dezbrăcă haina şi acoperi cu dânsa picioarele preşedintelui.

— Prea târziu! spuse medicul. Totul e în zadar. Excelenţa Sa a intrat în agonie şi nu cred să mai ajungă în viaţă la palat.

— Dar nu poate fi extras glontele, hemoragia nu poate fi oprită? întrebă prinţul Raymond.

— Vedeţi şi dumneavoastră, Alteţă, spuse medicul, care-l cunoştea bine pe prinţ – că nu e nici urmă de hemoragie externă. Sângele s-a scurs în interior şi tocmai în asta constă primejdia cea mare.

— Ah! sărmana mea Cornelia... şi fiul meu... fiul meu... murmură preşedintele muribund.

Trăsura ajunsese la palat. Sadi Carnot trăia încă...

Marele maestru de ceremonii apăru cu toţi lacheii şi privirile rătăcite ale tuturor exprimau groaza care le umplea sufletele.

— O! bunul meu stăpân! exclamă maestrul de ceremonii, apucând mâna preşedintelui şi ducând-o la buze.

— Ştie de acum doamna? întrebă Raymond de Paris, cu

vocea înecată în lacrimi.

— Nu, Alteţă! răspunse maestrul de ceremonii. Nimeni n-a cutezat să-i comunice vestea grozavă.

Între timp se adusese o targă. Preşedintele fu aşezat pe ea şi transportat în holul palatului.

De acolo fu dus mai departe în dormitorul său şi prinţul Raymond nu-l părăsi nicio clipă.

În momentul când nefericitul Sadi Carnot fu aşezat în pat, trupul său tresăltă cu putere, răsuflarea îi deveni greoaie, faţa căpătă o înfăţişare cadaverică şi ochii se închiseră... Preşedintele republicii franceze murise.

— E mort! exclamă medicul palatului. Sadi Carnot nu mai este!

Toţi care se aflau în odaie se lăsară în genunchi, o tăcere solemnă învălui încăperea. Toţi se rugau pentru sufletul celui dispărut.

— Şi acum, spuse marele maestru de ceremonii, doamna Carnot trebuie să fie pusă în cunoştinţă de cele petrecute... Dar cine va lua asupră-şi să-i ducă vestea aceasta grozavă? Cine e în măsură să îndeplinească această soţie cu tactul necesar?

— Eu cred, spuse medicul, că nimeni nu e mai indicat pentru sarcina aceasta delicată, ca prinţul Raymond de Paris. Dânsul a fost întotdeauna un prieten al Elysée-ului şi din gura sa, vestea groaznică va apărea mai puţin doborâtoare pentru scumpa noastră stăpână.

— Primesc misiunea! răspunse prinţul de Paris, în felul lui simplu şi cumpănit. Ai bunătatea, domnule maestru de ceremonii, să mă conduci la apartamentul doamnei.

Peste un minut, prinţul ajunse în faţa uşii încăperii în care se afla soţia preşedintelui ucis.

Maestrul de ceremonii îl anunţă şi de-abia păşi Raymond în odaie că nobila femeie îi ieşi în întâmpinare, cu mâinile împreunate. De-abia reţinându-şi lacrimile, ea îi spuse:

— Prinţe, ce se petrece la palat? Trebuie să se fi întâmplat ceva neobişnuit... constat asta după feţele înspăimântate ale tuturor... Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi... Preşedintele n-a fost doar...

Raymond făcu un singur gest cu mâna. Doamna Carnot scoase un ţipăt şi se prăbuşi într-un fotoliu.

În clipa următoare prinţul de Paris stătea alături de dânsa, îi apucă mâna şi o strânse cu iubire părintească.

— Doamnă, spuse el apoi – aţi trăit atâta vreme alături de bunul dumneavoastră soţ... acum fiţi tare şi înduraţi lovitura pe care v-a rezervat-o soarta. Preşedintele a fost chemat în Ceruri şi în clipa aceasta spiritul său pluteşte deasupra noastră şi caută să ne insufle tuturor putere şi încredere.

— am bănuit eu... murmurară buzele nobilei femei. Preşedintele a murit.. Sadi Carnot a murit... Vai de biata Franţă!

Ea nu întrebă cum a murit, – părea să ştie lucrul acesta, căci iubirea are instincte care nu induc în eroare.

Cu o hotărâre bruscă ea se ridică şi sprijinindu-se de prinţul Raymond spuse:

— Condu-mă la cadavrul său, prinţe!

E cu neputinţă să redăm scena mişcătoare care se desfăşură lângă patul mortuar al lui Sadi Carnot, când Cornelia îl revăzu pe tovarăşul ei de viaţă, însângerat şi cu figura schimonosită.

— Asasinat! gemu nobila femeie. Asasinat, dar nu de unul din sânul poporului său, – nu, nu, numai asta nu, numai asta nu!

— Doamnă, spuse primarul din Lyon, care intrase tocmai atunci în camera mortuară – atentatorul este un italian, cunoscut în cercurile anarhice. El a făcut mărturisiri complete şi declară cu cinism că nu regretă fapta săvârşită.

— O, domnule primar, mai bine nu mi-ai fi spus lucrul acesta, zise nobila femeie, printre suspine. Ah! scumpul meu Sadi, tu n-ai meritat soarta aceasta, tu purtai în pieptul tău o inimă părintească, o inimă care bătea cu credinţă pentru poporul tău.

— Doamnă! luă din nou cuvântul bătrânul primar, întreg poporul deplânge moartea preşedintelui său. Dacă veţi da poruncă să se deschidă ferestrele, veţi putea auzi plânsul oamenilor din stradă, şi există un singur glas care blestemă pe atentator, – glasul poporului.

— Şi poporul va înfiera fapta aceasta, spuse prinţul Raymond, atâta vreme cât există o Franţă! Istoria va însemna cu negru crima de astăzi. Noi, însă, care l-am cunoscut pe Sadi Carnot, noi vom păstra veşnic treză memoria lui!

Nobila soţie a preşedintelui se apropie de prinţul Raymond şi întinzându-i amândouă mâinile, rosti printre lacrimi.

— Fii binecuvântat, prinţe Raymond, pentru chipul nobil cum te-ai exprimat despre Preşedinte, a cărui ultimă faptă a fost că ţi-a refuzat cea dintâi rugăminte pe care i-ai făcut-o în viaţa dumitale. Nu-i aşa că nu i-o iei în nume de rău că te-a lăsat să pleci nemângâiat?

— Nu numai că nu i-o iau în nume de rău, dar admir chiar spiritul lui de dreptate şi hotărârea sa. Binecuvântat fie numele său, în vecii vecilor.

Cap. 137 – Dispariţia doctorului Gordon

Există împrejurări care pot hotărî asupra sorţii oamenilor, asupra vieţii şi morţii lor.

O asemenea întâmplare a fost când Ana Moran îl concedie cu atâta asprime pe Harry Reffold, şi tocmai când acesta ieşi din casă, individul cu barbă, care tot mai stătea sprijinit de car, îşi lungi gâtul într-o parte.

Când Harry urmări cu interes direcţia privirilor sale, îl zări deodată în mulţime pe Tonson, care probabil că-i adresa celuilalt o comunicare importantă.

Lucrul acesta se petrecu fără să atragă atenţia, căci Tonson întoarse spatele bărbosului, şi din când în când doar scotea pălăria, ridica când un braţ, când celălalt, desfăcea degetele de la o mână sau de la alta, şi făcea astfel impresia unui om foarte nervos, pe care senzaţionalul eveniment îl copleşise cu desăvârşire.

Dar Harry se pricepea la chestii dintr-astea şi chiar dacă nu înţelegea semnele, ştia, totuşi, că ele trădau ceva deosebit.

În primul rând, era cât se poate de bucuros că izbutise să afle că între individul pe care-l tratase cu atâta asprime, în noaptea trecută, şi prea onorabilul domn George Tonson, exista o legătură anumită – căci cunoaşterea acestui fapt îl

scutea de o muncă grea.

Când bărbosul se ridică de pe locul său şi o luă din loc cu mutra unui om plictisit, Harry nu pregetă să se ia după dânsul. Individul o luă agale şi Reffold ştiu îndată că avea în faţa lui pe unul din acei oameni care părăsesc meseria de lup de mare, pentru a lucra pe uscat, pe cont propriu, ca piraţi.

Bărbosul o luase drept înainte şi Reffold îl urmă cu paşi măsuraţi, căutându-l în acelaşi timp cu privirea şi pe Tonson, care dispăruse fără urmă.

Cel urmărit părea că are de gând să iasă afară din orăşel, căci ajunsese de-acum la ultimele case din Newchurch şi dacă nu intra în niciuna din ele, însemna că se pregătea de drum lung, căci cele mai apropiate locuinţe erau la vreo trei kilometri de acolo.

În orice caz, Reffold se opri locului şi apucă pe un drum lăturalnic printre grădini, de unde putea să-l urmărească din ochi pe individ, fără ca el însuşi să fie în primejdie de a fi văzut.

Această măsură de prevedere se dovedi în curând foarte la locul ei, căci bărbosul, se întoarse deodată şi luă atât de repede drumul îndărăt, încât Harry de abia îl putea urmări cu privirea.

După câtva timp însă, el îşi încetini paşii, dar mergea, totuşi, destul de repede, ceea ce părea oarecum de necrezut la un om atât de îndesat ca dânsul. Părea să fie foarte grăbit, pentru a recâştiga timpul pierdut prin ocolul ce fusese nevoit să-l facă, – şi Reffold era din ce în ce mai curios să afle unde se va sfârşi călătoria...

După vreo zece minute, nu mai avea nicio îndoială în privinţa aceasta, căci individul se îndreptă spre aceeaşi parte a oraşului unde se dusese Tonson cu o zi în urmă, – şi apucă apoi în străduţa îngustă şi murdară, pentru a dispărea în aceeaşi casă.

La lumina zilei, străduţa aceasta făcea o impresie şi mai deplorabilă ca în timpul nopţii şi părea să fie complet moartă. Nicio vietate cât bătea ochiul, niciun om nu stătea în pragul unei uşi, niciunul nu-şi ducea paşii pe caldarâmul desfundat. Se părea că Tonson şi omul cu barbă erau singurii locuitori

sau vizitatori ai acestei uliţe urgisite.

Deodată, auzul lui Harry fu izbit de sunetul unui claxon şi cu toate că sări în grabă la o parte, era cât pe ce să fie lovit de aripa unui automobil verde, care cotise tocmai în stradă, cu iuţeala fulgerului.

O clipă, Reffold zări la fereastra maşinii o figură întunecată care-i părea cunoscută, apoi maşina o porni în susul străzii şi opri în faţa ultimei case.

Portiera de lângă şofer se deschise, pe poarta casei ieşi ca o pisică bărbosul, se aşează lângă şoferul uriaş şi maşina porni din nou, apucând-o pe şoseaua care ducea la Bedfond.

Fără să vrea, Harry îşi încordase toate simţurile. Ştia acum că maşina este un „Ford”, că avea cauciucuri „Good-year” şi că pe tăblia dinapoi a caroseriei se afla un cerc întunecat, de mărimea unei farfurii. Observase şi numărul, mai cunoştea şi drumul pe care apucase vehiculul. Dar celelalte indicii îi păreau mult mai vrednice de încredere, căci ar fi putut jura că numărul era fals.

Întâmplarea făcea că Reffold ştia toate acestea şi această întâmplare avea să fie de mare folos doctorului Gordon, în schimb grozav de neplăcută unui altuia...

*
* *

De câteva zile, John, servitorul lui Gordon, avea o mutră care trăda proasta-i dispoziţie şi nemulţumirea faţă de lucrurile înconjurătoare.

În casă se petrecuse o schimbare care nu-i plăcea deloc, cu toate că nu era în măsură să şi-o explice prea bine.

Stăpânul său devenise de o iritabilitate neobişnuită, se închidea ceasuri întregi în laborator sau pleca de acasă, pentru a se întoarce curând înapoi. Serile şi le petrecea regulat la club, ceea ce în ultimul timp nu prea făcuse decât rareori.

Cu uimire deosebită mai constată John că din seara aceea când doctorul Gordon venise atât de târziu acasă, nu se mai produse nicio invitaţie din partea doamnei Lambert – iar în

fiinţa şi atitudinea acesteia se produsese o schimbare care-i dădea serios de gândit.

Mrs. Lambert era văzută acum mai des ca înainte şi se părea că nu-şi găseşte linişte în apartamentul ei. John observă cum umbla prin toată casa ziua şi seara şi cerceta peste tot cu o amănunţime îngrijorată. Apoi, începu să se intereseze deodată de toţi aceia care intrau şi ieşeau din casă, dar cu aceasta John era de acord, căci îi dădea posibilitatea s-o viziteze mai des pe doamna şi să-i dea rapoarte amănunţite.

Mrs. Lambert era atunci amabilă şi fermecătoare ca totdeauna, dar lui John i se păru că trăsăturile ei trădau o oarecare încordare şi într-un rând observase chiar cu spaimă, că la intrarea sa dânsa ascunsese repede în sertarul biroului, un pistol mic, cu repetiţie.

Multă supărare îi mai făcea lui John şi telefonul în zilele acestea, care suna fără încetare, dar când ridica receptorul nu se auzea nimic, sau în cazul cel mai bun acela care vorbea nu putea fi priceput. Uneori se întâmpla că se auzea o convorbire străină, dar asta numai câteva clipe, apoi se producea o bubuitură că trebuia să laşi repede receptorul din mână.

Chestia asta îl enervase rău de tot pe John şi când izbuti să obţină o legătură cu centrala telefonică, se plânse pe un ton energic şi ceru intervenţia grabnică a celor în drept.

Aceasta nu se lăsă mult aşteptată şi după un sfert de oră sosi un lucrător care începu imediat să meşteşugească nu numai la aparat, dar şi la firele care treceau prin fereastră. Apoi plecă tot atât de repede precum venise şi-l încredinţă pe John că de acum încolo totul va merge strună.

Şi într-adevăr, convorbirile următoare decurseră în ordine şi de aceea John rămase foarte uimit când peste vreun ceas îşi făcu apariţia un alt lucrător ca să vadă ce-i cu aparatul. Îşi îndeplini lucrul cu mai multă atenţie decât primul şi când i se aduse la cunoştinţă că fusese de acum un coleg de-al său, dădu pur şi simplu din umeri, răspunzând că lucrul îi este cu totul indiferent şi că primise însărcinarea să examineze aparatul, pe care-l găsise, de altfel, în cea mai bună stare.

Spre seară, însă, veni un al treilea, care nu ţinu seamă de

opoziţia lui John, ci începu să examineze temeinic aparatul şi firele, după care mizeria începu din nou.

John găsi că serviciul telefoanelor e din cale afară de serviabil şi se consolă în cele din urmă spunându-şi că defectul trebuie să fie pe undeva la conducta din stradă, ceea ce va fi uşor de găsit.

Nu-şi mai făcu sânge rău cu lucrul acesta şi de aceea fu foarte surprins când Mrs. Lambert apăru foarte iritată în hol şi, fără nicio introducere îi dădu însărcinarea să ceară centralei o cercetare amănunţită a instalaţiei telefonice. El vru să-i răspundă că făcuse aceasta demult de acum, dar doamna îi tăie scurt vorba cu o mişcare energică a mâinii, şi el se hotărî, puţin cam ofensat, să îndeplinească porunca.

Interesul pe care îl dovedea deodată doamna pentru telefon, îi apăru de neînţeles, căci legăturile le făcea dânsul de obicei şi ea venea la aparat numai când o chema el, ceea ce se întâmpla foarte rar.

Reclamaţia sa la centrala telefonică luă de data aceasta un caracter mult mai energic ca prima oară. Lucrătorul care veni în grabă, nu se prea bucură de o primire prietenoasă, dar el îşi dădu toată osteneala şi începu iarăşi să meşteşugească la fereastră.

În clipa aceasta îşi făcu apariţia şi doamna Lambert, care păru că găseşte operaţia atât de interesantă, încât urmărea cu încordare extremă fiecare mişcare a constructorului telefonic.

Veni apoi şi un al doilea, care mormăi ceva pe sub mustaţă, în vreme ce scotocea prin geanta cu unelte. Dacă doamna Lambert n-ar fi fost de faţă, ar fi înjurat în lege, – aşa se mulţumi, însă, să atârne cu furie receptorul, când la prima lui chemare centrala răspunse imediat.

Lucrătorul plecă uitând să mai dea ziua bună şi doamna Lambert clătină din cap nedumerită, – dar când sosi şi al treilea reparator ea ţinu cu tot dinadinsul să fie de faţă şi privi cu toată atenţia la ceea ce făcea individul. Lucrul se petrecu în deplină ordine şi de data aceasta şi doamna Lambert păru că se linişteşte în urma acestui fapt, iar John crezu că observă c-ar fi nespus de gânditoare.

*
* *

Doctorul Gordon obişnuia să nu dea consultaţii duminica şi îşi îngăduia să doarmă ceva mai mult. De aceea John fu foarte mirat că stăpânul său îl chemă azi să-l ajute la îmbrăcat la aceeaşi oră ca în zilele de lucru, şi de la prima privire observă că doctorul era foarte rău dispus. Şi într-adevăr, Gordon petrecuse iar o noapte fumând şi frământându-şi creierul şi când aţipi în cele din urmă, fu chinuit de visuri neplăcute.

Cam la fel se petreceau lucrurile din seara când fusese pentru ultima oară la doamna Lambert şi spre spaima şi ruşinea sa trebui să-şi mărturisească, că afacerea misterioasă din seara aceea avusese pentru el urmări pe care nu le-ar fi crezut posibile. Îşi pierduse cumpătul cu desăvârşire, şi dacă lucrul n-ar fi fost atât de serios, şi neplăcut – şi dacă nu l-ar fi lovit direct pe dânsul s-ar fi amuzat pe socoteala lui.

Aşa cum stăteau lucrurile, însă, de abia dacă un zâmbet slab îi mai înflorea pe buze şi oricât încerca să-şi facă curaj, nu prea izbutea. Îşi repeta necontenit că Mrs. Lambert nu e decât menajera sa şi activitatea ei exterioară, precum şi legăturile ce le avea, prea puţin îl interesau, – dar, în clipa următoare începeau să-l chinuiască iar felurite întrebări asupra personalităţii ei şi raporturilor ce le avea. Îşi făcea imputări că o primise în casă fără să se informeze precis asupra ei; dar, în definitiv, lady Crowford aranjase totul şi o recomandare mai bună ca a ei, nici că se putea.

În definitiv, toate temerile sale se întemeiau pe bănuieli şi concluzii hazardate, pe care el le dedusese din atitudinea ei ciudată, – şi cine ştie dacă lucrurile nu s-ar dovedi cu totul nevinovate, în cazul când Mrs. Lambert ar renunţa să păstreze caracterul ei închis!

Tocmai tăcerii acesteia îi atribuia dânsul anumite motive, care îl atingeau mult, prin faptul că-i răneau vanitatea, şi... trezeau într-însul un sentiment de gelozie chinuitoare... Era dispus să treacă cu vederea menajerei sale tot trecutul ei întunecat – dac-ar fi fost vorba de aşa ceva – şi chiar să

închidă ochii asupra unui prezent nu prea onorabil – dar dacă ar fi un bărbat în joc, atunci, totul ar fi sfârşit...

Totuşi, nu-şi putea închipui cam cum ar fi asta, căci chiar acum, – când dânsa se afla alături de el în casă şi el n-o vedea numai pentru că ea se ascundea de privirile lui, – era foarte indispus.

De fapt, nădăjduise în fiecare zi că doamna Lambert va pune capăt acestei situaţii insuportabile, printr-o invitaţie la dânsa – dar se părea că ea nu simţea nevoia unei explicaţii şi doctorul Gordon îşi jură că mai curând îşi va tăia picioarele decât să se ducă nechemat.

Cazul care căşunase toată nenorocirea asta, trecuse pe planul al doilea, deşi în primele zile îl preocupase foarte mult. Din analiza firicelelor găsite în palma bolnavului, reieşea că e vorba de o otravă vegetală necunoscută. Când doctorul o experimentă apoi pe animale, putu să constate efectul grozav al toxinei şi simptomele surprinzătoare şi variate pe care le producea, – după cum preparatul era folosit extern sau prin introducere directă în sânge. În ambele cazuri, efectul se arătă în primul rând prin paralizia completă a centrilor nervoşi şi musculaturii, şi deosebirea consta numai în faptul că atunci când se făcea o injecţie, moartea survenea cu iuţeala fulgerului, pe câtă vreme, în cazurile de infecţie exterioară, treceau câteva ceasuri până la sfârşitul fatal.

Doctorul Gordon făcu apoi experienţă cu contra-otravă şi fu nespus de mulţumit în faţa succesului pe care-l obţinu. Chiar la introducerea directă în sânge a otravei, putea să înlăture efectul după un timp de câteva secunde, şi era uimitor cum dispăreau nu numai simptomele caracteristice ale bolii, dar animalele de experienţă îşi recăpătau şi completa mobilitate.

Şi printr-o întâmplare doctorul Gordon făcu încă o descoperire privitoare la efectul acestei otrăvi ciudate. Cu prilejul unei experienţe, deschisese tocmai tubul de sticlă în care se afla preparatul, când John intră în laborator, pentru a-i comunica ceva. În vreme ce asculta ceea ce-i spunea servitorul, adusese din întâmplare eprubeta în apropierea organelor de respiraţie ale animalului de experienţă şi când privi din nou la acesta, constată că el se lupta cu moartea

prin asfixiere.

Doctorul Gordon începu acum cercetări sistematice, şi, în direcţia aceasta şi constată că într-adevăr, preparatul avea efecte puternice şi sub formă de gaz.

Era vorba, deci, de o otravă drăcească, care nu lăsa nicio urmă în trup.

În ceea ce priveşte cazul ciudat de la circumscripţia de poliţie din Bermondsey, el trase concluzia că individul pe care fusese chemat să-l examineze, venise în atingere într-un mod oarecare cu otrava aceasta; şi ar fi fost cât se poate de interesant pentru dânsul să afle amănunte asupra acestei chestiuni.

Dar nu mai auzise nimic referitor la dânsul şi incidentele petrecute ulterior în seara aceea rămaseră şi ele în umbră, astfel că-şi spunea necontenit că avertismentul doamnei Lambert mai bine nu s-ar fi produs. Pe de altă parte, s-ar fi expus cu plăcere, oricăror primejdii, dacă prin aceasta situaţia din casa lui ar fi luat înfăţişarea pe care o avusese înainte de seara aceea fatală.

John tocmai servise dejunul, când fu solicitat de soneria stridentă, a telefonului. Doctorul Gordon se pregătea să-şi toarne ceaiul, când servitorul reveni în sufragerie şi-i comunică:

— Inspectorul Langford doreşte să vă vorbească imediat, Sir!

Doctorul fu cam surprins şi se ridică repede, căci inspectorul obişnuia să-i telefoneze numai când era vorba de vreun caz urgent.

Când puse receptorul la ureche şi-i spuse bună dimineaţa lui Langford, vocea tunătoare a acestuia îi lovi în ureche fraze scurte, nervoase:

— Doctorul Gordon?... Da?... Bine că te-am găsit! Pare că s-a petrecut ceva grav în Newchurch. Amănunte îmi lipsesc. Poruncă expresă de la „Scotland Yard” să plec într-acolo... şi să te rog stăruitor să vii şi dumneata. Şeful ţine nespus de mult la asta. Îţi trimit o maşină cam pe la 11 şi să vii să mă iei de la birou. Pe inspectorul-şef Wilson îl vom lua de la Victoria-Embankment. Fii gata, deci. Cred că vii, nu?

— Cu plăcere, inspectore. Într-un sfert de ceas sunt gata. La revedere...

Gordon era bucuros că putuse găsi un leac împotriva plictiselii de care se temea în ziua aceasta de duminică, şi se înapoie în sufragerie unde termină dejunul, apoi îşi aprinse o ţigară, ceva mai bine dispus. După aceea porunci lui John să-i pregătească trusa medicală şi hainele. Între timp îi comunică încotro se duce şi cam după vreo douăzeci de minute părăsi casa, pentru a aştepta sosirea maşinii anunţate.

Nu trecură decât câteva clipe şi o limuzină „Ford” de culoare verde-închis se opri în faţa intrării, iar şoferul, salutând politicos, deschise portiera.

Doctorul Gordon luă loc în maşină, care porni în susul străzii, cotind pe după colţ.

John se afla încă în holul casei, când doamna Lambert veni şi întrebă aşa într-o doară:

— Încotro a plecat doctorul? A fost chemat la vreun pacient?

John se grăbi să-i comunice tot ce ştia, dar doamna asculta distrată. Se pregătea să plece de acum, când se auzi soneria şi John se îndreptă spre uşă pentru a deschide.

Afară era un bărbat în haină de piele şi şapcă la fel.

— Vin din partea inspectorului Langford, să-l iau pe domnul doctor.

John se uită surprins la vizitator, apoi aruncă o privire întrebătoare spre doamna Lambert, care se apropiase între timp şi părea foarte agitată.

— Domnul doctor a plecat de acum cu altă maşină, care a venit să-l ia, spuse John.

— Asta nu prea înţeleg!

Şoferul clătină capul şi se întoarse, nehotărât, să plece.

În clipa aceasta se petrecu un fapt care-l înmărmuri pe bietul servitor.

Doamna Lambert se năpusti la şofer şi-l apucă cu putere de braţ.

— Du-mă la inspectorul Langford! zise ea.

Şi aşa cum era îmbrăcată coborî în grabă scările şi se aruncă în maşina care aştepta, şi care porni apoi cu toată

viteza.

Sărmanul John rămase aiurit în uşa deschisă şi trecu o bună bucată de timp până să-şi revină în fire.

*
* *

Când maşina în care se afla doctorul Gordon trecuse de acum prin câteva străzi şi coti într-o uliţă care ducea spre Tamisa, şi care era mărginită de clădiri uriaşe ce serveau de depozite, – motorul se opri deodată.

Şoferul începu să manipuleze, cu furie şi sări apoi din maşină ca să cerceteze defectul. În cele din urmă deschise portiera şi ridicând canapeaua căută o unealtă...

În clipa următoare un trup uriaş se aruncă asupra doctorului Gordon şi în acelaşi timp acesta simţi un miros ascuţit, dulceag, pe care-l cunoştea destul de bine.

Înainte de a putea face o mişcare sau a scoate un ţipăt, îşi dădu seama că-l părăseşte cunoştinţa.

Cap. 138 – Detectivul Wilson la lucru

— Ce crezi dumneata de chestia cu doctorul Gordon, Wilson? Bănuieşti cumva că a căzut într-o cursă?

Pentru a treia oară de acum în cursul drumului spre Newchurch, inspectorul Langford pusese această întrebare, în vreme ce-l privea pe bărbatul înalt şi uscăţiv care stătea lângă dânsul.

De când doamna Lambert năvălise în biroul său şi-i aduse la cunoştinţă întâmplarea senzaţională, cazul din Newchurch pierduse orice interes pentru dânsul şi ar fi rămas mai bine la Londra pentru a se pune în căutarea dispărutului. Căci după tot ce aflase, afacerea îi părea cam suspectă şi doctorul îi era prea bun prieten, ca să poată rămâne indiferent dacă l-ar fi ameninţat vreo primejdie. Langford mai vedea în faţa lui ochii rugători ai frumoasei doamne Lambert şi găsea lucru de neiertat că se afla acum în drum spre Newchurch în loc să fi pus totul în mişcare la Londra, pentru găsirea lui Gordon.

Dar în primul rând trebuia să aducă la îndeplinire porunca Scotland Yardului chiar dacă ar fi pierdut din cauza aceasta timpul cel mai preţios.

— Inspectorul ar fi primit cu bucurie cel puţin o mângâiere din partea lui Wilson, căci acesta conta la Scotland Yard ca un om care nu se dă bătut nici în faţa celor mai grele probleme şi situaţii.

Dar asupra cazului Gordon, capabilul Wilson părea să nu prea fie lămurit încă, căci la întrebările repetate ale inspectorului dădea din umeri şi rămânea tăcut.

De-abia după câtva timp, când Langford renunţase să mai scoată un cuvânt din partea lui Wilson, acesta răspunse întrebării sale, cu o altă întrebare:

— Doamna care te-a vizitat era soţia lui Gordon?...

— Nu, răspunse Langford şi se miră că pentru detectiv chestiunea aceasta părea cea mai importantă. E numai menajera lui, adăugă el.

Wilson clătină capul, gânditor.

— Ciudat, spuse dânsul. Eu în locul lui m-aş fi căsătorit demult cu ea.

Inspectorul izbucni într-un hohot de râs de se cutremurară ferestrele maşinii. În timpul acesta îşi spuse că se face prea mult caz de oamenii de la Scotland Yard şi că Wilson ăsta, care conta ca o vulpe bătrână, părea să fie un găgăuţă în toată puterea cuvântului.

Când ajunseră în faţa comisariatului de poliţie din Newchurch, îl găsiră pe comisar aşteptându-i şi acesta nu întârzie să facă o descriere completă a faptului. În vremea aceasta, Wilson se adâncise într-un fotoliu unde părea să tragă un puişor de somn, iar Langford se întreba necontenit cu uimire de ce-i fusese dat tocmai el ca însoţitor.

În casa lui Milner, detectivul deveni, însă, ceva mai însufleţit. El îi lăsă lui Langford plăcerea să asculte vorbăria comisarului, şi se furişă în cabinetul de lucru al defunctului, unde ochii săi scânteietori examinară fiecare centimetru de pardosea, plafon şi pereţi.

Cele două cadavre fuseseră lăsate în poziţia în care au fost găsite şi detectivul rămase locului în faţa trupului lui Milner şi-

l observă cu afecţiune deosebită.

— S-a făcut de-acum vreo constatare medicală, domnule comisar? întrebă el.

— Fireşte, chiar două! se grăbi acesta să-i răspundă. Bătaie de inimă...

Nu se prea putea şti ce părere avea Wilson în privinţa aceasta, căci trăsăturile sale rămaseră imobile şi începu să cerceteze al doilea cadavru.

Deodată figura lui se lungi şi de pe buze îi scăpă un şuierat uşor.

— Omul acesta nu e cunoscut de nimeni aici, observă comisarul, dându-şi aere. Şi nici nu se ştie cum a venit în casă.

— Nu-ţi mai bate capul cu asta, domnule comisar, căci te pot ajuta eu, spuse Wilson. E un bun şi vechi cunoscut de-al meu: David Stane. Cu ăsta m-am cam înşelat eu, adăugă el, după o pauză scurtă. I-am profetizat, anume, că va muri în temniţă. Şi după cât se vede, am dat greş.

Langford găsi cazul foarte limpede şi obişnuit, şi nu putea să priceapă ce avea de făcut poliţia aici. I se părea caraghioasă insistenţa lui Wilson de a cerceta peste tot, dar îşi spuse că cei de la Scotland Yard trebuiau să-şi dea importanţă la orice prilej, şi de aceea chiar nu-i prea înghiţea dânsul.

Wilson cotrobăia tocmai prin masa de scris, examinând cu atenţie fiecare bucată de hârtie, când deodată apucă repede un obiect mic şi-l ţinu între două degete în contra luminii.

Era o perlă mare, admirabil colorată.

— Minunat, nu? spuse el cu însufleţire.

Inspectorul cercetă şi dânsul nestemata, dar i-ar fi fost mai plăcut vreo unealtă ucigătoare sau ceva amprente digitale.

După ce detectivul puse perla în portvizit, îşi continuă cercetările cu şi mai multă asiduitate, dar se părea că nu mai poate găsi nimic care să-l intereseze în chip deosebit. Nici obiectele pe care le găsi în buzunarele celor două cadavre nu prea păreau să-l mulţumească, deoarece puse deoparte plictisit fiecare bucată şi ceru comisarului să facă un inventar.

Apoi începu iar să umble prin odaie, pentru a se opri la

câţiva paşi de cămin, unde începu să privească podeaua cu multă atenţie. După câtva timp se lăsă încet în genunchi şi-şi trecu degetul peste scândurile vopsite în roşu.

— Aici a stat ceva şi apoi a fost târât mai departe, spuse el. Asta se poate vedea lămurit după urme. Servitoarea nu prea pare să fie harnică, căci praful trebuie să fi rămas de câteva zile.

Langford rânji batjocoritor la observaţia aceasta.

— Consideri lucrul atât de important? Cred că în primul rând ar trebui să ne lămurim dacă s-a petrecut într-adevăr ceva aici, spuse el, cam nervos, îmi face impresia că ne pierdem vremea degeaba şi comisarul e şi el de părerea mea. Ăsta-i lucru pentru medicii legişti, dar nu pentru poliţie, şi aş ţine mult să ştiu cine a alarmat Scotland Yardul cu chestia asta.

Wilson îl lăsă pe inspector să-şi răspundă singur la întrebare şi începu deodată să se intereseze cu multă însufleţire de musafirii pe care îi avusese Milner în seara trecută. Comisarul îi spuse numele lor, pe care le aflase de la doctorul Warner, şi Wilson îşi luă notiţe.

Apoi deschise brusc fereastra şi sări tinereşte în curte.

— Vino şi dumneata, Langford, să mai cercetăm niţel prin grădină.

În vreme ce inspectorul şi comisarul îl urmară cam înţepaţi, detectivul începu să înconjoare casa şi nu-şi ridică o clipă ochii de la pământ. Când se înapoie, se repezi asupra unui obiect pe care-l văzu la câţiva paşi de fereastră, şi-l puse grabnic în buzunar.

Apoi îi atraseră atenţia câteva urme de paşi din apropierea imediată a zidului casei şi începu să le cerceteze cu meticulozitate. Cu deosebire una din amprente părea să-i căşuneze multă bătaie de cap şi el îşi lua oboseala să deseneze din nou pe o bucată de hârtie, forma ei exactă.

Când sfârşi cu treaba asta, o luă cu paşi mari de-a lungul grilajului care înconjura grădina de jur-împrejur.

Într-acestea timpul trecea şi umbrele înserării începură să se lase deasupra pomilor văduviţi şi a frunzişului galben. Wilson trebuia să se grăbească, deci, dacă voia să mai afle

ceva, – dar nădejdile sale într-un rezultat mai bun, nu prea erau mari.

Ajunsese în partea dindărăt a grilajului, pe unde trecea şoseaua spre Tamisa, când deodată privirea îi fu atrasă de o pată albă, care se afla la câţiva paşi de îngrăditură, reliefându-se din pătura galbenă a frunzişului veşted.

În chip mecanic, detectivul se îndreptă într-acolo şi ridică un plic... şi de abia privi la dânsul, că pe chipul său de obicei atât de rece, se zugrăvi o uimire fără margini. Răsuci hârtia pe toate părţile, ca şi cum ar fi vrut să se încredinţeze că nu era o iluzie, apoi citi cu jumătate de glas, ca pentru sine:

„Inspectorul-şef Wilson de la Scotland Yard”.

După câteva clipe desfăcu plicul cu multă atenţie şi scoase dintr-însul o scrisoare, care trăda o energică scriere bărbătească.

Wilson parcurse cel puţin de trei ori conţinutul şi după fiecare frază făcea o pauză scurtă, ca pentru a-şi reveni în fire.

Comunicarea era cam ciudată şi enigmatică:

„Dacă ar fi venit doctorul Gordon, n-ar fi fost necesară această scrisoare către dumneavoastră. Aşa însă, dacă vreţi să căpătaţi o lămurire în chestia asta, trebuie să-l întrebaţi pe inspectorul Langford asupra bolnavului care i-a fost adus acum câteva zile la circumscripţie şi pe care l-a tratat doctorul Gordon. Dispuneţi transportarea cadavrelor la Londra şi îngrijiţi ca ele să rămână sub pază severă, căci altfel se poate întâmpla cu dânsele, ceea ce s-a întâmplat cu bolnavul inspectorului Langford. Nu vă preocupaţi de cele ce s-au petrecut în grădină, căci acestea n-au nicio legătură cu faptul şi ar putea numai să vă inducă în eroare.”

Wilson rămase câtva timp cu privirile pierdute în zare, apoi împături hârtia cu grijă şi o luă încetişor spre casă.

Langford îşi cam pierduse răbdarea şi nu căută deloc să ascundă lucrul acesta, întâmpinându-l pe detectiv cu vorbele:

— Dacă nu vrem să înnoptăm aici, cred c-ar fi timpul s-o pornim la drum. Sau ai descoperit poate ceva care ar merita

osteneala să rămânem aici?

Îi rânji cu ironie detectivului, căci îi făcea multă plăcere să dea de înţeles celor de la Scotland Yard – ori de câte ori i se prezenta prilejul – că nu-s mai cu moţ decât ceilalţi poliţişti londonezi.

Wilson dădu din cap negativ, cu resemnare.

— Povesteşte-mi mai bine istoria bolnavului dumitale, pe care l-a examinat doctorul Gordon! spuse apoi, deodată, şi-l privi cu interes pe inspector.

Pentru răspunsul pe care-l primi, nu era pregătit.

Inspectorul începu să umble ca un buldog înfuriat şi arătă colegului de la Scotland Yard dinţii-i laţi şi galbeni.

— Mister Wilson, asta nu permit. N-ai decât să-ţi baţi joc de dumneata cât pofteşti! Dac-ai fi fost în locul meu te-ar fi furat şi pe dumneata, nu numai pe omul acela...

Detectivul făcu mutra unui om căruia îi torni în cap pe negândite o găleată cu apă rece şi privi cu uimire nespusă, la inspector, care se făcuse roşu ca racul.

În cele din urmă Langford se mai potoli şi detectivul îi vârî atunci în mână scrisoarea.

Când inspectorul isprăvi, cu cititul, figura lui căpătă o înfăţişare oarecum disperată şi-l privi pe detectiv cu o expresie vinovată.

— Ei, da... fireşte că asta-i altceva... Dar când mă pomenesc că mă întrebi aşa deodată de istoria aia blestemată...

Începu să povestească apoi cu linişte cazul ciudat al doctorului Gordon, dar când termină, îl apucară din nou năbădăile:

— Doresc din tot sufletul ca banda aia să fie amestecată aici, căci în cazul acesta pot nădăjdui să pun în sfârşit mâna pe ea...

Wilson ascultase în tăcere şi se pregătea acum să sară înapoi în casă, pe fereastră.

— Ce se va întâmpla acum? întrebă Langford, deodată.

— Întocmai ceea ce scrie în scrisoare! îi răspunse Wilson şi dispăru în odaie.

*
* *

Cam pe la ceasurile unu după-amiază, Harry Reffold se întoarse acasă după vizita de la „Casa castanilor” şi urmărirea omului cu barbă. Doamna Renold îi ieşi înainte, înfriguratã.

— Mister Reffold, ai fost chemat de acum de două ori la telefon de Londra, dar din nenorocire nu ştiam când te întorci. Doamna vă va chema peste o jumătate de ceas din nou...

În timpul acesta, doamna Gea îl privi cu multă atenţie pe clientul ei şi păru să întâmpine cu multă uşurare faptul că el nu trăda niciun fel de spaimă, ci doar uimire. Cutele din jurul buzelor ei dispărură pe dată şi ea începu să-i comunice repede şi în taină cele mai noi amănunte pe care le aflase între timp asupra întâmplărilor misterioase din casa Milner.

Harry o ascultă cu politeţe dar fără prea mult interes şi ea se bucură de minunata stăpânire de sine de care dădea dovadă dânsul.

— Şi mai trebuie să-ţi comunic încă ceva, şuşoti ea, după oarecare şovăială, ascunzându-şi privirile... Mister Tonson m-a vizitat din nou...

Reffold ridică interesat, capul şi Mrs. Renold se bucură mult de impresia pe care o făcuse asupra lui această comunicare.

— Fireşte că l-am primit cum se cuvine – se grăbi dânsa să-l asigure – dar venise numai în interes de afaceri, dacă mă pot exprima astfel. M-a rugat, anume, să-i vând ceva mâncăruri reci şi băutură, căci i s-au anunţat pe neaşteptate nişte musafiri şi azi, duminică, nu poate găsi nicăieri să cumpere, deoarece magazinele sunt închise. N-aveam încotro şi trebuia să-i fac favoarea asta, dar când încercă să lege o discuţie, i-am tăiat-o scurt. Pe negândite începu să se intereseze de oaspeţii mei şi în special voia să afle amănunte asupra dumitale, mister Reffold...

Doamna Renold făcu o mutră şireată şi Harry asculta din ce în ce mai interesat.

— Fireşte că n-am răspuns la niciuna din întrebările lui, şi când îşi dădu seama de asta o şterse repede.

Harry nu prea se aşteptase să atragă cândva asupră-i,

atenţia lui Tonson şi de aceea se întrebă, căror împrejurări se datorează faptul acesta. În tot ce făcuse până acum, păstra cea mai mare atenţie, şi nu ştia să fi comis vreo neglijenţă care să-l fi pus pe Tonson, sau pe complicii săi, pe urmele sale. Dar după cât se vedea, dânşii îl luaseră la ochi, şi el era mulţumit să ştie asta, căci se putea orienta în consecinţă.

Tocmai se produse din nou chemarea telefonică din Londra şi doamna Gea îl conduse pe Reffold în biroul său, dar se retrase imediat, cu un zâmbet discret.

De abia auzi Harry primele cuvinte în aparat, că figura lui căpătă o expresie înspăimântată şi o lucire sălbatică se aprinse în ochii săi.

— Dispărut?... Când?... Pe la unsprezece?... întrebă el repede. Într-o limuzină verde?... E sigur?... Te rog, linişteşte-te... Da... nădăjduiesc... La revedere...

Reffold ieşi buzna din birou şi vru să treacă repede pe lângă doamna Renold, care stătea năucă, – dar se răzgândi deodată.

O rugă pe hangiţă să dispună să i se servească masa şi pe când mânca liniştit şi cu poftă în sufrageria foarte populată azi, căută să pună în legătură ceea ce aflase la telefon, cu ceea ce observase însuşi.

Nu putea exista nicio îndoială că doctorul Gordon fusese răpit şi nu numai limuzina verde, dar şi alte amănunte felurite îi întăreau bănuiala că cel răpit se afla în maşina pe care o văzuse trecând pe dinaintea sa cu puţin timp înainte.

Harry începu să-şi facă socoteala: cam pe la ora zece ceruse comunicaţia telefonică cu Londra şi în cursul sfertului de ceas următor trebuie să fi pornit de acolo anumite dispoziţii. Pe la ora unsprezece sosise maşina la doctorul Gordon şi pe la unu fără un sfert – deci exact după trecerea acelui spaţiu de timp de care avea nevoie limuzina ca să ajungă de la Londra la Newchurch – dânsa cotise în strada lăturalnică unde o văzuse Reffold.

În ceea ce privea timpul, lucrul corespundea la minut, şi chiar din punct de vedere cauzal, Reffold găsea o înlănţuire logică: doctorul Gordon fusese trimis la „Casa castanilor” – Harry ştia cine dispusese aceasta – dar el nu trebuia să

sosească acolo dacă sfârşitul tragic a lui Milner şi Stone nu era recunoscut ca o crimă, pentru a se da astfel prilej unei anchete criminale amănunţite.

Reffold îşi mai aduse aminte şi de convorbirea telefonică, pe care o avusese în cursul zilei de ieri, Tonson cu casa doctorului Gordon şi acum era în măsură să-şi lămurească cum se petrecuseră lucrurile în această dimineaţă. Convorbirea cu inspectorul Langford fusese spionată şi imediat fusese trimis automobilul să-l ia pe doctor.

Până aici, totul era lămurit pentru Harry. Dar altceva îi dădea multă bătaie de cap: cine să fi fost figura aceea întunecată pe care o văzuse în maşină alături de medicul londonez?

După-masă, Reffold se duse în odaia sa şi scrise câteva rânduri pe o coală de hârtie, o puse într-un plic, pe care îl vârî apoi în buzunar. Apoi întinse o hartă mare a localităţii Middlesex şi stătu timp îndelungat asupra ei, luând notiţe.

Exact la ora trei luă o maşină din faţa gării şi porunci şoferului să treacă prin faţa „Casei castanilor” şi să apuce apoi pe şoseaua care ducea la Bedfont.

Când automobilul trecu pe lângă grilajul casei cu pricina, Harry profită de un moment când nu era observat şi cu o aruncătură îndemânatecă făcu vânt în grădină scrisorii ce o luase cu dânsul.

De amândouă laturile şoselei ce ducea spre Bedfont erau grădini întinse de zarzavat şi de abia după vreo doi kilometri apărură câmpii arate şi pădure.

Reffold privea cu atenţie la stânga şi la dreapta dar nu văzu nicio clădire, care să-i atragă luarea-aminte. În cele din urmă luă hotărârea să ceară sfatul şoferului.

Pe hartă observase două clădiri care se aflau alături de şosea şi care îi păreau vrednice de a fi luate în seamă. Şoferul cunoştea aceste construcţii. Una din ele, la depărtare de vreo zece minute, era o cărămidărie veche, care consta dintr-un cuptor de ars lutul şi câteva şoproane deschise pentru depozitarea fabricatelor; cealaltă se afla la vreo 5 kilometri mai departe şi era o fostă locuinţă de pădurar, dar care nu mai era locuită de ani de zile, ci servea numai de adăpost

ocazional lucrătorilor agricoli.

Când maşina ajunse în apropierea cărămidăriei, Harry putu să observe cu amănunţime construcţiile şi îşi spuse că acestea de abia dacă i-ar putea oferi o ascunzătoare. Totuşi, porunci şoferului să oprească, şi coborî o clipă pentru a examina mai de aproape împrejurimile.

Şoseaua începea să coboare puţin şi se pierdea într-o pădurice care, după cum arăta harta, ajungea până aproape de primele case din Jekensfield.

După ce îşi aprinse pipa, Harry porunci şoferului să-i dea drumul înainte şi după vreun sfert de ceas ajunseră în pădure.

După indicaţiile şoferului, casa pădurarului se afla la vreun kilometru mai departe, şi de aceea Harry socoti nimerit să lase maşina să aştepte la marginea pădurii şi să meargă pe jos pentru a face cercetări mai amănunţite.

El apucă pe sub copaci şi păşi de-a lungul şoselei, până ajunse într-un tufiş, la capătul căruia se afla o căsuţă părăginită, al cărei acoperiş pe care crescuse muşchiul, era aplecat într-o parte. Casa şi împrejurimile ei lăsa o impresie de completă părăsire şi Harry se întrebă dacă în asemenea condiţii locul ar merita o cercetare mai amănunţită, când privirea sa căzu întâmplător pe şosea şi făcu o descoperire în urma căreia tresări.

Din cauza umezelii, drumul era aici mai puţin bătătorit ca până la intrarea în pădure şi deodată putu să deosebească lămurit urmele roţilor care i se întipăriseră cu atâta precizie în minte, în cursul acelei dimineţi, şi după ce merse câţiva paşi după ele, ştia bine că se afla la ţinta cercetărilor sale. Maşina oprise aici şi de pe şosea duceau urme adânci de tălpi până la căsuţă.

El le urmări până cam pe la mijlocul tufişului, apoi se întoarse şi examină cu amănunţime locul unde oprise maşina. După câteva clipe ştia că veniseră doi bărbaţi, dar numai unul din ei se reîntoarse. Urmele care duceau la colibă erau întipărite adânc şi neregulat, ca şi cum oamenii ar fi dus o sarcină grea.

— Cât timp îţi trebuie să mă duci până la podul Westminster? întrebă Harry pe şofer, când se întoarse la

maşină.

Omul socoti câtva timp, apoi spuse:

— Cu maşina asta îmi trebuie cel puţin trei ceasuri.

— Şi cât ceri pentru cursa asta?

Celălalt îl măsură pe client de sus până jos şi, începu din nou să calculeze:

— Trei lire, sir, spuse el şovăind, după câteva minute.

Harry Reffold aprobă din cap şi sări în maşină.

— All right! Şi pentru fiecare sfert de ceas câştig de timp, o liră în plus...

După câteva clipe maşina cam hodorogită zbura spre Twickenham, de parc ar fi luat parte la o cursă de întrecere.

Cap. 139 – Jurământul din biserică

Robert de Paris şi soţia sa Gilda ajunseră în Bastia.

Contele, înfierat de propriul său frate, mai nădăjduia că va mai putea salva o mare parte din averea sa, şi era ferm hotărât să scape de toţi creditorii săi, prin înşelăciune şi să pună mâna pe tot ce se putea.

Îl trimisese înainte pe credinciosul său servitor Leblanc, cu însărcinarea să răspândească în întreg oraşul vestea apropiatei sale căsătorii cu prinţesa Gilda de Paris şi că imediat după cununie toţi creditorii săi vor fi satisfăcuţi.

Cum ajunse la Bastia, împreună cu Gilda, Robert luă o trăsură şi se îndreptă spre palatul său. În drum, cei doi ticăloşi discutară planurile lor.

Robert voia să strângă la un loc toate lucrurile de preţ ce se mai găseau încă în palatul său, voia să vândă tablourile scumpe şi mobilele, voia să mai facă unele împrumuturi la câţiva bancheri – ceea ce îi va reuşi uşor, când o vor vedea pe Gilda alături de dânsul – apoi voiau să plece împreună în Anglia, pentru o bucată de vreme, pentru ca să înceapă de acolo opera lor de răzbunare.

Rănile pe care le căpătase Robert în noaptea de pomină a „cununiei” sale, erau vindecate în parte şi numai câteva dungi se mai vedeau pe figura sa.

Gilda se restabilise complet în schimb, ea nu pierduse

nimic din frumuseţea ei demonică, numai chipul ei era ceva mai palid ca de obicei.

Dar în ochii ei minunaţi lucea un foc misterios, în pieptul ei se trezise o patimă care se trăda acum în toate mişcările ei, în toate vorbele ce le rostea.

Era pasiunea voluptăţii.

Ea se alipea cu tandreţe de Robert, de când acesta devenise soţul ei, din acea noapte a nunţii pe care o petrecuseră în pădurea castelului Miramare. Da, de atunci ea se simţea mult mai legată de Robert, chipul lui Egizio Ettore pălise în inima ei, sau mai bine zis îşi schimbase coloritul, nu mai strălucea în lumina aceea roză, pe care o împrumută dragostea, bărbatului iubit, ci în roşul aprins cu care ura şi răzbunarea îşi zugrăvesc imaginile.

Cu duioşie se lipi Gilda de soţul ei, în vreme ce se aflau amândoi în trăsura ce-i ducea spre palat, şi cu priviri galeşe privea contele de Paris la făptura fermecătoare a iubitei.

— Acum, Gilda mea, spuse dânsul, eşti fericită. Noi doi ne-am căutat şi ne-am găsit şi cred că nu-ţi pare rău că te-ai legat de mine pentru toată viaţa?

— Nu, de o mie de ori nu! îi răspunse pătimaşa femeie, îndreptându-şi spre dânsul privirile umezite. Tu mi-ai câştigat inima, Robert, dar fericită voi fi de abia în ziua în care-l voi vedea pe Ettore în lanţuri şi cătuşe... Atunci... atunci... nu mă voi mai gândi la mizerabilul acela, atunci îţi voi aparţine numai ţie, scumpul meu Robert.

Ea îi întinse buzele şi Robert nu lăsă să-i scape prilejul de a gusta fericirea de pe gura ei.

Trăsura se opri în faţa portalului palatului şi cei doi soţi se dădură jos.

Cea dintâi privire a Gildei se opri asupra lui Leblanc, care stătea în faţa uşii şi părea foarte abătut, în aşa fel că Robert nu se putu opri să spună frumoasei sale soţii:

— Leblanc ăsta are înfăţişarea cam tăbăcită... Ce-o fi având oare? De ce face grimase atât de ciudate?

Servitorul ieşi repede în întâmpinarea stăpânului său şi-i spuse:

— Ah, domnule conte, totul e pierdut!

— Cum ai spus? Pierdut?

— Ceea ce aţi mai nădăjduit să salvaţi, răspunse tristul servitor – s-a dus, stăpâne!... Sunteţi complet ruinat şi nu vă rămâne decât să vă luaţi desaga în spinare şi să porniţi în pribegie.

— Ai înnebunit, Leblanc? De ce pierdere vorbeşti? Dar să nu stăm de vorbă aici în stradă. Vino înăuntru, îmi vei povesti totul în biroul meu.

— Da, duceţi-vă înăuntru, răspunse Leblanc, cu ton prea puţin respectuos. Măgarul ăla de portar care m-a azvârlit în stradă, nu va fi mai binevoitor nici faţă de dumneavoastră.

— Portarul meu? exclamă Robert!

— Portarul dumneavoastră? Ehei, acesta s-a cărăbănit... acum e un străin acolo, un adevărat urs, şi n-a lipsit mult să mă omoare în bătăi, când am vrut să-l dau în lături.

— Dar asta nu-i cu putinţă! exclamă contele de Paris. Cum ar putea cuteza omul acesta să mă alunge din propria mea casă? Dar vreau să mă conving singur de lucrul acesta!

Şi înainte ca Leblanc să-l poată opri, Robert deschise portalul şi intră înăuntru.

— Opreşte! Cine eşti dumneata?

Cu aceste cuvinte apăru în faţa lui un individ înalt, în uniformă.

— Cine sunt eu, neruşinatule? Cum îndrăzneşti să-mi pui întrebarea aceasta? Eu sunt contele de Paris şi casa aceasta e a mea!

— Că eşti contele de Paris, nu vreau să neg, răspunse portarul, dar că această casă este a dumitale, cred că te înşeli, căci dânsa a fost vândută ieri la licitaţie şi un altul a cumpărat-o.

Robert de Paris păli şi trăsăturile sale se schimonosiră.

— Omule! răcni el cu voce răguşită, casa aceasta a fost vândută la licitaţie, spui?

— Da, ieri a fost adjudecată, din însărcinarea domnului Robert Wilson.

— Robert Wilson? Cine e impertinentul ăsta? Ah! nu cumva o fi inginerul acela care venise la castelul Miramare, dar care în realitate nu era decât un detectiv?

— La ordinele dumneavoastră, domnule conte! se auzi în clipa aceea un glas; o uşă laterală a vestibulului se deschise şi detectivul îşi făcu apariţia.

La vederea lui Wilson, Robert de Paris trebui să facă apel la toată stăpânirea de sine, pentru a nu izbucni într-un răcnet de furie, căci omul acesta fusese şi el de faţă, când dânsul, Robert, fusese alungat din casă ca o fiară sălbatică.

— Îngăduiţi-mi, domnule conte, să vă lămuresc în câteva cuvinte cum stă chestia, spuse Wilson. Poate că e mai bine s-o auziţi din gura mea. Într-adevăr, casa aceasta nu mai este proprietatea dumneavoastră. Prinţul Raymond de Paris, care a răscumpărat toate datoriile dumneavoastră a scos-o ieri la licitaţie. Actualul proprietar este Abramo Haleb, care vă este, desigur, cunoscut, căci aţi făcut şi cu dânsul unele afaceri importante.

— Abramo Haleb, jid...

— Vă rog, nu vorbiţi cu atâta lipsă de respect despre urmaşul dumneavoastră în această casă, îi tăie repede vorba detectivul. Abramo Haleb e aşteptat aici din moment în moment, deoarece a cumpărat casa aceasta, pentru a o dărui fiicei sale.

— Ei bine! răspunse Robert de Paris cu semeţie, în cazul acesta cred că nu mă vei opri să-mi scot giuvaericalele, precum şi tablourile şi mobilele, căci le voi transporta imediat de aici.

— Regret, domnule conte, că şi în privinţa aceasta trebuie să vă procur o dezamăgire. Giuvaericalele sunt şi ele sechestrate de justiţie, – mobilele şi tablourile le-a cumpărat de asemenea domnul Abramo Haleb, odată cu palatul.

— Ah! au ţinut deci să mă ruineze complet?

— Cred, domnule conte, că asta a-ţi făcut-o de acum demult însuşi dumneavoastră, răspunse detectivul, foarte liniştit. De altfel, pentru a evita orice nelămuriri, am cinstea să vă comunic că şi palatul dumneavoastră din Ajaccio a fost scos la licitaţie şi în clipa de faţă nu mai posedaţi decât titlul de nobleţe şi pe fermecătoarea dumneavoastră soţie.

Murmurând o înjurătură, Robert de Paris ridică pumnul pentru a lovi, dar Wilson se dădu un pas înapoi şi spuse

liniştit:

— Mai aveţi poftă să gustaţi câteva lovituri, domnule conte? Feriţi-vă, căci şi în casa aceasta se găseşte o cravaşă şi o mână care se pricepe s-o mânuiască.

— Aer... aer... mă înăbuş! gâfâi contele de Paris. Şi fratele meu... propriul meu frate a procedat în felul acesta... el a făcut din mine un cerşetor!...

— Fratele dumneavoastră n-a făcut decât să vă răsplătească pentru ceea ce i-aţi căşunat, şi eu cred că a procedat încă prea blând... I-ar fi fost cu putinţă să vă bage la închisoare, căci dumneavoastră, domnule conte, aţi fost părtaş la o faptă mizerabilă îndreptată împotriva lui. Dar, deoarece n-a vrut ca numele familiei de Paris să figureze în analele închisorilor, a preferat să vă facă nevătămător pe altă cale.

— Dar cred că-mi va lăsa cel puţin dreptul să-mi iau hainele şi rufăria?

— Totul a fost vândut, răspunse Wilson rece. V-am spus-o de acum, domnule conte că nu mai posedaţi nimic. Dar unui bărbat ca dumneavoastră nu-i va veni prea greu să găsească mijloacele şi căile pentru a ajunge iarăşi la bunăstarea dinainte... De altfel, cam trage în vestibulul acesta, când uşa e deschisă... De aceea, socot necesar să punem capăt discuţiei şi, deoarece nu puteţi intra în casă, domnule conte, va fi nevoie să ieşiţi dintr-însa... Colo e uşa, binevoiţi vă rog...

Când Robert fu iar în stradă, chipul său era acoperit de o paloare cadaverică.

Gilda se repezi la dânsul şi-l întrebă de cele întâmplate, dar el nu fu în stare să-i răspundă. O apucă de mână pe femeia iubită şi vru s-o târască după dânsul, dar în clipa aceea se simţi apucat de haină, pe la spate.

Era Leblanc.

— Nu vă grăbiţi aşa, domnule conte – cred că e vremea să aranjăm şi socotelile noastre. În ultimele luni, am avut cinstea să avansez pentru dumneavoastră trei mii patru sute de franci – la asta se adaugă leafa mea care a rămas neplătită... în total...

— Du-te dracului! răcni Robert şi încercă să se elibereze de

Leblanc. Neruşinatule. Ce vrei de la mine? Nu m-ai supt îndeajuns ani de-a rândul? Nu m-ai înşelat oricând ţi s-a oferit prilejul şi n-am trecut eu cu vederea toate astea?

— Domnul conte nesocoteşte serviciile ce i le-am adus, răspunse cameristul. Am fost întotdeauna prea supusul dumneavoastră servitor şi n-am întins niciodată mâna asupra bunului dumneavoastră.

— O mână nu, ci amândouă! strigă Robert de Paris. Ce, îţi închipui oare că n-am ştiut că eşti un hoţ şi un înşelător? Dar mi-ai fost necesar, de aceea te-am răbdat pe lângă mine.

— În cazul acesta, aveţi bunătatea şi plătiţi-mi serviciile care v-au fost „necesare”, răspunse Leblanc. Ce se va alege de mine, dacă voi pierde puţinii bănişori pe care i-am pus deoparte! Nu pot lua traista în spinare şi să mă înapoiez la Paris. Am nevoie de bani! Bani! Pe loc!

— Şi eu nu-ţi pot plăti acum! răspunse contele. Sunt mai sărac de cum îţi închipui. Căci port un nume nobil şi trebuie să trăiesc corespunzător. Dar tu ce eşti?

— Aşa, vasăzică, nu vreţi să-mi plătiţi! schimbă tonul Leblanc. Bine, voi chema poliţia în ajutor. Pe de altă parte, feriţi-vă să-mi mai ieşiţi în cale. Căci acela care cunoaşte secretele cuiva, cum le cunosc eu pe ale dumneavoastră, ar putea să ridice oarecare pretenţii.

— Şantagistule! strigă Robert de Paris. Aşadar, şi creaturile mele se întorc împotriva mea! Atunci într-adevăr s-a sfârşit cu mine. S-a produs naufragiul, – guzganii părăsesc vaporul.

— Foarte mulţumesc, domnule conte, că mă asemuiţi cu un guzgan, răspunse Leblanc, ale cărui urechi semănau într-adevăr, cu urechile unui guzgan. Eu cred, însă, că e absolut suficient, dacă pot să rabd până la naufragiu. Dar n-am nicio poftă să mă înec odată cu vaporul!

— Termină odată cu discuţia asta, căci îmi vine rău! strigă Gilda. Ţine aici, Leblanc, ia inelul acesta cu briliante, el te va despăgubi complet şi-ţi va mai rămâne şi ceva pe deasupra.

— Eşti un mizerabil, nu mai vreau să te văd niciodată înaintea ochilor! strigă Robert de Paris.

— Îmi face plăcere! răspunse Leblanc, în vreme ce lua preţiosul inel pe care Gilda şi-l scoase de pe deget şi i-l

întinse. Inelul acesta îl voi păstra ca amintire pentru frumoasa înşelătoare, care...

Contele nu-l lăsă să-şi termine vorba şi-i dădu un pumn în piept încât bietul francez se clătină şi căzu la pământ.

În clipa următoare, Robert şi Gilda se făcură nevăzuţi după colţul străzii, şi când Leblanc se ridică nu-i mai văzu pe foştii lui stăpâni.

Atunci, francezul îşi încleştă pumnii şi ochii-i vicleni se holbară de mânie:

— Bine, m-ai tratat ca pe un ticălos, de aceea voi şi proceda ca atare.

*
* *

Robert de Paris era aproape nebun, când Gilda îl trase după sine.

— Suntem pierduţi! exclamă el, cu durere. La asta nu m-am aşteptat. Ah! blestematul acela de Raymond a lucrat destul de repede, s-a răzbunat cumplit împotriva mea.

— Dar noi nu ne-am răzbunat încă! răspunse Gilda. Şi lucrul principal este să nu uităm niciodată de datoria aceasta. De ce te vaieţi? De ce urli? De ce-ţi ieşi din fire? Fii bărbat, omule!

— Nu pot, căci tot nu izbutesc să-mi dau seama ce s-a petrecut cu mine. Acum câteva zile eram încă contele Robert de Paris, fratele prinţului Raymond de Paris, şi astăzi... un om fără adăpost, un cerşetor, legat de o femeie...

— Îţi pare rău că eşti legat de mine?

— Nu! răspunse Robert. Nu, de o mie de ori nu! Singura mea mângâiere este că te am pe tine.

— Şi aşa trebuie să fie! spuse blondina. Atâta vreme cât sunt eu cu tine, să n-ai teamă de nimic, Robert. Căci îţi jur că nu vom rămâne săraci multă vreme. Dacă nu te pricepi tu să faci rost de bani, atunci bizuie-te pe mine, căci îţi voi procura cât vei cere. Voi găsi eu mijloacele necesare.

O clipă, Robert privi cu uimire la soţia sa, apoi spuse:

— E adevărat! Cine posedă o femeie frumoasă, nu are dreptul să cadă în disperare. Da, răzbunarea noastră

împotriva lui Raymond trebuie să se îndeplinească. Vino, iubito, vom pândi la un colţ de stradă şi când va trece în trăsură, îi voi trimite un glonte în piept.

— Cât de prost ai fi! răspunse Gilda, în vreme ce urcau strada principală a oraşului. Cu asta nu ţi-ai ajunge scopul, căci deşi prinţul Raymond şi-ar pierde viaţa, tu vei fi în primejdie. Şi apoi, numeşti tu răzbunare uciderea unui om? Nu, dragul meu, îi doresc prinţului Raymond o viaţă cât mai lungă, ca să simtă din plin răzbunarea noastră.

— Şi cum îţi imaginezi tu răzbunarea aceasta, Gilda?

— Ţi-o voi spune! răspunse frumoasa blondină, luându-l de braţ. Părerea mea este, că dacă vrem să-l distrugem pe prinţ, trebuie s-o lovim în inimă pe Letiţia, fiica sa. Dar care ar fi drumul cel mai sigur spre inima ei, dacă nu pierderea lui Egizio Ettore? Ea îl iubeşte doar, – şi gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă voi distruge temelia existenţei sale! Ea se va prăbuşi sub greutatea loviturii, şi când prinţul Raymond va fi pe jumătate nebun de durere, atunci vom fi izbutit să aplecăm capul lui mândru, atunci răzbunarea noastră va fi deplină.

— Asta n-ar fi prea rău, răspunse contele, dar cum aducem la îndeplinire opera aceasta?

— Trebuie să chibzuim bine lucrurile, răspunse Gilda. Cu puţin curaj şi precauţie trebuie să izbutim. De altfel, vom avea şi câştigul de cincizeci de mii de franci, premiul pus pe capul lui Ettore. Vezi, dar, unim plăcutul cu utilul.

— E hotărât, deci, Egizio Ettore va cădea! exclamă Robert de Paris. Ah! scumpa mea Gilda, hai să intrăm colo, în biserica San Loretto! Vom îngenunchea în faţa altarului şi vom face jurământul solemn, că nu ne vom îngădui odihnă până nu-l vom preda pe Ettore în mâinile justiţiei. Vrei să faci jurământul acesta, Gilda?

— Vreau! răspunse frumoasa aventurieră şi în ochii ei se aprinse o lucire sinistră.

După câteva minute cei doi ticăloşi intrară în biserica San Loretto, care la ora aceasta era complet goală.

Robert o conduse pe soţia sa la altar, unde ardea candela veşnică.

— Îngenunchează, Gilda, spuse dânsul cu glas şoptit, în vreme ce el însuşi se lăsă pe cea dintâi treaptă care ducea la altar. Îngenunchează şi repetă după mine jurământul pe care ţi-l voi dicta.

Frumoasa blondină se lăsă în genunchi, lumina candelei învălui figura ei palidă, şi cu voce hotărâtă ea repetă jurământul pe care-l rosti Robert:

— „Jur în faţa lui Dumnezeu că voi urî până la ultima suflare pe Egizio Ettore şi pe Letiţia, precum şi pe prinţul Raymond de Paris şi pe toţi aceia care m-au maltratat şi m-au nenorocit. Până la ultima suflare îi voi urî, jur că vreau să mă răzbun asupra lor, cum nu s-a mai răzbunat încă niciun om pe acest pământ, şi că primul fulger al răzbunării mele îl va lovi pe Egizio Ettore. Nu mă voi lăsa înduplecată de nicio milă, nu mă voi lăsa înduioşată nici dacă Egizio Ettore va îngenunchea în faţa mea, nici dacă Letiţia va vărsa lacrimi amare, nici dacă prinţul Raymond va cerşi mila mea. Nu le voi dărui nimic din răzbunarea mea şi ea va fi potolită numai atunci, când Egizio Ettore va fi predat autorităţilor, când inima Letiţiei va fi zdrobită, şi când prinţul Raymond va fi distrus! Asta o jur în faţa iubitului meu soţ, Robert de Paris, şi-l însărcinez să se răzbune împotriva mea, dacă mă voi face vinovată de călcarea jurământului. „Atunci îi voi oferi eu singură pieptul pentru a-şi implânta pumnalul într-însul, atunci mă voi lăsa ucisă de el, fără să ridic vreo imputare împotrivă-i.”

Jurământul acesta răsună sinistru până în cel mai îndepărtat ungher al sfântului lăcaş şi Robert de Paris îl încheie cu un „Amin” înăbuşit.

Apoi se aplecă, o cuprinse pe Gilda în braţe şi o ridică.

— Şi eu îţi jur ţie, iubito, spuse contele de Paris şi figura-i demonică se schimonosi de un zâmbet fioros – şi eu îţi făgăduiesc în faţa lui Dumnezeu, că de azi încolo nu voi avea altă misiune în viaţă, decât să-i distrug pe aceia, care ne-au distrus pe noi. Şi tu să ai dreptul să mă ucizi pe mine, dacă mâna mea se va opri cândva în îndeplinirea operei de răzbunare. Şi tot aşa precum depun acum sărutarea aceasta pe buzele tale, tot aşa pecetluim contractul morţii, pe care l-am încheiat în clipa de faţă.

Se îmbrăţişară cu patimă şi o sărutare sălbatică pecetlui groaznicul jurământ de răzbunare.

Apoi, mână în mână, se îndreptară spre ieşire.

Dar în aceeaşi clipă când Robert de Paris şi Gilda părăsiră biserica, de după o coloană din apropierea altarului se ivi o făptură, care stătuse acolo în genunchi, neobservată de cei doi ticăloşi.

Era un bărbat îmbrăcat în zdrenţe, şi care părea încă prea tânăr pentru a putea fi luat drept cerşetor.

Omul care ascultase jurământul grozav al celor doi ticăloşi, şi care se uita acum după dânşii cu ochi plini de uimire, fusese eliberat de abia de câteva zile din casa de nebuni.

În casa aceea mohorâtă fusese îngrijit şi era cunoscut sub numele de Wilhelm Müller.

Şi se ştia despre dânsul că-şi pierduse mintea în aceeaşi zi când juriul îi acordase premiul întâi pentru pictură. Şi-o pierduse în clipa în care trăsura care-l ducea la banchet, trecuse peste cadavrul iubitei sale, care îşi dăduse drumul pe o fereastră de la etaj şi rămase zdrobită pe caldarâm...

În ziua aceea, soarta nefericită a tânărului artist înduioşase toată Bastia, dar precum se întâmplă de obicei, numele său fu repede uitat.

Banii pe care trebuia să-i primească drept premiu, au fost întrebuinţaţi pentru îngrijirea sa în casa de sănătate şi acum, când i se dăduse drumul fiind considerat „vindecat”, nenorocitul nu poseda decât zdrenţele care îi acopereau trupul.

Tânărul din biserică păşi încetişor spre ieşire, în jurul buzelor sale flutură un zâmbet îndurerat şi-şi şopti:

— O, de ce n-am rămas în casa aceea, în care lumea începuse să mă uite şi eu am început să uit lumea! De abia am păşit iar printre oameni şi am dovada răutăţii şi perfidiei semenilor mei. Egizio Ettore e în primejdie, vor să-l trădeze autorităţilor! Ei bine, nobile bărbat, eu îmi aduc încă aminte de tine cu multă recunoştinţă şi te voi înştiinţa de primejdia ce te paşte, chiar dacă va trebui să merg pe jos de aici până pe piscul Fontanellei.

Cap. 140 – Poliţaiul cel nou

De când cu asasinarea preşedintelui republicii, situaţia lui Egizio Ettore se înrăutăţi, căci ca de obicei în asemenea cazuri, toate autorităţile din ţară şi toţi funcţionarii căutau să se impună pe tărâmul lor, luând măsuri pentru bunul mers al lucrurilor.

Şi cu şeful poliţiei din Bonifacio se întâmplă ceva.

De abia trecuseră câteva săptămâni de la moartea preşedintelui, şi poliţaiul din Bonifacio – un bărbat ca de vreo 60 de ani – primi o comunicare oficială prin care i se anunţa că este scos la pensie.

Dispoziţia aceasta a guvernului nu putea să aducă mare surprindere, căci cei din Paris observaseră de multă vreme şovăiala şi neputinţa acestui om faţă de Egizio Ettore.

Plângeri peste plângeri sosiseră la Ministerul de Interne şi fiecare din ele vestea o nouă nelegiuire a brigandului Corsicii. Cu deosebire moşierii din Corsica tremurau de frica lui Egizio Ettore şi voiau cu orice preţ să fie scăpaţi de veşnica lui ameninţare.

Ei se plângeau de nepăsarea cu care trata poliţaiul din Bonifacio chestia aceasta şi cereau cu insistenţă să se trimită un alt funcţionar care să pună capăt activităţii brigandului.

Noul preşedinte de republică nu şovăi o clipă să îndeplinească dorinţele supuşilor săi, dar el auzea numai plângerile celor bogaţi şi puternici împotriva lui Ettore, dar nu şi binecuvântările cu care poporul din Corsica îl copleşeau pe brigand.

El nu ştia că acesta nu se atingea niciodată de bunurile sărăcimii, ci ataca numai pe aceia care împilau mulţimea, şi nu bănuia că doar bogaţii îl considerau duşman pe Ettore, pe câtă vreme săracii îl numeau prietenul lor.

În consecinţă şeful poliţiei din Bonifacio fu nespus de uimit când primi într-o bună zi scrisoarea prin care i se anunţa trecerea sa la pensie. Dar bietului om nu îi rămânea altceva de făcut, decât să se supună inevitabilului şi să părăsească frumosul palat pe care-l locuia în Bonifacio, în calitate de şef al poliţiei.

După trei zile de la plecarea sa, sosi înlocuitorul său...

Lumea rămase surprinsă când află cine era noul poliţai – dar societatea nobilă din Bonifacio era pe deplin satisfăcută cu alegerea pe care o făcuse preşedintele, căci el trimisese de data aceasta un om care făgăduia foarte mult, căci era unul de-ai lor, se trăgea dintr-una din cele mai nobile familii, era un aristocrat pur-sânge.

Da, noul şef al poliţiei din Bonifacio nu era altul decât... contele Robert de Paris.

În câteva cuvinte, vom lămuri cititorilor noştri cum a fost posibilă această numire.

Robert de Paris aparţinea uneia din cele mai nobile familii franceze, – ce-i drept nu se prea bucura de un renume bun, fiind cunoscut ca un om depravat în toate privinţele, dar... era, totuşi, fiul prinţului de Paris şi ca atare, preşedintele republicii nu-l putea lăsa să decadă complet.

La asta se mai adăuga faptul că Robert de Paris fusese prieten în copilărie cu actualul preşedinte, şi când acesta văzu pe lista de audienţe, care i se prezentă într-o zi, numele lui Robert de Paris, scoase o exclamaţie de bucurie:

— Ah! ăsta e camaradul meu de joacă din copilărie!

Robert fu atunci invitat să intre înaintea tuturor celorlalţi solicitatori şi comunică preşedintelui ce-l aducea la dânsul.

Şi contele de Paris îşi jucă bine rolul.

Cu lacrimi de disperare în ochi povesti că-şi pierduse toate bunurile şi că propriul său frate fusese acela care-l împinsese în prăpastie.

Din cauza unei certe cu prinţul de Paris se despărţise complet de acesta, prinţul nevoind să recunoască anumite drepturi de moştenire, pe care le avea dânsul.

Dar mai era şi un alt motiv, spuse Robert – care-l înstrăinase de fratele său.

Iubise o fată săracă, o anume Gilda Carazoni din Saint-Étienne, fiica unui pădurar. E drept, trebuia să recunoască cum că mariajul său cu această fată n-ar fi în conformitate cu rangul, dar... nu era decât un om şi în pieptul său bătea o inimă... şi în afară de asta, ca om de onoare ţinuse de datoria sa să se căsătorească cu Gilda, după ce îi făgăduise de acum cândva lucrul acesta.

Şi acum se afla complet lipsit de mijloace împreună cu tânăra sa soţie, şi în situaţia asta disperată nu-i rămăsese altceva decât să se adreseze preşedintelui său, cu rugămintea să-i încredinţeze o slujbă, care să-i dea cel puţin posibilitatea să ducă o viaţă conformă cu rangul său.

Preşedintele văzu lacrimile din ochii lui Robert (nu putea să ştie că erau lacrimi de crocodil) auzi plângerile sale şi nu ştia că sunt minciuni sfruntate, cu care mizerabilul acesta încerca să-i înduioşeze inima.

— Scumpul meu Robert, spuse el, strângându-i mâna cu multă căldură, te voi ajuta cu dragă inimă, dar vreau să-mi spui dumneata însuţi ce slujbă să-ţi dau. În ţara noastră fiecare post cere o instruire practică şi funcţionarii mei se ridică din treaptă în treaptă şi cel mai merituos capătă slujba cea mai înaltă. Nu pot să înlătur atâţia oameni care bat la uşa mea şi să-ţi dau dumitale o slujbă pentru care se bat de acum alţii o sută... Judecă singur, Robert, dacă îmi este cu putinţă lucrul acesta. Ah! supuşii cred că şeful unui stat poate mişca munţii din loc cu un singur gest, dar ei se înşală amarnic, căci şi noi suntem legaţi de o anumită orânduială, şi noi trebuie să ne supunem legilor în fiinţă.

— Excelenţă, răspunse contele de Paris, slujba pe care o cer de la dumneavoastră nu este atât de însemnată, încât să mă invidieze alţii pentru dânsa... Ea este de fapt o slujbă grea şi plină de răspundere. E o slujbă către care mă atrage numai dorinţa să fiu folositor şefului ţării mele, şi să scap poporul de o plagă de pe urma căreia suferă de acum de atâta amar de vreme.

— În cazul acesta vorbeşte deschis! spuse preşedintele. Care-i slujba pe care o ceri de la mine?

— Excelenţă, răspunse Robert, şeful poliţiei din Bonifacio e un bărbat în vârstă şi... dacă-mi e îngăduit să vorbesc cu toată sinceritatea... un om incapabil. Asta a dovedit-o cu prisosinţă, prin aceea că a lăsat să se scurgă anii fără să fie în stare să pună mâna pe Egizio Ettore – pe mizerabilul acela care îşi face mendrele prin munţii Corsicii.

— Egizio Ettore! exclamă preşedintele, cu un oftat uşor. Da, omul acesta mi-a căşunat de-acum multe griji. Se spune că

toată Corsica e înspăimântată de crimele şi nelegiuirile lui.

— Îmi îngădui să amintesc Excelenţei Voastre, numai de crima fioroasă înfăptuită împotriva preşedintelui tribunalului din Bonifacio, a acelui om distins care a fost o adevărată perlă a magistraturii, un patriot desăvârşit şi un partizan convins al republicii. Pe acest Amedeo Feruccio l-a ucis el fără milă.

— Groaznic! exclamă preşedintele, acoperindu-şi o clipă faţa cu batista. Şi un astfel de om se mai află încă în stare de libertate, mai ameninţă lumea cu nelegiuirile sale, în loc să fie ferecat în lanţuri şi cătuşe?

— Asta datorită neglijenţei condamnabile a şefului poliţiei din Bonifacio, răspunse Robert de Paris. Nu vreau să ridic nicio acuzaţie formală împotriva bătrânului slujbaş, dar... are dreptul de acum la odihnă... Trimiteţi-mă pe mine în Corsica, Excelenţă şi vă dau asigurarea că peste cel mult şase luni, Egizio Ettore va fi în lanţuri într-una din închisorile Franţei. Şi odată cu dânsul vrednica sa tovarăşă de viaţă, Letiţia, despre care se afirmă că schiţează planurile pe care le aduce la îndeplinire apoi bărbatul ei. Şi tot astfel tovarăşii săi pe care şi i-a adunat în văgăunile Fontanellei şi care ar merita să le stea capetele, acolo unde le stau picioarele.

— Cu un cuvânt, deci: doreşti să devii şeful poliţiei din Bonifacio? întrebă preşedintele. Bine, voi supune chestia consilierilor mei şi peste puţin timp îţi voi comunica hotărârea.

— Şi pot nădăjdui, Excelenţă, că hotărârea aceasta va fi favorabilă pentru mine?

— Aşa sper, scumpul meu conte Robert.

— Excelenţă, dacă cererea mea va fi respinsă, nu-mi va mai rămâne decât să-mi pun capăt vieţii.

— Asta nu se va întâmpla, ai încredere în mine, răspunse preşedintele.

— Dar mă tem, Excelenţă, că dacă îi veţi întreba pe consilierii dumneavoastră, vreunul dintr-înşii se va lăsa influenţat de fratele meu Raymond – căci acesta e atât de pornit împotriva mea, încât nu va sta în cumpănă să spună tot ce-i mai rău despre mine... Ar fi în stare să mă zugrăvească drept un om mai mizerabil chiar decât Egizio Ettore. E trist că

trebuie să rostesc cuvintele acestea, dar din nenorocire aici am ajuns.

— Atunci îţi făgăduiesc că nu-l voi întreba pe fratele dumitale. De altfel, după câte ştiu, el se află acum bolnav la castelul Miramare. Poţi pleca în linişte, deci, Robert, şi aşteaptă hotărârea mea.

Contele de Paris luă mâna preşedintelui, o strânse călduros şi se despărţi pe deplin încredinţat că izbândise.

Şi nu se înşelă deloc în privinţa aceasta, căci după trei zile numai, primi decretul prin care era numit şef al poliţiei din Bonifacio.

În acelaşi timp primi o înştiinţare din partea cancelariei palatului, prin care preşedintele dispunea să i se plătească, din caseta particulară suma de cincizeci de mii de franci. Prin aceasta, el dădu posibilitate lui Robert să se aranjeze în chip demn în noul său domiciliu.

Robert, care locuia la un hotel modest, triumfă de bucurie când primi aceste două comunicări. O cuprinse în braţe pe Gilda, o strânse la pieptul său şi-i spuse:

— Acum va începe lupta împotriva lui Egizio Ettore! Vezi tu, scumpa mea soţioară, prinţul Raymond a vrut să mă distrugă, dar nu sunt eu chiar atât de lipsit de putere, precum credea dânsul. Posed o slujbă care mă aşază printre primii cetăţeni din Corsica, sunt şeful poliţiei din Bonifacio şi în această calitate am dreptul să pornesc vânătoarea împotriva lui Egizio Ettore. Acum voi face tot ce-mi stă în putere pentru a-l aduce în temniţă cât mai repede cu putinţă, şi deoarece sunt şeful unei armate întregi de carabinieri, lucrul acesta îmi va fi foarte uşor.

După trei ceasuri doar, Robert de Paris avea în mâinile sale suma de cincizeci de mii de franci pe care i-o dăruise preşedintele, din caseta sa particulară.

Întrebuinţă banii aceştia pentru a-şi reface complet garderoba, pentru ca să poată apărea împreună cu Gilda, în toată strălucirea cuvenită, căci ştia doar cât preţ pune societatea nobilă pe exteriorul oamenilor.

Şi în ziua de 15 august a aceluiaşi an, noul şef al poliţiei din Bonifacio îşi făcu intrarea triumfală în oraş şi luă în primire

slujba.

Toţi funcţionarii care erau sub ordinele lui simţiră imediat că suflă un alt vânt, dacă ne putem exprima astfel.

Noul şef ţinea strâns hăţurile şi ceru tuturor să-şi îndeplinească datoria cu toată străşnicia.

Şi el însuşi chiar, se cruţa cât mai puţin. Trebuie să recunoaştem că era la postul său zi la zi, lucrând necontenit, căci avea de limpezit multe chestiuni încurcate.

Toată Corsica se afla într-o stare de plâns în ceea ce privea administraţia poliţienească şi Robert nu şovăi o clipă să cutreiere ţara călare şi în trăsură, pentru a-şi da seama de situaţie. Aproape întotdeauna era însoţit de Gilda, care se îmbrăca adesea bărbăteşte. Pieptul ei se umfla de mândrie că era acum o persoană suspusă în provincia aceasta în care fusese odinioară o biată fată umilă şi al cărei tată jucase un rol atât de neînsemnat.

Robert se îngrijea să-şi facă legături pretutindeni, căci îşi dădea bine seama că trebuia să-şi câştige inimile şi încrederea tuturor.

Da, mergea chiar până acolo încât împărţea banii pe care îi câştiga, săracilor din Corsica, şi în curând se povestea peste tot că e un binefăcător al poporului şi nu căuta să stoarcă nimic de pe urma slujbei pe care o deţinea.

Şi tocmai lucrul acesta nu se putea spune despre fostul poliţai – căci acesta lua de unde putea şi nu-i cruţa nici pe săraci.

Robert de Paris se pregătea cu hărnicie pentru expediţia împotriva lui Ettore; din ce în ce mai tare strângea cercul în jurul brigandului, care continua să-şi aibă cartierul pe piscul Fontanellei.

Preşedintele republicii fusese bine informat când îi spusese lui Robert că prinţul Raymond zăcea bolnav la castelul Miramare. Era adevărat şi doctorul Wolfgang Schulze avea prilejul să-şi dovedească măiestria.

Bolnav trupeşte şi sufleteşte se întorsese prinţul de la Lyon, unde fusese martor la asasinarea lui Sadi Carnot şi fu nevoit să rămână la Bastia, în palatul său. Dar în decurs de opt zile numai, doctorul Schulze izbuti să aducă lucrurile în aşa fel,

încât nobilul său prieten putu să părăsească oraşul, ceea ce dânsul dorea cu însufleţire.

Bietul prinţ avea impresia că i se apropie sfârşitul şi dorea ca să-şi trăiască ultimele clipe la Miramare, în castelul solitar în care-şi petrecuse cea mai frumoasă parte a vieţii, alături de scumpa sa Carmencitta.

Doctorul Schulze era şi el de părere ca pacientul său să părăsească Bastia cât mai curând, căci punea mare preţ pe aerul bun de la Miramare şi pe liniştea de acolo şi nădăjduia că asta va reda curând, puterile scumpului său bolnav.

Evenimentele din ultimul timp îl zdrobiseră mult pe Raymond şi treziseră într-însul dureri amorţite. Dar doctorul izbuti în curând să potolească aceste dureri şi se felicita de izbânda sa.

Mai rămăsese doar o slăbiciune mare şi o melancolie care-l apăsa din când în când.

Dar Miramare făcea adevărate minuni. Prinţul se însănătoşi complet din punct de vedere al trupului, din zi în zi deveni mai puternic, numai starea-i sufletească rămânea aproape staţionară.

Dar asta nu era de mirare, dacă ne gândim câte avusese de îndurat bătrânul prinţ în timpul din urmă.

Cu câte speranţe plecase el la Paris, pentru a obţine graţierea lui Egizio Ettore, – cu câtă însufleţire se dusese după preşedintele republicii la Lyon, când află că acesta se găsea acolo!

Apoi trebui să audă din gura preşedintelui că o graţiere a brigandului era exclusă, căci s-ar revolta întreg poporul, împotriva acestui lucru.

Dar cu toate astea, prinţul ar fi izbutit să obţină îndeplinirea dorinţei sale, dacă o mână ucigaşă n-ar fi pus capăt vieţii lui Sadi Carnot. Asta îi răpise ultima nădejde şi-l doborâse cu desăvârşire. Glontele mizerabilului care-l omorâse pe preşedintele republicii franceze, îl nimerise şi pe dânsul.

Ce se va-ntâmpla acum, ce va deveni Egizio Ettore, ce va deveni scumpa lui fiică, care-şi legase soarta de aceea a urgisitului?

Să ascultăm discuţia dintre prinţul Raymond şi doctorul

Schulze, pe când se aflau amândoi, într-o zi, în pădure, aşezaţi pe covorul de iarbă verde, ca să aspire aerul binefăcător.

— Cum pot privi liniştit la ceea ce se întâmplă cu Ettore, cum pot să-mi încrucişez mâinile, atunci când e vorba de viaţa şi moartea singurului meu copil? Doresc din suflet să le vin în ajutor, dar toată averea mea nu e în stare să asigure fericirea Letiţiei. O! Egizio Ettore ar deveni un alt om, ar începe o viaţă nouă, dacă ar fi iertat numai de păcatele trecutului. Mă numesc prinţul Raymond de Paris, dispun de milioane şi comori de artă nepreţuite, de care mă invidiază toată lumea. Dar nu sunt în stare s-o ajut pe fiica mea, nu-s în măsură s-o fac fericită, ba sunt condamnat să văd cum merge spre pierzanie, încet dar sigur.

Doctorul Wolfgang Schulze nu răspunse îndată, ci privea spre pământ, gânditor. Ştia prea bine că prinţul avea dreptate şi cu toate astea Raymond nici nu bănuia măcar ceea ce se petrecuse de curând, – nu ştia că fratele său Robert izbutise să devină poliţaiul oraşului Bonifacio. Aceasta constituia o declaraţie de război a ticălosului, împotriva princiarului său frate, o provocare directă la luptă îndârjită.

Mai curând sau mai târziu, însă, nobilul bătrân va trebui să afle lucrul acesta, căci nu exista posibilitate să i se tăinuiască un fapt atât de însemnat.

Până acum, doctorul interzisese pacientului său să citească vreo gazetă, ca să nu-i irite nervii şi aşa destul de distruşi. Dar deoarece starea sănătăţii sale se mai îmbunătăţise, tânărul doctor nu-i mai putea refuza lectura obişnuită. Ce se va întâmpla însă, când prinţul va lua din nou în mână un ziar şi va afla dintr-însul cum stau lucrurile cu fratele său?

Rotindu-şi privirea în toate părţile ca să-şi dea seama că nu sunt spionaţi de nimeni, Raymond de Paris se adresă medicului german:

— Nu-i aşa, dragă doctore, că ai fost pe Fontanella şi ai comunicat lui Egizio Ettore şi Letiţiei mele, că n-am putut obţine nimic de la preşedinte, şi nu mi-am putut îndeplini făgăduiala ce le-am făcut-o?

— Sunt trei zile, răspunse Schulze, cu vocea puţin

tremurătoare, de când, urmând dorinţei dumneavoastră, am urcat în timpul nopţii pe piscul Fontanellei şi am adus la cunoştinţa celor doi soţi evenimentele petrecute la Lyon.

— Şi? întrebă prinţul, desigur că nefericiţii au fost cuprinşi de disperare când au auzit vestea! Nimic nu e mai greu de îndurat pe acest pământ, decât o speranţă înşelată.

— Da, am văzut disperarea lor, am văzut cum au izbucnit în lacrimi amare, dar acestea erau expresia durerii lor pentru uciderea mişelească a bunului preşedinte.

— O! scumpa mea Letiţia! exclamă prinţul, mişcat. Se vede bine că tu eşti copila mea, adevărata mea fiică. Şi eu nu te pot salva, nu-ţi pot dărui fericirea modestă la care aspiri, alături de iubitul tău soţ! Şi cu câtă dragă inimă te-aş ajuta!

În clipa aceasta îşi făcu apariţia Cristofor. Credinciosul servitor aducea un ziar şi fără să spună un cuvânt îl puse jos, înaintea prinţului.

— Da, te surprinde, doctore, văzând că-mi îngădui iar să deschid o gazetă, dar i-am poruncit lui Cristofor să-mi aducă numărul recent din „Tribuna”. Am renunţat destul de multă vreme la lectura gazetelor şi acum doresc să mai aflu ce se petrece în lume.

— Nu ştiu, Alteţă, spuse doctorul Schulze, dacă nervii dumneavoastră sunt de acum destul de întăriţi, pentru a afla noutăţi.

— Ah! nu te-ngriji, nervii mei sunt cât se poate de sănătoşi, simt asta prea bine.

Prinţul desfăcuse ziarul.

Doctorul Wolfgang Schulze, se hotărî în sinea lui să-i comunice vestea numirii fratelui său, înainte ca Raymond însuşi s-o fi aflat în orice caz, îşi spunea el, era mai bine să afle din gura lui, că ticălosul de Robert se afla prin apropiere.

— De ce atâta introducere, doctore, spuse prinţul. Despre ce e vorba? Vrei să-mi faci o comunicare, pe care nu trebuie s-o aflu din gazete. Spune repede, chestia e, în orice caz, de mare însemnătate pentru mine.

— Dimpotrivă, nu prea e însemnată, e numai o mică înţepătură a sorţii şi Alteţa Voastră e doar obişnuită cu lovituri de pumnal.

— Asta o ştie Domnul din ceruri, răspunse prinţul, făcând ochii mari. Da, soarta mi-a dat de-acum unele lovituri de pumnal, dar mi-am propus să port o pavăză, pentru ca să nu mai simt aceste împunsături. Vezi, deci, scumpul meu, că sunt bine apărat. Vorbeşte dar! Ce fapt nou s-a întâmplat?

— Fratele dumneavoastră Robert...

— Ah! fratele meu Robert! Despre dânsul e vorba, deci. În cazul acesta sunt pregătit pentru o supărare mare, căci acolo unde e amestecat fratele meu nu poate ieşi decât ceva rău pentru mine.

— De fapt nu vă priveşte deloc pe dumneavoastră, Alteţă, continuă doctorul Schulze. Faptul ce vreau să vi-l comunic, este că Robert de Paris a primit o slujbă de la preşedintele republicii.

— Zi mai bine că a dobândit-o prin viclenie, răspunse Raymond, căci de-aş fi ştiut eu de asta, fii sigur că preşedintele nu i-ar fi dat funcţia. L-aş fi prevenit, şi asta nu pentru satisfacţia mea, ci pentru a-l scuti pe preşedinte de o mare dezamăgire. De altfel, nu pot să fiu atât de nemilos încât să nu-i îngădui fratelui meu această slujbă, după ce i-am răpit toată averea, după cum se exprimă dânsul, probabil.

— Da, dar funcţia aceasta este în Corsica, răspunse doctorul, cu oarecare şovăială, Robert de Paris se află în imediata dumneavoastră apropiere, Alteţă.

— În apropierea mea! exclamă prinţul, făcându-se palid.

— Da, Alteţă, la Bonifacio.

— La Bonifacio? Nădăjduiesc că nu e vreo slujbă importantă, o slujbă care să-i dea posibilitatea să pornească împotriva lui Egizio Ettore?

— Ba da, Alteţă. Tocmai aici e partea proastă. Robert de Paris este şeful poliţiei din Bonifacio şi în această calitate pregăteşte o expediţie în toată regula împotriva brigandului Corsicii. Ştiu chiar în mod sigur că acesta e planul său şi tocmai pentru asta cred că e de datoria mea să comunic faptul.

Prinţul se ridică de jos, se sprijini de un copac şi începu să răsufle din greu.

— Robert de Paris, şeful poliţiei din Bonifacio! exclamă

dânsul. Într-adevăr, dacă n-ar fi prea tragic, mi-ar veni să râd. Ticălosul acesta fără pereche, înşelătorul acesta, supraveghează poliţia unei provincii întregi... este o glumă drăcească, pe care numai creierul Necuratului ar fi putut-o scorni. Dar de toate astea nu mi-ar păsa nimic, dacă n-ar fi tocmai Bonifacio sub ordinele fratelui meu, şi dacă de slujba lui n-ar fi legate oarecum datoria şi dreptul de a întreprinde o expediţie împotriva lui Egizio Ettore. Ah! trebuie să lucrez repede acum, pentru a o lua înainte lui Robert. Trebuie să-i salvez, atât cât mai e vreme, altfel Egizio Ettore şi sărmana mea Letiţia vor fi iremediabil pierduţi.

— M-am gândit de-acum şi eu, Alteţă, spuse Wolfgang Schulze, că cei de pe Fontanella trebuie preveniţi. Când am fost în urmă cu trei zile sus pe munte, ei ştiau de-acum că Robert de Paris a căpătat slujba de şef al poliţiei din Bonifacio. Dar Egizio Ettore nu prea acordă mare importanţă acestui fapt, – am început în câteva rânduri să vorbesc cu el despre asta, dar el evita, şi n-am izbutit să-l conving de primejdia ce-l ameninţă.

— Cercetează-mi te rog pulsul, dragul meu doctor, spuse prinţul, şi hotărăşte apoi dacă sunt destul de tare să merg cu dumneata în noaptea asta pe piscul Fontanellei.

Doctorul Schulze făcu ceea ce-i ceru prinţul, dar după ce numără bătăile pulsului clătină capul şi spuse:

— Nu, Alteţă, nu sunteţi destul de tare pentru a vă îngădui o astfel de oboseală. Ca medic mă opun la planul acesta şi ca prieten trebuie să vă rog să părăsiţi ideea.

— În cazul acesta, va trebui să mă supun sfatului medicului şi prietenului, răspunse Raymond, cu tristeţe. Dar Egizio Ettore se află în primejdie, Letiţia e şi ea ameninţată şi eu... eu să ţin seamă de sănătatea mea? Nu, doctore, asta nu pot s-o fac şi chiar de-ar fi să mă coste viaţa, trebuie să urc încă în noaptea aceasta pe piscul Fontanellei.

— Vă rog stăruitor, mai amânaţi cu câteva zile hotărârea aceasta!

— Niciun ceas, îl cunosc pe fratele meu, el va lucra repede şi deci, trebuie să i-o iau înainte.

— Atunci, vă voi însoţi, Alteţă! spuse doctorul cu hotărâre.

— Îţi mulţumesc, prietene, şi te rog să pregăteşti doi cai, pentru ca să putem urca pe munte. Fă rost şi de două travestiuri – cred că nişte rase de călugări s-ar potrivi mai bine –, şi de îndată ce se vor fi culcat cei de la castel, vom porni la drum.

— Deoarece ţineţi cu toată hotărârea, Alteţă, nu vreau să vă reţin, nu vreau să pun zăgaz pornirii nobile de dragoste părintească pentru Letiţia...

— Tăcere! îl întrerupse prinţul. Uite-l pe lordul Milton! Nenorocitul continuă să mai locuiască în casa mea, după ce soţia lui a dispărut în chip atât de misterios. N-ai izbutit pân-acum să afli ceva despre lady Mignon? Lordul e ferm convins că ea şi-a găsit moartea în pădure.

— E adevărat că a fost găsită îmbrăcămintea ei în apropierea râuleţului ce curge prin pădure, răspunse tânărul doctor, în vreme ce un zâmbet îi flutura în jurul buzelor. Dar eu cred că lordul Milton este singurul om de prin locurile astea, care poartă doliu după soţia sa; şi tare e convins că numai o nenorocire i-a răpit-o pe frumoasa lady Mignon.

— De fapt, răspunse prinţul Raymond, clătinând capul, nici eu nu sunt de părerea lui. Sunt ferm convins că lady Mignon a fugit pur şi simplu de lângă soţul ei şi... între noi fie vorba, dragă doctore... n-aş putea să iau în nume de rău frumoasei femei, procedarea aceasta. E drept, nu prea a fost frumos din partea ei să-şi lase bărbatul în pană, cum s-ar zice, dar în definitiv, lordul acesta e cam prost de firea lui, şi lady Mignon se potrivea cu dânsul, taman ca un armăsar focos cu un măgăruş, care ar fi înhămaţi la aceeaşi trăsură.

Doctorul Schulze se încredinţă dintr-o privire că lordul Milton se găsea încă depărtişor de dânşii, apoi şopti la urechea prinţului:

— Alteţă, sunt în măsură să vă spun unde se găseşte lady Mignon.

— Cum, ştii?

— Acum trei zile, am văzut-o colo sus, pe Fontanella.

— Sfinte Dumnezeule, pe Fontanella? Locuieşte la Egizio Ettore?

— De fapt, nu la dânsul, răspunse tânărul medic, ci la unul

din prietenii săi; e unul din francezii aceia care au devenit tovarăşii lui Ettore, şi el se numeşte Aristide de Lamotier.

— Aşadar, e vorba de o răpire?

— Da, de o răpire, dacă vreţi s-o numiţi astfel, dar ea s-a dus de bunăvoia ei. Într-o zi, lady Mignon şi-a părăsit bărbatul, pentru a se plimba puţintel în pădurea învecinată cu castelul, şi făgăduise să se-ntoarcă la cină! Dar ea a ajuns cu plimbarea până la poalele Fontanellei. Acolo o aştepta de-acum tânărul francez, care-şi duse iubita – asupra căreia avea un drept mai vechi decât lordul Milton – pe piscul muntelui.

— Ah! dac-ar şti asta bietul ambasador al Marii Britanii! exclamă prinţul, împreunându-şi mâinile. El ar tuna şi fulgera şi Egizio Ettore ar căpăta un duşman nou şi neîmpăcat.

— Dar noi ne vom feri să-i aducem la cunoştinţă faptul, spuse doctorul Schulze, râzând. N-are decât s-o considere moartă şi părerea mea e, că trebuie să-i întărim credinţa aceasta...

— Tăcere, uite-l că vine! întrerupse prinţul potopul de vorbe al tânărului său prieten. Ia priveşte-l. Şi-a pus doliu la mână şi pălărie, – mai lipseşte numai să ia o lămâie în mână şi ar fi un adevărat cioclu!

O făptură uscăţivă se-ndrepta în clipa aceasta spre cei doi bărbaţi. Era îmbrăcată în negru şi faţa complet rasă avea întipărită o durere adâncă pe ea.

Era lordul Milton, care de la dispariţia soţiei sale slăbise grozav şi care nu-nceta să deplângă pierderea prea timpurie a iubitei sale jumătăţi.

— Ah! aici sunteţi, domnii mei! exclamă englezul, apropiindu-se de prinţ şi de tânărul medic. Şi pe dumneavoastră vă atrage pădurea, ca şi pe mine... Vreau să merg în pelerinaj la râuleţul acela, unde şi-a găsit moartea, scumpa mea soţie. Acolo obişnuiesc să stau ceasuri întregi pe malul apei şi să privesc undele, întrebându-mă necontenit de ce tocmai pe mine a trebuit să mă lovească o nenorocire atât de grozavă? O! dac-aţi şti cât m-a iubit Mignon şi cum am iubit-o eu pe dânsa! Nu putea să existe o femeie mai dragă, ea îmi aparţinea cu trup şi suflet şi apoi... deodată... moartea asta fioroasă...

Scoase o batistă din buzunar şi începu să-şi frece ochii cu dânsa.

— Consolează-te, scumpul meu lord, spuse prinţul Raymond. E drept că ai îndurat o pierdere ireparabilă, dar timpul vindecă asemenea răni...

— N-o voi uita niciodată, pe Mignon, spuse cu tărie lordul. Şi mă bat cu gândul să-mi cumpăr o vilă prin locurile astea, pentru ca să-mi duc zilele pe aici şi să trăiesc din amintirea ei. O! nici nu vă daţi seama, domnii mei, cât ne-am iubit de mult!

— Ba ştim, răspunse prinţul Raymond, în special dumneata ai adorat-o pe lady Mignon. Era doar atât de frumoasă şi dulce!

— Era regina tuturor femeilor! exclamă lordul Milton. Şi virtutea ei, întrecea încă frumuseţea cu care a înzestrat-o natura. Dar scuzaţi-mă, domnii mei, trebuie să mă duc la râuleţ, sunt atras cu o putere irezistibilă într-acolo. Ştiţi, uneori îmi vine să mă arunc şi eu în apă, căci ştiu că pe fundul ei o voi găsi pe scumpa mea Mignon. Dar...

— Dar vă răzgândiţi, îşi dădu cu părerea doctorul Schulze, căci vă aduceţi aminte la vreme că apa e foarte adâncă în locul acela.

— Da, adâncă, e adevărat, şi apoi, moartea prin înec e atât de vulgară... şi nu se cuvine ca un lord Milton să-şi dea sfârşitul în felul acesta. Dar mă duc, domnii mei, căci pe locul unde şi-a găsit moartea, vreau să înalţ o rugă către Domnul, pentru odihna sufletului său.

Se înclină în faţa prinţului şi a doctorului, apoi dispăru printre copaci.

— Pe Dumnezeul meu, exclamă Raymond de Paris, omul acesta e fericit, el nu ştie că a fost înşelat şi trăieşte în iluzia că fusese iubit de soţia lui. Ah! scumpul meu doctor, în viaţa omenească totul nu e decât iluzie, totul e deşertăciune... nu poate fi vorba dacă suntem fericiţi, ci numai dacă ne simţim fericiţi. Şi, acum, te rog să faci pregătirile necesare. În noaptea asta vom călări spre Fontanella, pentru a-i preveni pe Egizio Ettore şi Letiţia... pentru a le spune că trebuie să părăsească ţara cât mai repede, şi eu... eu le voi da mijloacele pentru atingerea acestui scop.

Cap. 141 – În urmărire

În încăperea care era jumătate bibliotecă, jumătate cabinet de lucru, lumina lămpilor era atât de redusă, încât cele două făpturi care stăteau în fotoliu în faţa căminului, de abia dacă-şi profilau umbrele.

— Adevărat, deci! spuse după o pauză mai lungă domnul cu părul cărunt şi cu mustaţa stufoasă pe figura energică.

În jurul gurii îi flutura un zâmbet mulţumit, şi cu mâna-i îngrijită cotrobăia necontenit în punga de piele care se afla pe masă în faţa lui, pentru a se juca cu conţinutul ei printre degete, după cum fac copiii cu pietricelele sau cu nisipul.

Şi de câte ori focul din cămin cădea pe colierul pe care-l ţinea la mână, acesta strălucea cu reflexe vii.

— Minunat, într-adevăr! continuă el să vorbească. Ceasuri întregi ai putea sta să te uiţi la această podoabă.

Deodată, dădu drumul obiectului în pungă şi-o împinse pe aceasta deoparte.

— Ţi s-a terminat ţigara, Harold şi paharul e gol; surpriza pe care mi-ai pregătit-o, m-a făcut să uit şi de îndatoririle de gazdă.

— Nu vă faceţi nicio imputare din cauza aceasta, Sir Wilford. Obişnuiesc să mă servesc singur atunci când sunt neglijat.

Se ridică puţin în fotoliu şi zâmbi către tovarăşul său.

— Dar ştiţi desigur, că mai am ceva de făcut astăzi şi de aceea nu pot să-mi pierd prea mult timpul.

Pe figura lui Sir Wilford trecu o umbră de seriozitate şi el începu să bată nervos pe tăblia mesei.

— Nu ştiu dacă fac bine, lăsându-te să lucrezi mai departe, spuse el, gânditor. Îmi face impresia că ai început să subapreciezi primejdia şi nu mi-o voi putea ierta niciodată dacă te vei prăpădi de pe urma ei. Ai făcut un lucru cu adevărat genial, pe care n-a izbutit să-l aducă la îndeplinire întreg aparatul meu uriaş, – şi prin aceasta mă socot mult îndatorat faţă de dumneata. Ai putea să te declari mulţumit cu succesul acesta. Ceea ce mai e de făcut e de mică

importanţă şi ai putea s-o laşi pe seama oamenilor mei...

Tânărul îşi fixă, monoclul în ochi şi clătină energic capul.

— Greşiţi, Sir Wilford. Tocmai pe dos stă cazul. Tot ce-a fost până acum, a fost secundar, o jucărie de copil, şi de-abia ceea ce vine e important. Cel puţin pentru mine. Dumneavoastră aveţi bijuteriile ce le căutaţi, dar eu n-am încă ceea ce caut. Dacă o voi găsi, însă, va fi şi pentru dumneavoastră de mult mai mare valoare, decât obiectele de preţ pe care vi le-am adus tocmai şi a căror redobândire v-a procurat atâta bucurie.

Sir Wilford îşi aruncă capul pe spate şi se uită la tânăr cu o privire tăioasă:

— Nu te înţeleg, Harald...

Pe buzele lui Harald Russell flutură un zâmbet cuceritor.

— Nici nu mă puteţi pricepe, Sir Wilford, deoarece până-n ceasul de faţă, n-am fost complet sincer faţă de dumneavoastră. Când am venit acum câteva luni la dumneavoastră şi v-am spus că cercetările mele se vor îndrepta în direcţia descoperirii bijuteriilor ducesei de Trowbridge şi ale lui Mrs. Fairfax, ştiam că chestia aceasta care a preocupat publicul atât de mult – vă interesează în mod deosebit şi de aceea socoteam că ajutorul meu – oricât vi se părea de problematic – vă va fi binevenit. Dac-aş fi venit, însă, la dumneavoastră cu chestia care-mi stătea la inimă în primul rând, probabil că m-aţi fi luat în râs, şi cu vorbe mai mult sau mai puţin politicoase, mi-aţi fi arătat uşa.

Sir Wilford trădă oarecare nerăbdare şi Harald se grăbi să-i lămurească faptele:

— Vă amintiţi moartea căpitanului Colburn Carringhton? Era în slujba lui „India Office” şi în ziua de 29 martie – adică acum şase luni – a fost găsit mort în biroul său...

Şir Wilford rămase pe gânduri o clipă, apoi dădu din cap.

— Ştiu. Un caz foarte trist. Colburn era încă relativ tânăr şi avea înainte-i o carieră strălucită. Dar după toate câte ştiu, era vorba aici numai de o simplă moarte subită...

Harald îl privi cu multe înţelesuri.

— Sir Wilford, când cineva are 36 ani şi e sănătos tun – precum a fost unchiul meu Atlee – nu moare la masa lui de scris, în mod subit. Cu toate asigurările medicilor, n-am crezut

în moarte naturală, ci ştiam din primul moment că se întâmplase ceva deosebit. Am luat dejunul împreună cu Atlee cu un ceas înainte de a-şi da sufletul şi în timpul acesta mi-a făcut unele aluzii cu privire la nişte documente ce-i căzuseră în mână chiar în ziua aceea, şi de pe urma cărora s-ar compromite în chip iremediabil câteva personalităţi din rândurile armatei, ale administraţiei şi alţii. Materialul acesta se afla într-un plic gros, de culoare albastră, care era adresat lui Carringhton, şi printr-o întâmplare am putut descoperi pe dânsul o pată de vopsea, care era foarte surprinzătoare. Plicul acesta n-a fost găsit nici în buzunarele cadavrului lui Colburn, nici în biroul său, şi când am constatat aceasta, nu mai exista nicio îndoială pentru mine că moartea lui Atlee era în strânsă legătură cu dispariţia documentelor compromiţătoare.

Harald făcu o mică pauză, privi ţintă jăratecul din cămin, apoi continuă:

— Colburn nu era numai unchiul meu, ci şi prietenul meu, căci deşi eram ceva mai tânăr ca el, cea mai strânsă camaraderie ne lega de pe vremea studenţiei noastre, la Cambridge. Această prietenie m-a făcut să consider drept o datorie, lămurirea morţii sale şi să dau de urma vinovaţilor, dacă existau. Ştiţi, desigur, Sir Wilford că în familia mea sunt considerat drept un membru absolut nefolositor al societăţii omeneşti, pentru că nu mă interesez decât doar de chestiuni aventuroase. Trebuie să fi existat printre înaintaşii mei vreun pirat, de la care mi-a rămas în sânge înclinarea aceasta. Enigma morţii lui Colburn m-a pus, deci, în faţa unei probleme care mă interesa şi cu mult înainte de a veni la dumneavoastră. Începusem de-acum să lucrez. Dar chestia părea fără nicio speranţă, până când furtul de bijuterii de la doamna Fairfax mi-a furnizat un punct de sprijin...

Sir Wilford ascultase cu vădit interes explicaţiile tânărului.

— Să vii la mine, Harald, dacă chestia îţi stă la inimă, îl întrerupse el pe vorbitor. Ţi-am făcut de-acum odată propunerea aceasta, deşi pe-atunci nu ştiam încă că posezi însuşiri atât de extraordinare pentru serviciul nostru. După cum îmi expui chestia, ea îmi apare posibilă. Şi ştiu bine că nu eşti un visător. Spune deci, ce ai în mână?

Tânărul îşi răsucea monoclul şi zâmbi:

— O bucăţică de hârtie albastră, pe care oamenii dumneavoastră au găsit-o după spargerea comisă la doamna Fairfax, dar cu care dânşii n-au ştiut ce să facă. Mie, însă, ea mi-a furnizat urma de atâta vreme căutată, căci era un fragment din plicul acela pe care l-am văzut la Atlee şi purta pe dânsa încă o parte din adresă şi pata de vopsea închisă, care m-a izbit pe atunci...

Sir Wilford înălţă repede capul şi ochii-i vii se aţintiră întrebători asupra lui Russell.

— Şi asta înseamnă...

— ...Că indivizii aceia care au furat bijuteriile doamnei Fairfax, au un amestec oarecare în moartea subită a lui Atlee Colburn, Sir Wilford, completă Harald, apăsând cuvintele. De aceea m-am luat după urmele acestea şi... după cum veţi confirma şi dumneavoastră... cu un succes destul de frumos. E drept că întâmplarea m-a servit în mod cu totul deosebit, dar şi fără concursul acestei întâmplări aş fi adus la îndeplinire faptul, poate numai ceva mai târziu şi în alt chip.

— Unde ai ajuns până acum cu celălalt caz? întrebă repede sir Wilford.

— Doar acolo, că am deplina siguranţă că mă aflu pe drumul cel bun, spuse Harald şi înfăţişarea lui trăda că e cât se poate de mulţumit cu rezultatul acesta. Dar am timp şi nădăjduiesc că evenimentele de ieri din „Casa castanilor” mă vor duce cu un pas mai departe, deşi pentru moment nu prea sunt lămurit ce legătură ar putea avea acestea cu ceea ce mă interesează. În afacerea asta există ceva care m-ar putea induce în eroare, dar sunt convins că e vorba numai de unele împrejurări secundare, de rostul cărora voi da eu, de-acum.

Domnul cu părul cărunt aruncă restul ţigării în foc şi sări în sus cu elasticitate tinerească.

— Fii om inteligent, Harald, spuse el, umblând cu paşi mari prin odaie, şi lasă-mă să intervin şi eu. Când îi vom avea în mână, pe indivizi, vom şti noi să-i facem să vorbească. Am eu nişte „specialişti” care se pricep în de-alde astea.

Tânărul făcu repede o mişcare de refuz, cu mâna.

— Pentru asta e încă prea devreme, Sir Wilford. Dacă vă

veţi amesteca acum, ar fi ca şi cum v-aţi apuca să trageţi vulpea de coadă, din vizuina ei. În cel mai bun caz veţi rămâne cu coada în mână, dar şireata vulpe va continua să stea în culcuşul ei. Oamenii pe care vi i-aş putea da pe mână astăzi, nu sunt, după câte ştiu, decât nişte unelte supuse, şi chiar „specialiştii" dumneavoastră de-abia dac-ar putea scoate ceva de soi de la dânşii, pentru simplul motiv că nici ei nu ştiu nimic, sau aproape nimic. Trebuie să avem capii, Sir Wilford, pentru ca să obţinem vreun folos, – şi asta nu pot să vă făgăduiesc, deocamdată. Dar nu va trece mult şi voi fi în măsură să vi-i numesc, tot aşa după cum v-am adus astăzi bijuteriile. Şi atunci, oamenii dumneavoastră vor putea să pună capacul.

Harald Russell stătea zâmbitor în faţa bărbatului cărunt, care-i întinse mâna.

— Bine, facă-se voia dumitale! Dar nu uita semnalul, adăugă el deodată, cu tărie. Cel puţin această uşurare aş dori s-o am.

Tânărul strânse mâna întinsă.

— Un fluierat lung şi trei scurte, spuse el. Bine. Vă mulţumesc, Sir Wilford.

Scutură puţin braţul stâng şi deodată ţinu între două degete un fluier mic.

— După cum vedeţi, sunt totdeauna înarmat...

Sir Wilford râse cam aspru.

— Eşti dat dracului, Harald!

Tânărul se afla de-acum lângă uşă, când vocea celuilalt îl strigă înapoi.

— Şi ce este cu cele douăsprezece mii de lire pe care mi le-ai predat? Fac şi astea parte din pradă?

Harald se gândi o clipă:

— Nu! răspunse el apoi, şovăind. Sunt proprietate particulară. Le-am luat numai din spirit de prevedere şi cred că am procedat bine. Aveţi bunătatea, însă, şi păstraţi deocamdată şi suma aceasta la dumneavoastră.

În vreme ce tânărul cobora în grabă scara uriaşei clădiri de pe Victoria-Embankment, Sir Wilford luă repede receptorul telefonului care se afla pe biroul imens, încărcat cu grămezi

de hârtii de tot soiul.

— Colonelul Jeffries? Reînnoieşte imediat porunca cu privire la semnal, către toţi poliţiştii: un fluierat lung, trei scurte! Semnalul acesta este de cea mai mare însemnătate pentru mine şi când oamenii îl vor auzi vor trebui să alerge, ca şi cum ar fi vorba de propria lor viaţă... Dacă sosesc la timp, voi şti să le recunosc meritul, – dacă vin, însă, prea târziu – vocea lui Wilford suna scurt, aspru şi tăios, îi voi trimite dracului pe vinovaţi. Te fac personal răspunzător, colonele Jeffries, pentru repetarea ordinului... Mulţumesc!

Harald Russell nu ajunsese încă în Charing Cross şi toate circumscripţiile de poliţie ale Londrei cu oamenii respectivi, ştiau de-acum că un fluierat lung şi trei scurte înseamnă mult de tot pentru dânşii.

Era o noapte de toamnă cu vânt aspru şi din ceata groasă, gălbuie, care acoperea străzile marii metropole se cernea din când în când o ploaie măruntă.

Într-o străduţă lăturalnică a celebrei Northumberland Avenue, aştepta de mai bine de un ceas o maşină mare cu farurile stinse, şi omul care stătea la volan era negru ca întunericul care-l înconjura.

Când orologiul dintr-un turn apropiat bătu de nouă ori, se ivi din beznă o făptură înaltă, diformă şi se furişă în maşină.

— Dă-i drumul, Bob!

Motorul începu să duduie, farurile puternice împroşcară întunericul şi automobilul porni în goană pe străzile Londrei, îndreptându-se spre sud-vestul oraşului.

Cap. 142 – Coliba din pădure

Sam Dickson, „maimuţa”, cum îl numeau prietenii săi – avu nevoie de o sticlă întreagă de whisky obişnuit, dar tare, pentru ca să-şi revină în fire, după aventura prin care trecuse în noaptea din urmă.

De când primise lovitura aceea de maestru în nas, capul îi vâjâia ca o maşină de 60 CP şi în cucuiul vânăt de pe frunte simţea din când în când o înţepătură care-i brăzda tot trupul.

Atunci Sam izbea în masă cu laba-i uriaşă şi ochii-i mititei,

vicleni, priveau printre pleoapele umflate, căutând pe cineva asupra căruia să-şi poată descărca mânia fără margini.

Dar de mister George Tonson, care stătea în faţa lui, nu putea să se lege, căci, în primul rând, acesta era superiorul său şi apoi cu toată puterea sa de urs, Sam avea un anumit respect faţă de bărbatul cu faţa roşie.

Sam îşi închipuia, de fapt că ar fi ceva de capul său, dar un simţământ instinctiv îi spunea, că celălalt e unul din acei ticăloşi de rasă, împotriva cărora e greu să lupţi. De aceea s-a supus pân-acum poruncilor ca un câine credincios şi numai în noaptea trecută, în care avusese de îndurat ceva, vruse să se răzvrătească. Dar Tonson se uită la el în chip atât de ciudat, încât simţi un fior rece trecându-i prin şira spinării şi înjurătura ce-i stătea pe buze se înecă într-un murmur nedesluşit.

Tonson, care stătea cu picioarele întinse şi cu mâinile în buzunarele pantalonului, pe un scaun şchiop, privea grinzile înnegrite ale tavanului şi nu prea găsea situaţia pe placul său. Furtuna care urla afară pătrundea prin uşa şi fereastra stricată a colibei dărăpănate din pădure şi din când în când făcea să pâlpâie biata lampă cu petrol care lumina sărăcăcios încăperea goală. Şi când o răpăială de ploaie lovea în ferestre cu putere, apa se strângea pe pardoseala de lut, formând mici lacuri care împreună cu praful adunat acolo, se transformau în noroi cleios.

Cu toată viaţa-i aventuroasă, George Tonson nu era obişnuit cu un astfel de loc primitiv şi nu-l entuziasma defel perspectiva să petreacă cine ştie câte ceasuri din noaptea asta sinistră, la un loc cu Sam, care nu era pentru dânsul altceva decât un animal dezgustător, de care trebuie să te foloseşti, din păcate, pentru anumite scopuri.

Dar, în definitiv, ar fi trecut bucuros şi peste neplăcerile acestei nopţi, dacă insuccesul de ieri din „Casa castanilor” nu va avea urmări mai proaste. Pentru moment, nu prea era sigur de asta şi gândul că s-ar putea întâmpla ceva, îi căşuna multă nelinişte. Ştia din proprie experienţă că „stăpânul” nu cunoştea gluma în anumite împrejurări şi nu făcea multă vorbă la o adică. Câte unul cu care lucrase el în ultimele luni

dispăruse fără urmă în mod subit şi câteodată se pescuise din Tamisa cadavrul unuia sau altuia.

George Tonson era destul de deştept şi ţinea ochii prea deschişi pentru ca să nu ştie ce-nsemna aceasta. De altfel, când fusese primit în rândurile „servitorilor stăpânului” nu i se lăsase nicio îndoială asupra celor ce-l aşteaptă în cazul când nu va executa ordinele cum trebuie.

Bărbatul de statură mijlocie, cu umerii largi, şi cu mască pe obraz, la care fusese adus într-o noapte, legat la ochi, îi spuse „condiţiile”, cu o linişte desăvârşită, de parc-ar fi fost vorba de o nimica toată. Dar Tonson avusese impresia că o crezuse foarte serios şi sub stăpânirea acestui simţământ covârşitor s-ar fi dat înapoi încă în ultimul moment atunci, dacă ar mai fi fost posibil şi dacă apa nu i-ar fi ajuns de-acuma până la gât.

Din ceasul acela nu-l mai văzuse pe omul în chestie. Auzise numai glasu-i posac la telefon şi primise din când în când vreo poruncă scrisă. Nu ştia cine este, ci afla mereu numărul schimbat de telefon sub care îl putea găsi în cazuri urgente.

Atâta doar credea Tonson că ştie în mod sigur, că persoana cu care se afla în legătură nu era chiar „stăpânul” însuşi, ci un „servitor”, ca şi dânsul, poate ceva mai bine informat şi cu o sferă de influenţă mai mare.

Bănuiala aceasta i-o întăriseră ultimele convorbiri telefonice, pe care le avusese ieri după-amiază şi astăzi dimineaţă cu bărbatul în chestie, – convorbiri privitoare la pierderea pacheţelului şi la ghinionul ce-l avusese în „Casa castanilor”. Cu primul prilej auzise o înjurătură zdravănă şi un „vită încălţată”, – iar la a doua convorbire individul rămăsese cât se poate de liniştit şi numai glasul său avea o intonaţie gravă când spusese în cele din urmă: „Pari să fii un mare ghinionist, dragul meu. De asemenea oameni nu avem nevoie. N-are să mă mire dacă răbdarea stăpânului va ajunge la capăt... Restul îl vei afla...”

Lui Tonson i se înmuiară picioarele în faţa aparatului şi cea mai grozavă furtună nu l-ar fi putut înspăimânta atâta ca aceste cuvinte tăioase.

Se mângâia însă, necontenit cu gândul că nu se făcuse vinovat de nicio neglijenţă.

Fireşte, de dispariţia pacheţelului, pe care-l păstrase cu atâta grijă, era vinovat, dar oricât îşi frământa mintea, nu izbutea să-şi lămurească cum se petrecuse faptul. Şi în ce priveşte chestia de la „Casa castanilor”, procedase întocmai precum i se poruncise. Instrucţiunile pe care le primise erau cât se poate de lămurite – ca întotdeauna – şi el se ţinuse de ele cu stricteţe. Fusese la faţa locului exact în clipa respectivă şi se gândea că nu poate fi făcut răspunzător pentru faptul că altul i-o luase înainte. Lucrul acesta ar fi trebuit să-l împiedice aceia care au elaborat întreg planul, ale cărui amănunte îi erau complet necunoscute lui. Sarcina sa era să se afle la ora două şi jumătate noaptea într-o cameră anumită din „Casa castanilor”, să ia în păstrare cu mare atenţie un baston de bambus care trebuia să se găsească în apropierea căminului şi apoi să caute nişte bijuterii şi o sumă de douăsprezece mii lire sterline care se afla pe masă, sau în buzunarele vreuneia din persoanele ce se găseau acolo.

Îi era interzis cu desăvârşire să-şi însuşească orice alte obiecte de preţ sau bani şi Tonson se ţinu strict de această oprelişte, deşi găsise în buzunarele cadavrelor câteva bancnote, care i-ar fi priit de minune. Dar avea un respect sfânt faţă de poruncile stăpânului său, căci nu se putea descotorosi de gândul că se află sub necontenită supraveghere şi orice ar fi făcut în afara instrucţiunilor primite, l-ar fi putut da de râpă.

Îl cuprinse invidia când se gândea că celălalt, care venise înaintea lui, „secerase” pe socoteală proprie o recoltă atât de bogată, şi se considera drept un mare dobitoc că se vârâse la un stăpân, care-l plătea, de altfel, destul de bine, dar în schimb îi ameninţa pielea în fiece clipă.

Tonson nu putea să scape de teama că afacerea nu va sfârşi bine şi când primise în dimineaţa asta, din nou o comunicare scrisă, îl cuprinse o spaimă atât de mare, încât de-abia îndrăzni să deschidă plicul.

Dar el conţinea numai ordinul ca Sam să stea la dispoziţie cu băţul de bambus, la ora unu, şi Tonson comunică pe dată lucrul acesta ajutorului său de la „Casa castanilor”. Apoi trecuse maşina! Tonson ar fi putut jura că persoana dinăuntru

era omul său.

După câteva ceasuri primi un ordin nou, prin care i se spunea să se afle pe înserate la coliba din pădure şi să fie atent ca Sam să urmeze întocmai îndatoririi sale.

Această îndatorire era să păzească un prizonier, care fusese ascuns în pod sub o pătură de paie. Individul în chestie era legat cu măiestrie de mâini şi de picioare, avea un căluş în gură şi când Tonson îl privi cu atenţie la lumina lămpii sale de buzunar îşi spuse uşurat că „protejatul” acesta nu-i va putea scăpa, cu niciun chip. Mai aşeză câteva legături cu paie deasupra prizonierului, coborî înapoi scara împreună cu Sam, închise capacul cu grijă şi amândoi duseră scara în coliba în care stăteau.

Doctorul Gordon, ascultă până ce se pierdură paşii şi se închise uşa. Apoi îşi reluă încercările să-şi elibereze mâinile. Se canonise de-acum ceasuri întregi să facă asta, dar frânghiile erau atât de bine strânse, încât nu putuse să le slăbească nici măcar cu un deget.

Sam se uită cu o grimasă dureroasă la restul de whisky din sticlă şi apoi dădu totul pe gât dintr-o singură înghiţitură.

— Drace! exclamă dânsul, izbind sticla goală de masă. Asta face bine când nu te afli în apele tale. Dar e cam puţin, Sir, adăugă dânsul cu o privire echivocă – când trebuie să stai pe o vreme blestemată ca asta, într-o colibă uitată de lume... Credeţi că va ţine mult? De-abia acum a început să-mi fie sete de-a binelea şi doar nu pot să beau apă de ploaie.

Gândul acesta era atât de grozav pentru dânsul, încât nu găsi altă ieşire decât să scuipe cu putere drept în perete.

— Şi dacă va mai fi ceva de lucru astăzi – adăugă el cu un gest semnificativ – mi-ar plăcea să fiu în formă, cum s-ar zice. Mă voi gândi că am în mâini pe individul din noaptea trecută şi îi voi scoate sufletul cum mă pricep eu mai bine. Ştiţi doar, Sir, că în asemenea chestii vă puteţi încrede în mine! Doar eu sunt partizanul acţiunilor repezi. Dacă mi s-ar fi spus simplu: „Sam, aici e omul!” – totul ar fi fost gata demult şi acum n-ar fi trebuit să stăm în gaura asta blestemată, unde nu se găseşte nimic de băut! încheie el, foarte indispus.

Tonson nu prea avea poftă să asculte vorbăria fără şir a

bărbosului şi atunci se gândi la mijlocul cel mai sigur să-i astupe gura. Scoase din geanta pe care o adusese cu dânsul, încă două sticle, puse una din ele în faţa lui Sam şi-i mai dădu câteva felii de şuncă şi o bucată de pâine.

De bucurie, Sam începu să lovească cu pumnul în masă, încât se cutremură coliba.

— Al dracului să fiu, sir, dacă nu sunteţi cel mai de treabă gentleman de pe toată suprafaţa Marii Britanii.

Cu iuţeala fulgerului scoase dopul sticlei şi o duse la buze:

— În sănătatea dumneavoastră, sir!

Trase o înghiţitură zdravănă, apoi înfulecă din şunca şi pâinea care se aflau pe masă.

— Dumnezeu să vă răsplătească, Sir! Şi dea Domnul să mă înec în Tamisa dacă vă voi lăsa vreodată în pană...

Sam ar fi continuat, desigur, să-şi exprime mulţumirea, dacă n-ar fi avut gura atât de plină, încât să nu poată rosti o vorbă.

Tonson nu dispreţuia defel băuturica şi dac-ar fi fost în apele sale, i-ar fi ţinut tovărăşie lui Sam, căci îşi spunea că asta ar fi singura posibilitate pentru a-şi omorî timpul în situaţia prea puţin plăcută în care se afla. Dar astăzi îi pierise până şi pofta de băutură şi când se hotărî, totuşi, să pună mâna pe sticlă, nu prea îi alunecă pe gât alcoolul.

Afară furtuna sporea din ce în ce. Şi urletul vântului şi răpăiala ploii se amestecau cu trosnetul ramurilor uscate pe care le rupea furia dezlănţuită a naturii.

Tonson nu prea găsea plăcut concertul acesta şi simţea cum nervii începeau să i se răzvrătească, încercă să şi-i calmeze prin câteva înghiţituri zdravene, dar nici asta nu prea îi ajută.

Deodată, i se păru că în locul uşii în faţa căreia stătea, se căscase brusc o gaură întunecată şi două făpturi uriaşe, negre stăteau de ambele părţi ale deschizăturii.

Privi aiurit într-acolo şi cu mâna tremurândă căută sticla...

— Bună seara, gentlemeni se auzi o voce rece, din întuneric. Binevoiţi a ridica mâinile, dacă nu cumva sunteţi sătui de viaţă.

Îngrozit, Tonson scăpă sticla din mână şi nu era în stare să

se mişte din loc. Sam, însă, vru să dovedească cum că era obişnuit cu astfel de surprize. Se ridică cu iuţeala fulgerului şi se năpusti înainte, agitând cuţitul cu care de-abia tăiase pâinea şi şunca.

Dar nu ajunse departe.

Un pumn vânjos îl izbi în tâmplă şi trupul său se izbi de perete cu atâta putere, încât grinzile trosniră din încheieturi.

În clipa următoare, Sam Dickson devenise nevătămător.

Tonson, însă, stătea cu mâinile în jos şi cu ochii sticloşi, pe scaunul său şi privea cu groază la cele două fiinţe ciudate pe care le scuipase întunericul nopţii.

O făptură înaltă cu umerii laţi, a cărei faţă nu se putea recunoaşte sub şapca trasă pe ochi – şi un negru uriaş, care-l fixa atât de înspăimântător cu ochii-i focoşi, încât bietul de el începu să tremure din tot corpul.

— Mister George Tonson, i se adresă bărbatul cu şapca trasă pe ochi, pe un ton foarte amabil, fii om deştept şi lasă-ne să îndeplinim o mică formalitate cu mâinile dumitale. Operaţia nu e deloc dureroasă şi prietenul dumitale Sam a fost un mare dobitoc că s-a expus de bunăvoie unor asemenea neplăceri.

Omul cu faţa roşie se supuse ca un automat şi întinse mâinile. Se uită la figura satisfăcută a negrului, simţi oţelul rece la încheieturi şi apoi braţele îi căzură neputincioase.

Sam era tare din fire şi oricât ar fi fost de puternică lovitura cu care-l pocnise în cap negrul, efectul ei, nu ţinu mult. Îşi reveni repede, privi nedumerit o clipă în jur, apoi începu să înjure ca un turbat şi încercă să-şi rupă legăturile.

Omul cu şapca se apropie de el.

— Ar fi bine să-ţi îngădui puţină odihnă, Sam! Cele două lovituri pe care le-ai primit ieri şi astăzi, sunt cam prea mult chiar şi pentru tine. Aşa de repede, n-ai să te vindeci de pe urma asta...

Sam începu să zbiere ca o fiară prinsă în cursă:

— Tu ai fost? Tu, câine, tu?

Începu să dea cu picioarele, dar celălalt izbucni în râs.

— A fost neplăcut, scumpul meu Sam? Dar aşa se-ntâmplă când îţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala... Adică atunci când

te uiţi noaptea într-o odaie unde n-ai ce căuta. Sau poate umblai să închiriezi un apartament în „Casa castanilor”, pentru că nu-ţi mai plăcea în gaura aceea veche din străduţa liniştită?

Bărbosul începu să se zvârcolească ca un şarpe şi urla din toate puterile. Bărbatul cu şapca făcu un semn negrului care stătea necontenit la pândă.

Două labe uriaşe înşfăcară picioarele lui Sam şi le legară ca pe două bucăţi de lemn.

Celălalt luă loc în faţa lui Tonson şi acesta privea ca hipnotizat spre ţeava unui revolver de calibru mare.

— Aşa, şi acum să stăm niţeluş de vorbă, mister Tonson. Dacă vei fi băiat deştept, toată afacerea asta, care, după cât s-arată, nu prea îţi este plăcută, va lua sfârşit şi vei putea apoi să-ţi petreci iar vremea cu bunul dumitale prieten Sam. Te-aş ruga numai să-mi răspunzi la câteva întrebări. Şi asta cât se poate de scurt şi lămurit, căci nu prea am vreme. În primul rând: Unde este doctorul Gordon?

Tonson îndreptă spre inchizitorul său o privire repede, cercetătoare şi se simţi deodată oarecum uşurat. Până-n momentul de faţă nu izbutise să-şi dea seama de scopul acestui atac neaşteptat şi în prima spaimă crezuse că e vorba de judecata „stăpânului”, lucru ce-l preocupase atât de mult în ultimele ceasuri.

Întrebarea privitoare la doctorul Gordon îl lăsase, însă, surprins şi hotărî să fie atent. El nu era deloc laş din fire şi acum, când îşi dădea seama că nu se află în puterea forţei misterioase de care se temea atâta, nu considera jocul definitiv pierdut. Pe Sam, care stătea într-un colţ, legat fedeleş, şi scrâşnea din dinţi, nu se mai putea bizui, – dar cine ştie ce s-ar putea întâmpla dacă izbutea să câştige timp!

El se uită cam dintr-o parte la adversarul său, pentru a-şi da seama la ce se putea aştepta din partea lui. În orice caz, era hotărât să nu se dea bătut cu una cu două. Figura-i roşie, plină de pistrui, căpătă o expresie batjocoritoare şi buzele-i se încleştară. Se părea că nici nu auzise întrebarea.

— Ei, mister Tonson?

Cel din faţa sa lovea cu revolverul pe tăblia mesei şi Tonson

se cutremură fără voie şi privi cu spaimă arma blestemată.

— Nu sta prea mult pe gânduri, căci chestia poate deveni cam neplăcută pentru dumneata. Spune, unde l-aţi ascuns pe doctorul Gordon? Fie că-mi răspunzi sau nu, în cele din urmă tot voi da de dânsul; cel puţin aşa nădăjduiesc – chiar şi spre binele dumitale.

Glasul străinului deveni, deodată, foarte ameninţător:

— Căci dacă nu-l voi găsi, vai de pielea dumitale! Şi dacă prin încăpăţânarea de care dai dovadă, mă vei face să-mi iau oboseala să scotocesc de sus până jos gaura asta murdară, atunci să ştii că pentru fiecare minut pe care-l pierd din cauza aceasta, negrul de colo îţi va aplica câte o lovitură în lege, în moalele capului. M-am gândit la toate, după cum vezi!

Vârî mâna în buzunarul mantiei de ploaie şi puse pe masă o biciuşcă scurtă şi groasă, la vederea căreia Tonson se ridică furios.

Dar văzu revolverul îndreptat spre pieptul său şi gândul că o singură apăsare pe trăgaci din partea celuilalt ar fi de ajuns ca să-l culce la pământ, îl înmuie îndată. Începu să se retragă încetişor spre fereastră, dar străinul nu prea era de acord cu manevra aceasta.

— Rămâi la locul dumitale, mister Tonson, îl invită el, şi glasul său suna atât de... politicos, încât celălalt se răzgândi şi se-ntoarse îndărăt. Stând în picioare nu putem vorbi destul de comod şi afară de asta ar fi posibil ca în cursul discuţiei să înceapă să-ţi tremure niţeluş genunchii.

Omul cu şapca îşi puse ceasul pe masă.

— După cum am spus, pentru fiecare minut o lovitură. Primul minut a şi început, mister Tonson...

Privi la ceas şi Tonson simţea bătăile secundelor, ca o durere trupească. Începu să se frământe neliniştit pe scaun şi privirile-i rătăceau disperate prin încăpere.

I se citea pe faţă că era gata să-şi piardă stăpânirea de sine şi lucrul acesta îl observă şi Sam care din colţul unde se afla îl fixa cu priviri arzătoare.

— Dacă vei vorbi, mister Tonson, răcni el – să ştii că-ţi smulg limba din gât, de viu!

— Sam Dickson, ţine-ţi gura şi îngrijeşte-te de propria ta

limbă! spuse omul cu şapca, râzând. Mă tem că ţi se va lungi în curând, căci din cauza frânghiei ce ţi-o voi pune în jurul gâtului, vei fi nevoit s-o scoţi afară de-un cot.

Sam începu să urle din nou cu atâta putere, încât toată coliba se cutremura şi vizitatorul necunoscut îşi pierdu răbdarea în cele din urmă.

— Pune-i căluş, Bob. I-ai batista, sau dacă n-are rupe-i o bucată din cămaşă! porunci el negrului şi cât ai clipi din ochi, acesta îl luă în primire pe Sam. Şi oricât se zvârcolea nenorocitul, negrul izbuti, totuşi, să-i scoată din buzunar o basma de culoare nehotărâtă. Din câteva mişcări îndemânatece i-o vârî pe gură şi deodată ochii lui Dickson ieşiră din orbite şi capu-i căzu pe piept.

— Îţi atrag atenţia, mister Tonson, că primele cinci minute au trecut de-acum. Ai face bine să te mulţumeşti cu atât, căci cinci lovituri de-ale lui Bob sunt îndestulătoare. Mai multe cred că nici n-ai putea îndura...

Străinul cu şapcă vorbea foarte liniştit şi Tonson era aproape să renunţe la îndărătnicia sa. Felul cum procedaseră cu Sam nu prea îi plăcea şi ameninţarea repetată cu loviturile de biciuşcă îl cam puse pe gânduri. Îşi trecu limba peste buzele uscate.

— E sus, în pod! şopti dânsul şi cu o mişcare a capului arătă spre tavan.

Adversarul său se sculă ca împins de un resort.

— În pod? Bob ia lampa de buzunar şi grăbeşte-te... Dar fii cu băgare de seamă. Ţine revolverul pregătit şi la cea mai mică primejdie, trage! Tonson – se adresă el apoi celuilalt – te fac atent asupra unui lucru: dacă porneşte vreo împuşcătură de sus, îi va răspunde imediat şi aici una, şi te vei duce în iad împreună cu vrednicul tău tovarăş.

Tonson clătină doar capul, atunci când negrul ieşi pe uşă, spuse încetişor:

— Scara...

Omul cu şapca îl privi întrebător şi-i urmări privirile.

— Ah, aşa! Bob, ia scara cu tine. Văd acum că pot sta de vorbă cu dumneata, Tonson, şi asta nu-ţi va fi spre pagubă.

De afară se auzea cum se aşază scara, apoi deschizându-se

uşa podului.

Se scurseră câteva minute şi străinul cu şapca peste ochi asculta cu încordare la fiecare zgomot Ţinea dreapta încleştată pe revolver şi privirile-i agere umblau necontenit de la un prizonier la altul.

În cele din urmă se auziră sus paşi grăbiţi, apoi iarăşi scârţâitul scării.

— L-ai găsit? întrebă repede străinul, când Bob apăru în uşă.

— Yes, Sir, sus... Sub paie multe, Sir! rânji negrul.

— Trăieşte?

— Oh!... trăieşte mult, Sir... trăieşte mult...

Străinul lăsă jos arma şi respiră adânc. Apoi îl trase deoparte pe negru şi-i şopti o poruncă, în urma căreia Bob dispăru din nou.

— Te poţi socoti om norocos, Tonson, că afacerea a ieşit astfel, căci în caz contrar ai fi cunoscut spânzurătoarea. Înainte, însă, negrul meu ţi-ar fi sfâşiat carnea cu biciul. Şi acum, încă vreo câteva întrebări scurte şi apoi te las în pace. De la cine venea pachetul acela pe care l-ai primit ieri în gara Waterloo din Londra?

Tonson se cutremură şi-l privi pe adversarul său cu spaimă. Era însă, atât de moleşit, încât răspunse aproape fără voie:

— De la omul meu...

— Cine-i ăsta? cercetă celălalt mai departe.

— Nu-l cunosc. L-am văzut doar o singură dată, şi ştiu despre dânsul tot atât de puţin ca şi dumneata! răspunse Tonson, înciudat.

Deodată, însă, simţi o nevoie irezistibilă să se spovedească şi povesti tot ce ştia.

Celălalt îl asculta cu încordare. Şi trebui să-şi mărturisească sincer că ceea ce afla era puţin de tot. Dar căpătă impresia că Tonson nu ascundea nimic.

— Şi ce căutai noaptea trecută în „Casa castanilor”?

— Bijuterii şi douăsprezece mii de lire. Şi un băţ de bambus, adăugă el, cu sinceritate.

Străinul şuieră între dinţi, uimit peste măsură.

— Un băţ de bambus? întrebă el.

— Se afla în faţa căminului şi aveam poruncă să umblăm foarte atent cu dânsul. Am primit un sac special pentru scopul acesta...

— Unde se află acum băţul?

— Asta n-o mai ştiu. Omul meu l-a luat îndărăt.

Individul cu şapca rămase pe gânduri câtva timp. Se auzi din nou scârţâitul scării sub o povară grea, apoi nişte paşi apăsaţi prin faţa uşii. Străinul puse o cheiţă pe masă şi spuse:

— Uite, Tonson, asta-i cheia cătuşelor de la mâinile dumitale. Cu puţină răbdare şi dibăcie, vei izbuti să te eliberezi de drăciile alea. Păstreaz-o ca amintire de la mine şi a ceasului plăcut pe care l-am petrecut împreună. Dar păzeşte-te să mai intri vreodată cu mâinile, în fiare dintr-astea, căci mă-ndoiesc că vei scăpa de ele atunci...

Stătea de-acum lângă uşă, dar se întoarse din nou:

— Încă un sfat aş dori să-ţi mai dau: nu te grăbi prea mult să vii în ajutorul prietenului dumitale Sam, căci se poate întâmpla ca asta să iasă prost.

Cam pe la ora două din noapte, soneria de la vila doctorului Gordon începu să sune prelung. Cu toată ora înaintată, câteva din ferestrele casei erau încă luminate.

După câteva clipe, John dădu buzna la uşă, răsuci cheia în broască şi deschise...

Când apăru în prag, o maşină mare, care oprise la scară, o porni repede din loc şi bietul John privi după dânsa cu gura căscată...

— Nu mai căsca gura, dragul meu – auzi el un glas nerăbdător în apropierea lui – ci lasă-mă mai bine să intru în casă...

Credinciosul servitor trebui să se sprijine de uşă ca să nu cadă jos, căci în primul rând nu era obişnuit cu un astfel de ton, şi apoi ar fi putut jura că auzise vocea stăpânului său dispărut.

Doctorul Gordon îl împinse în lături şi intră în vestibulul luminat à giorno. Mergea cam greu şi când doamna Lambert, care stătea în capul scării, într-o agitaţie de nedescris, îi văzu figura palidă şi obosită, se cutremură de spaimă.

Ea îşi împreună mâinile şi buzele i se mişcară, ca şi cum ar

fi ţinut să spună ceva, dar niciun sunet nu scăpă de pe ele, ci numai ochii-i mari şi strălucitori păreau că vorbesc.

Întâlnirea aceasta părea să-l surprindă pe doctorul Gordon şi să nu-i prea fie plăcută.

— Scuzaţi, doamnă Lambert, că v-am deranjat la o oră atât de înaintată, spuse el salutând rece.

Şi se îndreptă spre apartamentul său.

John se înclină respectuos în faţa doamnei şi îl urmă pe stăpânul său.

Dacă doctorul Gordon ar fi avut mai multă pricepere şi spirit de observaţie pentru anumite lucruri, ar fi trebuit să-i bată la ochi că, cu toată ora neobişnuită, doamna Lambert era complet îmbrăcată şi că fizionomia ei trăda că suferise mult în clipele din urmă.

Dar doctorului Gordon nu-i bătu la ochi nimic din toate astea, ci căzu iar în îndoiala sa chinuitoare, care-l preocupa acum mai mult ca oricând.

Cap. 143 – Dragostea învinge totul

— Mrs. Renold, mi-ar face plăcere dacă mi-aţi putea pune la dispoziţie apartamentul, încă pentru o bucată de timp! spuse Harry Reffold, când se întoarse din Londra, vesel şi zâmbitor, în dimineaţa zilei următoare. La dumneavoastră se stă mult mai comod ca în oraş şi doresc să mă mai restabilesc puţin.

Doamna Gea deveni roşie de fericire şi era atât de agitată încât nici nu fu în stare să scoată o vorbă la-nceput. Se gândi câteva clipe dacă n-ar fi prilejul potrivit să-l lase pe Reffold să-i arunce o privire în suflet, dar se mărgini numai să-şi coboare, ruşinată, un ochi, în pământ şi cu celălalt să-l privească cu duioşie pe tânăr.

— Mă bucur din inimă, mister Reffold, că doriţi să mai rămâneţi, murmură ea. Ştiţi, desigur, cât... – şovăi puţin, plesni nervos din degete şi ochiul cu care-l privise până atunci, şi-l îndreptă spre plafon – ce musafir scump îmi sunteţi şi e o cinste deosebită pentru mine că vă simţiţi bine aici. Şi dacă aveţi cumva vreo dorinţă...

Harry făcu un gest de apărare cu mâna.

— Drept să vă spun, nu ştiu ce-aş mai putea dori, spuse el, cu sinceritate. Mă simt cât se poate de bine şi nici nu mi-aş putea închipui un adăpost mai plăcut.

— Oh! făcu patroana „Reginei Victoria”, cu modestie, dar strălucitoare de bucurie – prin asta vrei doar să-mi spui ceva plăcut. Ştii prea bine că nu ne putem lua la întrecere cu Londra, aici, la ţară... De altfel am fost foarte mulţumită că nu ţi-ai petrecut noaptea aici, spuse ea, deodată, cu multă însufleţire – căci ţi-ar fi stricat odihna. Tot orăşelul a fost pe picioare.

Reffold o privi surprins şi întrebător şi doamna Gea dădu din cap.

— Da, s-a dat alarma de foc, cam pe la ceasurile trei. Chestia nu era chiar aşa de gravă, căci a ars numai o colibă de pădurar, de pe şoseaua care duce la Bedfont, – dar deoarece exista primejdia ca focul să se întindă asupra pădurii, au fost alarmaţi pompierii şi cu toată ploaia torenţială care cădea, o mulţime de oameni s-au îndreptat spre locul sinistrului. Lumina focului se vedea până aici şi eu însumi am stat mai bine de un ceas la fereastră şi am observat cum se înălţau flăcările în văzduh...

Mrs. Renold n-ar fi crezut ca vestea aceasta să trezească atâta interes la musafirul ei.

Harry se lăsă într-un fotoliu şi o privi pe gazdă în chip atât de ciudat, încât femeia aproape că se înspăimântă.

— Nu s-a întâmplat nimic, căută ea să-l liniştească. Casa era nelocuită...

— Ah! aşa... spuse Reffold, după o pauză scurtă şi deodată îşi trecu mâna peste frunte şi se ridică. Mă scuzaţi, eram cam distrat. Mă gândeam tocmai la ceva foarte important.

Întinse mâna doamnei Renold şi se-ndreptă spre apartamentul său.

Acolo se încuie, şi timp îndelungat îşi frământă creierul cu următoarele întrebări: Tonson şi Sam se mai aflau în colibă când a izbucnit focul? Au scăpat amândoi de catastrofă sau numai unul? Sau niciunul din ei? Cine a pus focul? Sam, pentru a se răzbuna pe Tonson, sau vreun altul, pentru a

pierde pe cele două unelte care nu şi-au îndeplinit datoria?

Harry Reffold ar fi dat nu ştiu cât să poată căpăta un răspuns sigur măcar la una din aceste întrebări, căci asta avea multă însemnătate pentru el.

Tonson şi Sam constituiau pentru dânsul urmele după care se luase până acum şi care trebuiau să-l ducă mai departe. Dacă urmele acestea dispăruseră în incendiul din pădure, atunci toată munca lui obositoare de luni întregi era zadarnică şi sarcina pe care şi-o luase ar deveni mai grea ca oricând. Căci nu-i mai rămânea decât un singur indiciu: o maşină „Ford” de culoare verde-închis şi o figură, pe care trebuia s-o fi văzut odată, ce-i drept, dar cu care nu ştia ce să-nceapă, deşi îşi frământa creierul necontenit.

Era în mare încurcătură.

Deodată îi dădu în gând cât de neştiutori sunt oamenii în faţa capriciilor sorţii: „Nu s-a întâmplat nimic!...” îi spusese doamna Renold, şi, cu toate astea el era încredinţat că, în vreme ce dânsa privea la flăcările roşietice ce se înălţau în zare, devenise văduvă.

*

* *

Ana Moran se văzu silită să-şi ceară un concediu de câteva zile de la patronul ei, mister Brook. Făcuse asta cu multă neplăcere, căci era împotriva simţământului ei de datorie, să ceară o asemenea favoare, şi apoi nu voia să arboreze un doliu, pe care nu-l resimţea deloc. Dar evenimentele petrecute o făcuseră să ia conducerea „Casei castanilor” şi avea mult de lucru cu sarcina aceasta.

Chiar în ziua catastrofei – era doar o adevărată catastrofă – Crayton îşi făcu apariţia în cursul serii şi-i oferi serviciile sale.

— Un reprezentant mai bun ca mine nici n-aţi putea găsi, Miss Moran, o încredinţă dânsul, cu o ocheadă discretă. De fapt, nu mă ocup cu chestiuni de moştenire, dar cu dumneavoastră vreau să fac o excepţie. Şi veţi fi mulţumită cu mine. După cât îl cunoşteam pe bunul meu prieten Milner, sunt sigur că n-a lăsat niciun testament, căci nici n-a vrut s-

audă de aşa ceva. Nu-i plăcea să se gândească la moarte.

Figura sa de miop se schimonosi într-un rânjet răutăcios, dar deodată ochii-i neastâmpăraţi căpătară o expresie de animal la pândă.

— Ia spune, Miss Ana, ce-i cu zvonurile alea? Am auzit eu câte ceva. Trebuie doar să se fi întâmplat îndată ce l-am părăsit noi...

Fata nu avusese niciodată vreo simpatie deosebită pentru prietenii unchiului său şi avocatul îi era chiar cel mai antipatic dintre toţi. N-avea nicio poftă să se întreţină cu dânsul asupra acestui subiect şi de aceea îi răspunse, ridicând din umeri.

— Ciudat, foarte ciudat, murmură Crayton, se scărpină în cap şi păru că se gândeşte la ceva. Şi Stone a fost şi dânsul acolo...

Îşi clătină capul încolo şi-ncoace şi nu-şi dezlipea privirile de la fată care se uita în gol, cu figura palidă şi serioasă.

Apoi rânjetul acela sinistru îi flutură din nou pe buze şi el începu să-şi frece mâinile.

— Ei, ce crezi, Miss Ana, cât vom moşteni? Ai? întrebă dânsul şi clipi şiret din ochi.

Fata îl privi supărată şi-i întoarse spatele.

— De asta nu m-am interesat încă, mister Crayton, răspunse ea, aspru.

— Nici nu e nevoie, Miss Moran! răspunse dânsul. Va fi o sumuşoară destul de frumuşică. Şi dacă eşti singura moştenitoare, vei avea destul, în orice caz. Socot la vreo cincizeci-şaizeci de mii de lire, şi desigur că aşa va fi.

Ana rămase surprinsă şi se întoarse spre avocat.

— Da, te surprinde, ai? A fost un bărbat foarte capabil, unchiul dumitale şi-a avut întotdeauna un miros fin pentru afaceri. Cred că totul a fost sigilat, nu? întrebă el deodată, cu însufleţire. Fii cu multă băgare de seamă, Miss Moran, căci nu se ştie ce se poate întâmpla.

— Avem doi poliţişti în casă! răspunse ea scurt, şi Crayton păru oarecum neliniştit, de vestea aceasta.

— Minunat! spuse el, gânditor. Dar cam ciudat, – nu găseşti? Doar nu se instalează poliţia într-o casă, aşa, cu una, cu două, Trebuie, deci, să fie ceva la mijloc.

Când văzu în cele din urmă că nu poate scoate nimic de la tânăra fată, se hotărî să plece.

— Rămâne precum am vorbit, Miss Ana: să nu faci nimic fără mine! spuse el, apăsat. O moştenire e o chestie juridică şi orice chestie juridică e o poveste delicată, în care trebuie să te pricepi, dacă nu vrei să te păcăleşti. Dacă ai şti din ce afaceri încurcate l-am scos eu pe răposatul dumitale unchi, ai căpăta încredere în mine.

Îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

După ce plecă, Ana alergă repede, cu degetele răsfirate, spre cel mai apropiat robinet de apă şi-şi ţinu mâinile vreme îndelungată sub dânsul...

În dimineaţa următoare sosi din Londra o camionetă a prefecturii de poliţie şi inspectorul-şef Wilson, care venise cu dânsa, luă dispoziţiile pentru transportarea celor două cadavre. Procedase cu multă atenţie la operaţia aceasta şi când maşina, însoţită de cinci poliţişti, luă drumul înapoi spre capitală, transportul acesta stârni interesul tuturor.

Apoi Wilson păru că vrea să se stabilească definitiv în „Casa castanilor”. Nick îi aduse valiza în odăiţa care se afla între sufragerie şi cabinetul de lucru şi cu prilejul acesta, fu supus unui interogatoriu amănunţit, din care scăpă cu bine.

Apoi veniră la rând Mag şi Mrs. Emily, dar nici acestea nu putură să spună ceva care l-ar fi interesat pe detectiv.

Mag se uită la Wilson de parc-ar fi avut în faţa ei un animal de menajerie şi în dialectul ei stâlcit dădu câteva răspunsuri întretăiate, din care reieşea numai că fusese toată seara în bucătărie şi apoi dormise tun.

Acelaşi lucru îl mărturisi şi Mrs. Emily şi ca dovadă pentru temeinicia spuselor ei, vru să arate inspectorului picioarele-i umflate, dar acesta ştiu să împiedice la timp lucrul acesta.

Ana se afla în camera ei, ocupată să treacă într-un caiet cheltuielile casei, când auzi bătăi uşoare în uşă.

Îşi întoarse repede capul, dar înainte de a spune „Intră!”, inspectorul se şi afla în prag. Se înclină cam stângaci în faţa ei şi fără să aştepte invitaţie se aşeză pe scaunul care se afla în faţa mesei de scris.

— Bună seara, Miss Moran. Mă iertaţi c-am dat buzna peste

dumneavoastră, dar voiam să cercetez mai de aproape şi încăperile acestea.

Îşi roti privirile prin cameră, apoi dădu din cap, cu aprobare.

— E foarte drăguţ la dumneavoastră...

Se ridică repede de pe scaun, se-ndreptă spre fereastră, privi cu interes afară, apoi, fără să spună un cuvânt, intră în odaia alăturată.

Ana rămase ca încremenită, cu ochii holbaţi şi nu ştia ce atitudine să ia faţă de nepoftitul acesta, pe care-l vedea pentru prima oară.

După câteva clipe, Wilson se-ntoarse păşind încetişor şi când văzu privirea ei uimită, se lovi peste frunte, zâmbind.

— Dar am fost distrat, Miss Moran! Dumneata nici nu mă cunoşti! Inspectorul-şef Wilson de la Scotland Yard, se recomandă dânsul cu modestie şi la înfăţişarea sa s-ar fi potrivit mai bine dac-ar fi spus „profesor” sau „pastor”.

În toată făptura simplă a acestui om, precum şi în glasu-i moale, nu era nimic care să fi justificat senzaţia apăsătoare care o cuprinse în mod subit pe biata fată. Faţa ei fină se făcu când roşie, când palidă şi când detectivul luă iar loc lângă dânsa, căută să pătrundă cam ce ar vrea el de la ea.

El însă, nu prea părea dispus să dea vreo lămurire asupra acestui punct şi s-ar fi putut crede chiar că venise numai ca să viziteze apartamentul, ceea ce şi făcuse, cu cea mai mare atenţie.

— Aveţi o perspectivă minunată aici, Miss Moran, spre stradă şi spre grădină! constată el. Spre răsărit şi spre miazăzi! E bine cine se poate bucura de aşa ceva!

Oftă uşor şi-şi împreună mâinile.

— Şi fereastra aceasta – arătă spre fereastra din dreapta – stă tocmai deasupra cabinetului de lucru. Fireşte că ai fost obosită şi ai dormit adânc, căci presupun că ai fost şi dumneata toată seara în bucătărie, Miss Moran. Chiar dacă nu atât de mult ca celelalte ...

Se întrerupse brusc şi se părea că-şi îndreaptă toată atenţia spre o pendulă mică, aflată pe cămin. Se ridică iarăşi, cercetă obiectul cu privire de cunoscător, şi murmură ceva în sinea lui:

— Obişnuiţi să trageţi jaluzelele înainte de a vă culca? auzi deodată Ana o voce limpede şi pătrunzătoare şi ea se cutremură de spaimă, căci nu-şi putea lămuri de unde venea această voce străină.

Wilson stătea lângă cămin, îşi înfundase mâinile în buzunarele pantalonului şi o privea cu un zâmbet prietenos.

— Mă gândeam anume, că în cazul acesta, aţi fi putut observa ceva pe stradă sau în grădină, spuse el, într-o doară. V-aţi dus la culcare cam pe la unsprezece şi jumătate şi dacă a-ţi fi trecut întâmplător pe lângă una din ferestre, ar fi fost cu putinţă să vă bată la ochi ceva. Probabil că ieri n-aţi dat nicio atenţie acestui lucru, dar astăzi, un fapt cât de mic este de mare importanţă. Cred că nu e necesar să vă spun, Miss Moran, că în noaptea trecută s-au întâmplat în camera de lucru a unchiului dumneavoastră, unele fapte care au nevoie de lămurire. Gândiţi-vă, deci, puţintel...

Vorbea iarăşi cu tonul lui potolit, dar fata avea impresia că, odată cu fiecare vorbă se apropia de dânsa o primejdie gravă. Spre marea ei surprindere, constată că omul acesta părea informat cu precizie asupra îndeletnicirilor ei din seara trecută, şi când el începu să vorbească despre ferestre, ea se-ntrebă dacă e vorba aici numai de o simplă presupunere sau aflase ceva prin cine ştie ce împrejurare nelămurită.

Dar un simţământ pe care nu şi-l putea explica, o hotărî să nu vorbească şi simţi o oarecare satisfacţie răutăcioasă, la gândul că detectivului îi va fi cu neputinţă să aducă vreo dovadă asupra acestui punct.

Wilson aşteptă un timp, dar frumoasa fată nici nu se clinti, şi privea fix înaintea ei, ca şi cum într-adevăr ar fi făcut sforţări să-şi reamintească de ceva care i-ar fi atras atenţia în seara trecută.

Dar se părea că lucrul nu-l mai interesează pe inspector, şi Ana răsuflă uşurată când dânsul începu iar să se plimbe prin cameră, observând cu curiozitate de copil toate obiectele ce le-ntâlnea în cale. Chiar nişte fotografii în rame simple îi atraseră atenţia şi asupra uneia din ele se opri mai mult şi o privi mai amănunţit.

— Probabil mama dumneavoastră, Miss Moran? întrebă el,

plimbându-şi privirile între fotografie şi Ana.

Fata dădu din cap şi dânsul aşează fotografia la locul ei cu o meticulozitate enervantă.

— O asemănare perfectă, dar nicio trăsătură de-a lui mister Milner! constată el, aplecându-se din nou spre fotografie. Mama dumneavoastră a fost doar sora lui Milner, – nu?

Ana răspunse afirmativ şi se miră că dânsul era informat şi asupra chestiunilor de familie.

— Mai avea mister Milner şi alte rude? întrebă el apoi.

— După cât ştiu eu, nu. Cel puţin mama şi unchiul Frank nu mi-au pomenit nimic de asta! răspunse fata şi nu putea pricepe de ce se uita la Wilson în chip atât de ciudat.

— Trebuie să te fi simţit uneori foarte singuratică, Miss Moran! spuse el pe negândite şi glasul său avea o intonaţie caldă, prietenoasă. Casa unui burlac nu este potrivită pentru o fată tânără.

— Eu am meseria mea, domnule Wilson! răspunse ea, cu seriozitate.

Inspectorul zâmbi.

— Frumos. Dar, în definitiv, nici cu meseria n-ai făcut nimic atunci când ai douăzeci de ani.

— Douăzeci şi patru, îl corectă ea, zâmbind uşor.

— Douăzeci şi patru, deci! Ăştia patru ani nu mai joacă niciun rol. O tânără fată mai are nevoie şi de alte lucruri: prietene, puţină distracţie, un partener de dans...

Ana simţea că privirile lui deveneau din ce în ce mai cercetătoare şi simţământul ciudat de mai înainte puse din nou stăpânire pe dânsa.

— Pentru aşa ceva n-am prea avut vreme! răspunse ea şi buzele i se strânseră cu dispreţ.

Deodată, Wilson se afla iar lângă dânsa şi începu să ciocănească nervos cu degetele în masă.

— De când îl cunoaşteţi pe Mrs. Harry Reffold, domnişoară?

Pusese întrebarea aceasta într-o doară şi începu din nou să privească spre un obiect, care părea să-i placă, dar Ana se cutremură şi mâinile pe care le ţinea pe masă, începură să-i tremure cu putere.

Detectivul se apropie de scaunul ei şi o mângâie uşurel pe

braţ.

— Dar bine, domnişoară Moran, ăsta nu-i un motiv să te înspăimânţi aşa de tare.

Zâmbi şiret şi o ameninţă cu degetul.

— Pentru o fată tânără nu e de ajuns să aibă numai slujbă. Dar să rămânem la chestie: Când şi unde l-ai cunoscut pe mister Reffold?

Ana îşi dădu seama că nu putea să se eschiveze de la răspuns şi cugetă repede ce şi cât trebuie să spună, ca să nu-l înfunde pe Reffold. Se părea că detectivul aflase printr-o împrejurare oarecare că dânsul avea ceva comun cu drama misterioasă din „Casa castanilor”, dar ea nu era dispusă să întărească prin mărturisirile ei motivele de bănuială care existau de-acum, poate, împotriva lui. Se hotărî deci, să-şi cântărească cu precizie fiecare cuvânt, şi să nu se mai lase luată prin surprindere.

— L-am cunoscut acum vreo trei săptămâni, în timpul călătoriei de la Londra la Newchurch! răspunse ea, scurt, dar Wilson observă imediat că nu-i va merge atât de uşor cu dânsa.

Ana îl privi batjocoritor.

— De când e obiceiul ca poliţia să cerceteze pe fetele tinere asupra unor chestiuni intime? întrebă ea. De altfel, presupun, că sunteţi informat şi în privinţa aceasta, căci după cum s-arată ştiţi de-acum multe...

Wilson întâmpină ironia cu un zâmbet prietenos şi se făcu că nici n-a priceput-o. Dar nu se dădu bătut:

— Cunoaşteţi poate ceva amănunte asupra tânărului?

— Regret că nu vă pot fi de folos, mister Wilson, răspunse ea, cu politeţe. Deoarece mister Reffold nu mi-a făcut încă nicio propunere de căsătorie, n-am socotit necesar să mă informez asupra persoanei sale.

Aruncă o privire sfredelitoare către inspector şi acesta îi răspunse cu zâmbetul său blând.

— Nu prea sunteţi vorbăreaţă din fire, Miss Moran. Nici nu mai are vreun rost, deci, să vă întreb dacă mister Reffold a fost vreodată aici în casă.

Tânăra fată izbucni furioasă:

— Domnule Wilson...

— Nu aşa! căută el s-o liniştească. Mă gândeam numai că s-ar fi putut să se intereseze de starea de lucruri din „Casa castanilor”. Dar te-am ţinut de-acum prea mult de vorbă, Miss Moran, şi probabil că ai lucruri mai importante de făcut decât să satisfaci curiozitatea mea...

Îi strânse prietenos mâna şi dispăru ca o umbră.

După câteva clipe, Ana auzi glasul său pe coridor şi imediat apoi, uşa casei închizându-se.

Se repezi la fereastră şi sosi tocmai la timp, ca să poată vedea cum dânsul o porni de-a lungul grilajului şi apoi dispăru la primul colţ.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi se repezi pe scări şi privi cu luare-aminte în sufragerie. Văzând că nu e nimeni acolo, se-ndreptă spre telefon şi cu voce nervoasă ceru pensiunea doamnei Renold.

— Chemaţi-l pe mister Reffold la aparat. Spuneţi-i că e ceva foarte urgent! zise ea repede, când obţinu legătura.

Aşteptă cam multişor, dar în cele din urmă auzi glasul lui Reffold:

— Aici, Harry Reffold!

— Mister Reffold, fii cu băgare de seamă! Se pare că poliţia se interesează de-acum de dumneata. M-au cercetat pe mine asupra dumitale, dar n-am spus nimic. Fireşte că nici despre chestia din grădină! Aranjează-te, deci, în consecinţă.

Fără să aştepte vreun răspuns, atârnă receptorul şi răsuflă uşurată.

Când se întoarse şi vru să se-ndrepte spre uşă... simţi că genunchii i se înmoaie...

În uşa care dădea în odaia învecinată, stătea Wilson şi o privea cu un zâmbet cuceritor.

— Aveţi secrete, deci, Miss Moran! spuse el şi o ameninţă în glumă cu degetul. Cine şi-ar fi închipuit asta?

Apoi se îndepărtă şi păru că de data aceasta e chiar foarte grăbit.

Cap. 144 – Cine-i criminalul?

Mrs. Gea Renold avea o privire ageră şi era o bună cunoscătoare de oameni şi cu deosebire pentru oamenii poliţiei, avea un miros de adevărat copoi.

Când Wilson intră în biroul pensiunii „Regina Victoria”, Mrs. Renold era de-acum lămurită, asupra vizitatorului acesta.

De-abia începu inspectorul să vorbească, cu tonul său politicos şi simplu: „Vreau să vă cer unele informaţii...” şi Mrs. Renold îl şi străfulgeră cu privirea ochilor ei negri şi împinse spre el un fotoliu de piele.

— Luaţi loc vă rog, domnule inspector-şef.

Wilson fu cât se poate de surprins de privirea ei ascuţită şi o privi uimit pe durdulia patroană.

— Am, desigur, plăcerea să vorbesc cu doamna Renold? Prin căsătorie, Tonson?

Doamnei Renold nu-i prea plăcea când se atingea punctul acesta şi când lucrul venea din partea poliţiei cu atât mai neplăcut îi era, căci în cazuri dintr-acestea se temea că e vorba de vreo nouă ticăloşie a fostului ei bărbat.

Dar detectivul n-o lăsă mult în îndoială, ci merse drept la ţintă.

— Aş dori să aflu de la dumneavoastră ceva amănunte asupra unui anume mister Harry Reffold, care locuieşte aici! spuse el, pe ton de afaceri. În primul rând m-ar interesa să ştiu dacă noaptea de sâmbătă spre duminică şi-a petrecut-o acasă, respectiv când s-a întors? Vă atrag luarea-aminte că pun această întrebare în calitate oficială – (întoarse reverul hainei şi-i prezentă insigna de poliţist), – şi că, eventual, veţi avea să dovediţi indicaţiile ce mi le veţi furniza.

Asta era ceea ce Mrs. Renold aşteptase ceas cu ceas, două zile în şir, şi întrebarea detectivului n-o făcu să-şi piardă cumpătul.

— Da, domnule inspector-şef! răspunse dânsa, înclinând uşor capul. Stau cu totul la dispoziţia dumneavoastră. Numai că nu ştiu... dacă v-aş putea fi de vreun ajutor, după cum aş dori din toată inima. Fireşte că nu pun servitorii să-i controleze pe clienţi. Dar vom vedea îndată...

Apăsă pe butonul unei sonerii şi după câteva clipe îşi făcu

apariţia o fetişcană durdulie.

— Bessie, începu patroana, răvăşind printre hârtiile de pe birou, îţi poţi aminti dacă mister Reffold a fost acasă alaltăieri seară, sau când s-a înapoiat?

Mrs. Renold se prefăcu ca şi cum răspunsul n-ar mai interesa-o şi-şi depuse repede semnătura pe o scrisoare.

Bessie, însă, îşi duse degetul la născior şi se gândi o clipă cu încordare.

— Da! spuse ea deodată, cu hotărâre. Mister Reffold nici n-a ieşit din odaie sâmbătă seara, ci a rămas tot timpul acasă, pentru că nu se simţea bine. Ştiţi doar, doamnă, că ne-aţi poruncit să fim gata la prima chemare, dacă domnul va avea nevoie de ceva.

Mrs. Gea privi cu un ochi la Wilson – care părea oarecum dezamăgit – iar cu celălalt se uita plictisită pe fereastră.

— Totuşi... Acum îmi aduc aminte, spuse ea. Du-te şi aranjează florile în odaia mea, Bessie! se adresă ea fetei.

Când aceasta ieşi, doamna Renold deveni deodată foarte serioasă şi solemnă.

— O asemenea afirmaţie este plină de răspundere, spuse ea lui Wilson – şi de aceea nu vreau să mă încred cu uşurinţă în memoria fetei. Dacă doriţi, voi chema şi pe cealaltă fată. În orice caz, nu poate strica.

Nu aşteptă aprobarea inspectorului, ci sună din nou, şi cealaltă fată îşi făcu apariţia. Nu era atât de frumoasă ca Bessie şi nici atât de prietenoasă. Când auzi întrebarea stăpânei sale, pe faţa ei trecu un nor ca de amintire neplăcută şi răspunse oarecum necăjită:

— Fireşte că ştiu. Din cauza asta mi-am pierdut doar toată noaptea, şi ieri trebuia să plec cu îngăduinţa dumneavoastră, doamnă, să dansez şi eu la salon. Dar când cu o noapte în urmă ai dormit îmbrăcată, cum să te mai duci...

Mrs. Renold o privi pe fată cu ochi mari, întrebători.

— Da, doamnă, mormăi Mary. Ne-aţi poruncit doar să nu-l lăsăm pe mister Reffold să aştepte prea mult atunci când va suna – şi doar nu pot să dau buzna în cămaşă de noapte, în camera unui bărbat.

Mrs. Gea privi cu un ochi la fată, şi cu celălalt la inspector,

ruşinată – apoi făcu un gest scurt cu mâna şi o concedie pe Mary.

Când fata fu la uşă, Wilson întrebă deodată:

— Ei, şi a sunat?

— Slavă Domnului, nu! răspunse dânsa, mofturoasă, şi-l privi de sus până jos. Asta mi-ar mai fi lipsit.

După ce dispăru din birou, privirile lui Wilson şi a doamnei Renold se încrucişară ca nişte lame de pumnal.

Inspectorul părea oarecum nedumerit, iar Mrs. Gea sincer mâhnită că nu-i putuse da altă lămurire.

— Are pensiunea dumneavoastră vreo ieşire laterală, pe unde ar fi putut pleca neobservat clientul dumneavoastră? întrebă detectivul după o pauză scurtă.

Mrs. Renold se arătă supărată.

— Ce credeţi dumneavoastră, domnule inspector? Pensiunea mea nu este doar o vizuină de vulpi, din care să te poţi furişa prin toate părţile. Atunci ar putea intra oricine din stradă şi asta n-ar conveni deloc atât clienţilor mei, cât şi mie.

Detectivul se ridică şi-şi şterse pălăria cu mâneca.

— E acasă mister Reffold? întrebă el.

Mrs. Renold dădu din umeri.

— Voi trimite imediat să văd. Doriţi să vă anunţ?

— Nu, mulţumesc. Doresc să merg singur la dânsul.

— Mă rog, cum vă e plăcerea. Camerele 12 până la 14, etajul întâi, dreapta! spuse patroana cu politeţe, şi inspectorul se înclină cu stângăcie în faţa ei.

După câteva minute, se afla în camera lui Reffold şi cu un zâmbet cuceritor se adresă acestuia:

— Sunt sigur că vizita mea nu te va surprinde prea mult. Miss Moran a fost atât de amabilă şi m-a anunţat de-acum...

Harry arătă un scaun şi încruntă sprâncenele, surprins:

— Ah! aşadar Miss Moran a fost? Degeaba m-am căznit, dar n-am putut recunoaşte glasul.

— Da! Şi eu mi-am luat permisiunea să ascult comunicarea.

Făcu o mutră, ca şi cum ar fi dat o lovitură de maestru şi nu-l părăsi din ochi pe Reffold.

Acesta zâmbi cu fineţe.

— Aha, înţeleg: un truc, ai? Probabil că ai ieşit din casă,

pentru a te reîntoarce pe un drum ocolit, ca s-o prinzi pe duduia la telefon? Admirabil. Nădăjduiesc numai, mister Wilson – vocea lui deveni schimbată şi-l privi pe detectiv în chip, ciudat – că n-ai speriat-o prea mult pe Miss Ana. Fii absolut sigur, că ea n-a avut intenţii rele.

Wilson îl linişti, cu un gest.

— Oh, eu nu-s chiar aşa. În special faţă de fete tinere! spuse el.

Apoi, fără să-i pese de nimic, începu să se uite prin cameră. De la prima privire observă că tot ce se afla aici – de la geamantanele de piele, până la obiectele de toaletă – era de prima calitate, marfă cu adevărat de lux. Şi proprietarul lor, nu mai puţin! Nu era, deci, cazul să aplice tactica obişnuită; ci trebuia să păşească la lucru cu multă atenţie.

Cercetă cu pătrundere figura distinsă şi plină de sănătate a personajului pe care-l avea în faţă şi, părea să caute ceva în memorie.

— Îţi pot veni în ajutor, mister Wilson! spuse Reffold, întinse inspectorului o cutie cu ţigări, puse un picior peste altul şi zâmbi mulţumit. De ce să-ţi baţi capul fără folos? Pe cât ştiu, noi nu ne-am văzut încă niciodată şi în albumul dumneavoastră de la Scotland Yard nu veţi da de mine. Probabil că mai târziu îmi veţi pune fotografia acolo. Asta a fost, probabil, chestia la care v-aţi gândit?

Wilson îşi alese o ţigară fină din cutie, îi tăie vârful şi începu să fumeze.

— Mister Reffold, de ce să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea? spuse el. Într-un fel sau altul ai avut şi dumneata un rol în evenimentele de la „Casa castanilor”. Ce şi cum, nu ştiu încă. Dar voi afla eu, poţi fi sigur! Şi atunci, chestia va fi mai neplăcută pentru dumneata, decât dac-am da acum lucrurile pe faţă.

Aplecă capul într-o parte şi clipi din ochi spre Reffold, în semn de încurajare.

Harry îşi împreună mâinile pe genunchi şi inspectorul admiră unghiile îngrijite ale acestuia.

— Sunteţi atât de amabil, mister Wilson, încât v-aş face îndată o spovedanie amănunţită, dacă aş avea să mă

spovedesc cu ceva. Dar conştiinţa mea e atât de curată, încât nu-mi pot explica, prin ce anume am izbutit să atrag asupra mea, atenţia dumneavoastră.

Începu să-şi legene piciorul şi privirea lui Wilson rămase aţintită asupra pantofului elegant ce-l purta.

— Un astfel de picior ar trebui să lase o amprentă caracteristică! spuse el – şi în ochii săi se aprinse o lucire ciudată.

Reffold îşi privi gânditor piciorul.

— E drept. Foarte caracteristică.

— Vrei să facem o mică probă? întrebă detectivul, cu un surâs dulce şi scoase din buzunar o foaie de hârtie, pe care o desfăcu încetişor.

— Cu plăcere, mister Wilson, dacă prin asta vă pot fi de folos! Dreptul sau stângul?

Inspectorul îşi cercetă hârtia:

— Hai să zicem dreptul!

Netezi hârtia, o puse repede pe parchet şi Harry îşi aşează piciorul în conturul desenat cu cărbune.

— Aproximativ cu un centimetru mai îngust şi cel puţin cu doi centimetri mai scurt, scumpe domnule inspector-şef! spuse el.

— Tălpi de cauciuc! mormăi Wilson şi împături la loc hârtia, cu ciudă. Dar spune-mi te rog mai bine: ce cauţi dumneata aici, în Newchurch? După cât ştiu eu, n-ai nicio meserie care să reclame prezenţa dumitale aici şi e oarecum bătător la ochi ca un om ca dumneata să stea săptămâni întregi într-un cuib ca ăsta.

Reffold se uită la inspector foarte surprins.

— Mă odihnesc! spuse el, apăsat. Şi după câte ştiu, orice englez are dreptul să facă asta, oriunde-i place. În ceea ce priveşte „cuibul” – cum vă place să-l numiţi, trebuie să constat că gusturile noastre diferă. Mie-mi place nespus de mult aici! spuse el şi zâmbind, îi arătă lui Wilson şirurile de dinţi albi ca laptele.

Detectivul avu senzaţia că fusese învins pe toată linia la „Regina Victoria” şi această senzaţie îl făcu puţin nervos.

Înainte de a pleca, vru cel puţin să aibă o mică satisfacţie şi

să dea de înţeles că nu se dă bătut cu atâta uşurinţă.

— În viitor dacă nu te vei simţi bine, mister Reffold, spuse el cu bunăvoinţă şi-l bătu prieteneşte pe umăr pe celălalt – şi bietele fete vor trebui să doarmă îmbrăcate, atunci să fii cu băgare de seamă ca lucrurile dumitale să nu-nceapă să facă plimbări nocturne. Din cauza aceasta ai putea avea neplăceri serioase, fără să fii vinovat. Uite, asta de aici – duse mâna în buzunarul vestei şi ţinu în faţa lui Reffold o insignă de argint – am găsit-o sub fereastra cabinetului de lucru a răposatului Milner. După cum vezi prea bine, sunt gravate pe dânsa iniţialele H.R. Şi aş putea face rămăşag că aparţine cutiei de ţigări care se află aici pe masă şi la care se poate observa că lipseşte ceva dintr-un colţ.

Spunând asta, Wilson puse din nou în buzunar insigna şi făcu acelaşi lucru cu cutia de ţigări.

— Mă ierţi, mister Reffold, doresc numai să cercetez chestia cu mai multă atenţie, în deplină linişte.

— Cu plăcere, mister Wilson! îi răspunse celălalt zâmbind amabil. Dacă găsiţi necesar... Dar eu în locul dumneavoastră aş folosi timpul mai bine, scotocind puţin printre hainele colibei din pădure, care a căzut pradă flăcărilor în cursul nopţii trecute.

Inspectorul se uită la el cu o privire repede, scrutătoare, apoi făcu o închinăciune adâncă şi cu paşi grăbiţi părăsi „Regina Victoria”.

*
* *

Inspectorul Langford îşi aştepta nerăbdător colegul la „Casa castanilor”, în uşă. Sosise de curând din Londra, încărcat cu noutăţi, de care voia să se scape...

— Aşadar, doctorul Gordon s-a reîntors! izbucni el, plin de bucurie. În timpul nopţii a fost readus şi lăsat pur şi simplu, în faţa uşii. Dar altceva, nu putem scoate de la dânsul. Arată foarte prost, dar azi dimineaţă a luat parte la autopsie. Ceilalţi medici au dat toţi din cap, el, însă, a diagnosticat: „moarte prin aspiraţia unor vapori toxici”. A ţinut comisiei o întreagă

conferinţă, din care eu n-am prea înţeles mare lucru. Nu-s medic, doar. Pentru noi, faptul principal e acela că raportul conchide că e vorba de „tentativă de crimă”. V-am adus procesul-verbal. Acum ştim cel puţin pe ce lume trăim. E ceva nou pe aici?

Wilson clătină cu melancolie din cap şi când cei doi poliţişti ajunseră în birou, în uşa căruia stătea de pază un agent, Wilson luă procesul-verbal din mâna celuilalt şi-l citi cu multă atenţie, întrerupându-se din când în când, pentru ca să arunce priviri cercetătoare prin încăpere, ca şi cum ar fi căutat ceva precis. Deodată îi dădu ceva în gând şi cugetă mult tot ţinându-şi privirea aţintită la locul din faţa căminului. Apoi îndoi hârtia şi-o băgă în buzunar.

— Ai pus să se ia informaţii asupra musafirilor? îl întrebă pe Langford, care-şi plimba privirile în toate colţurile, fără să ştie singur ce căuta.

— Da, totul e-n regulă! spuse el. Pentru noi, însă, nu va ieşi nimic de aici. Oameni de treabă, toţi...

Se aşează la birou, scoase câteva foi din carnetul de buzunar şi le întinse în faţa sa.

— Vrei să auzi? Fireşte, numai ceea ce e mai important, nu te voi plictisi cu amănunte zadarnice.

Wilson dădu din cap, şi Langford începu să răsfoiască notiţele.

— Aşadar, în primul rând ar fi Ernest Crayton. În vârstă de cincizeci şi unu de ani, avocat, Somerstown, Patscutt-Street 9. Necăsătorit, are, însă, o legătură cu doamna Joyce Winner, văduva unui funcţionar de cale ferată, în etate de 48 ani. Clientelă destul de frumoasă, dar din cercuri cam îndoielnice... Printre altele, l-a apărat pe Jack Cornfield care fusese dat în judecată pentru o spargere importantă, – şi pe Miss Elsa Flesh, care s-a făcut vinovată de fals. Amândoi an fost achitaţi. Personal n-a suferit nicio penalitate şi certificatul poliţiei atestă o purtare bună. Ce-i drept, eu nu mă raliez aşa de uşor la părerea asta. Soiul ăsta de oameni nu se lasă prinşi prea lesne. Dar în cazul nostru sunt sigur că Crayton n-are niciun amestec, căci o vulpe vicleană ca dânsul nu-şi riscă pielea, cu una cu două.

Langford îşi aprinse pipa şi continuă:

— Îl avem apoi aici pe doctorul Charles Warner, în vârstă de cincizeci şi opt de ani...

Wilson îl întrerupse cu un gest:

— Acesta nu vine în discuţie.

— De aceeaşi părere am fost şi eu, aprobă inspectorul. Dar sunt unele lucruri foarte drăguţe pe care le aflăm aici. Domnul acesta pleacă de două ori pe săptămână la Londra şi cercetează acolo, toate localurile de petrecere cu serviciu feminin.

— Lasă-i plăcerea asta! spuse Wilson, nerăbdător.

— Din partea mea... Dacă la vârsta lui mai e în stare, toate respectele mele... Acum vine la rând mister Robert Vane, şeful firmei „Praighton şi Wellmann", în vârstă de 53 ani. A fost funcţionar de bancă, se căsători apoi cu fiica bătrânului Arthur Praighton şi preluă conducerea afacerii. Acum văduv. O casă de bancă veche, e drept, nu mai e ce a fost pe vremuri, dar are clientelă bună din provincie. Lucrează în special cu ţările de peste ocean. Foarte bogat, trăieşte pe picior mare. Are relaţii cu lumea înaltă, cu deosebire din cercurile ministerului de finanţe şi al coloniilor precum şi cu câţiva parlamentari.

— Ştiu toate astea, spuse Wilson. Mai departe...

— De ce n-ai spus-o îndată? mormăi Langford, cam supărat. Crezi că-mi face plăcere să vorbesc atâta? Ştie Dumnezeu, gâtlejul mi-e uscat de-acum... Thomas Flesh, Brompton, Beak-Street 12, una din cele mai mari afaceri de aprovizionare din Anglia. În vârstă de 44 ani, necăsătorit. E asociat la „Westend-Theater" şi la „Chinely-Theater". E foarte introdus în cercurile artistice şi are legături cu diferite actriţe cunoscute.

— Asta-mi place mai mult decât văduva bătrână a lui mister Crayton. Aş face-o şi eu, dac-aş avea banii trebuitori... Ceva fain...

— Crezi că omul acesta avea vreun interes să-i piardă pe Milner şi Stone?

— De ce nu? răspunse Wilson, laconic şi Langford făcu o mutră speriată.

— În sfârşit... Acum vine la rând, colonelul Roy Gregory, în vârstă de cincizeci şi doi de ani. A fost mai întâi ofiţer de cavalerie, apoi în statul-major al lordului Kitchener. În război a căpătat menţiuni, în repetate rânduri. Din 1920 a fost trimis în armata indiană, cu diferite misiuni. A plecat de-acolo de vreo patru luni. Motivele sunt necunoscute. Ministerul de război nu vrea să dea lămuriri. Pare să fie foarte bogat, deoarece trăieşte pe picior mare... Informaţii comice, nu? Dar ministerul de război, e rezervat întotdeauna când vrem să aflăm ceva de la el. Dar când el vrea să afle ceva de la noi, nu ne mai ajung mâinile şi picioarele.

Wilson îşi sprijini bărbia în palmă şi rămase o clipă pe gânduri. Apoi întrerupse tăcerea:

— Va fi necesar probabil, ca să rămâi aici, la Newchurch, Langford. Poţi să te aranjezi pentru asta?

— Dacă e nevoie, de ce nu? După cum ştii, şeful însuşi a ordonat ca să colaborez şi eu la cazul acesta. Aveţi poate vreo misiune specială pentru mine? întrebă el şi-l privi pe detectiv, nerăbdător.

Acesta dădu din cap.

— Ia-ţi o cameră la „Regina Victoria” şi supraveghează-l pe mister Harry Reffold, care locuieşte acolo. Dar lucrează cu cap şi fii atent, căci omul nu e atât de uşor de tratat şi-ţi va da mult de lucru.

— Asta lăsaţi-o pe seama mea! spuse Langford scurt şi se bătu în piept. Nu trăiesc doar de azi pe lume şi am avut de-a face de-acum cu o mulţime de clienţi frecaţi. Crezi că suntem pe o urmă nouă?

Wilson îşi frecă nasul cărnos:

— Asta nu ţi-aş putea-o spune. Dar poate cel puţin pe o urmă care ne va duce pe urma cea dreaptă...

Inspectorul făcu o mutră uimită şi rămase o clipă pe gânduri, căutând să priceapă sensul acestor cuvinte.

— Ştii, domnule Wilson, spuse el apoi, aş dori să obţin un succes în afacerea asta, căci la sfârşitul anului ies şi eu la pensie.

Detectivul îl privi cu ochi melancolici.

— Asta e o idee minunată, scumpul meu Langford, spuse

el, cu un oftat adânc. Căci dacă nu o scoatem la capăt cu afacerea asta blestemată – şi după toate aparenţele se pare că aşa va fi – vom fi trecuţi în orice caz la rezervă.

Cap. 145 – Un atac neaşteptat

Pe la ceasurile zece seara, doi călugări urcau masivul stâncos ce duce spre piscul Fontanellei. Cucernicii părinţi, aveau înfăţişarea respectabilă, căci purtau rase lungi şi aveau bărbi ce le ajungeau până la piept.

Unul avea barba albă ca zăpada, celălalt o avea castanie.

Surprinzător era numai faptul că aveau doi cai minunaţi, cum nu se prea vede la sihaştrii munţilor, care călăresc de-obicei pe mârţoage cărora li se văd coastele prin piele.

Dar, precum am spus, aceşti doi călugări au fost foarte prevăzători în alegerea roibilor lor, şi în tot cursul lungului drum, animalele nu obosiră de fel şi se părea că se pricep de minune să învingă dificultăţile terenului.

Călugării noştri nu vorbeau deloc între dânşii, ci contemplau doar minunăţiile naturii, prin mijlocul căreia treceau.

Crestele şi văgăunile Fontanellei erau învăluite în lumina lunii, care privea maiestuoasă din tăriile cerului albastru.

Noaptea era limpede şi frumoasă şi aici, între stâncile înalte ale Fontanellei, nu se simţea nici măcar vântul care jos, în vale, scutura frunzele din copaci şi aşternea cu ele, câmpiile.

Cei doi călugări mai aveau vreun sfert de ceas de drum, până să atingă piscul Fontanellei. Se aflau tocmai la cotitura drumului, când de după o stâncă uriaşă îşi făcu apariţia o făptură omenească.

Ţeava unei arme se-ndreptă asupra lor şi o voce ameninţătoare le strigă:

— Staţi locului! Cine sunteţi şi ce căutaţi pe aici?

— Ăsta e simpaticul Tric-Trac! spuse unul din cei doi călugări. Stă aici de pază probabil. Cu ăsta vom aranja repede lucrurile.

— Răspundeţi sau trag! se auzi iar vocea omului din spatele stâncii.

— Dacă vei trage, vei făptui o prostie gogoneaţă, pentru care Egizio Ettore nu-ţi va fi deloc recunoscător! spuse doctorul Wolfgang Schulze, care cu o mişcare repede, îşi rupse barba falsă care-i încadra figura.

Acelaşi lucru îl făcu şi prinţul Raymond de Paris şi Tric-Trac văzu atunci în faţa lui două figuri bine cunoscute.

În aceeaşi clipă el îşi retrase arma şi o lăsă să-i cadă la picioare.

— La o astfel de surpriză nu mă aşteptam, drept să vă spun! exclamă el. Asta va face bucurie mare, sus pe Fontanella. Domnii mei, continuă dânsul, pentru dumneavoastră drumul este liber, dar căpitanul mi-a poruncit să fiu cu ochii în patru în noaptea asta. S-o ia dracu! De vreo două săptămâni e mare fierbere la noi. Toată noaptea facem de pază şi trebuie să fim mulţumiţi dacă putem închide ochii niţeluş peste zi. La Bonifacio a fost numit un poliţai nou şi se pare c-ar avea de gând să pună mâna pe căpitanul nostru. Ah! de-aş putea eu să-l capăt în labă pe acest domn poliţai, vă asigur că nu i-ar merge deloc bine. Dar de scăpat, tot nu scapă el, de asta am eu grijă!

— Foarte bine, dragă Tric-Trac, spuse doctorul Schulze; continuă să asculţi de poruncile căpitanului vostru şi fii atent căci se petrec acum lucruri care pot fi primejdioase pentru voi toţi.

Tânărul medic şi prinţul Raymond îşi urmară drumul, dar de-abia merseră vreo cinci minute şi o nouă făptură îşi făcu apariţia dindărătul unei stânci.

Era Hector Gardane, care-i luă în primire imediat. Dar deoarece nu mai purtau bărbi îi recunoscu pe dată şi-i conduse el însuşi până la postul următor.

Acesta era compus din cei trei francezi, care stăteau într-o scorbură de stâncă, cu puştile încărcate, gata să tragă.

Când îl recunoscură pe prinţ, săriră îndată în picioare şi se înclinară cu respect în faţa lui.

— Egizio Ettore e acasă? întrebă prinţul pe cei trei tineri.

— Da, Alteţă, răspunse Aristide de Lamotier, şi căpitanul va fi bucuros să vă primească. Doriţi să vă conducă unul din noi până sus?

— Nu-i nevoie, răspunse Raymond, luându-l pe Aristide de mână şi trăgându-l după sine.

Apoi îi şopti încetişor la ureche:

— Frumoasă treabă ai făcut, dragul meu. Casa mea adăposteşte în clipa de faţă un soţ nefericit. Ce să fac eu acum cu lordul Milton, care nu vrea să se înapoieze acasă fără soţia sa?

— Alteţă, răspunse Lamotier râzând – nu-i mai rămâne lordului altceva de făcut, decât să se consoleze fără soţia sa. Mă iertaţi, Alteţă, cuvintele acestea sunt, poate, puţin cam aspre, sună cam nepoliticos la urechea dumneavoastră, dar trebuie să vă spun că Mignon era a mea, ea mi-a fost făgăduită, a fost logodnica mea, când lordul Milton s-a priceput s-o cucerească prin averea-i imensă. A exercitat o presiune asupra mamei ei, o presiune căreia dânsa nu i-a putut rezista şi astfel, nenorocita fată a devenit lady Milton, împotriva voinţei sale. În felul acesta nu se poate vorbi de răpire, căci n-am făcut altceva decât să-mi iau îndărăt dreptul meu. Nădăjduiesc, că Alteţa Voastră nu mă va dispreţui din cauza aceasta. Dar chiar dacă a-ţi face-o, n-am încotro... Am devenit un om liber cu desăvârşire, şi în consecinţă am dreptul să-mi însuşesc ceea ce reprezintă pentru mine cel mai scump bun de pe pământ: femeia dragostei mele.

Prinţul strânse mâna tânărului francez.

Şi el iubise odată, şi dânsul ştia că dragostea nu se sinchiseşte de legile făcute de oameni... Numai inima are drepturi în faţa amorului, şi ceea ce jinduieşte această inimă, trebuie să-i aparţină.

Peste cinci minute prinţul Raymond şi doctorul Schulze ajunseră pe piscul Fontanellei. Atunci îşi făcu apariţia, deodată, o făptură înaltă, care cu o mişcare sălbatică, roti deasupra capului un topor cât toate zilele.

— Abdallah! exclamă doctorul Schulze. Vrei să-l ucizi pe medicul tău, pe acela care ţi-a salvat viaţa?

De-abia rostise doctorul aceste cuvinte şi Abdallah lăsă toporul jos, şi căzu în genunchi în faţa salvatorului său. Duse la buze marginea veşmântului pe care-l purta doctorul şi murmură cuvinte de recunoştinţă. Între timp, apărură în

pragul casei, Egizio Ettore şi Letiţia.

— Tată, scumpul meu tată! exclamă frumoasa Madonă şi cu braţele deschise alergă spre prinţ. Tată, văd în sfârşit iarăşi chipul tău iubit, lasă-mă să-ţi sărut mâinile, – cât sunt de fericită că te pot numi tatăl meu!

Egizio Ettore stătea mai deoparte, căci îşi spunea că n-are dreptul să-l salute pe prinţ ca şi cum l-ar considera tatăl său. Dar cu un gest inimos, prinţul Raymond îi întinse mâna şi-l privi lung şi cu întristare.

— Cred că ştii de-acuma, Egizio, ce s-a întâmplat? Ştii cum s-a sfârşit misiunea mea, care m-a dus întâi la Paris şi apoi la Lyon?

— Ştiu totul, răspunse brigandul Corsicii – sărmanul preşedinte a fost ucis... De-aş fi fost eu în apropierea lui, glontele ucigaş nu l-ar fi atins.

— Dar nu-ţi aduc graţierea la care am nădăjduit...

— Ştiu şi asta, prinţe Raymond; de altfel, sunt ferm convins că preşedintele nici nu mi-ar putea-o acorda, chiar dac-ar mai fi în viaţă; pe un Egizio Ettore nu-l poţi graţia!

— Şi ştii tu ce s-a mai întâmplat? Ştii tu că şef al poliţiei din Bonifacio, este acum fratele meu Robert?

— Şi ce-i cu asta?

— Robert de Paris nu va sta în cumpănă o singură clipă, să pornească o vânătoare împotriva ta.

— Mi-am spus şi eu asta şi aştept în fiecare zi atacul său.

— Şi vei putea oare să-l respingi?

— Nădăjduiesc, cel puţin. Mi-am luat toate măsurile ca să nu mă poată surprinde atât de uşor.

— Cum te vei putea împotrivi tu, cu o mână de oameni, împotriva unei armate întregi de carabinieri?

— O, un carabinier este un servitor plătit, care luptă cu mâini paralizate. În vreme ce, fiecare din oamenii mei îmi este un prieten, fiecare din ei face cât o armată întreagă.

— Ăsta e un cuvânt frumos, dar nimic altceva decât un cuvânt! spuse prinţul. Trebuie luată o altă hotărâre şi acesta e motivul pentru care am venit la voi. Am de vorbit cu tine, Egizio Ettore, şi cu scumpa mea Letiţia.

— Atunci să intrăm în casă, spuse frumoasa Madonă. Dă-mi

braţul, tată!

Ce tablou mişcător s-o vezi pe fermecătoarea femeie, cum îl luă de braţ pe bătrân, ţinându-se strâns lipită de dânsul.

Doctorul Wolfgang Schulze îl urmă pe Ettore, care-i repetă lui Abdallah porunca, să fie cu ochii în patru.

Uriaşul nu răspunse, dar strânse şi mai tare în mâini toporul.

Peste câteva clipe, cei patru oameni stăteau împreună într-una din încăperile ruinei.

Se aşezară în jurul unei mese, acoperită cu o faţă albă şi Letiţia aduse pahare şi o cană mare cu vin.

Ciocniră cu toţii.

Când cupele fură goale, prinţul Raymond luă cuvântul:

— Copiii mei, am venit la voi să vă avertizez de primejdia care vă ameninţă. Nu trebuie să mai rămâneţi nici pe Fontanella, nici în Corsica, nici în Franţa. Trebuie să plecaţi cât mai repede cu putinţă, trebuie să fugiţi!

— Să fugim! exclamă Ettore, încruntând sprâncenele. Cuvântul acesta nu este pe gustul meu. Egizio Ettore n-a fugit niciodată, el nu s-a dat în lături încă de la o luptă la care a fost provocat.

— Dar este o nebunie să începi o luptă care e de la început fără perspective de izbândă! îi răspunse prinţul. De aceea, ascultă propunerea mea. M-am gândit mult în ce fel ar fi posibilă fuga voastră din Franţa şi am dobândit convingerea că toate drumurile vă sunt închise. Nu veţi putea trece frontiera, căci toate au primit porunca să fie cu ochii în patru, ca Egizio Ettore să nu scape... În afară de asta, mai trebuie să ne gândim acum şi la noul şef al poliţiei din Bonifacio. Ştiţi că mizerabilul meu frate, Robert de Paris, deţine acum slujba aceasta şi el va pune totul în mişcare, pentru a nu vă lăsa să treceţi frontierele Corsicii. Cu toate acestea, doresc să vă fac o propunere, care cred că va întâmpina aprobarea voastră: Deoarece drumul pe uscat nu vă oferă nicio şansă, hotărâţi-vă pentru drumul pe apă. Eu posed un iaht care e prevăzut cu tot confortul, şi este astfel construit încât poate înfrunta marea cea mai furtunoasă. Iahtul acesta poartă numele iubitei mele Carmencitta, şi multe ceasuri frumoase am

petrecut pe dânsul, cu neuitata mea soţie. El vă va aştepta într-un port din Corsica şi de-acolo veţi lua drumul spre Italia, unde vă veţi putea socoti salvaţi. Veţi rămâne acolo câteva luni, până când lucrurile vor fi date uitării întru câtva. Apoi veţi putea călători mai departe, până într-un port mare, unde vă veţi îmbarca pe un pachebot care să vă ducă în America. Acolo, peste oceanul care desparte cele două lumi, vor dispărea toate grijile voastre, şi eu voi veni la voi, să petrecem împreună, cel puţin câteva luni pe an. Fireşte că vă voi da bani cât vă va trebui, pentru ca să puteţi privi viitorul în linişte. Ei, Ettore, ce spui de propunerea mea?

Brigandul nu răspunse imediat, ci îşi sprijini capul în mână şi privi îngândurat în gol.

— Ca să fiu drept, spuse el, într-un târziu – trebuie să mărturisesc că n-aş vrea să părăsesc locurile acestea, înainte de a nu fi reglat o socoteală pe care o am aici. Ţin mult să vorbesc câteva cuvinte între patru ochi, cu şeful poliţiei din Bonifacio.

— Asta n-o vei face, Egizio Ettore! spuse prinţul Raymond cu hotărâre. Iubirea pentru soţia ta nu stă mai presus de răzbunarea care te arde la inimă? Soarta Letiţiei stă în mâinile tale. Vrei să aştepţi oare până vă vor înhăţa pe amândoi? Vrei să-i căşunezi soţiei tale groaznica durere de a te vedea în lanţuri? Şi nici pe Letiţia n-o vor cruţa. Căci Robert de Paris va considera că se răzbună împotriva mea, predând-o pe Letiţia justiţiei. Nu, Ettore, nu trebuie să laşi ca lucrurile să ajungă până acolo, – pentru tine nu există decât o singură soluţie şi aceasta este fuga. Şi cu cât mai repede te vei hotărî la aceasta, cu atât mai bine va fi pentru noi toţi.

Egizio Ettore se ridicase, se sprijini cu mâinile pe masă, buzele i se strânseră, pieptul îi tresălta cu putere şi cu glas răguşit vorbi:

— Mi-am jurat să nu părăsesc câmpul de luptă, înainte de a-i pedepsi precum se cuvine, pe aceia care m-au nenorocit. Mi-am jurat să-l îngenunchez la picioarele mele pe Robert de Paris, să mă răzbun împotriva lui pentru ceasurile de groază ce le-am îndurat la Bonifacio şi în temniţa din Capul Pertusato. Dar aveţi dreptate, prinţe Raymond, nu trebuie să

mă gândesc la mine, ci la femeia care-mi este scumpă. Letiţia trebuie salvată cu orice preţ. Primesc propunerea ce mi-aţi făcut-o, Egizio Ettore este ascultător.

— Nu pot decât să vă binecuvântez în hotărârea aceasta, interveni doctorul Wolfgang Schulze. Şi sunt şi eu de părerea prinţului, şi anume: cu cât mai repede veţi fugi, cu atât mai mari sunt şansele de reuşită.

— Iahtul meu, spuse prinţul – se află în clipa de faţă în portul din Ajaccio. Voi telegrafia mâine dimineaţă căpitanului să părăsească portul şi să vă aştepte în apropiere. Căpitanul va spune autorităţilor portului că eu am hotărât să întreprind o călătorie pe mare, pentru a-mi întări sănătatea zdruncinată. Tu, Ettore, împreună cu Letiţia şi însoţitorii pe care ţi-i vei alege, vei pleca mâine noaptea de aici şi în douăzeci şi patru de ore vei ajunge în port, unde sub pavăza întunericului, te vei putea îmbarca. La caz de nevoie, căpitanul va trebui să plece din port chiar cu forţa. Pe bord se află un tun şi cu un singur foc orb, va izbuti să-şi facă drum... Din moment ce vă veţi afla în larg, totul va fi în deplină siguranţă. Se prea poate întâmpla să fiţi urmăriţi, şi atunci va fi rolul vostru să scăpaţi de urmărire. Pe bord veţi găsi îmbrăcăminte de tot felul şi ţie, Ettore, îţi voi da bani îndeajuns, ca să nu duceţi nicio lipsă. În Italia veţi trăi sub nume de împrumut, pe care le vom stabili împreună.

Letiţia se aruncă în genunchi la picioarele prinţului şi privi la dânsul cu faţa îmbujorată şi cu ochii strălucitori.

— O, tată! exclamă dânsa, cum să-ţi mulţumesc pentru ceea ce faci pentru mine? Eşti un părinte inimos, şi nu ştiu dacă sunt vrednică de bunătatea ta, căci ţi-am căşunat doar atâtea dureri până acum!...

În clipa aceasta se auzi o împuşcătură.

Ecoul ei răzbătu în munţi, spărgându-se de stânci...

Ettore sări în sus, chipul i se schimonosi, ochii-i căpătară o expresie fixă... dar peste o clipă o adevărată văpaie ţâşni dintr-înşii.

Fără să rostească un cuvânt dădu buzna pe uşă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? strigă prinţul Raymond şi împingând scaunul se ridică în picioare.

Dar în aceiaşi clipă, Abdallah dădu buzna în odaie, rotind toporul deasupra capului.

— La arme! la arme! răcni el cu voce tunătoare. Vin! Vin! Tot muntele Fontanella este înţesat de duşmani! S-au căţărat pe toate stâncile! Din toate părţile vor să dea năvală asupra ruinei! În fruntea lor se află şeful poliţiei din Bonifacio...

— Sfinte Dumnezeule din Ceruri! exclamă Letiţia, făcându-se palidă ca un cadavru. Ocroteşte-l pe Egizio Ettore şi pe scumpul meu tată!

Acesta fu primul gând al fermecătoarei Madone.

Prinţul Raymond se făcuse şi dânsul palid. Apoi se adresă doctorului Schulze cu vorbele:

— Nu ne va rămâne altceva de făcut, decât să intrăm şi noi în rândurile luptătorilor. Ai intrat în horă, trebuie să joci! Asta e o vorbă bătrânească şi n-am nicio poftă să mă las dus în faţa tribunalului din Bonifacio, ceea ce va face, desigur, cu cea mai mare plăcere, vrednicul meu frate dacă va pune mâna pe mine.

— Deocamdată să nu ne înspăimântăm prea tare! spuse doctorul Schulze. Probabil că nu e vorba decât de un atac fără importanţă, care va putea fi respins cu uşurinţă... dar... pare că e într-adevăr ceva serios... o luptă în toată regula...

Se auziră împuşcături repetate, apoi ţipete sălbatice.

Letiţia deosebi lămurit glasul lui Egizio Ettore şi a celor trei francezi.

— Iartă-mă, tată! exclamă dânsa, aruncându-se în braţele prinţului... dar trebuie să mă duc şi eu, trebuie să fiu alături de dânsul!

— Vrei să ieşi? În ploaia de gloanţe? Vrei să te expui morţii?

— Dar oare nu e datoria mea să fiu alături de soţul meu? Sunt doar femeia lui!...

— Atunci merg şi eu cu tine! strigă prinţul Raymond. Nu, nu te voi lăsa singură, scumpa mea Letiţia, rămân alături de tine! Dar n-am nicio armă, nici măcar un pumnal...

— Arme sunt aici destule! răspunse fermecătoarea Madonă, şi repezindu-se în încăperea învecinată, se-ntoarse cu trei puşti. Dădu câte una celor doi bărbaţi iar pe cea mai uşoară o păstră pentru sine.

— Şi aici sunt muniţii! adăugă Abdallah uriaşul şi aduse o mulţime de cartuşe.

— Asta-i tot ce-mi trebuie, răspunse prinţul Raymond. Nu mi-am închipuit că voi merge la luptă la vârsta mea. Dar când simt arma în mână, o văpaie tinerească începe să-mi curgă prin sânge şi-mi dau seama că nu-s prea bătrân ca să trag sabia. Înainte, prieteni! Să întâmpinăm pe duşman, alături de Egizio Ettore!

Cap. 146 – Măcelul de pe Fontanella

Peste câteva clipe, prinţul se afla pe platoul de unde putea să privească asupra întregii regiuni. Luna plină îi lumina privelişte a.

Abdallah avusese dreptate. Atacul începuse din toate părţile. Era organizat cu tactică şi se părea că şeful poliţiei din Bonifacio pusese pe picioare o întreagă armată de carabinieri. La prima privire, prinţul Raymond socoti c-ar fi vreo sută douăzeci de oameni, dar se putea să fie şi mai mulţi, căci nu se putea şti câţi erau ascunşi îndărătul stâncilor şi prin tufişuri.

Oricare altul, ar fi renunţat la împotrivire în faţa unor asemenea forţe, căci ar fi socotit inutil să-şi expună viaţa sa şi a oamenilor săi.

Dar Egizio Ettore era din altă plămadă.

Cu o linişte vrednică de admirat, el organiză rezistenţa. Poziţia ruinei era cât se poate de favorabilă, pentru aceia care aveau sarcina s-o apere. Ea se înălţa pe un platou stâncos, înclinat din toate părţile.

În orice caz, nu era uşor pentru carabinieri să cucerească stânca aceasta, căci pereţii ei nu ofereau niciun punct de sprijin.

Nu exista în stâncă nicio scobitură în care să-şi poată pune piciorul sau de care să se ţină cu mâinile.

Egizio Ettore îşi împărţi oamenii cât putu mai repede. La postul cel mai primejdios se aşeză el însuşi, iar pe Abdallah uriaşul îl plasă lângă sine.

Cei trei francezi primiră însărcinarea să circule neîntrerupt

pe platoul stâncos şi să tragă în duşmani, în momentul când aceştia se vor arăta.

Hector Gardane şi Tric-Trac fură plasaţi în spatele ruinei, ca să împiedice să ajungă cineva pe platou, din partea aceea.

În ochii lui Ettore se aprinse o lucire de bucurie când zări deodată pe soţia sa lângă dânsul, când îi simţi strângerea de mână şi auzi vorbele ce i le şoptea:

— Aduc o mică întărire: pe tata şi pe doctorul Schulze. Aşează-ne unde crezi nimerit, ca să putem înfrunta duşmanii.

— O, scumpa mea Letiţia, răspunse brigandul – pe tine nu te las de lângă mine. Rămâi aici şi spune tatălui tău să vină încoace. În ce-l priveşte pe doctorul Schulze, el va purta de grijă ca eventualii răniţi să fie imediat pansaţi şi dacă vrea să lupte şi el cu noi, atunci să se alăture de cei trei francezi. Eu voi supraveghea drumul care duce direct spre platou, singura cale pe unde se poate ajunge la fortăreaţa noastră. Dar nădăjduiesc că atâta vreme cât sunt eu aici şi Abdallah lângă mine, niciun carabinier nu va izbuti să pună piciorul pe piscul Fontanellei.

Dispoziţiunile lui Ettore fură îndeplinite imediat. Letiţia şi prinţul Raymond rămaseră lângă brigand, iar ceilalţi îşi luară în primire posturile lor.

Carabinierii erau liniştiţi pentru moment. Stăteau ascunşi în tufişuri şi îndărătul stâncilor şi niciunul din ei nu cuteza să înainteze.

Dar la lumina lunii puteau fi văzuţi la intervale, când vântul de toamnă răsfoia frunzişul şi-i descoperea.

— Atenţie, Abdallah! spuse Ettore către tovarăşul său. Vârâ-ţi securea la brâu şi ia puşca şi de îndată ce se arată vreun duşman, ocheşte bine şi trage fără frică! Cel puţin să-i scoatem din luptă.

— Nu cer mai mult. Dacă izbutim să-i rănim, atunci am învins!

Abdallah nu aşteptă să i se spună de două ori şi luă în mână o puşcă, care era cam de mărimea trupului său de uriaş.

Sprijiniţi de stânca care-i acoperea vederii duşmanului, ei aşteptară evenimentele.

Acestea nu întârziară prea mult.

După câteva minute de liniște se auziră deodată sunetele unei trompete și în aceeași clipă se înălțară în aer strigăte sălbatice și îndărătul tufișurilor se produse mișcare. Făpturi omenești își făcură apariția, arme sclipiră la lumina lunii. Dădeau năvală cu toții spre muntele care ducea la stânca îndărătul căreia stătea Ettore cu tovarășii săi.

Robert de Paris își concentrase aici, în tăcere, toate forțele sale, căci își dădea seama că aici se oferea singura posibilitate de a atinge platoul.

Erau o sută douăzeci de oameni, un fluviu întreg care trebuia să fie oprit din cursul lui, de un fir de pai. Dar de cum îi zări Ettore pe soldați, scoase trei fluierături scurte și peste câteva clipe se adunară în jurul său, toți camarazii.

Stânca le oferea o acoperire suficientă.

— Lăsați-i să se apropie cât mai mult, spuse Ettore – apoi fiți fără cruțare și trageți cât puteți.

Și zece țevi de pușcă se îndreptară spre dușmanul care dădea năvală.

Carabinierii se aflau acum doar la vreo treizeci de pași depărtare de platou, când Ettore dădu deodată poruncă:

— Foc!

Zece împușcături detonară și deoarece salva fusese trasă în imediata apropiere a dușmanului, toate gloanțele își atinseră ținta.

Zece oameni se prăbușiră.

În trecătoarea îngustă, trupurile lor constituiau o piedică serioasă. Dar Ettore nu-și lăsă dușmanii să-și revină. Toți aveau puști din care trăseseră mai multe focuri, fără să le încarce din nou.

Și iar se auzi comanda lui:

— Foc!

Din nou împușcăturile secerară dușmani. Firește, nici carabinierii nu se lăsau pe tânjală, dar, din cauza spaimei care-i cuprinsese ocheau prost și gloanțele lor izbeau doar în stâncă.

Numai Neuville fu rănit ușor la obrazul stâng, sângele i se prelingea pe față, dar el și-l ștergea râzând, și spuse:

— Fiecare picătură de sânge mi-o vor plăti cu un mort. Fiţi atenţi! Vedeţi colo un bărbat care se plimbă ca un păun în uniforma-i strălucitoare? El va primi cel dintâi răsplata din partea mea!

Spunând acestea el trase şi, lovit în frunte, omul căzu mort la pământ.

Şi o a treia salvă porni asupra carabinierilor şi după aceea răsună trompeta prelung, trist, ordonând retragerea.

— Primul atac l-am respins! spuse Egizio Ettore.

Abdallah îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Adevărat, oamenii ăştia se luptă grozav de prost! continuă Ettore. Atâţia soldaţi ar fi trebuit să ia dintr-odată o citadelă! Dar ei nu se pricep nici măcar să cucerească un platou stâncos, apărat de nouă bărbaţi şi o femeie.

— Să nu-i lăsăm să-şi revină! spuse Neuville. Eu sunt ofiţer de cavalerie şi sunt obişnuit să pornesc atacul, când duşmanul e oarecum distrus. Dacă vrei să-mi urmezi sfatul, căpitane, să înaintăm asupra adversarului.

— Asta ar fi mai mult decât o lipsă de tactică, spuse Egizio Ettore. Nu, cu niciun chip. Ne vom mărgini să apărăm platoul stâncos. Dar tu, Tric-Trac, fă un ocol în jurul stâncii şi încredinţează-te dacă nu cumva intenţionează să ne cadă în spate.

Tric-Trac o luă din loc îndată.

Letiţia se duse şi dânsa să aducă ceva întăritor. Voia să dea de băut luptătorilor puţin vin şi îndreptându-se spre ruină, se-ntoarse după câteva minute cu o cană şi un pahar şi oferi băutură, apărătorilor Fontanellei.

Dar aceştia nu avură răgaz multă vreme să-şi reîmprospăteze forţele, căci trompetele sunară din nou atacul.

Acesta se produse cu multă înverşunare din partea carabinierilor, dar cei din dosul stâncii nu se lăsară nici ei mai prejos şi după ce asaltatorii avură de îndurat noi pierderi simţitoare, se retraseră descurajaţi.

— Cred că le va pieri pofta să-l viziteze pe Egizio Ettore pe piscul Fontanellei! răspunse brigandul. Nu-i chiar atât de uşor, precum şi-au închipuit ei să pătrunzi în cuibul de vultur al lui

Ettore. Ce, sângerezi, Lamotier?

— Nu-i nimic, căpitane, răspunse Aristide, un glonte m-a rănit la braţul stâng. Dar iat-o şi pe scumpa mea Mignon, ea o fi dormit dulce până acum şi a fost trezită de zgomotul luptei. Vino, Mignon, leagă-mi rana. Când mâna ta o va atinge, nici nu voi simţi că port un glonte în braţ.

Într-adevăr, Mignon era aceea care dădea fuga spre ei, îmbrăcată într-un capot subţire. Părea grozav de tulburată şi credea că toată lupta aceasta se dădea din cauza ei.

Aristide o linişti cu câteva cuvinte şi-i expuse situaţia, căutând să n-o înspăimânte.

Când frumoasa femeie îl zări pe prinţul Raymond, se înroşi până-n albul ochilor, dar nobilul bărbat îi întinse mâna şi spuse:

— Mă bucur nespus că te-ntâlnesc aici. După cum vezi, am intrat şi eu în rândurile prigoniţilor, – da, viaţa îşi are capriciile ei, un prinţ devine brigand şi o lady devine soţia unui om fugărit.

— Nu mă condamna, prinţe, spuse Mignon cu vocea înceată. Dac-ai şti cât am îndurat alături de bărbatul acela...

— Tăcere, ştiu totul! Niciodată nu mi-am putut explica cum de-ai fost în stare să trăieşti atâta timp cu lordul Milton.

— Datoria te sileşte, prinţe Raymond, răspunse Mignon. Dar într-o zi tot vine ceasul, când nu mai poţi învinge dreptul la dragoste şi fericire... şi atunci înlături blestemata aceea de datorie şi devii... ceea ce am devenit eu.

În timpul acesta, Ettore o ţinea îmbrăţişată pe Letiţia lui, îi spunea vorbe mângâietoare şi o întreba dacă nu-i va fi frică atunci când gloanţele vor roi în jurul ei.

— Să-mi fie frică? spuse frumoasa Madonă. Când eşti tu alături de mine, mi se pare că niciun glonte nu mă poate nimeri. Dar aş fi vrut ca tata să ne fi făcut propunerea cu câteva zile înainte şi acum ne-am fi aflat în largul mării... Ah, cât de fericită aş fi să străbat cu tine, iubitule, întinsul apelor, să zbor cu tine în altă ţară, unde nu te cunoaşte nimeni, unde să putem începe o viaţă nouă.

— Poate că vom mai avea parte de norocul acesta, spuse Ettore. Nu e încă totul sfârşit şi când şeful poliţiei din

Bonifacio, mizerabilul acela de Robert de Paris, îşi va da seama de zădărnicia planului său, de a cuceri piscul Fontanellei, va lăsa să treacă multe săptămâni, până să-şi reînnoiască încercarea, căci are de răspuns în faţa guvernului, de pierderi atât de mari de vieţi omeneşti. Ei, dar ce se-ntâmplă acolo!? exclamă el deodată, pe un ton cu totul schimbat. Mi se pare că se mişcă din nou colo jos şi vor să ne dea iarăşi de lucru.

Într-adevăr, acesta era cazul. Tufişurile începură să se însufleţească, membrii răsfiraţi ai expediţiei se adunară într-o masă compactă şi Ettore putu să vadă lămurit că acum se afla în fruntea oamenilor, însuşi Robert de Paris.

— Acum se va produce deznodământul, spuse Ettore, dar în acelaşi timp va veni şi clipa pe care o aştept de atâta vreme. Da, vino Robert de Paris, vino, ticălosule; nu voi aştepta să ajungi aproape de tot, ci te voi aduce eu ca să nu-mi poţi scăpa.

— Ce vrei să faci, Egizio? exclamă Letiţia. Doar nu vei cuteza să cobori de pe stâncă? O, nu face asta, iubitule, atâta vreme cât stâncile ne apără, suntem oarecum siguri, dar...

— La arme, prieteni, o întrerupse brigandul, cu glas tunător. Şi fiecare din voi să-l ia bine la ochi pe omul său. Să ştiţi însă că, acela de colo, cu sabia în mână, îmi aparţine mie. Pe dânsul să nu-l împuşte nimeni, trupul său să vă fie sfânt, – vai de acela care-i va zdreli pielea numai!

Cu groază prinţul Raymond îşi recunoscu acum fratele, figura palidă a lui Robert era luminată de lună, un zâmbet batjocoritor îi juca în jurul buzelor şi dânsul avea înfăţişarea unui om care e sigur de izbândă.

— Pe Dumnezeul meu! exclamă Hector Gardane, îţi vine greu să te reţii a trage în faţa unui astfel de om. Multă plăcere aş avea să-i slobozesc un glonte în cap blestematului acesta de Robert!

Trâmbiţele sunară şi carabinierii dădură năvală pe drumul stâncos, sub conducerea contelui de Paris.

Puştile celor zece oameni trosniră din nou, dar de data aceasta se aşteptau la salvă şi aplecându-se, scăpară de gloanţe, în afară de unul singur pe care Lamotier îl lovise în

piept, şi care se prăbuşi.

— Lasă-i să se apropie! porunci Egizio Ettore. Şi apoi le vom da seria a doua.

De data asta carabinierii izbutiră să ajungă în apropierea platoului stâncos şi acum se încinse o luptă grozavă, căci oamenii lui Robert de Paris voiau să dea năvală asupra stâncii şi unii din ei începură chiar să se caţere pe dânsa.

— Înainte, sus pe stâncă! strigă Ettore.

Şi el fu primul care sări pe platformă.

În clipa următoare, unul din carabinieri se prăbuşi mort de pe stâncă, – un al doilea fu achitat de Abdallah, un al treilea fu străpuns în inimă de sabia lui Neuville.

Dar şi din rândurile apărătorilor căzură acum doi, căci doctorul Schulze fu nimerit de un glonte în umărul stâng, în aşa fel încât deveni incapabil de luptă, trebuind să se retragă, iar baronul Lamberg se alese, cu mâna dreaptă găurită.

Ettore căuta doar pe unul singur în lupta aceasta, şi-l urmărea cu privirile sale, îi spiona fiecare mişcare.

Şi deodată, înainte ca vreunul din tovarăşii săi să-l poată opri, brigandul sări de pe stâncă, şi în clipa următoare îl înşfăcă de piept pe Robert de Paris.

Aceasta se petrecu atât de repede, încât de-abia fusese observat de ambele părţi.

Robert de Paris, care nu se aştepta deloc la acest atac, căută să fugă, atunci când îl văzu pe Ettore făcându-şi apariţia în faţa lui, dar acesta apucase de-acum cu o mână sabia pe care contele o ţinea, şi cu cealaltă ridică arma deasupra capului mizerabilului, vrând să-i zdrobească ţeasta.

Dar Robert scăpă de lovitura hotărâtoare, căci se aruncă într-o parte, apoi îl apucă pe vrăjmaşul său şi amândoi începură să se lupte în trecătoarea îngustă.

— Ajutor! strigă nemernicul, cât putu de tare. Ajutor! aici este Egizio Ettore! Cine pune mâna pe dânsul capătă premiul pe care l-a pus guvernul pe capul lui!

În clipa următoare zece carabinieri îşi făcură apariţia şi vrură să se arunce asupra lui Egizio Ettore, – dar acesta îl trânti la pământ pe contele de Paris, îşi roti apoi arma deasupra capului şi începu să lovească în dreapta şi în

stânga, asupra acelora care cutezau să se apropie de el.

Gloanţe trase din toate părţile roiau în jurul brigandului, fără să-l nimerească, însă.

Cu toate astea, Ettore, ar fi fost pierdut, căci unul din carabinieri izbuti să se furişeze pe la spate lângă dânsul, şi cu o mişcare repede să pună mâna pe arma sa, în aşa fel că el nu-i mai putea scăpa.

Acum se năpustiră deodată asupra lui alţi cinci carabinieri şi cu toate că Ettore se folosea de toată îndemânarea ca să scape de atacatori, aceştia se agăţară de dânsul şi-l trântiră la pământ.

— Căpitanul e în primejdie! se auzi deodată un glas, dominând zgomotul luptei. Căpitane, căpitanul meu, vin!

Şi în clipa următoare o făptură uriaşă se ivi lângă carabinierii care voiau să-l lege acum pe brigand, – şi tăişul unei securi lovi pe cel dintâi care se pregătea să pună frânghia în jurul picioarelor lui, Ettore.

Era Abdallah, uriaşul, care lupta acum ca un leu pentru Ettore.

Securea sa făcu minuni: pe unul din carabinieri îl culcă la pământ, unui altuia îi tăie mâna dreaptă, pe un al treilea îl nimeri în aşa fel, încât se prăbuşi pe dată.

Dar Robert de Paris se şi ridicase de jos, împreună cu Egizio Ettore, pe care Abdallah îl scăpase din mâinile carabinierilor.

Brigandul se retrase încetişor înapoi spre stânca dindărătul căreia se apărase cu puţin mai înainte.

Luă măsuri ca nimeni să nu-i mai poată sări din spate, dar sângera din mai multe răni şi simţea că nu mai avea timp de pierdut şi trebuia să se pună în siguranţă, căci puterile începeau să-l părăsească din cauza sângelui ce-l pierdea necontenit.

— Înapoi, căpitane, înapoi! îi strigă Abdallah şi brigandul văzu cum el căuta să-şi croiască un drum pentru a ajunge iarăşi lângă dânsul.

Carabinierii, înspăimântaţi, se dădură înapoi din faţa uriaşului. Graţie trupului său enorm, şi a securii ce o agita necontenit, el făcea asupra lor o impresie care-i umplea de groază. Ei credeau că aveau în faţă pe însuşi dracul, care

venise să ia apărarea brigandului Corsicii...

Dar deodată uriaşul scoase un strigăt de durere, cum numai un elefant rănit l-ar fi scos, apoi Ettore mai văzu cum Robert de Paris îşi scoase sabia din trupul uriaşului, care se prăbuşi la pământ.

— Mi-am plătit datoria, murmurară buzele lui Abdallah, acum suntem achitaţi, Egizio Ettore.

Când brigandul îl văzu căzând pe credinciosul său tovarăş, îl cuprinse o furie atât de mare, încât nu se mai gândi deloc la propria sa siguranţă.

Dintr-o singură săritură, ca de tigru, fu lângă conte, îl apucă de beregată şi încercă să-l târască după sine.

— Acum eşti al meu, ticălosule! strigă el. Acum îmi aparţii mie, nu mai există nicio scăpare pentru tine... Dar vreau să te am viu, căci a te ucide, ar fi ceva prea uşor, şi Ettore nu se răzbună în felul acesta.

Zadarnic încerca Robert de Paris să se elibereze din strânsoarea de fier a brigandului. Acesta îl târî tot mai departe şi acum ajunse cu dânsul la stâncă şi zece mâini se întinseră spre el... Ettore cuprinse cu amândouă mâinile victima, o ridică şi strigă către Aristide de Lamotier şi Neuville:

— Luaţi-l pe ăsta întâi, vin şi eu!

Gloanţele continuau să şuiere în jurul său dar în clipa aceasta brigandul nu ţinu seamă de nicio primejdie...

Lamotier îl înşfăcă de piept pe Robert de Paris, Neuville îl apucă de picioare şi erau pe punctul să-l ridice sus, pe stâncă, – dar în clipa aceea se auzi un răcnet scos din zeci de piepturi, şi care venea din spatele apărătorilor platoului stâncos.

Era un strigăt de triumf sălbatic şi în toiul gălăgiei se auzi lămurit un glas:

— Colo, colo e Egizio Ettore... lăsaţi-mi-l mie pe omul acesta... el îmi aparţine... nimeni să nu-l atingă... sfânt să fie dânsul pentru voi... căci numai eu... numai eu vreau să-l ucid.

Erau aproape aceleaşi vorbe pe care le rostise cu puţin înainte Egizio Ettore, cu privire la Robert de Paris, cu singura deosebire că de data aceasta vocea era de femeie şi printre

apărătorii platoului stâncos se găseau câţiva, care cunoşteau glasul acesta.

Egizio Ettore se cutremură când auzi vocea, – Letiţia fu străbătută de un fior, dar şi cei trei francezi rămaseră o clipă ca împietriţi, – căci glasul era acelaşi pe care-l auziseră cu mult înainte într-un salon luxos din Paris, acelaşi care le dăduse însărcinarea să plece în Corsica, ca să pună mâna pe Egizio Ettore.

Brigandul se clătină o clipă, căci la acest atac nu se aşteptase, şi nu ştia deloc în ce fel să-l întâmpine.

Dar în clipa următoare îşi făcu vânt peste stânci, la ai săi, şi în grabă dădu dispoziţiile de rigoare:

— Aristide de Lamotier, Neuville şi Lamberg! Vouă vă predau pe cele două femei. Hector Gardane, vino lângă mine! – Tric-Trac, tu vei apăra viaţa prinţului Raymond! Şi dumneata, doctore Schulze, care te mai ţii încă bine pe picioare, dumneata alătură-te celor trei francezi şi dacă va fi să se întâmple ceva rău, aduceţi-vă aminte de sărmana mea Letiţia!

Aristide de Lamotier şi Neuville, se întovărăşiră imediat cu baronul Lamberg, pentru a împresura pe Letiţia şi Mignon. Doctorul Schulze se alătură şi dânsul de ei.

— Unde-i Abdallah? întrebă Letiţia, cu spaimă în glas.

— A căzut, e fericit acum! îi răspunse Ettore.

— Şi ce plănuieşti acum, Ettore? întrebă prinţul Raymond. Încotro ne vom îndrepta?

— Ascultaţi-mă, spuse brigandul – există numai o singură cale pe care ne putem găsi salvarea. Trebuie să înconjurăm ruina, trebuie să străpungem rândurile duşmanilor... De partea cealaltă, spre sud, e un drum îngust care duce în jos. E greu de mers pe dânsul, dar nevoia ne va învăţa, şi în cel mai rău caz o voi lua pe Letiţia în spate şi Aristide de Lamotier va face acelaşi lucru cu Mignon a lui. Şi acum, prieteni, trebuie să luptăm, probabil să murim. Şi dacă va fi să nu vă mai revăd, ţin să ştiţi că Egizio Ettore v-a iubit pe toţi şi că vă va fi recunoscător şi dincolo de moarte. Fiţi binecuvântaţi cu toţii, în vecii vecilor.

În clipa următoare mica trupă se năpusti în direcţia

carabinierilor, care se aflau în mijlocul platoului stâncos şi care deschiseră un foc viu.

Un strigăt de moarte străbătu aerul... El părea să fi fost scos de doctorul Schulze, care se prăbuşi la pământ, lovit de un glonte.

Hector Gardane căzu, şi el în genunchi, şi nu izbuti să se mai ridice, dar rana lui părea să nu fie mortală...

Când Egizio Ettore văzu ţâşnind sângele din trupurile prietenilor săi, când căpătă convingerea că-i va pierde pe aceia care îi erau atât de scumpi, deveni deodată un adevărat leu înfuriat şi, scoţând un răcnet grozav, se năpusti în mijlocul duşmanilor săi.

Renunţă să se folosească de flintă şi cu patul puştii izbi într-unul din carabinieri, culcându-l la pământ, apoi trase de la brâu un cuţit de vânătoare, care era o armă grozavă în mâinile sale.

— După mine! După mine! strigă el. Vom sparge cercul... să trecem prin mijlocul duşmanilor... acolo ne este salvarea.

Şi se azvârli în grămada carabinierilor, şi cel dintâi care i se puse în cale căzu sub cuţitul său, – pe al doilea îl culcă la pământ cu pumnul, – pe un al treilea îl trimise pe lumea cealaltă călcându-l în picioare...

Aristide de Lamotier, Neuville şi baronul Lamberg nu se lăsară nici ei mai prejos, ci luptau vitejeşte cu săbiile şi pistoalele, – dar mai mult decât ei lovea în dreapta şi-n stânga Tric-Trac şi spre marea nedumerire a carabinierilor, de fiecare dată când trăgea cu puşca sa, striga din toate puterile:

— Sclavi mizerabili, vă voi arăta eu vouă!

Ettore îşi dădu seama cu bucurie că intenţia sa de a străpunge rândurile duşmanilor va izbuti... Ai lui se găseau acum în apropierea ruinei şi trebuiau numai s-o înconjoare pe aceasta, pentru al câştiga drumul liber.

Deodată, Ettore auzi în spatele său un strigăt de groază, şi când se întoarse, i se înfăţişă înaintea ochilor un tablou înfiorător.

Lady Mignon stătea în braţele lui Aristide, sângele îi ţâşnea din gură, şi ochii nefericitei femei priveau cu groază spre

iubitul ei.

— Mignon! strigă Lamotier, fără să se mişte din loc. Mignon, – nu, nu, tu nu trebuie să mori – ah! ticăloşii aceştia mi te-au ucis! Înainte, prieteni, răzbunaţi-o pe Mignon!

Ettore mai văzu cum cei trei francezi se luptau corp la corp cu carabinierii, – mai văzu cum prinţul Raymond fugi îngrozit înspre ruină, probabil în nădejdea de a găsi acolo un refugiu, apoi trebui să lupte iar pentru propria lui viaţă, căci acum Gilda Carazoni însăşi se năpusti asupra lui.

— Predă-te, Egizio Ettore! strigă mizerabila femeie.

— Eu să mă predau! îi răspunse brigandul. Tu uiţi că vorbeşti cu Egizio Ettore! Dar fă-ţi ultima rugăciune, căci eşti pierdută!

— Pofteşte numai! strigă nenorocita. Te-am iubit odată, Egizio Ettore, dar acum te urăsc din tot sufletul. Hai să ne luptăm amândoi pe viaţă şi pe moarte!

— Eu nu lupt cu o femeie! răspunse brigandul. Dar obişnuiesc să tai ghearele pisicilor.

Ettore se dădu cu un pas înapoi, apoi se năpusti înainte. Gilda căută să-l lovească cu sabia, dar brigandul se pricepu să pareze lovitura.

În clipa următoare dânsul sări asupra ei, o culcă la pământ şi timp de jumătate minut bărbatul şi femeia se încăierară sălbatic.

Gilda îşi înfipse dinţii în braţul brigandului, acesta răcni de durere, dar el o strânse cu amândouă mâinile şi izbuti s-o imobilizeze.

— Tigroaică! scrâşni Ettore, apăsând cu greutate pe trupul ei. În sfârşit, te am în mână şi acum îmi vei plăti.

— Robert, vino-mi în ajutor! răcni frumoasa blondină.

Dar brigandul se ridicase de-acum, o aruncă pe umăr şi apoi alergă cu dânsa cât putu de repede, după ce se încredinţă dintr-o privire că Letiţia era alături de dânsul.

Gloanţele şuierau în jurul lor, şi vocea lui Robert se auzea ca un tunet, strigând carabinierilor să-i elibereze soţia. Dar Ettore dispăruse de-acum în spatele ruinei şi ajunsese pe cărăruia îngustă, unde rămase locului câteva clipe, ca să mai răsufle.

Din toţi tovarăşii săi de mai înainte, nu mai rămăseseră decât doi alături de dânsul: Letiţia şi Tric-Trac.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Letiţia cu glasul înspăimântat.

— Au căzut! răspunse brigandul.

— O, atunci să murim şi noi, Egizio, căci simt că parcă a sosit azi ceasul judecăţii din urmă, simt că nu ne mai e îngăduit să ne ducem zilele pe acest pământ!

Cap. 147 – În ghearele primejdiei

— N-avem timp de pierdut! strigă Ettore. Tu, Tric-Trac, ia-o pe mizerabila aceasta, care nu trebuie să ne scape cu niciun chip, şi păzeşte-o ca şi cum ar fi o bijuterie de preţ, pe care nu-ţi este îngăduit s-o pierzi.

— O voi ţine, căpitane, răspunse Tric-Trac. Încrede-te în mine! Mai curând îmi voi da capul, decât pe dânsa.

Ettore o aruncă pe Gilda în braţele bravului francez care o încărcă pe umăr, dându-i în acelaşi timp câteva „instrucţiuni” în felul său:

— Ne vom înţelege de minune noi amândoi, dacă te vei purta bine şi nu vei striga. Dacă însă nu vei face aşa, îmi voi îngădui atunci să-ţi răsucesc gâtul. Oi fi eu francez, dar cuvântul tot mi-l ţin! Aşa să ştii!

— Şi acum, scumpa mea Letiţia, spuse Ettore – vino să te iau în braţe şi să te duc jos de pe stâncă. Când vom ajunge în pădure, vom putea nădăjdui că suntem salvaţi.

— Tatăl meu, sărmanul meu tată! exclamă frumoasa Madonă. Dacă-l vom lăsa aici, – va fi ucis!

— Am văzut cum prinţul Raymond s-a furişat în ruină, îi răspunse Ettore. Poate că va izbuti să se ascundă. Dar chiar dacă vor pune mâna pe dânsul, cine va cuteza să se atingă de prinţul de Paris? Nu, Letiţia mea, nu mă îngrijesc eu de tatăl tău, ci de tine şi de mine însumi. Oare nu mai însemn eu nimic pentru tine, continuă brigandul, cu ton de imputare, când văzu că Letiţia sta încă nehotărâtă – am pierdut oare inima ta, vrei poate să cad în ghearele urmăritorilor mei?

— Nu, nu, de o mie de ori nu! exclamă frumoasa femeie. Tu eşti totul pentru mine, numai pentru viaţa ta tremur, – ia-mă,

Egizio, şi du-mă de aici!

În clipa următoare brigandul o cuprinse în braţe, o ridică şi, în vreme ce făcu un semn cu mâna lui Tric-Trac, începu să coboare treptele de piatră.

Aceste trepte de piatră nu erau altceva decât un drum săpat în stâncă, cu trepte ca vai de lume. În urmă cu câteva luni, Egizio Ettore se gândise că poate va veni vremea să aibă nevoie cândva de drumul acesta şi cu un topor începu să taie în piatră un fel de trepte neregulate, pe care se putea aşeza piciorul.

Era un adevărat tur de forţă să cobori aceste trepte îndepărtate unele de altele, dar brigandul Corsicii ştia că e în joc viaţa lui şi a scumpei sale soţii, de aceea întreprinse cu mult curaj escaladarea lor. El recomandă lui Tric-Trac să fie cu multă băgare de seamă şi să chibzuiască bine fiecare pas.

— Un pas greşit, te poate pierde, şi odată cu tine mă voi prăvăli şi eu în prăpastie, căci merg înaintea ta. Fii atent, deci!

— Să n-ai nicio teamă, căpitane! răspunse Tric-Trac. Voi purta eu de-acum de grijă să nu se întâmple nimic. Pentru Tric-Trac ăsta e un lucru uşor, căci a făcut de-acum ascensiuni şi mai şi.

— Probabil prin munţii Parisului! râse Ettore, dar râsul lui dispăru foarte repede, căci văzu în ochii Letiţiei o spaimă fără margini.

Ridică încetişor pe frumoasa femeie, care-i înlănţui gâtul cu braţele ei moi.

Tric-Trac izbuti s-o lege pe Gilda cu o curea de spatele său şi folosindu-se de flintă în loc de baston, o porni la drum.

Luna lumina calea, uşurându-le astfel, sarcina. Dar Ettore aproape că blestema pe credinciosul său tovarăş, luna, pentru faptul că lumina atât de puternic. Căci din pricina aceasta el putea să vadă lămurit prăpastia care se căsca în faţa lor, şi chiar fiinţa plină de curaj a brigandului fu cuprinsă de teamă, în faţa spectacolului înfiorător.

Dar depărtarea de pământ se micşora din ce în ce mai mult, căci ei făcuseră de-acum jumătate din drum.

— Înainte! înainte! spuse Egizio Ettore. Numai când vom fi

jos, ne vom putea considera salvaţi.

Dar în clipa aceasta brigandul auzi în spatele său un ţipăt nearticulat, care-l umplu de groază. Rămase locului şi-şi întoarse privirile...

Sângele îi îngheţă în vine, părul i se făcu măciucă, căci îl văzu îndărătul lui pe Tric-Trac, cu figura palidă, cu ochii ieşiţi din orbite, cu picioarele tremurânde...

În clipa următoare era gata să se prăbuşească în adâncime.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci, Tric-Trac? îi strigă brigandul.

Dar bietul francez nu era în stare să răspundă, şi Egizio Ettore îşi dădu seama îndată de motivul pentru care i se încleştaseră buzele.

Gilda izbutise să se elibereze din legăturile ce o ţineau şi acum se frământa pe umerii francezului, îi strângea gâtul cu mâinile, încercând să-l sugrume.

Ochii demonicei femei erau plini de o bucurie satanică, trăsăturile ei exprimau un triumf sălbatic şi zâmbetul ei părea de o cruzime înfiorătoare.

Egizio Ettore rămase o clipă nehotărât, neştiind ce să facă. Nu era în măsură să vină în ajutorul lui Tric-Trac, fără ca să-şi primejduiască propria-i viaţă şi aceea a Letiţiei, – şi totuşi, dacă n-o făcea, atunci bietul francez era pierdut şi probabil că şi dânsul împreună cu tovarăşa sa de viaţă.

— Ţii numaidecât să te duci în iad? strigă Ettore către Gilda. Vrei să-l gâtui pe omul care te duce în spinare, ca să vă prăvăliţi amândoi în prăpastie unde nu se va mai alege nimic de voi?

Glasul Gildei se auzi sinistru în tăcerea înconjurătoare:

— Oare asta n-ar fi de o mie de ori mai bine pentru mine, decât să ajung în puterea ta? Nu, Ettore, nu vreau să devin sclavă, – şi dacă nu există altă izbăvire, atunci, mă dau morţii.

Ettore îşi eliberă o mână şi ducând-o la buzunar scoase dintr-însul un pistol.

— Bine, spuse el, dacă aşa vrei tu, fie! Îţi voi veni chiar în ajutor şi vei muri mai repede decât ţi-ai închipuit.

Îndreptă arma spre dânsa şi ţinu degetul pe trăgaci.

Frumoasa blondină îşi desfăcu atunci mâinile din jurul

gâtului lui Tric-Trac şi se aplecă, pentru ca glontele să n-o nimerească. Moartea o înspăimânta, căci ţinea prea mult la viaţă.

Tric-Trac îşi reveni repede, când nu mai simţi apăsarea mâinilor ei şi peste câteva clipe fu iar în măsură să-şi urmeze drumul spre poalele Fontanellei.

Şi astfel ajunseră cu toţii jos, în pădurea înverzită, unde lumina lunii pătrundea cu greu printre coroanele copacilor deşi.

Acum simţeau din nou pământ solid sub picioare şi Egizio Ettore o aşeză jos pe Letiţia, respirând cu nesaţ, aerul proaspăt.

Tric-Trac îşi lăsă şi el jos sarcina, înjurând în lege:

— Tigroaică blestemată! exclamă dânsul. Nu lipsea mult şi m-ar fi dat pradă morţii. Dar stai niţeluş, ţi-oi tăia eu ghearele.

Se apucă să-i lege mâinile şi picioarele şi cu toate că dânsa se apăra cu înverşunare, el îi petrecu peste spate cureaua.

— Acum ne putem urma drumul, spuse parizianul – şi cred că de vreme ce ne găsim de-acum aici jos, nu ne va fi prea greu să ne punem în siguranţă.

— Înainte de toate trebuie să ieşim din pădure, răspunse Egizio Ettore – apoi o vom lua spre unul din satele apropiate, în care avem prieteni. Poate că vom putea ajunge la Aqua Longa, unde Enrico şi Marietta ne vor primi cu braţele deschise.

Ettore pătrunse cu însoţitorii săi din ce în ce mai adânc în pădure şi la răstimpuri rămânea locului şi-şi ascuţea auzul, căutând să-şi dea seama dacă urmăritorii nu sunt pe aproape.

Deodată i se păru, că auzise lămurit un zgomot îndărătul unui tufiş, ca şi cum un animal ar fi călcat crengile cu picioarele. Ettore îşi trase pistolul de la brâu şi porunci lui Tric-Trac să ţină puşca pregătită.

— Te temi de ceva, iubitule? întrebă Letiţia.

— O, nu, răspunse brigandul – cred numai că vom întâlni pe vreun carabinier, care s-a rătăcit pe aici.

Atunci apăru o formă dintre frunzele unui tufiş.

— E un cap de om, pregăteşte-ţi puşca, Tric-Trac! Când îţi voi striga, trage!

— Te rog din suflet, Egizio, imploră Letiţia, nu ucide niciun om fără să fie nevoie, – ăsta nu ne poate face niciun rău...

— Fireşte că nu, răspunse brigandul, mişcat, căci în faţa lui apăru o făptură care-i era cunoscută.

Era făptura unui bărbat, ale cărui haine erau numai zdrenţe.

Sângele îi curgea din mai multe răni pe care le avea pe faţă şi mâini, dar rana cea mai gravă părea să fie aceea pe care o avea pe trup. Apăsa cu amândouă mâinile pe locul unde glontele pătrunsese în carnea sa.

— Hector Gardane, exclamă Ettore adânc mişcat. Tu eşti, prietenul meu?

Gardane se-ndreptă spre brigand, dar când se află la doi paşi de dânsul, se prăbuşi.

— Fugi, fugi! murmurară buzele sale. Toată pădurea e împresurată, – infanteriştii din Bonifacio, în număr de vreo opt sute, pândesc pretutindeni. Cu mare greutate am putut să scap... Dar mi-au găurit trupul cu un glonte şi mă voi prăpădi pe aici...

— Asta nu se va-ntâmpla, prietene, atâta timp cât îţi mai putem ajuta! îi răspunse Ettore.

— Daţi-mi o înghiţitură de apă, asta-i tot ce vreau!

— Apă nu avem, răspunse Tric-Trac, scoţând plosca – dar dacă vrei puţin vin, ţi-ne!

Rănitul duse plosca la buze şi bău cu nesaţ.

— Pădurea e împresurată... spuse Ettore, cu glas înăbuşit. Vai nouă, suntem pierduţi! Dacă nu izbutim să ieşim din această pădure, atunci nu mai există pentru noi niciun mijloc de scăpare.

— Fugiţi înapoi spre ruină... murmură Hector Gardane. Acesta e singurul sfat pe care vi-l pot da, aici în pădure nu există nicio siguranţă pentru voi.

În clipa aceasta răsunară trompetele care chemau la atac.

— Aceştia sunt infanteriştii! exclamă Hector Gardane. Se apropie şi în curând vor da de voi. Fugi, fugi, Ettore, – sau de nu, va fi prea târziu.

— Nu putem pleca fără tine, îi răspunse brigandul. Vino, camarade, te vom ridica pe braţe şi te vom duce de aici!

— De ce vrei să-ţi iei o sarcină zadarnică? spuse Gardane. Eu voi muri oricum, lăsaţi-mă aici şi fugiţi. Dumnezeu să-mi ajute, căci oamenii n-o mai pot face! Plecaţi, ultima mea dorinţă este să mă lăsaţi aici!

Sunetele de trompete se apropiau.

Toată pădurea părea că se însufleţeşte, se auzeau tropotele soldaţilor, zăngănitul armelor.

— Rămâi cu bine, scumpul meu camarad! spuse Ettore, aplecându-se deasupra lui Hector Gardane şi luându-i mâna. Rămâi cu bine şi iartă-mă că nu pot face nimic pentru tine! În clipa aceasta îţi mulţumesc din tot sufletul pentru credinţa şi iubirea ce mi-ai dovedit-o... Dar spune-mi, Hector, nu ştii nimic de soarta celorlalţi?

— Cred că nu le-a mers mai bine ca mie! murmură rănitul. Abdallah a căzut şi pe Wolfgang Schulze l-am văzut de asemeni prăbuşindu-se. Cei trei francezi s-au bătut cu turbare şi poate că au izbutit să scape... dar chiar în cazul acesta, cred că au căpătat răni destule...

— A fost o noapte nenorocită, spuse Egizio Ettore. Cine ar fi crezut ieri încă, cum că viaţa noastră liberă de pe piscul Fontanellei va sfârşi atât de repede!

Sunete de corn se auzeau acum din imediata apropiere, apoi poruncile ofiţerilor care erau date cu glas tare.

— Mergeţi sănătoşi... murmură Hector Gardane. Mă voi târî din nou în tufiş, acolo vreau să mor, ca să nu cad în mâinile acestor oameni. Sunt foştii mei camarazi şi tocmai din cauza aceasta vor fi cu mult mai nemiloşi faţă de mine. Mergeţi sănătoşi şi Dumnezeu să vă binecuvânteze paşii!

Ettore şi Tric-Trac mai ajutară nenorocitului să ajungă înapoi în tufiş, apoi se întoarseră la Letiţia, care se sprijinea de o piatră, şi era cufundată într-o durere mută.

— De ce vreţi să mai încercaţi a fugi? întrebă dânsa. Ceasul nostru a sunat doar de-acum... O, nu mă lăsa pe mâinile soldaţilor, iubitul meu! Mă-ngrozesc la gândul ce-ar putea deveni soarta mea în cazul acesta!

Ettore se uită cu ochi sticloşi la frumoasa femeie, căci niciodată n-o văzuse atât de întunecată, atât de lipsită de curaj.

— Dacă mă iubeşti cu adevărat, spuse dânsa, atunci ucide-mă, înainte ca s-o facă alţii... Cel puţin să mor de mâna ta! Îndreaptă-ţi pistolul spre mine, o singură apăsare pe trăgaci şi voi trece în lumea drepţilor, unde ne vom revedea, uniţi în lumina paradisului.

— Femeie... femeie... ce ceri tu de la mine?! strigă Ettore. Vrei să te... ah! să te ucid... cu mâna asta să distrug eu, ceea ce am iubit şi am zeificat?

— Vrei oare ca soldaţii s-o târască în închisoare pe aceea pe care ai zeificat-o?

— Tăcere, pentru numele lui Dumnezeu! strigă brigandul. Vrei să devin ucigaş?

— Nu e crimă ceea ce îţi cer să faci, – e salvarea!

Ea îi întinse mâinile, imploratoare.

— Uite-i că vin, sunt aici... Ţinteşte şi trage în plin!

Cu o mişcare repede, tremurătoare, frumoasa Madonă se aruncă în genunchi. Braţele ei se întinseră spre Ettore, îşi dădu puţin capul pe spate, – niciodată nu-i păruse lui mai frumoasă, mai strălucitoare ca în clipa aceasta.

Şi trupul acesta să fie atins de mâinile soldaţilor?

Nu, asta nu trebuia să se întâmple.

Tot sângele îi dispăru din obraji, ochii-i mari se umplură de o lucire sinistră şi cu voce răguşită exclamă:

— Bine, Letiţia, soţia lui Egizio Ettore, nu trebuie să moară decât de mâna lui Ettore. Întinde braţele, fiinţă, nefericită, şi primeşte glontele izbăvitor. Ba nu, încă o sărutare, ultima.

Ea îl cuprinse în braţe îşi lipi buzele de ale lui şi trupul ei fu străbătut înc-o dată de fericirea aceea pe care o simţise de atâtea ori.

Apoi frumoasa femeie căzu în genunchi, întinse braţele şi-i strigă:

— Acum, Egizio Ettore, sloboade glontele salvator... Îmi afund privirea într-a ta şi mă îmbăt la amintirea scurtei fericiri pe care am gustat-o pe acest pământ. Haide, moartea din mâna ta iubită este fericirea, este viaţa. Ţinteşte bine!

Brigandul ridicase pistolul... ochi... dar mâna care ţinea arma îi căzu în jos şi i se întunecă în faţa ochilor.

— Nu pot, nu pot, şi totuşi trebuie! Cum să te las să

ispăşeşti pentru mine? Vei urca sus în cer, Letiţia, un glonte pentru tine, al doilea pentru mine! Colo sus ne vom revedea!

Şi Ettore atinse trăgaciul pistolului, dar în aceeaşi clipă trase repede braţul îndărăt şi privirile sale se aţintiră spre vârful copacului sub care stăteau, la piciorul căruia se desfăşura o scenă sfâşietoare.

Ce fusese asta?

Căzuse oare o stea din Cer ca să strălucească pe capul Letiţiei în vreme ce aceasta urma să primească moartea din mâna iubitului? Ce lucea colo sus atât de luminos, colo sus în coroana copacului? O lumină inexplicabilă şi misterioasă, care voia parcă să-i ispitească, care căuta parcă să se exprime în cuvinte, pentru a se face înţeleasă.

Nu era o lumină a Cerului, ci o flacără vie, care nu putea să aibă decât origine omenească. În clipa aceasta Ettore îşi reaminti deodată de o întâmplare, când flacăra apăruse în faţa altarului din Bisericuţa Lacrimilor lui Isus, când dânsul se aflase, ca şi acum, în primejdie de moarte.

Să fie aceasta tot un semn al acelei puteri nevăzute care-l apărase încă în două rânduri, atunci când dânsul zărise flacăra pe altar şi mai târziu când primise în chip atât de enigmatic medicamentul care-i salvase viaţa?

Cuprins de o presimţire nelămurită, brigandul strigă către soţia sa:

— Letiţia, scumpa mea, vino în braţele mele, urmează-mă căci nu suntem pierduţi încă.

Frumoasa Madonă scoase un strigăt şi sări în picioare. Văzu deodată strălucind speranţa pe figura lui Ettore, se alipi tremurătoare de dânsul şi-i şopti:

— Atâta vreme cât nu eşti cuprins de disperare, nădăjduiesc şi eu. Te urmez oriunde mă vei duce!

— Vezi colo sus lumina aceea? o întrebă brigandul. Ne vom conduce după dânsa. Ah! acum păleşte, dispare... dar ce vede iar lângă copacul de colo... ăsta e un semn că trebuie să apucăm pe drumul acela. Să urmăm lumina misterioasă, scumpa mea Letiţia! S-o urmăm!

Cap. 148 – Corabia văzduhului

Şi ei urmară lumina şi se lăsară conduşi de dânsa, ca altădată Moise pe muntele Sinai.

Lumina aceasta, care avea o strălucire de fulger, şi care părea că se dezvoltă dintr-o scânteie, sărea din copac în copac, se aşeza în coroanele acestora, dar în aşa fel încât să poată fi văzută de Ettore şi de cei care se aflau cu dânsul.

— Încotro ne va conduce lumina aceasta misterioasă? întrebă Letiţia cu glas şovăitor, căci trompetele soldaţilor continuau să se audă tot mai aproape.

— Încotro ne va conduce această lumină minunată, nu ştiu nici eu, răspunse Egizio Ettore. Dar atâta ştiu doar, că spiritul acela pe care noi nu suntem în stare să-l pricepem, a aprins pentru noi această lumină şi datoria noastră este s-o urmăm.

Lumina devenise acum mai limpede, mai puternică şi mai intensivă, – părea că-i îndeamnă pe fugari să mai aibă răbdare câteva minute şi apoi vor ajunge la ţintă.

Acum dânsa coborî din nou şi în aceiaşi clipă în care începu să se târască pe pământ, Ettore ajunse în faţa unui luminiş al pădurii.

Atunci lumina se înălţă iarăşi şi îşi aruncă razele asupra unui obiect ciudat care se afla cam prin mijlocul luminişului.

— Da, spuse Egizio Ettore – forţa aceea necunoscută, care mi-a făcut de-acum atâta bine în viaţă, nu m-a părăsit nici astăzi. Vedeţi, prieteni, acesta e un balon umplut cu aer şi gata de plecare... Posedă o gondolă care e îndeajuns de mare ca să ne primească pe toţi şi a fost adus aici ca să ne ajute să fugim.

— O, Egizio! exclamă Letiţia, mai există oare minuni în vremea noastră?

— După cum vezi, iubito, îi răspunse brigandul, ne aflăm într-adevăr în faţa unei minuni şi nu trebuie să stăm prea mult la gânduri ci să ne folosim de dânsa. Oricine o fi adus aici balonul acesta, fapt e că a făcut-o cu intenţia să ne scape de urmărirea carabinierilor. Haide, Tric-Trac, la lucru! Să dăm drumul balonului şi dea Domnul să ne ducă spre un liman fericit!

— Dar asta mi se potriveşte de minune! exclamă francezul,

plin de bucurie, contemplând balonul cu priviri admirative. Căpitane, vezi şi dumneata acum cât de capabil e servitorul dumitale, căci vă voi mărturisi că am fost în slujba unui aeronaut, care dădea reprezentaţii cu balonul său la Paris în „Boia de Boulogne” şi mă pricep cât se poate de bine la drăcia asta, – tot aşa de bine precum mă pricepeam la maşina de gătit, pe care, din păcate, am fost nevoiţi s-o părăsim colo sus, pe piscul Fontanellei.

— Să nădăjduim, răspunse Ettore, că nici în gondolă nu vom flămânzi. De altfel, nu prea avem timp să stăm la gânduri şi chiar dacă nu vom găsi nimic de-ale gurii în gondolă, totuşi trebuie să ne folosim cât mai repede posibil de balon şi să ne urcăm cu dânsul în împărăţia văzduhului.

Cu o grabă uimitoare se făcură toate pregătirile de plecare, care erau, de altfel, cât se poate de simple.

Ettore o ridică pe scumpa lui soţie şi o depuse în interiorul gondolei.

— Ei, cum te simţi? întrebă brigandul, când o văzu instalată.

— Cât se poate de bine! răspunse fermecătoarea Madonă. Veţi rămâne surprinşi când vă veţi afla în gondolă.

— Înainte! porunci acum brigandul. O luăm cu noi şi pe mizerabila aceasta de Gilda. Colo sus, în aer, o vom judeca!

La cuvintele acestea ale lui Ettore, soţia lui Robert de Paris fu străbătută de un fior de groază.

Cu o nepăsare ciudată Gilda îşi întâmpinase până acum soarta, şi în ochii ei se aprindea o lumină de bucurie când răsunau în pădure semnalele soldaţilor, căci era ferm convinsă că Ettore nu va putea scăpa de ceea ce-l aştepta.

— Vino, drăguţa mea, spuse Tric-Trac, vino mica mea pisicuţă, ne vom juca puţintel împreună în gondolă!

Cu vorbele acestea o ridică pe Gilda şi o aruncă în interiorul balonului.

— Acum e rândul tău, Tric-Trac, şi la urmă vin eu! spuse Ettore.

— Căpitane, va trebui să tăiem frânghiile şi deoarece acestea sunt în număr de trei, ar fi indicat să ne scăpăm întâi de două, apoi când va fi să ne înălţăm nu ne va mai rămâne

decât una singură. Fiţi atât de bun şi luaţi loc în gondolă. Restul lăsaţi-l pe seama mea!

— Mă pot încrede în tine? întrebă brigandul. Vei face lucrul cum trebuie?

— Stăpâne, trebuie să ştiţi că m-am născut, oarecum, într-un balon, vreau să spun că biata maică-mea...

— Bine, atunci taie frânghiile. Te poţi folosi pentru asta de cuţitul tău de vânătoare, şi cred că e destul de ascuţit ca să reteze frânghia dintr-odată.

Spunând acestea Ettore se sui în gondolă.

Sunetele de trompetă ale soldaţilor se auzeau tot mai aproape. Probabil că infanteriştii găsiseră urmele fugarilor şi se-ndreptau acum spre luminişul în care se afla balonul.

— Grăbeşte-te, Tric-Trac. Căci altfel va fi prea târziu! îi strigă Egizio Ettore. Urmăritorii noştri sunt de-acum aproape, îi aud foarte bine.

— Da, căpitane, sunt de-acum la lucru, răspunse parizianul şi folosindu-se de cuţitul său de vânătoare tăie prima funie ce ţinea legat balonul.

Ca o pasăre uriaşă, care fusese pusă în lanţuri şi care face sforţări să se ridice în aer, spre libertate, – tot astfel începu să se înalţe de la pământ aeronava misterioasă.

— Funia a doua! porunci Ettore, cu glas tremurător.

Tric-Trac tăie şi cealaltă frânghie şi acum, fiind legat numai de una singură, balonul se ridică mai mult şi de-abia putu să fie reţinut de ultima funie care-l mai ţinea legat de pământ.

— Repede în gondolă! strigă Egizio Ettore către Tric-Trac. Caţără-te pe frânghie şi eu te voi ridica peste bord, trăgându-te înăuntru!

— Vin, vin! răspunse parizianul şi apucându-se cu mâinile de funie începu să se caţere, ceea ce-i veni cam greu, căci balonul se clătina încolo şi încoace din cauza brizei uşoare ce sufla.

Dar în clipa în care Ettore se aplecă peste marginea gondolei, pentru a întinde mâinile lui Tric-Trac şi a-l ajuta să se urce, răsunară deodată împuşcături din tufiş. Dacă brigandul nu s-ar fi retras repede în interior, atunci unul din gloanţe l-ar fi nimerit în mod sigur, căci toate, absolut toate,

erau îndreptate spre dânsul.

— Suntem pierduţi! gemu Ettore. Ne vor ciurui învelişul balonului, apoi vom cădea în mâinile lor şi...

— Jos cu Egizio Ettore! strigară o sută de glasuri în acelaşi timp şi ca o ceată sălbatică, infanteriştii dădură buzna din tufiş.

— Totul e pierdut! exclamă brigandul, cu ton sfâşietor, prăbuşindu-se pe banca din interiorul gondolei. La asta nu mă aşteptam! O, de ce n-a lucrat Tric-Trac destul de repede, de ce nu s-a îngrijit ca... Dar ce este asta, scumpa mea Letiţia?... Ce se-ntâmplă cu noi? Balonul se ridică, pluteşte de-acum deasupra copacilor... Oh! am triumfat! Probabil că Tric-Trac a tăiat şi ultima funie care ne mai ţinea de pământ, dar a plătit salvarea noastră cu propria sa libertate, căci el nu se află cu noi în gondolă... A rămas jos probabil că în clipa aceasta gloanţele soldaţilor îi găuresc trupul...

— Nu te-ngriji de mine, căpitane! se auzi atunci un glas care părea să vină de dedesubtul gondolei. Mă aflu în imediata dumneavoastră apropiere... e drept că într-o situaţie cam neplăcută, căci sunt atârnat de o bucată de frânghie, pe care o ţineam tocmai în mână când am tăiat ultima funie.

— Tric-Trac, scumpul meu prieten! exclamă Ettore şi se aplecă mult peste marginea gondolei pentru ca să-l zărească pe francez. Unde eşti, dragul meu? Răspunde-mi!

— Aici, dedesubt, căpitane.

Şi într-adevăr, acum îl observă Ettore pe Tric-Trac, care se crampona de o funie fixată în gondolă şi care fusese ultima legătură a balonului cu pământul.

În clipa când viteazul parizian văzuse soldaţii ţâşnind din tufiş, nu-i mai rămăsese altceva de făcut, decât să taie cu cea mai mare grabă ultima funie, căci altfel ar fi căzut cu toţii în mâna duşmanului.

Din păcate, însă, nu mai găsise timp să sară în gondolă şi de aceea trebui să se mulţumească să se atârne cu toată puterea de rămăşiţa de funie, plutind între cer şi pământ.

Dar primejdia cea mare nu trecuse încă. Soldaţii întâmpinară cu un răcnet de furie înălţarea balonului şi în deosebi ofiţerii îşi ieşiseră din fire dându-şi seama că în ultima

clipă scăpaseră din mână pe brigand şi odată cu dânsul premiul însemnat pus pe capul său.

— Trageţi în balon! răcniră ei cu furie şi o salvă pornită din o sută de puşti se înălţă în aer, pentru a găuri învelişul balonului.

Dacă aceasta ar fi reuşit, atunci succesul ar fi fost în mod sigur de partea infanteriştilor.

În clipa în care numai un singur glonte ar fi nimerit învelişul balonului, gazul cu care acesta era umplut s-ar fi scurs prin gaura făcută, aeronava s-ar fi prăbuşit şi Egizio Ettore cu însoţitorii săi şi-ar fi găsit o moarte groaznică în prăpastia ce se căsca dedesubtul lor.

Dar graba necugetată cu care trăgeau soldaţii, făcu ca gloanţele să nu-şi nimerească ţinta şi balonul se înălţa tot mai sus, în tăriile albastre ale cerului.

Soldaţii care priveau după dânsul nu-l mai vedeau acum decât ca un balon de cauciuc dintr-acelea cu care obişnuiesc să se joace copiii.

Ofiţerii, turbaţi de mânie, îşi dădură seama că orice nădejde de a pune mâna pe îndrăzneţul brigand al Corsicii era zadarnică şi, în consecinţă, porunciră soldaţilor să se înapoieze în oraş.

Ei nu-şi puteau lămuri cu niciun chip cum de izbutise Egizio Ettore să obţină un balon, căci nu puteau presupune ca brigandul să se fi îngrijit să aibă la dispoziţie un asemenea mijloc de scăpare, pentru cazul când ar fi ajuns în situaţia să fie nevoit a fugi.

Balonul continua să plutească deasupra pădurii. Ettore nu schimba niciun cuvânt cu Letiţia, gândurile sale fiind îndreptate acum numai spre găsirea unei soluţii pentru a-l aduce pe Tric-Trac în interiorul gondolei, căci bietul parizian se afla într-o situaţie mizerabilă.

— Mai eşti încă acolo, Tric-Trac? întrebă Ettore, aplecându-se din nou peste marginea gondolei fără să izbutească, însă, a-l zări.

Vântul îl gonise, desigur, direct sub podeaua gondolei unde nu putea fi văzut.

— Da, căpitane, am onoarea să mă aflu încă în apropierea

dumneavoastră, răspunse francezul, dar n-aş avea nimic împotrivă, dacă într-un fel sau altul aţi izbuti să mă aduceţi în interiorul balonului.

— Aşteaptă o clipă! îi răspunse Ettore.

După două minute o funie se lăsă în dreptul lui Tric-Trac. Ea avea la capătul de jos un săculeţ cu nisip şi asemenea obiecte servesc aeronauţilor ca balast, care se aruncă pe pământ atunci când doresc ca balonul să se înalţe mai sus.

Săculeţul cu nisip căzu doar la vreo trei metri sub gondolă. Tric-Trac, însă, pricepu îndată ce însemna asta.

Desfăcându-şi o mână de pe funia de care se ţinea, o apucă pe aceea care i-o aruncase Ettore şi... cu o săritură îndrăzneaţă în aer – la o înălţime de vreo trei sute de metri de pământ – încălecă pe sacul de nisip şi strigă vesel în sus:

— Puteţi trage, dacă nu vă supăraţi... Sistemul e cât se poate de ingenios, pe cinstea mea!

Ettore îşi adună toate puterile de care dispunea şi începu să tragă vârtos. Muşchii îi erau încordaţi peste măsură, vinele stăteau gata să-i plesnească dar mai curând şi-ar fi dat viaţa decât să lase să-i scape din mână funia salvatoare.

Acum, Tric-Trac se afla aproape la acelaşi nivel cu gondola. Încă o sforţare din partea brigandului şi francezul căzu cu sac cu tot în interior. Câteva clipe domni tăcere, dar apoi se auzi un glas vesel de pe podeaua gondolei:

— Vă cer mii de scuze, doamnă Letiţia... Cred că v-am lovit puţin la piciorul stâng, dar vă rog să mă credeţi că nu mi-a fost posibil să înlătur aceasta, în cădere. Şi acum, căpitane, n-ai putea să-mi spui încotro mergem?

Cap. 149 – Între cer şi pământ

Încotro mergeau?

Da, aceasta era întrebarea pe care şi-o punea şi Ettore, dar la care nu izbutea să găsească răspuns. Şi gândul acesta îi preocupa, desigur, şi pe ceilalţi trei pasageri ai balonului.

Împinsă de o briză uşoară, aeronava îi ducea prin împărăţia atmosferei, cu o iuţeală fantastică. Dar deoarece ceaţa dimineţii învăluia pământul, Ettore şi însoţitorii săi nu puteau

recunoaşte ce era dedesubtul lor. Nu puteau deosebi dacă mai era încă pădure, dacă era apă, sau vreun oraş mare.

De fapt, ce importanţă avea asta pentru cei din balon, atâta vreme cât se puteau considera scăpaţi de primejdia cea mare?

De mai mare însemnătate trebuia să fie pentru dânşii, starea în care se găsea încăperea unde se aflau, adică gondola balonului.

În această privinţă, puteau să se considere mulţumiţi.

Gondola respectivă avea o lungime de vreo patru metri şi o lăţime de doi, – avea deci dimensiunile unui mic cabinet.

Instalaţia ei părea să fi fost pusă la punct de un spirit fin, precaut, căci nu lipsea nimic din ceea ce ar fi fost nevoie pentru o călătorie de durată mai lungă.

Pe margine se aflau bănci căptuşite, care printr-un mecanism ingenios se puteau transforma în paturi.

Ettore, care supuse unei cercetări amănunţite toată instalaţia, făcu apoi descoperirea că dacă puneai în funcţiune o manivelă aflată pe podea, ieşea la iveală o masă, la care puteau mânca foarte comod, patru persoane.

Dacă nu mai era nevoie de masă, manivela era pusă în funcţiune în sens invers şi atunci totul dispărea ca sub puterea unei baghete magice.

În pereţii gondolei se aflau apoi dulăpioare care conţineau tot felul de alimente precum şi uneltele aeronautice necesare.

Erau acolo în primul rând toate instrumentele de trebuinţă pentru o călătorie în văzduh cu balonul, cum ar fi: termometre, barometre, ocheane, un compas şi un ceas de mare precizie.

În dulapul cel mare, Letiţia descoperi cu multă bucurie o mulţime de alimente care, după socoteala lui Ettore, ar fi putut potoli foamea la patru oameni, timp de cel puţin o lună de zile.

Erau în special conserve din fabricile cele mai renumite ale Franţei, carne, pesmeţi, peşte şi felurite pateuri care ar fi zgândărit pofta oricărui gurmand.

Dar ca şi cum asta n-ar fi fost de-ajuns, Ettore şi ai săi descoperiră lapte condensat, carne, şuncă şi cârnaţi într-un al

doilea dulap, iar un al treilea conţinea un întreg arsenal de sticle, umplute cu coniac şi lichioruri de cea mai bună calitate.

Apoi, într-un dulăpior lateral, se aflau tot felul de medicamente, de care ar fi putut avea nevoie în timpul călătoriei.

Şi când brigandul deschise al cincilea şi ultimul dulap, descoperi o puşcă pliantă, câteva revolvere şi pumnale şi numeroase cartuşe.

Nu putea exista nicio îndoială că balonul acesta fusese conceput de un creier cu experienţă în acest domeniu.

Dar cine putea să fie acest spirit genial? Era un pământean, sau o fiinţă din alte lumi?

Nu, nu era o fiinţă din alte lumi şi Ettore socotea că ştie chiar unde sălăşluia dânsa.

Dar la gândul acesta îl cuprinse o sfiiciune atât de sfântă, încât se hotărî să nu vorbească nimic nici măcar Letiţiei şi cel puţin deocamdată să n-o introducă în taina pe care avusese prilejul s-o cunoască nu demult, pe piscul Fontanellei.

După ce am descris cititorilor interiorul gondolei, trebuie să spunem că în afara ei, de jur-împrejur, se aflau un număr de săculeţe umplute cu nisip, aşa-numitul balast, care se aruncă din balon pentru a-i îngădui să se urce mai sus.

Aeronava era îmbrăcată cu mătasea cea mai fină care există şi care este întrebuinţată numai în astfel de scopuri.

În zilele noastre, când problema baloanelor cu cârmă este la ordinea zilei, ştie oricine că un astfel de balon reprezintă o adevărată avere şi e nevoie de o cantitate uriaşă de mătase pentru îmbrăcămintea lui.

Ettore privi cu mult interes ventilele cu ajutorul cărora se opreşte balonul şi asculta lămuririle de specialist ale lui Tric-Trac, lămuriri teoretice, fireşte, căci el se ferea să se apropie prea mult de ele. Nu aveau deloc intenţia să prăpădească vreun decimetru cub din preţiosul gaz, deoarece interesul aeronauţilor noştri era să păstreze forţele balonului, pentru ca el să-i ducă cât mai departe de piscul Fontanellei, cât mai departe de Bonifacio, unde se afla duşmanul lor de moarte, contele Robert de Paris.

Cu cercetarea balonului şi a instalaţilor sale minunate ei

pierdură vreme de vreun ceas.

Între timp se făcuse ziuă de-a binelea şi razele soarelui alungaseră ceaţa care învăluia atmosfera.

O panoramă minunată se desfăşura acum dedesubtul lor, şi cei trei oameni nu se mai săturau admirând-o.

În schimb Gilda, nu avea posibilitatea să contemple această frumuseţe fără seamăn, căci ea zăcea legată de mâini şi de picioare într-un colţ al gondolei.

Ettore şi Letiţia stăteau mână în mână la marginea gondolei şi priveau în jos, spre pământul pe care-l părăsiseră.

Colo, sub dânşii, se întindea marea, a cărei suprafaţă era luminată acum de soare, făcând-o să sclipească în mii de culori.

Dar balonul nu rămase mult deasupra întinderii de apă.

Acum zbura peste o suprafaţă acoperită de câmpii de grâne şi clădiri, apoi peste păşuni întinse unde ciobanii cu oile lor apăreau ca nişte jucării de copii.

Dar deodată imaginea se schimbă: balonul plutea acum deasupra munţilor Corsicii şi atât de jos, încât era în primejdie să se izbească de stânci.

Lucrul acesta ar fi fost cât se poate de neplăcut pentru corăbierii văzduhului, căci s-ar fi putut lesne ca învelişul de mătase al aeronavei să fie rupt în atingere cu un vârf de stâncă.

— Căpitane, spuse Tric-Trac, adresându-se lui Egizio Ettore, – trebuie să purtăm de grijă să ajungem în regiuni mai înalte... Cred c-am face mai bine dacă ne-am apropia de soare. Vă rog să-mi îngăduiţi să arunc niţel nisip peste capetele semenilor noştri!

— Fireşte, răspunse Ettore, găureşte un sac şi vom atinge îndată înălţimea dorită.

Tric-Trac se aplecă peste marginea gondolei, îşi scoase cuţitul de vânătoare şi-l înfipse la întâmplare într-unul din sacii cu nisip.

Gaura făcută în felul acesta era îndestulătoare pentru ca sacul să-şi golească conţinutul şi balonul se ridică imediat cu cea mai mare repeziciune.

Se aflau acum la o înălţime de cel puţin şase sute de metri

de pământ şi munţii Corsicii se vedeau mici de tot. Primejdia fusese îndepărtată.

— Cât să fie ceasul? întrebă Ettore, după ce se înălţară câtva timp.

Letiţia aruncă o privire asupra cronometrului din gondolă şi răspunse:

— Şapte fără zece minute.

Brigandul duse mâna albă a Letiţiei la buzele sale şi spuse:

— În cazul acesta cred că e timpul să luăm dejunul. Dă-i drumul, Letiţia, fă-ţi datoria de gospodină!

— Dejunul! exclamă dânsa. Cred că va fi un dejun cam rece, căci n-avem nicio posibilitate să preparăm o cafea.

— Vă-nşelaţi, stimată doamnă, răspunse Tric-Trac. Priviţi la instalaţia asta din peretele gondolei! Punând în funcţiune mecanismul, avem imediat la dispoziţie un aparat modern pentru fiert lichide.

Şi într-adevăr aşa era: Letiţia se apropie de o cutie de lemn fixată în peretele cabinei şi apăsând pe un resort, ieşi la iveală o maşină mică de gătit care avea loc pentru două oale.

Deoarece ar fi fost cât se poate de primejdios să se întrebuinţeze un foc cu flacără în balonul acesta umplut cu gaze, maşina de gătit era legată de o baterie electrică care avea destulă forţă să aducă apa în clocot ba chiar şi să rumenească o friptură.

— Trebuie să recunosc, spuse Ettore, că inventatorul acestui balon a pus multă grijă şi dragoste în construcţia lui. Cu aeronava aceasta am putea zbura până la Polul Nord.

— Dar de întors ar fi cam greu, răspunse Tric-Trac, pe dată. Am putea avea aceeaşi soartă ca nefericitul Andree care a fost descoperit de-abia după treizeci de ani. E drept că l-au găsit aproape întreg, dar conservat în gheaţă...

Ettore se uită, zâmbind, la Letiţia, care tocmai prepara cafelele, şi spuse:

— Şi chiar dacă Andree şi-a dat viaţa în zăpezile eterne ale Polului Nord, găsesc că soarta lui este demnă de invidiat, căci a murit în slujba unei idei mari, – şi-a dat viaţa pentru ştiinţă.

— Căpitane, eu consider mult mai frumos să trăieşti pentru ştiinţă, răspunse parizianul.

— Ah, scumpul meu Tric-Trac, omul nu trăieşte veşnic şi trebuie să te împaci cu gândul că mai curând sau mai târziu sfârşitul fatal te va ajunge.

— Asta şi fac, răspunse francezul, dar mă împac mai bine cu gândul că la vârsta de 122 ani mă voi culca sănătos tun într-o seară, pentru ca să nu mă mai trezesc deloc a doua zi dimineaţa.

— Văd că nu te-ai gândit rău, Tric-Trac, interveni Letiţia – dar înainte de a ajunge vârsta de 122 de ani, cum ţi-ai propus, ce-ar fi să-mi dai o mână de ajutor la prepararea dejunului?...

— Cu cea mai mare plăcere, doamnă!

— În cazul acesta, te rog să pui masa în primul rând.

Treaba se făcu repede.

Tric-Trac răsuci manivela, masa ieşi la iveală, apoi scoase din dulap o faţă de masă, trei ceşti din porţelan chinezesc, trei linguriţe de argint şi tot ce mai trebuia.

— Drept e, spuse dânsul, că nici la „Hotel Ritta” din Paris nu poate exista un serviciu mai elegant. Omul acela care ne-a pus la dispoziţie balonul trebuie să fie un adevărat geniu, şi n-am dorinţă mai vie decât să-i fac cunoştinţă.

După zece minute cei trei fugari erau aşezaţi în jurul mesei încărcată cu de toate.

Cafeaua, pe care o găsiseră în dulapul cu provizii, era de cea mai bună calitate – un amestec de Ceylon şi Mocca. Nu lipsea nici zahărul şi laptele condensat era din belşug. Apoi Letiţia tăiase în grabă câteva felii de şuncă şi alte mezeluri minunate. Mai găsiră şi pesmeţi, pişcoturi şi chiar cozonac aproape proaspăt.

— Cred, spuse Ettore, aşezându-se pe scaun, că după noaptea grozavă pe care am trăit-o, dejunul acesta ne va prii cât se poate de bine. Dar înainte de a ne înfrupta dintr-însul, să înălţăm o rugăciune către Cel de Sus, care acum e mai aproape de noi, ca oricând.

Letiţia îşi împreună mâinile şi rosti o rugăciune, cu glas limpede.

Apoi Ettore apucă ceaşca şi vru s-o ducă la gură, dar Letiţia îl împiedică de la aceasta, cu o mişcare repede a mâinii.

— Egizio, spuse ea, cu glas blând şi duios, scumpul meu bărbat, vrei tu să-mi îndeplineşti o dorinţă, – cea dintâi din noua noastră viaţă, – căci am început doar o viaţă nouă?...

— Orice dorinţă ţi-o voi îndeplini, iubita mea!

— Uite... mie – nu mi-ar prii mâncarea, dacă nu-i voi da şi prizonierei noastre ceva... Gândul că se află cu noi în gondolă o fiinţă care e condamnată să flămânzească... gândul acesta e grozav pentru mine... Scumpul meu Egizio, îngăduie să-i dau şi Gildei ceva de mâncare.

— Gilda... spuse brigandul, încruntând sprâncenele – ei bine, asta să-i fie ultima masă! Tric-Trac, dezleag-o pe prizonieră!

— N-aş putea face asta mai bine după-masă? întrebă francezul. Cred că-mi va prii mai bine mâncarea şi băutura dacă n-o voi vedea în faţa mea pe făptura asta mizerabilă.

— Fă precum îţi poruncesc, Tric-Trac, şi nu te opune!

Tric-Trac se ridică, îşi scoase cuţitul de la brâu şi se aplecă spre Gilda, care stătea într-un colţ al gondolei.

Până atunci, nefericita femeie nici nu se mişcase de la locul ei, privise ţintă înainte-i şi nu-şi trădase prezenţa prin niciun cuvânt, prin niciun geamăt.

În clipa aceasta, însă, când Tric-Trac se aplecă asupra ei, ţinând cuţitul în mână, ea crezu probabil că va fi ucisă, căci scoase un ţipăt de groază, un ţipăt înfiorător.

— Ei, linişteşte-te cucoană! îi strigă Tric-Trac. N-am deloc intenţia să-ţi tai gâtul – vreau numai să-ţi îndepărtez legăturile. Fii cuminte şi ascultătoare deci şi dă-mi mai întâi mâinile... aşa, făcut! Şi acum picioruşele, te rog frumos... nu muşca... să nu muşti şi să nu zgârii, căci altminteri nu mai garantez!

Operaţia se îndeplini repede şi Gilda se afla liberă. Tric-Trac, însă, trebui să-i vină în ajutor ca s-o ridice, căci timpul îndelungat cât fusese legată îi paralizase membrele. Ea începu să facă gimnastică cu mâinile şi picioarele, pentru a-şi redobândi elasticitatea corpului şi într-acestea căută să-şi pună în evidenţă frumuseţea formelor.

Dar aici, în gondolă, nu era nimeni pe care să-l poată ameţi cu trucul acesta.

Ettore îşi întoarse capul cu dispreţ când îşi dădu seama de intenţia perfidei femei, iar Tric-Trac se interesa mai mult de şunca de pe masă, decât de trăsăturile frumoase ale corsicanei şi de strălucirea ochilor ei minunaţi.

– Gilda Carazoni, i se adresă acum Ettore, ia loc şi mănâncă! Dar să ştii că după ce vei fi terminat, vei afla din gura mea sentinţa pe care o meriţi. Cu alte cuvinte, acesta e ospăţul tău de adio.

Frumoasa blondină îi răspunse printr-un râs obraznic.

Râzând, ea îşi arătă dinţii-i albi, apoi se aşeză la masă cu o linişte de parcă s-ar fi aflat încă în palatul prinţului de Paris şi ar fi fost servită de o ceată întreagă de lachei.

Letiţia îi aruncă o privire de compătimire, dar când văzu cu câtă impertinenţă o întâmpină Gilda, frumoasa Madonă se cutremură.

— Vreţi probabil să mă otrăviţi! spuse Gilda, privind ceaşca pe care i-o întinsese Letiţia. În cazul acesta, cu atât mai bine, – numai de-ar merge repede. Nădăjduiesc că nu mă veţi lăsa să mă chinuiesc prea mult!

— Noi nu suntem otrăvitori, îi răspunse Ettore. Poţi mânca în toată liniştea. De altfel, vezi bine că soarta te-a adus într-o situaţie cam ciudată, – te afli aici între cer şi pământ.

— Aş dori să ne prăbuşim la pământ şi să se aleagă fărâme din noi! fu răspunsul.

— Eşti atât de plictisită de viaţă? întrebă Ettore.

— Urăsc viaţa, pentru că mi-a fost blestemată, răspunse Gilda. De ce aş cânta imnuri de slavă vieţii, când moartea e poate de o mie de ori mai bună? Poate că oamenii îşi închipuie numai că viaţa e viaţă, – poate că tocmai moartea e adevărata viaţă.

Ea duse apoi ceaşca la gură şi începu să soarbă cu nesaţ.

Probabil că era tare înfometată, căci nu aşteptă să fie rugată şi mâncă din toate, cu linişte desăvârşită, ca şi cum Ettore nu i-ar fi spus cu câteva clipe mai înainte că acesta e ospăţul ei de adio.

Cap. 150 – Tovarăşii misterioşi

Thomas Flesh ceru secretarului său să-i aducă scrisorile sosite cu poşta de dimineaţă, dar când acesta sosi cu ele şi i le puse în faţă, răsfoi plictisit câteva dintre ele, apoi împinse tot teancul secretarului şi se afundă comod într-un fotoliu.

— Mai bine spune-mi dumneata ce scrie în ele! zise dânsul cu glasu-i obosit, apoi închise ochii, încât s-ar fi putut crede că tot ce-i citea celălalt, de-abia dacă-l interesa.

Din când în când, însă, Flesh îşi deschidea pleoapele ce-i acopereau ochii negri şi făcea o observaţie scurtă sau dădea o dispoziţie, care trăda că fusese foarte atent.

Biroul lui Thomas Flesh ocupa o clădire întreagă în „City”, cartierul comercial al Londrei, şi deşi depozitele sale se aflau la Battersea, în afara oraşului, clădirea unde-şi avea biroul era, totuşi, înţesată cu mărfuri de tot soiul.

Firma Flesh furniza de toate şi pentru toţi. Aproviziona vapoare, armata, expediţii şi nu furniza numai provizii felurite, ci şi material armat, cum ar fi puşti, ba chiar şi tunuri, atunci când se cereau.

Din afacerea mică începută de înaintaşul său în primii ani ai războiului, se dezvoltase, după câţiva ani, o întreprindere mare, sub conducerea lui Thomas Flesh.

Dar odată cu succesul părea să fi pierit energia proprietarului. Afacerea mergea înainte ca şi până acum, dar Flesh nu făcea prea mult pentru asta. Omul de muncă, robust, de altă dată, devenise un comerciant elegant, foarte îngrijit, care pe lângă diferitele idile mai avea şi o întreprindere care mergea bine.

Mai mult decât corespondenţa de afaceri îl interesau pe Flesh scrisorile particulare, care-i erau aduse de senatorul său privat, într-o geantă închisă, şi cu care obişnuia să se ocupe mai bine de un ceas pe zi, în cabinetul său, ale cărui uşi erau bine închise. Funcţionarii ştiau că în timpul acesta nu trebuia să fie deranjat de chestiuni de afaceri, oricât ar fi ele de importante, şi ei făceau fel de fel de presupuneri cu privire la şeful lor. De câte ori servitorul cu geanta de piele fină trecea prin birou, funcţionarii bărbaţi îşi făceau semne din ochi, iar fetele de la maşinile de scris, strâmbau cu răutate

născioarele, şi fantezia lor se pierdea în imaginile cele mai senzuale. Un mucalit botezase geanta asta „mijlocitoarea” şi se părea că de conţinutul ei atârna dispoziţia domnului Flesh. Dacă după lectura corespondenţei private apărea în uşă cu un zâmbet mulţumit pe figura rigidă, întunecată, – asta însemna vreme bună – dacă însă, în jurul gurii sale umflate se vedeau cute adânci, se producea mai întotdeauna o furtună, care cutremura din temelii toată casa.

În zile dintr-acestea Thomas Flesh umbla cu dinţii încleştaţi prin încăperile sale şi căuta o jertfă pentru proasta-i dispoziţie, care transforma într-un despot pe bărbatul de obicei atât de liniştit.

În ultimul timp avusese iar o perioadă proastă, în care se părea că nimic nu-l interesează. Apăruse la o oră târzie la birou, dăduse dispoziţiile în grabă nervoasă şi foarte distrat, apoi dispăru pentru tot timpul zilei. Nici secretarul nu ştia unde e de găsit şeful şi nici n-ar fi cutezat să-l caute, căci atunci când Flesh nu spunea unde poate fi găsit, însemna că ţine cu tot dinadinsul să fie scutit de orice chestiuni de afaceri.

*
* *

Secretarul terminase de-acum demult raportul şi aştepta nerăbdător să fie concediat, dar Flesh nu se clintea şi părea să fi uitat cu totul de prezenţa celuilalt.

Deodată, însă, îşi îndreptă trupul cu o mişcare bruscă, ochii-i aruncau sclipiri, se ridică de pe fotoliu şi începu să umble încolo şi încoace în încăperea vastă, care părea mai curând cabinetul unui diplomat decât biroul unui comerciant.

— Mister Lee, întrebă el deodată, la cât se ridică creanţele noastre?...

Secretarul se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Cam la vreo nouăsprezece mii de lire, mister Flesh...

— Şi numerarul de care dispunem?

— La douăzeci şi cinci mii de lire, sumă rotundă. În ultimul timp am ridicat sume importante din depozitele noastre

bancare.

— De ce îmi spui asta? întrebă Flesh, iritat. Te-am întrebat eu oare sau îţi închipui c-aş avea o memorie atât de slabă? Încă în cursul zilei de azi pune-mi la dispoziţie douăzeci de mii de lire şi vezi de încasează cât mai repede creanţele. Peste câteva zile voi avea nevoie de cel puţin patruzeci de mii de lire.

— Până atunci am putea sconta poliţa lui Frank Milner – observă Lee. Are termen scurt şi e în sumă de douăzeci de mii de lire.

Flesh se gândi câtva timp, apoi răspunse:

— Nu, să nu te gândeşti la asta. Rămâne aşa cum am stabilit.

Făcu un gest de concediere şi secretarul dispăru fără să-şi mai bată capul asupra dispoziţiilor date de şef, căci nu era obişnuit să primească lămuriri de la acesta.

Flesh lăsă să treacă o bucată de timp, apoi trase zăvoarele la cele două uşi capitonate, din care una dădea spre birouri, iar cealaltă direct pe coridor. Acum ştia că va rămâne netulburat, căci becul albastru pe care-l aprinsese deasupra uşii trebuia să fie respectat cu sfinţenie de funcţionarii săi.

Se aşeză pe marginea biroului mare, îşi sprijini bărbia în mână şi se adânci în gânduri... Preparativele şi le făcuse şi acum mai trebuia să afle dacă într-adevăr nu mai există altă cale.

După trăsăturile sale se putea deduce cu câtă vioiciune lucrau gândurile sale. Şi liniile care porneau de la nas spre colţurile gurii, deveneau tot mai adânci şi pronunţate.

În cele din urmă păru să fi luat o hotărâre definitivă şi când puse mâna pe receptorul telefonului, îţi făcea impresia unui om care-i pregătit la orice şi nu se dă îndărăt de la nimic.

Trecu destul de mult timp până obţinu legătura cu numărul cerut, dar Flesh părea pregătit la aceasta şi aşteptă răbdător cu receptorul la ureche.

În cele din urmă microfonul începu să vibreze şi Flesh ascultă cu încordare...

— Aici Thomas... Da... Stăpânului...

Glasul său suna nerăbdător şi poruncitor.

Interveni o pauză şi Flesh închise obosit genele. Deodată, însă, le ridică cu iuţeala fulgerului, şi trupul său luă o atitudine dreaptă.

— Da... Thomas... răspunse el.

Vocea din aparat părea să spună ceva care nu-i convenea, căci dânsul dădu capul pe spate şi vorbele sale căpătară un sunet ascuţit.

— Oh, lasă tonul acesta, te rog... Ştii bine că eu nu admit asta.

Celălalt îi răspunse ceva care-l făcu să izbucnească într-un râs batjocoritor.

— N-ai decât să-ncerci. Cunosc prea bine metodele dumitale, pentru ca să-mi fie teamă de ele.

Încruntă sprâncenele şi se vedea că e gata să dea o lovitură:

— Şi probabil, cunosc ceva mai mult decât metodele.

Ascultă cu încordare ca să nu scape efectul cuvintelor sale. Când se produse răspunsul, buzele sale se schimonosiră într-un zâmbet batjocoritor. Apoi răspunse rece:

— Să facem o probă. Să-ţi spun ceea ce ştiu! Fireşte că e departe de a fi totul, dar în orice caz e destul pentru a face o bucurie mare lui mister Wilson.

Glasul din telefon se auzi iar şi Flesh păru să încerce o bucurie drăcească cu prilejul acesta.

— N-avea grijă, sunt cu ochii în patru. În cazul cel mai rău, îl am pe doctorul Gordon. Cred că mă pricepi?

Vorbele sale păreau să fi făcut impresia dorită la celălalt capăt al firului, căci Flesh zâmbi mulţumit în sinea lui.

— Vezi deci, spuse dânsul, că nu trebuie să duci prea departe jocul cu mine. Dacă am colaborat până acum, aveam motivele mele pentru asta. Dar de azi încolo nu mai vreau, şi în privinţa aceasta ameninţările dumitale nu pot schimba nimic. Chestia devine îngrijorătoare. N-am deloc poftă ca într-o bună dimineaţă, în loc să-mi pun un guler alb la gât, să-mi pună alţii o funie săpunită.

Se auzi din nou vocea cealaltă şi Flesh asculta cu buzele strânse.

— Dragul meu, spuse dânsul, mai bine n-ai vorbi despre

asta. Pentru mine, plicul acesta albastru înseamnă, în cazul cel mai rău, doi până la trei ani închisoare, şi în ziua în care dumneata vei fi spânzurat, voi cere să mi se dea o permisie... Căci n-aş putea renunţa cu niciun chip la plăcerea de a fi de faţă... De altfel, ai proceda mai inteligent dacă te-ai gândi la lucrul acesta din urmă, în loc să te gândeşti la povestea cea veche. Ai lucrat cu atâta neîndemânare în chestia aceea, încât toţi dracii şi-au vârât cozile. Ceea ce voiai să posezi, ţi-a fost luat de sub nas şi cei mai periculoşi copoi au mirosit urma.

Glasul din aparat făcu o obiecţiune care-l enervă pe Flesh.

— Nu-l subaprecia pe omul acesta! spuse el cu tărie. Asta ar fi o nouă prostie şi aşa ceva nu ne mai putem îngădui. Rareori a avut Wilson vreun insucces. Dar şi mai primejdios îmi apare celălalt, care şi-a vârât coada în afacerea asta. Chestia cu doctorul Gordon dovedeşte de ce este în stare. Ce vrea omul acesta şi cine e dânsul? Asta trebuie s-o afli în primul rând şi apoi să lucrezi repede. Mă înţelegi? De ieri tot aştept necontenit să aflu ceva de la dumneata în privinţa asta, dar nu te-ai mişcat deloc. Mărturisesc deschis că necunoscutul mă face nervos şi asta înseamnă mult la mine. Trebuie să fie dat dracului, dacă...

Flesh se întrerupse brusc şi trăsăturile sale exprimau cel mai mare interes pentru răspunsul ce avea să vină.

— Ei, în sfârşit! exclamă el, uşurat. Cum? Reffold?

Clătină capul şi părea că nu ştie ce să creadă de numele acesta.

— Ce ştii despre dânsul? Şi ce-ai de gând să faci?

Ascultă cu încordare câteva clipe, apoi un zâmbet crud îi încreţi buzele.

— Cred că vei rămâne ascuns şi de data aceasta, ca întotdeauna? întrebă el. „Stăpânul” misterios care trage sforile şi ne face să dansăm pe noi, ceştilalţi. Dar cred că noi doi ne vom cunoaşte cândva mai de-aproape.

Răspunsul pe care-l primi îi răpi buna dispoziţie şi figura lui deveni iar aspră şi ameninţătoare.

— Îmi permit să-ţi dau sfatul prietenesc să te fereşti de a face prostii, căci atunci când eu nu voi mai fi, s-ar putea ca

anumite însemnări pe care le-am făcut să cadă în mâini nepotrivite, şi mi-ar părea nespus de rău dacă din cauza aceasta ar rezulta neplăceri pentru dumneata. Cred că m-ai înţeles? Bine, asta va îndulci raporturile noastre viitoare. Deci, sunt în aşteptarea comunicărilor. Şi banii îi vei primi, de-ndată ce voi şti dacă se poate face ceva cu poliţa. Dacă lucrul ar fi decurs în toată liniştea, – după cum nădăjduiai, – atunci s-ar fi făcut repede. Dar în urma larmei care s-a produs, nu cutez pentru moment să prezint hârtia cu semnătura aceasta. Cât timp?... Mai lasă să treacă câteva zile. Deocamdată, ţine-te mai bine de Reffold ăla. Atât de repede nu putea el să fi dosit lucrurile. Dacă da, totuşi, vom şti noi să le găsim.

Răspunsul părea să fie pe placul lui Flesh, căci el dădu din cap, mulţumit.

— Da, asta-i foarte inteligent lucru. Dar fără nervozitate, te rog! Şi să nu faci nimic, înainte de a mă anunţa şi pe mine. Altfel ar fi ieşit multe lucruri, dacă nu m-ai fi tratat până acum ca o marionetă. Bine... da... Cunoşti numărul meu... S-a terminat!

Flesh atârnă receptorul şi-şi şterse fruntea de sudoare.

Cu toată stăpânirea de sine de care dăduse dovadă, se părea că convorbirea îl enervase mult, căci trebui să se sprijine de masă câteva clipe, înainte de a fi în măsură să se-ndrepte spre uşă şi să tragă zăvoarele.

În timpul acesta Robert Vane îşi pierduse răbdarea aşteptând în biroul funcţionarilor.

Personalul îl cunoştea bine pe bancher din vizitele lui ocazionale, dar atunci când lumina albastră ardea deasupra uşii de la cabinetul şefului, nu putea intra nimeni, oricine ar fi fost!

Din clipă-n clipă Vane devenea mai nervos şi în repetate rânduri se hotărâse să plece, dar se răzgândea apoi iarăşi.

Sfârşitul tragic al lui Milner îndată după ce fuseseră împreună, îl preocupa în aşa măsură pe bancher încât simţea nevoia să discute cu cineva în privinţa aceasta. Ziarele publicau coloane întregi asupra misteriosului caz şi Vane se gândea necontenit dacă nu cumva în ultimele ceasuri pe care le petrecuse alături de Flesh şi ceilalţi în „Casa castanilor”, s-

ar găsi un moment cu care ar putea fi pus oarecum în legătură groaznicul eveniment de mai târziu.

Când intră în cabinetul lui Flesh, el aduse îndată vorba despre chestia ce-i stătea la inimă.

— Nici nu ştii dumneata cât m-a iritat afacerea asta. E drept, prietenia mea cu Milner era numai superficială, dar nu mă pot deloc împăca cu gândul că omul acesta a avut un astfel de sfârşit tragic, la scurt interval după ce l-am părăsit în cea mai bună dispoziţie.

Îşi îndreptă ochii spălăciţi spre Flesh, care-l asculta politicos, şi figura lui era mai palidă ca oricând.

— E groaznic, când te gândeşti la asta. De fapt, cam ciudată societatea în care se afla! spuse el după câtva timp, şi-l privi cam dintr-o parte pe Flesh. L-ai cunoscut pe omul acela?

Flesh părea că nu prea se interesează de tema aceasta, ci îşi alegea cu atenţie o ţigară din cutia aflată pe masă.

— Îl crezi pe Stone, despre care se vorbeşte în reportaje?

Împinse spre Vane cutia cu ţigări şi câteva clipe îşi scrută memoria:

— Stone?... Posibil. Venim doar în contact cu atâţia oameni în afacerile noastre!

Bancherul dădu din cap, în semn de aprobare.

— În câteva rânduri am avut de-a face cu dânsul. Fireşte, în chestiuni absolut corecte! se grăbi el să adauge. Dar ştiam demult de-acum, că la dânsul nu prea e totul în ordine. Are câteva istorii cam deochiate la activul său, dar nu i s-a putut dovedi nimic. Acum, poliţia va avea treabă mai uşoară şi se pare că a pornit cu toată energia la lucru. Probabil că se gândeşte că în afacerile nu prea curate ale lui Stone este de găsit cheia crimei din „Casa castanilor”. Cel puţin aşa bănuiesc eu, în urma unor întrebări pe care mi le-a pus inspectorul-şef Wilson de la Scotland Yard.

Flesh scoase încet ţigara din gură şi scutură scrumul.

— Ce legături ai dumneata cu Scotland Yard, mister Vane? întrebă el zâmbind, fără să-şi ridice pleoapele.

— N-am nicio legătură cu dânsul, răspunse bancherul, oarecum înţepat, dar ăia au socotit necesar să-mi afle

părerea. Asta s-a întâmplat azi-dimineaţă, pe când îmi luam dejunul. Şi n-aş putea spune că această convorbire mi-a sporit pofta de mâncare. Părea un adevărat interogatoriu şi cu toate că am conştiinţa curată, m-a cam indispus. Se mai poate observa şi acum încă pe faţa mea. Wilson ăla are o manieră ciudată să strângă cu uşa pe cineva. Dar îl vei cunoaşte şi dumneata.

Flesh deschise încet ochii şi în privirea cu care se uită la bancher era o întrebare plină de uimire.

— Nu ştiu de ce i-aş putea fi de folos, răspunse el. Dar voi avea plăcere să stau de vorbă cu el.

Vane râânji, arătându-şi dinţii de aur.

— Pot să-ţi spun că nu prea e mare plăcere, dragă Flesh. Individul acesta te scoate din sărite, oricât ai fi de potolit. Noi ăştia, care am petrecut ultima seară împreună cu Milner, i-am devenit foarte suspecţi.

Se uită semnificativ la Flesh şi începu să se agite în scaun.

— Şi Crayton şi colonelul Gregory! adăugă el cu glasul slab şi începu să-şi frământe nervos buzele, căci celălalt dădea doar din cap, fără să rostească un cuvânt.

În cele din urmă Vane, nu mai putu suporta tăcerea şi căută în alt chip să aducă mai departe convorbirea, care părea să-l preocupe atât de mult.

— Ce părere ai dumneata despre colonelul Gregory? întrebă dânsul deodată şi se aplecă spre Flesh. Un bărbat interesant, nu? Un bărbat foarte interesant chiar. Îţi aminteşti că a fost singurul dintre noi care a intrat în cabinetul de lucru al lui Milner, cu câteva clipe înainte de a ne despărţi...

Bancherul căută să întâlnească privirile celui din faţa sa, dar Flesh se juca în mod mecanic cu ţigara şi părea să nu fi sesizat tonul cu care Vane rostise ultimele cuvinte.

— Da, da, îmi amintesc! spuse el, într-o doară. Voia să-şi schimbe hainele şi servitorul s-a dus cu dânsul...

Îşi strivi ţigara în scrumieră şi-l privi pătrunzător pe bancher.

— Cam cât timp să fi rămas în cameră cei doi?

Vane se gândi o clipă.

— Aproximativ zece minute! şopti el după câtva timp şi

căută să citească în trăsăturile celuilalt.

Dar Flesh îşi luă mutra-i plictisită dintotdeauna.

— Ai comunicat ceva lui mister Wilson în privinţa asta?

— Fireşte, trebuia doar s-o fac! spuse Vane. De altfel, a fost singurul fapt mai de seamă pe care aveam să i-l spun...

— Şi ce-a spus inspectorul şef?

— Nimic! răspunse bancherul, scurt. Omul acesta pune necontenit întrebări, dar de la dânsul nu poţi scoate nicio vorbă. Rareori am avut de-a face cu un om atât de insuportabil.

Flesh zâmbi ciudat şi se părea că în privirea sa era o lucire de batjocură.

— E ceva fatal, dragă Vane, că omul acesta îţi e atât de antipatic. Cred că în viitorul apropiat te vei bucura mai des de societatea lui.

Bancherul făcu ochii mari şi figura lui deveni şi mai palidă.

— Vorbeşti serios? întrebă el.

Flesh dădu din cap, nepăsător.

— Poţi avea deplină încredere. De oamenii ăştia nu te poţi descotorosi atât de uşor, după ce ai făcut cunoştinţă cu dânşii.

Când, după câtva timp, Vane se urcă cam indispus în maşina sa, avu prilejul să se convingă câtă dreptate avusese Flesh cu observaţia sa.

De-abia străbătu câteva sute de metri cu maşina şi un motociclist, care ieşise ca din pământ, se luă după dânsul.

De la fereastra cabinetului său, Thomas Flesh urmărea cu încordare plecarea lui Vane.

Când motocicleta îşi făcu apariţia dintr-o străduţă laterală şi o luă repede în urma maşinii, faţa lui se schimonosi într-o grimasă şi-şi spuse că din momentul acesta trebuia să fie cu ochii-n patru.

Cap. 151 – Clienta bancherului

După ce Vane îşi termină afacerile la bursă şi ajunse după vreo două ceasuri la biroul său din City, îl întâmpină ceva care făcu să-i piară dintr-odată proasta dispoziţie şi-l electriză

aproape.

În faţa intrării principale aştepta o limuzină elegantă, în care recunoscu surprins maşina doamnei Mabel Hughes, şi asta fu de-ajuns ca să-l aducă într-o stare de nespusă veselie. Nici nu mai aşteptă ca şoferul să-i deschidă portiera şi porni cu atâta grabă pe scări în sus, încât când ajunse la uşa biroului său trebui să se oprească o clipă, ca să-şi recapete răsuflarea.

Când servitorul îi anunţă că Mrs. Hughes îl aşteaptă de-acum de vreun sfert de ceas, Vane dădu din cap şi trecu în faţa oglinzii unde-şi aranjă în grabă cele câteva fire de păr.

În salonul de aşteptare rezervat numai pentru clienţii favoriţi, Mrs. Mabel Hughes îşi trecea timpul fumând o ţigaretă după alta şi cu o răbdare îngerească îşi ţinea privirile aţintite spre tavan.

În figura brunetă care, cu regularitatea ei clasică şi ochii ei expresivi, era de o frumuseţe ciudată – nicio fibră nu se mişca şi totul mărturisea o linişte netulburată şi multă stăpânire de sine.

Când Vane intră radios în încăpere şi începu să se scuze în fel şi chip, ea îl întâmpină cu un zâmbet uşor şi cu un gest amabil.

— Să lăsăm scuzele, dragă prietene! spuse dânsa şi bancherul fu încântat şi de data aceasta de accentul fermecător cu care se exprima ea în englezeşte. Şezi jos şi revino-ţi puţin în fire.

Ochii ei scânteiară şi cu o mişcare uşoară a mâinii îl sili să se aşeze într-un scaun.

— Uneori prea eşti furtunos! mai spuse dânsa, ca încheiere.

Vane respiră de câteva ori din adâncul pieptului şi se uită la Mrs. Mabel cu o privire de focă înfometată.

— Numai când e vorba de dumneavoastră, Mrs. Hughes, şopti el, cu înţeles şi vocea-i groasă vibra de agitaţie.

Frumoasa femeie nu răspunse nimic la această observaţie, dar îşi aplecă privirile şi începu să bată cu tocul în parchet.

Vane şi-ar fi dat jumătate din avere dacă ar fi putut citi în gândurile ei în clipa aceasta, dar oricât o privea de pătrunzător, nu ajunse la niciun rezultat şi se mărgini să

ofteze din toată inima.

Asta păru să aibă efect, căci din ochii mari ai doamnei Mabel ţâşni o privire atât de caldă, încât Vane îi luă, plin de fericire, mâna înmânuşată şi o duse la buze.

Mrs. Mabel nu făcu nimic pentru a răpi bancherului această plăcere, ba... el crezu chiar că simte o apăsare uşoară a degetelor ei lungi şi fine.

— Cum merg afacerile noastre?

Mrs. Mabel lăsă să treacă o pauză destul de lungă până puse întrebarea aceasta şi Vane presupuse că a făcut-o numai pentru a întrerupe tăcerea apăsătoare. El ar fi fost cât se poate de fericit dacă ar fi avut prilejul în clipele de faţă să spună doamnei Hughes ceea ce voia de-acum de luni de zile să-i împărtăşească... Dar, nu ţinea deloc să se grăbească în chestia care-i stătea atât de mult la inimă. Desigur, proceda mai inteligent apropiindu-se pas cu pas de ţinta visată, decât să strice totul, printr-o propunere impetuoasă.

Cu toată pasiunea sa puternică pentru minunata femeie, bancherul îşi păstrase într-atât judecata limpede, încât nu-şi ascundea cum stau lucrurile: Mrs; Mabel Hughes nu era numai o femeie foarte frumoasă, ci şi foarte bogată şi în faţa frumuseţii ei strălucitoare el nu avea de opus altceva decât averea sa care – după aprecierile sale – era egală cu a ei, în cazul cel mai bun.

Dacă voia să aibă succes în chestia asta, trebuia să-i vină în ajutor o împrejurare cu totul fericită, şi această împrejurare o găsi Vane în faptul că Mrs. Mabel îl luase pe dânsul de consilier în toate afacerile băneşti, şi el ştiuse să se facă indispensabil în această calitate. Era într-adevăr un financiar cumpătat, cu mult fler pentru afacerile de bursă şi Mrs. Mabel era foarte mulţumită cu tot ce făcuse el până acum pentru dânsa.

Vane era cât se poate de fericit că putea să răspundă cu siguranţa omului de afaceri la întrebarea ce-i pusese dânsa:

— Ieri şi astăzi am vândut acţiunile dumneavoastră de cale ferată, Mrs. Hughes, spuse el cu modestie – şi am realizat un câştig de şaptesprezece puncte, la acţiunile trustului de hârtie.

Ea fu, într-adevăr, foarte bucuroasă şi îl învrednici pe bancher cu o privire atât de recunoscătoare, încât faţa-i palidă se împurpură timp de câteva clipe.

— Cât face asta? întrebă ea, cu naivitate de copil, şi se uită la el cu ochii mari, rotunzi.

Vane zâmbi conştient de sine şi făcu o mică socoteală în cap.

— O nimica toată de treizeci şi patru de mii opt sute dolari.

— Oh! asta-i minunat! spuse Mrs. Mabel. Îţi mulţumesc, mister Vane. Şi ce se va-ntâmpla cu banii?

— Ceea ce s-a întâmplat cu toţi banii dumneavoastră, Mrs. Hughes. Am dat de-acum dispoziţie ca suma să fie transmisă către „City Banking Company" din Chicago, prin mijlocirea Băncii Angliei.

Vane făcu o mutră cam rece şi Mrs. Mabel părea să fi înţeles motivul, căci puse cu duioşie mâna pe braţul lui şi zâmbi, ca şi cum şi-ar fi cerut iertare.

— Ah, da, firește. Ştii prea bine că sunt silită să fac asta, din dorinţa răposatului meu soţ. El era interesat la „City Banking Company" şi a lăsat dispoziţie ca averea mea să fie administrată şi pe mai departe acolo. Mi se pare foarte neplăcut lucrul acesta, căci socot cam nepotrivit să trăiesc în Anglia şi să-mi ţin bunurile peste ocean. De pe urma aceasta rezultă unele greutăţi şi am încercat în repetate rânduri să ajung la un aranjament. Dar, din păcate, n-am izbutit...

Mrs. Mabel păru să fie foarte necăjită şi Vane se grăbi s-o consoleze.

— Pricep foarte bine, spuse el cu galanterie şi zâmbi dulceag către frumoasa femeie. Şi eu m-aş opune cu toată străşnicia să pierd o asemenea clientă. În ceea ce mă priveşte, americanii pot să păstreze cât or vrea banii dumneavoastră, dacă nu mi se va răpi plăcerea de a continua să vă fiu de ajutor prin sfatul şi acţiunile mele.

Bancherul făcu o mutră amabilă şi Mrs. Mabel îi zâmbi cu recunoştinţă.

Cu asta dânsa puse capăt chestiunilor de afaceri şi trecu deodată la o altă temă.

— Aş dori să părăsesc Londra pentru câtva timp, dragul

meu prieten! spuse ea într-o doară. Zilele acestea de toamnă înaintată nu-mi priesc deloc. Duc dorul de lumină şi aer.

Ochii-i negrii căpătară o expresie nostalgică şi ea îşi întinse trupul mlădios, ca o pisică.

Vane rămase surprins.

— Vreţi să plecaţi, Mrs. Hughes? întrebă el, îngrijorat.

Ea clătină capul, zâmbind, şi îndreptă spre bancher o privire care-l linişti oarecum pe acesta.

— Nu, mister Vane. Voi petrece numai câteva zile undeva, la ţară. Dar nu prea departe de Londra, ca să nu fiu nevoită să renunţ la distracţiile capitalei, dacă mi se va face dor de dânsele. Cunoşti, întâmplător, un astfel de loc?

El avu deodată un gând, care păru să-l însufleţească.

— Fireşte! răspunse repede. Cunosc ceva care ar corespunde dorinţelor dumneavoastră, probabil. Am o vilă la Newchurch... nu prea mare... dar destul de confortabilă... şi ar fi o deosebită plăcere pentru mine să v-o pot pune la dispoziţie. Veţi găsi acolo liniştea pe care o căutaţi şi pe de altă parte veţi fi foarte aproape de Londra. Cu maşina dumneavoastră faceţi drumul într-un ceas. E de la sine înţeles că voi dispune să se amenajeze totul cum se cuvine şi voi purta de grijă ca să nu vă plictisiţi prea mult în mediul de ţară.

Vorbea cu multă însufleţire şi convingere şi Mrs. Mabel păru să fie de acord cu propunerea.

— Sunteţi foarte amabil, mister Vane, spuse dânsa şi-i întinse mâna.

Deodată păru să-şi amintească de ceva şi se gândi o clipă:

— Newchurch? Unde, am întâlnit eu numele acesta în vremea din urmă?

— Probabil că l-aţi citit în ziare. Acum câteva zile s-a făptuit acolo o crimă misterioasă.

Mrs. Mabel Hughes se-nfioră uşor şi-l privi pe bancher cu ochi speriaţi.

— Dar faptul acesta nu trebuie să vă facă antipatic locul, Mrs. Hughes! se grăbi Vane s-o liniştească. Asemenea întâmplări se petrec doar pretutindeni şi în cazul special se pare că e vorba de ceva deosebit. Altfel, Newchurch este

locşorul cel mai liniştit şi simpatic pe care vi l-aţi putea dori. Şi, ca să vă liniştesc pe deplin, vă voi spune că vă stau la dispoziţie servitorul, portarul şi grădinarul meu, – trei oameni în care puteţi avea deplină încredere. Pot să dau, deci, ordinele de rigoare? Am nevoie numai de douăzeci şi patru de ore pentru ca totul să fie aranjat cum trebuie.

Privi nerăbdător spre frumoasa femeie şi-şi făurea, în timpul acesta, cele mai măreţe planuri, pentru a-i face cât mai plăcută şederea în vila sa. Se gândea că în felul acesta i se va oferi prilejul să spună ce avea de spus, – şi de aceea era hotărât să facă totul pentru a o determina pe Mrs. Hughes să-i primească invitaţia.

Frumoasa femeie continua să stea pe gânduri, apoi îşi scoase brusc mânuşa de pe mâna dreaptă şi se ridică.

Vane trebui să privească în sus spre dânsa, căci făptura ei îl întrecea cu o jumătate de cap.

— Şi când pot veni? întrebă ea, cu un zâmbet cuceritor. Peste trei, patru zile?...

Bancherul luă mâna fină ce-i fusese întinsă şi o sărută cu patimă.

— Mâine după-masă totul va fi pregătit pentru primirea dumneavoastră! o asigură el, cu grabă.

— Atunci poimâine. Să nu grăbim prea mult lucrurile, dragă prietene.

Bancherul o conduse la maşină pe frumoasa clientă şi oricine şi-ar fi putut da seama ce pereche nepotrivită formau: el scund, molâu şi cu răsuflarea grea, ea cu silueta minunată şi de o mlădiere tinerească în toate mişcările ei.

Dar Vane nu observă deosebirea aceasta, căci vedea numai pe femeia de lângă dânsul.

Până la ora mesei, bancherul nu mai vru să primească pe nimeni, oricât ar fi fost de importante afacerile ce-i aduceau. Stătea necontenit la telefon şi dădea cele mai felurite dispoziţii.

Când isprăvi cu asta, trecu în revistă lista cunoscuţilor mai apropiaţi şi se gândi pe cine ar putea invita ocazional la Newchurch, pentru ca Mrs. Mabel să nu fie nevoită să renunţe la viaţa de societate.

Se hotărî pentru Thomas Flesh, despre care ştia că e un desăvârşit jucător de golf, apoi se mai opri la colonelul Roy Gregory, ale cărui talente mondene le admirase în repetate rânduri.

Dar în aceeaşi clipă se gândi la seara petrecută în „Casa castanilor”, şi fără voia lui se simţi străbătut de un fior.

Cap. 152 – Moştenirea lui Frank Milner

Pe când lua dejunul cu Wilson în sufrageria pensiunii „Regina Victoria”, inspectorul Langford dădu de înţeles detectivului că nu aprobă deloc metodele cum lucrează colegul său de la Scotland Yard.

— În felul acesta n-ai să înaintezi prea mult, domnule inspector-şef! spuse el cu energie şi-şi îndesă în gură sandviciul cu şuncă pe care-l luase din farfurie. De trei zile de când tot alerg după blestematul ăla de mister Reffold, încât de-abia îmi mai simt picioarele, şi individul nu poate scoate un oftat măcar fără ca să aflăm şi noi, – dar cu toate astea n-am înaintat cu nimic. Ştiu doar că omul acesta are o deosebită slăbiciune pentru plimbări şi că dă târcoale necontenit în jurul „Casei castanilor”. Faptul acesta e destul de suspect, dar el nu ne îndrituieşte să-i punem streangul în jurul gâtului, după cât se pare că merită. Dac-ar fi după mine, aş proceda cu totul altfel. Dumneata pari să ştii ceva mai mult, Wilson... Ia spune, de ce nu lucrezi mai energic, punând mâna în gâtul acestui individ? Crede-mă că asta e cea mai bună modalitate pentru a obţine ceva şi în felul acesta îţi economiseşti foarte mult timp. Când mister Reffold ăsta va fi lipsit de baia-i zilnică şi de celelalte lucruri plăcute, la care pare să ţină atât de mult, îi va pieri buna dispoziţie şi-l vom face să-şi deschidă gura. Ar fi o adevărată plăcere pentru mine să-l pot lua în fabrică timp de câteva ceasuri, căci îmi face impresia că-şi bate joc de mine.

Wilson puse liniştit în buzunarul vestei hârtiuţa pe care-şi făcuse nişte însemnări, şi dădu din cap, cu aprobare.

— De noi amândoi, dragă Langford, completă el, apăsat. Am observat şi eu asta, vreau să zic că-şi bate joc de noi. Şi

eu în locul lui aş face la fel! adăugă, cu un oftat. Dar ţi-am spus-o de la început că vei avea de furcă mult cu individul acesta.

— Da! răcni Langford, de se cutremurară pereţii. Şi asta pentru că trebuie să umblu cu mânuşi fine cu el. Ai vedea dumneata cât de repede aş sfârşi-o cu dânsul, dacă...

— Nu mai urla atâta! spuse Wilson. Ştii doară că pereţii de aici au urechi ascuţite când e vorba de mister Reffold.

Langford făcu un gest care voia să spună că asta îi este indiferent, dar se potoli totuşi şi-şi înfrână mânia.

— În sfârşit! Se pare că eşti pe o cale greşită în privinţa asta, dragul meu, spuse el, zâmbind. Domnişoara Moran e prea inteligentă ca să se vâre într-o asemenea afacere. Crede-mă. Aseară am vorbit mult cu dânsa şi i-am simţit pulsul. Ne-am întreţinut admirabil şi sunt convins că mi-a spus tot ce ştia.

Zâmbi cu înţeles şi amintirea acestor clipe părea să-i fie atât de plăcută, încât Wilson îl privi surprins, apoi căzu pe gânduri şi începu să-şi frece nasul.

— Nădăjduiesc că te gândeşti serios, Langford, să te stabileşti la pensiune? întrebă el pe neaşteptate, după o pauză scurtă.

Inspectorul nu prea înţelese întrebarea şi se părea că nici plăcere nu-i face.

— Cum de-ai ajuns la asta? spuse el bănuitor şi rău dispus. În definitiv, asta-i treaba mea. Alte griji nu mai ai?

Wilson îşi clătină capul cu melancolie încolo şi-ncoace.

— Din păcate am destule griji! spuse dânsul şi scoase hârtia pe care o vârâse în buzunarul vestei cu câteva clipe mai înainte. O parcurse repede cu privirea şi stătu pe gânduri. Ca să spun exact, grijile mele sunt în număr de şase. Dacă mi-ai putea veni în ajutor, Langford, îţi asiguri pensia de inspector-şef. Garantez eu de asta.

— Dă-i drumul! spuse Langford, repede, căci perspectiva aceasta era expresia intimă a dorinţelor sale. Ar trebui să fie ceva supranatural pentru ca două vulpi bătrâne cum suntem noi să nu poată găsi o ieşire.

— Sunt şase întrebări, spuse Wilson aplecându-se deasupra

mesei şi ţinând hârtia în faţă. Întâi: Care-i cauza morţii lui Milner şi a lui David Stone? Doctorul Gordon afirmă că ar fi vorba de un gaz otrăvitor şi dacă el spune asta, chestia e rezolvată pentru noi. Dar atunci se naşte a doua întrebare: Cum a ajuns gazul în camera închisă şi unde a rămas apoi vasul respectiv sau conducta? Prin gaura cheii nu prea cred să-l fi suflat în odaie, căci aşa ceva se-ntâlneşte numai în romane. Aceasta e, deci, o chestiune, cu care trebuie să ne frământăm mintea. Cugetă şi dumneata puţin şi dacă-ţi dă în cap ceva inteligent, spune-mi şi mie. Dar poate că ajungem la vreo soluţie dacă găsim răspuns la punctul trei: Ce obiect a stat în faţa căminului şi cum şi de cine a fost îndepărtat? Apoi întrebarea numărul patru: De ce au trebuit Milner şi Stone să creadă în asta şi ce s-a întâmplat apoi? Cine are bijuteriile? Primul care a fost aici sau ceilalţi doi, care au venit după dânsul?

Langford făcu o mutră surprinsă.

— Asta-i iarăşi ceva nou, spuse dânsul. De când e vorba de bijuterii aici, mă rog?

— De la început, dragă inspectore. Stone ăla avea întotdeauna în depozit asemenea obiecte şi Milner pare să fi fost un prieten al pietrelor scumpe, când nu costau prea mult. De aceea nici n-am mai întrebat de unde provin. Nici n-ar fi fost nevoie să găsesc perla sub hârtiile de pe masa de scris, pentru a ştii că cei doi tratau o astfel de afacere. Dar unde a rămas marfa despre care e vorba? Pentru o singură perlă nu s-ar fi obosit Stone la miezul nopţii până la Newchurch, chiar dacă ar fi valorat o sută de lire. Pentru un om de talia lui mister David, asta însemna o nimica toată. Deci, trebuiau să fi fost mai multe...

Wilson se întrerupse şi privi iar la notiţa ce o avea înainte-i.

— Acum ar veni întrebarea numărul cinci, pe care aş lăsa-o cu plăcere pe seama dumitale, deoarece te-ai ocupat de-acum cu dânsa: Ce rol are mister Reffold în afacerea asta? Că şi-a făcut de lucru în noaptea cu pricina în grădina „Casei castanilor”, asta ştiu, dar restul rămâne o enigmă pentru mine. De ce Dumnezeu nu şi-a luat repede tălpăşiţa şi stă pe aici şi se joacă cu noi ca pisica cu şoarecele? Vreme a avut

destulă doar.

Wilson se scărpină pe după ureche şi părea că rumegă temeinic întrebarea aceasta. Apoi îi veni deodată un gând, începu să-şi frece nasul cu putere şi zâmbi misterios.

— Asta ar fi ciudat, ce-i drept, murmură el ca pentru sine – dar a trecut de-acum...

Lui Langford nu-i plăcea când i se vorbea în enigme. De aceea, spuse cam supărat:

— Dacă vrei să vorbeşti cu dumneata însuţi, mister Wilson, nu e nevoie să fiu şi eu de faţă. Din mormăielile dumitale nu pricepe nimeni ceva şi doar ţii ca să preiau eu afacerea pe mână. Vorbeşte deci în aşa fel, încât ceea ce ai să-mi spui să aibă cap şi picioare.

Inspectorul-şef se adâncise din nou în notiţele sale.

— Mai e, deci, încă o întrebare: a şasea! spuse el. Ce a făcut colonelul Gregory cu servitorul său în birou? Ar fi foarte important de ştiut, dar nu e nevoie să te ocupi dumneata cu asta. Asta e o chestie care te poate vârî lesne în bucluc şi nu doresc să ţi se întâmple vreo nenorocire tocmai când te pregăteşti şi dumneata să-ţi aranjezi drepturile la pensie. De altfel vom face o mică excursie în după-amiaza zilei de astăzi. Poate că ne vine vreo idee fericită cu acest prilej. L-am rugat pe comisarul de aici să dispună curăţirea ruinelor colibei incendiate din pădure şi e bine să fim şi noi de faţă. La ora două vom pleca cu maşina.

Vestea aceasta nu prea îl entuziasmă pe Langford. Mormăi rău dispus:

— Ce-o mai fi şi asta? Cum de ţi-a dat în gând aşa ceva?

— Mister Reffold mi-a sugerat-o, răspunse Wilson, liniştit.

Inspectorul rămase mut o clipă şi-l privi uimit.

— Aşa! spuse el apoi şi se vedea după trăsăturile şi tonul său, cât de ciudată i se părea chestia. Şi cazi în cursă atât de uşor?

Se lovi cu palma peste genunchi şi izbucni în hohote de râs.

Detectivul însă, nu-şi pierdu cumpătul, ci clătină doar capul.

— Da, da. Sunt convins c-am da cu plăcere câteva lire, dac-am şti câte ceva din ceea ce ştie omul acesta. Când îmi dă un

sfat, îl urmez imediat. Am mai făcut-o o dată şi nu mi-a părut rău.

Langford îl privi nedumerit.

— Cu scrisoarea din grădină, spuse Wilson. Ştii şi dumneata... aceea în care era vorba de bolnavul care a fost adus la circumscripţia dumitale.

Langford se simţea oarecum indispus de câte ori venea vorba de chestia asta.

— De la Reffold a fost scrisoarea? întrebă el, neîncrezător. De unde ştii asta?

— Printr-o întâmplare neînsemnată! răspunse Wilson scurt, făcu un semn colegului său şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre uşă.

Când Wilson sosi la „Casa castanilor” se începuse tocmai, în prezenţa reprezentanţilor justiţiei, inventarierea averii rămasă de pe urma lui Frank Milner.

Ea aducea unele surprize şi îngăduia să se arunce o privire în tainele defunctului. Cu excepţia câtorva acţiuni industriale în valoare de câteva mii de lire şi a unui carnet de cecuri de vreo 7000 lire, s-au găsit în lada primitivă numai bani numerar în aur şi bancnote, care atingeau suma rotundă de şaptezeci şi două mii lire sterline. Bancnotele – în majoritate englezeşti şi vreo opt mii dolari – erau aranjate cu o meticulozitate pedantă, după valoare, şi legate în pacheţele. Un registru de casă ţinut cu îngrijire, îngăduia un control exact. Cu prilejul acesta ieşi la iveală că o sumă de douăsprezece mii de lire nu era înregistrată. Cu două zile înainte de moarte, Milner totalizase sumele şi în rubrica banilor aflaţi în casă era trecută suma de optzeci şi patru de mii de lire; dar cu toate că comisia numără banii de câteva ori, nu găsi mai mult de şaptezeci şi două de mii şi toate cercetările întreprinse prin cameră nu duseră la vreun rezultat.

Lipsa aceasta era cu atât mai surprinzătoare, cu cât se părea că Milner trecuse în registru şi cel mai mic post, atât la intrare cât şi la ieşire. Lipsa rămânea nelămurită, deci.

Era exclus ca suma să fi fost scoasă din casă după moartea lui Milner, căci în primul rând tezaurul fusese sigilat după

câteva ceasuri numai de la crimă şi biroul fusese sub necontenită supraveghere, şi în al doilea rând era improbabil ca în cazul acesta să fi dispărut numai o sumă relativ atât de mică.

Cei din comisie îi atraseră atenţia lui Wilson asupra acestui fapt, dar detectivul nu păru prea surprins. Rosti doar un „Oh!” şi când judecătorul de instrucţie îl privi întrebător, el adăugă cu intonaţie de oracol:

— La asta m-am aşteptat. O afacere foarte rentabilă. Două muşte omorâte cu o singură lovitură.

Magistratul nu prea pricepu mare lucru din acest răspuns, dar socoti că-şi făcuse pe deplin datoria, prin faptul că atrăsese atenţia reprezentantului Scotland Yardului.

Se făcură şi cercetări amănunţite pentru aflarea unor dispoziţiuni testamentare, dar nu se găsi nimic. Hârtii scrise se găsiră, de altfel, foarte puţine şi se părea că Milner purtase grijă să distrugă orice piesă de soiul acesta, căci în afară de câteva corespondenţe de afaceri şi socoteli, nu se găsiră în sertarele biroului decât unele tăieturi din gazetă, care păreau fără nicio însemnătate. Numai Wilson găsi interes în ele şi le confiscă, împreună cu un carneţel vechi pe care magistratul îl puse deoparte după ce-l cercetă în chip superficial.

Ca fost avocat al lui Milner, Crayton se simţi îndatorat să asiste comisia de anchetă – deşi nu primise nicio invitaţie specială. Tot timpul rămase în umbră, cu modestie, dar nu scăpă niciun cuvânt şi lucirea vie a ochilor săi trăda că era necontenit la curent cu totul.

Când se puse, în sfârşit, chestia tutorelui, ca consecinţă a lipsei unui testament, dânsul socoti că venise momentul să intervină.

— Îmi iau îngăduinţa să atrag atenţia onoratei comisii că am reprezentat interesele defunctului timp de cincisprezece ani încheiaţi şi cunosc, în consecinţă, ca nimeni altul afacerile sale! spuse el cu modestie şi făcu câte o plecăciune în faţa fiecărui membru al comisiei în parte. Am apoi şi un drept de onorariu de opt sute lire...

Wilson sări ca ars şi-l privi pe avocat, pătrunzător:

— Pentru ce?

Crayton tresări puţin, dar apoi îşi reluă mutra obişnuită.

— Asta o voi dovedi! răspunse el cu demnitate. De altfel, cred că nu e treaba poliţiei, ci a forurilor judecătoreşti! adăugă dânsul cu o privire măgulitoare spre procuror şi acesta păru să fie de aceeaşi părere.

— Dacă mister Crayton a reprezentat într-adevăr pe defunct vreme atât de îndelungată, socot drept...

— O clipă, Sir! îi tăie Wilson repede vorba şi-şi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor, ceea ce făcea întotdeauna când era enervat, pentru a putea strânge pumnii neobservat. Ţin să vă atrag atenţia că se află în casă o persoană presupusă a fi îndreptăţită la moştenire, Miss Ana Moran, şi că aceasta are căderea să-şi spună şi dânsa cuvântul în această chestiune însemnată. Vă rog, dispuneţi să fie adusă aici, înainte de a lua o hotărâre.

Magistratul înălţă din umeri cam supărat, dar se hotărî totuşi să ţină seama de dorinţa lui Wilson.

Când Ana Moran intră în odaie, apariţia ei făcu o impresie extraordinară. Rochia neagră pe care o îmbrăcase scotea în evidenţă formele-i minunate şi seriozitatea care-i era întipărită pe figură îi dădea un farmec deosebit. Părea să fi învins tulburările sufleteşti din ultimele zile şi numai în ochii-i mari şi plini de viaţă se aprindea din când în când o privire îndureratăă...

Privea oarecum nesigur de la unul la altul şi trăsăturile ei trădau că e înarmată împotriva vreunui atac oarecare.

Crayton se grăbi s-o întâmpine imediat cu un salut plin de exagerare, ca şi cum ar fi fost în cele mai apropiate raporturi cu dânsa, dar frumoasa fată îl privi cu uimire şi-i întoarse apoi spatele.

Avocatul n-ar fi renunţat atât de uşor la intenţia sa dacă Wilson n-ar fi intervenit în felul lui hotărât. Cu o mişcare liniştită a braţului său lung îl împinse pe avocat la o parte, apoi o luă de mână pe Ana, şi-i explică cu glasul duios şi părintesc:

— Fapt este, Miss Moran, că n-am găsit niciun testament scris şi din cauza aceasta trebuie instituit un administrator al averii până se vor aranja chestiunile juridice. Mister Crayton

se crede a fi omul indicat pentru rolul acesta, dar eu am cerut ca să fii întrebată şi dumneata. Şi acum spune-mi: eşti pentru mister Crayton?

Fără să stea o clipă la gânduri, tânăra fată îşi dădu capul pe spate şi răspunse cu un „Nu” tăios, ceea ce făcu ca mutra avocatului să se schimonosească fioros.

— Bine! făcu Wilson. Ai putea să propui pe altcineva, Miss Moran? Cunoşti pe cineva în care ai încredere şi căruia i s-ar potrivi această misiune?

Întrebarea aceasta o puse în încurcătură pe tânăra fată, căci trebui să-şi mărturisească cum că era singură de tot pe lume şi nu cunoştea niciun om căruia i-ar putea încredinţa apărarea intereselor sale. În cele din urmă îi dădu în gând că l-ar putea ruga pe William Brook să preia sarcina aceasta, căci dânsul, dovedise întotdeauna multă bunăvoinţă. Şovăind, îi rosti, deci, numele.

— Brook şi Sons...? Cunosc! spuse Wilson. Una din primele firme din City, Sir, se adresă el magistratului – şi cred că justiţia nu va putea avea nimic împotrivă.

— În orice caz, voi face propunerea, răspunse judecătorul, care deveni deodată foarte amabil şi făcu o plecăciune în faţa tinerei fete, în semn de concediere.

Pe când Ana se pregătea să părăsească încăperea, Crayton se năpusti şi o apucă de braţ.

— Asta te va costa scump! scrâşni dânsul şi în ochii-i congestionaţi se aprinse o lucire ameninţătoare.

Ana se smuci cu scârbă din mâinile sale şi fugi repede de acolo.

Wilson îşi vârî din nou mâinile în buzunare şi se adresă avocatului:

— Mister Crayton, declară-te mulţumit şi nu face prostii. Cred că nici n-ai fi avut timp destul pentru sarcina asta, căci peste câteva zile Poarta de Fier îţi va da puţin de lucru.

Avocatul se înfioră din tălpi până-n creştet şi-l fixă pe detectiv cu ochii holbaţi.

Cap. 153 – Cei doi îndrăgostiţi

Ana Moran stătea de-acum la telefon şi voia să cheme firma la care lucra, când se răzgândi iarăşi şi luă hotărârea să plece singură la Londra şi să expună verbal chestia lui mister Brook. Avea timp încă să prindă trenul de amiază şi deoarece şeful ei nu părăsea niciodată biroul înainte de ora patru, era sigură că-l va găsi acolo.

Îşi făcu în grabă toaleta şi fiindcă nu părăsise casa din noaptea aceea de groază, călătoria aceasta însemna pentru dânsa o variaţie binevenită, pe care o aştepta cu nerăbdare firească.

Dar dacă ar fi fost sinceră faţă de sine însăşi, ar fi trebuit să-şi mărturisească cum că nerăbdarea ce o cuprinsese în mod atât de subit, era legată cu o dorinţă şi o nădejde care mocneau în fundul sufletului său. Dar frumoasa fată nu era sinceră cu sine, ci căuta să se încredinţeze singură că nu era altceva la mijloc decât trebuinţa de a evada dintre zidurile mohorâte ale casei, pentru a mai veni puţin între oameni.

Fără să privească la dreapta sau la stânga ea parcurse repede drumul până la gară şi se părea că prin graba aceasta voia să înlăture o întâlnire neplăcută.

Dar când rămase singură în compartiment şi trenul se puse în mişcare, pe faţa ei se oglindea o umbră de dezamăgire şi cu privirile tulburi privea la peisajul tomnatic ce defila prin fereastră.

Nu auzi deschizându-se uşa şi de-abia când Crayton începu să tuşească insistent, dânsa se întoarse şi văzu ochii lipicioşi ai avocatului fixându-se asupra ei.

Fără multă etichetă se aşează în faţa ei şi când dânsa vru să sară de pe canapea, el o împinse înapoi cu mâna-i aspră şi păroasă.

— Rămâi liniştită la locul dumitale, Miss Moran! spuse el cu un rânjet respingător – şi îngăduie să stăm niţel de vorbă ca doi oameni de treabă. Va fi numai spre binele dumitale dacă mă vei asculta şi dacă te vei hotărî să aranjăm împreună lucrurile cum se cuvine. Căci am fost prea mult timp avocatul unchiului dumitale, pentru a nu cunoaşte anumite chestiuni care ţi-ar putea deveni foarte neplăcute. Şi afară de asta –

(mutra lui luă o înfăţişare de om la pândă şi se vedea că stă să cântărească fiecare cuvânt înainte de a-l rosti) – vreau să te fac atentă asupra faptului că s-ar putea ridica unele pretenţii asupra moştenirii rămasă de pe urma bătrânului. E foarte posibil ca Milner să nu se fi ţinut de anumite angajamente cu prilejul unora din afacerile sale şi lucrurile să iasă acum la iveală... Atunci s-ar putea întâmpla ca să pierzi dintr-odată tot ce ţi-a căzut în poală în chip atât de neaşteptat şi care pare să te fi ameţit puţintel. Bătrânul şi prea cinstitul mister Brook nu-ţi va putea fi de mare folos în chestiunile acestea, ci pentru asta ai nevoie de un avocat cu experienţă, ca mine... În definitiv, ce ai dumneata împotriva mea, Miss Moran? continuă dânsul linguşitor şi o privi cu ochi lacomi. Nici nu ştii cât de mult îţi vreau binele şi dacă ai fi puţin prietenoasă faţă de mine, ţi-aş face unele servicii pe care nici nu le poţi bănui măcar în momentul de faţă...

Ana stătea ca paralizată şi vorbele avocatului răsunau ca un ecou îndepărtat în urechea ei. Ea nu era în stare nici să răspundă, nici să fugă de acolo şi Crayton era hotărât să se folosească de starea ei de slăbiciune.

Îi luă mâna pe care dânsa nu fu în stare să şi-o reţină, i-o mângâie cu tandreţe, apoi îşi apăsă buzele-i cărnoase de pielea ei fină.

— Vezi, copiliţo, şopti dânsul şi ochii-i scânteiau cu lăcomie – aşa îmi placi. Şi nu vei avea nimic de pierdut dacă vei fi puţin prietenoasă cu mine...

Se aşeză deodată lângă dânsa şi-i puse braţul pe umăr.

— În definitiv, eu sunt...

Ana se trezi ca dintr-un vis groaznic, dar multă vreme încă mai târziu nu-şi dădu seama ce se petrecuse în clipa aceea.

Văzuse deodată o umbră mare, întunecată, auzise apoi un zgomot înăbuşit şi când deschise ochii după câteva clipe, pe locul din faţa ei, unde stătuse avocatul până atunci, şedea acum cu totul altă persoană.

Închise repede ochii din nou şi deschizându-i după câteva clipe se uită pe fereastră, ca să-şi dea seama dacă nu cumva visează.

Dar trenurile care alergau încolo şi încoace, vapoarele care

pluteau pe Tamisa, coloanele de fum ce se-nălţau în aer şi sirenele fabricilor care îi ţipau în urechi... toate astea nu erau înşelătoare...

Şi colo în faţa ei, şedea fără îndoială Harry Reffold, care o privea de data aceasta cu zâmbetul lui simpatic.

Tânăra fată îşi roti uimită privirile în compartiment şi când îşi opri privirile asupra celuilalt, în ele se afla o întrebare mută, plină de frică.

El îi făcu un semn liniştitor şi-şi arătă dinţii-i albi ca zăpada.

— Mister Crayton a plecat, domnişoară Ana, şi vă garantez că aşa de curând nu-l veţi mai vedea.

Ea respiră uşurată, fără voia ei, şi o cuprinse deodată un sentiment liniştitor de siguranţă. Nu era în stare să vorbească, dar din privirea ei blândă, nedumerită, cu care se uita la dânsul, Reffold îşi dădea seama că vrea să-i mulţumească.

El găsi că făptura tânără şi conştientă de sine, pe care o avea în faţă, era mai fermecătoare ca oricând şi cu multă bucurie trebui să constate că ochiul cel mai critic chiar, ar fi nevoit să-i recunoască cum că n-avusese gust prost. Prea era adulat de femei, pentru a se lăsa impresionat uşor, dar în cazul acesta căpătase o impresie care-i preocupase mult spiritul în ultimele zile. Căci necontenit trebuia să-şi mărturisească cum că Ana Moran îl interesa cu mult mai mult decât s-ar fi cuvenit pentru chestia pe care o urmărea dânsul, şi sforţările lui zadarnice de a o revedea îi căşunaseră o indispoziţie insuportabilă.

Astăzi, însă, dăduse în sfârşit de urma ei şi pe când căuta un prilej nimerit, în coridorul vagonului, să intre în vorbă cu ea, îşi dădu seama că venise tocmai la timp pentru a-l împinge pe uşă afară pe insuportabilul Crayton.

El îşi spuse că trebuia să lase timp tinerei fete să se reculeagă de pe urma agitaţiilor din ultimele clipe şi că nu trebuia să fie insistent, dacă voia să-i împrăştie bănuielile fără a fi nevoit să trădeze prea multe.

De aceea nu întrerupse prin niciun cuvânt tăcerea care se aşternuse între ei, şi Ana îi era recunoscătoare pentru aceasta, căci în felul acesta câştiga timp să-şi recapete

cumpătul şi să se gândească ce atitudine să ia în faţa lui.

Dar ea nu izbuti să ia o hotărâre în această direcţie, căci dânsul începu să-i vorbească într-un chip atât de nesilit şi sincer, încât toate îndoielile ei cu privire la bărbatul acesta, începură să se şteargă din conştiinţa ei.

— Nu v-aş sfătui deloc, Miss Moran să plecaţi la Londra, aşa singură, după întâmplările acelea din casa dumneavoastră, spuse dânsul şi o privi cu seriozitate şi căldură. Nu vreau să vă înspăimânt, dar trebuie să vă atrag atenţia că în calitate de moştenitoare probabilă a lui Milner, aţi trezit interesul acelor cercuri care au prăpădit pe unchiul dumneavoastră, – şi din motivul acesta puţină atenţie e cât se poate de indicată.

El observă cum ochii ei se măresc de groază şi cum se înfioară toată, – şi ascultând de un impuls îşi puse mâna dreaptă pe mâinile ei tremurătoare.

— N-aveţi de ce vă teme, Miss Moran, o linişti dânsul şi în colţurile gurii sale apăru un zâmbet hotărât, care o linişti mai mult decât toate vorbele la un loc – dar e bine să ştiţi despre asta... Pentru ca să nu comiteţi vreo neatenţie, ca astăzi de pildă – adăugă el. Dar pentru aceasta veţi fi pedepsită corespunzător, prin aceea că veţi fi silită să acceptaţi tovărăşia mea. Fie că vreţi sau nu, în orice caz veţi da de mine la orice pas pe care-l veţi face, şi asta până vă voi vedea înapoi la „Casa castanilor”.

Cu tot tonul său glumeţ, Ana observă că Reffold o credea foarte serios, şi pentru întâia oară după atâtea zile, un zâmbet vesel flutură pe buzele ei, – un zâmbet care trăda lui Harry mai mult decât ar fi putut-o face cuvintele.

Călătoria decurse în tăcere, niciunul din ei nu scotea un cuvânt, dar Ana mărturisi mai târziu că niciodată în viaţa ei nu se simţise mai fericită ca în ceasul acela.

Când părăsiră gara din Londra, Reffold descoperi deodată în mulţime figura pânditoare a lui Crayton, care-i aruncă o privire de ură sălbatică. Făcu o bezea ştrengărească avocatului, agită pălăria cu o politeţe exagerată, apoi se urcă zâmbitor în maşină, alături de Ana.

William Brook primi cu multă bunăvoinţă pe corespondenta

sa şi când dânsa îi expuse chestia, cu şovăială, el se entuziasmă nespus.

— Sunt fericit să-ţi pot fi de folos, Miss Moran – se grăbi dânsul s-o încredinţeze – căci de-abia acuma, când lipseşti de la slujbă, ne dăm seama cât de preţioasă ne eşti. De fapt, convingerea asta am avut-o din totdeauna – căută el să îndrepte repede lucrurile şi-i clipi cu bunătate din ochi – dar şi mister Grapes îţi înalţă acum în fiecare zi imnuri de slavă.

Mister Grapes îşi făcu şi el apariţia în biroul şefului, când auzi de prezenţa Anei, şi-i exprimă condoleanţe în cuvinte cât se poate de simţite.

Când tânăra fată termină cu ei, ieşi în vestibul unde îl găsi pe Reffold aşteptând-o. Stătea acolo ca o santinelă şi când dânsa îşi făcu apariţia, el privi la ceas.

— Dacă ţi-ai terminat treburile, Miss Moran, spuse el – putem lua masa acum. Până la plecarea trenului mai avem o grămadă de timp.

Invitaţia asta o puse oarecum în încurcătură, dar în dispoziţia în care se afla nu era în stare s-o refuze net, după cum ar fi făcut, în mod sigur, cu puţin înainte.

— Din păcate, mai am să rezolv o mulţime de chestiuni, căută dânsa să se eschiveze, dar Harry nu renunţă la ideea sa.

— Minunat! răspunse el cu însufleţire. În cazul acesta mai am timp să invit o doamnă, ca să fim în trei. Într-adevăr, nu prea e obişnuit lucru ca o fată frumoasă şi tânără să ia masa singură cu un bărbat... pe care l-a cunoscut pe stradă, întâmplător, completă el, clipind din ochi şi zâmbind, şi Ana găsi că de data aceasta surâsul lui era iarăşi puţin cam impertinent.

Şi într-adevăr, intrând amândoi într-un magazin unde Ana avea de cumpărat ceva, Reffold intră în cabina telefonică de unde se întoarse radios, după câteva clipe.

— Totul e în regulă, Miss Ana! îi spuse dânsul. Am îngrijit pentru dumneata de o doamnă de companie, care-ţi va fi pe plac, sunt sigur.

Restaurantul mic şi elegant se afla într-o străduţă laterală a lui Regent-Street şi când Ana păşi în localul distins şi aranjat

cu mult gust, se simţi câteva clipe foarte intimidată. Până acum nu avusese încă prilejul să cunoască decât birturile modeste în care iau masa funcţionarii şi oamenii de afaceri şi acestea aveau cu totul altă înfăţişare decât ăsta de aici.

Încăperea tapetată în alb şi auriu, cu draperiile grele, roşii, cu lumina orbitoare, cu cristalurile şi argintul strălucitor, o orbi o clipă, şi biata fată se simţi păşind nesigură timp de câteva clipe...

Dar îşi recăpătă repede stăpânirea de sine şi Harry Reffold, cu ţinuta-i elegantă şi sigură, n-ar fi putut găsi o însoţitoare mai demnă de dânsul ca această fată frumoasă, care se comporta cu o siguranţă atât de distinsă, de parc-ar fi crescut în mediul acesta luxos.

Reffold părea să fie foarte cunoscut în local şi după cât s-arăta era aşteptat, căci cu toată aglomeraţia, ei găsiră rezervat un colţ confortabil şi chelnerii se întreceau în amabilităţi.

În vreme ce Harry, cu monoclul în ochi, compunea meniul cu siguranţa unui cunoscător şi mulţimea de chelneri aşteptau respectuoşi ordinele sale, ochii mari ai fetei nu se dezlipeau de pe figura lui energică şi din nou se născu într-însa întrebarea chinuitoare:

— Cine este bărbatul acesta?

Când termină, în sfârşit, cu alegerea mâncărurilor, se-ntoarse spre Ana cu un zâmbet şiret:

— Mă iertaţi, Miss Moran, dar a fost o treabă foarte importantă. Doresc să cunoaşteţi specialităţile acestui local. (Privi cam nerăbdător la ceas). Am venit cu câteva minute prea de vreme. Doamna Lambert este de altfel...

Se întrerupse pentru a ieşi în întâmpinarea unei doamne care tocmai intrase în local şi privea cercetătoare în jur.

— Miss Moran, spuse el, întorcându-se cu însoţitoarea sa, Mrs. Lambert e nespus de fericită să vă facă cunoştinţă. I-am povestit de-acum multe despre dumneavoastră, şi dacă veţi avea nevoie cândva de sfatul unei femei inteligente, adresaţi-vă ei cu toată încrederea.

Ana văzu în faţa ei o figură frumoasă şi simpatică de femeie, care o măsură cu mult interes, cu nişte ochi ce

zâmbeau prietenos, – şi, în încurcătura ei plină de farmec, fata nu izbuti să facă altceva decât să încline căpşorul şi să strângă cu căldură mâna ce-i fusese întinsă.

Recomandarea aceasta scurtă trecu neobservată, căci era ceva obişnuit într-un local ca cel de faţă, – dar ea avusese un efect extraordinar asupra unuia din clienţii aflaţi în restaurant.

Doctorul Gordon, care se găsea într-una din nişele învecinate, auzi deodată rostindu-se numele doamnei Lambert şi asta era destul ca să-l facă să-şi ciulească urechile. Scoase puţin capul afară, dar şi-l retrase cu iuţeala fulgerului când, spre nespusa lui uimire, văzu pe menajera sa, care tocmai intrase atunci.

Apariţia ei neaşteptată în locul acesta şi în tovărăşia unor persoane străine, îi produse o agitaţie de nedescris şi se simţea îmboldit să afle amănunte asupra acestui fapt. Îşi spunea, de altfel, că nu-l priveşte ceea ce face doamna Lambert, dar viermele geloziei începu să-l roadă şi nu-i dădu pace.

Ciuli urechea pentru a prinde vreun cuvânt din convorbirea însufleţită pe care o întreţineau cei de dincolo, un cuvânt care să-l lămurească întrucâtva, dar trebui să constate că vorbeau numai despre lucruri indiferente şi despre Newchurch.

De-abia când interveni un glas bărbătesc, care vorbi mai mult timp, trăsăturile doctorului Gordon se încordară deodată şi căută să-şi întipărească bine vocea aceasta. Desigur, o mai auzise cândva, ba îşi aducea aminte chiar fiecare cuvânt pe care îl rostise.

Se ridică fără zgomot, merse până în capătul sălii, apoi se întoarse pe partea cealaltă, căutând să arunce o privire în interiorul nişei.

Văzu o făptură înaltă, cu umeri largi... pe care o cunoştea de asemeni.

Persoana aceasta îl adusese în maşină până la uşa casei, îi dezlegase legăturile, apoi sărise iar în automobilul cu care veniseră.

Şi acum... Mrs. Lambert lua masa cu acest bărbat misterios...

Doctorul Gordon părăsi repede localul pe o ieşire dosnică.

Blestema pe lady Crowford şi se blestema pe el însuşi pentru că fusese atât de rezervat faţă de inspectorul Langford, când acesta îl iscodise cu privire la diferitele amănunte ale aventurii sale.

Dar acum voia să repare totul. Nu mai era dispus să se poarte cu mânuşi faţă de doamna Lambert...

Harry Reffold mestecă cu poftă o stridie, apoi se adresă zâmbind doamnei Lambert:

— Trebuie să-ţi comunic ceva, Betsy, care te va interesa foarte mult.

Femeia îl privi nerăbdătoare şi chipeşul bărbat îi clipi vesel.

— Doctorul Gordon a fost aici şi s-a interesat foarte mult de noi.

Mrs. Lambert se făcu deodată roşie ca focul şi exclamă doar: „Oh!”.

Apoi începu să se joace nervos cu inelele.

Cap. 154 – Pe piscul lui Montblanc

Balonul în care se aflau Egizio Ettore, Letiţia, Tric-Trac şi Gilda, plutea lin în înălţime, purtat de un vânt molcom, şi când brigandul aruncă o privire asupra indicatorului care arăta depărtarea de pământ – sau mai bine-zis înălţimea la care se afla – constată că pluteau acum la o mie de metri de sol.

Întorcându-se spre veselul parizian, Ettore spuse:

— Cred c-ar fi bine să ne mulţumim cu atât şi să nu încercăm să ajungem mai sus.

— Asta e şi părerea mea, răspunse Tric-Trac, căci gândesc că n-avem ce căuta sus. Dar când vei socoti potrivit să aterizăm, căpitane?

— Atunci când nu ne vom mai afla deasupra Franţei! răspunse brigandul.

— Aşadar, doreşti să treci graniţa?

— Fireşte, căci atâta vreme cât ne aflăm pe pământul republicii, nu suntem siguri deloc; când vom avea, însă, frontiera în urma noastră, putem nădăjdui să scăpăm cu faţa curată.

— Şi ce frontieră socoate căpitanul meu să atingă?

— Cred că dacă balonul păstrează direcţia pe care o are acum, vom trece graniţa spre Elveţia. Poate că izbutim atunci să aterizăm pe un teren muntos şi apoi... Dumnezeu ne va ajuta mai departe.

— Căpitane, aş avea de făcut o propunere, spuse Tric-Trac, cu multă însufleţire. N-ar fi oare cu putinţă să lăsăm balonul să zboare până la Paris? Ar fi ceva minunat dac-am ateriza pe negândite pe una din străzile oraşului-lumină... asta va face senzaţie. Sunt sigur că vom deveni dintr-odată eroii zilei!

— Ce-ţi trece prin gând, Tric-Trac! Trebuie să căutăm undeva o regiune singuratică, şi nu un oraş mare. Asta ar fi curată nebunie din partea noastră.

Dejunul se sfârşise şi ceasul arăta 9 dimineaţa.

Ettore vru s-o lege din nou pe Gilda, dar Letiţia se rugă pentru dânsa, spunând:

— Ce-ar putea face nenorocita asta aici? O încercare de fugă este cu neputinţă, căci ar trebui să sară peste marginea gondolei şi un sfârşit atât de groaznic nu şi-ar alege dânsa... N-o mai lega, Egizio!

— Nu ştiu dacă s-o fac! răspunse Egizio Ettore, clătinând din cap, căci mă tem de răufăcătoarea aceasta... Dar ai dreptate, gondola asta este o carceră sigură, cum puţine se găsesc pe pământ. Până şi din Capul Pertusato se putea evada, – de aici, însă, cam greu!

Şi astfel, Gilda rămase nelegată.

Vremea era admirabilă, vântul se înteţi puţintel, împingând balonul cu iuţeală vertiginoasă.

Panorama se schimba necontenit dedesubtul zburătorilor, – oraşe defilau după oraşe, regiuni pitoreşti după regiuni pitoreşti.

— Uite Parisul, spuse deodată Letiţia, arătând în jos.

Şi într-adevăr, dedesubtul, lor se întindea uriaşa metropolă, cu turnurile înalte ale bisericilor, cu imensul turn Eiffel care se afla mai aproape de dânşii ca toate celelalte, cu Sena care părea o panglică nesfârşită, strălucitoare în bătaia soarelui.

Cronometrul din balon arăta ora unsprezece şi treizeci şi două minute.

Şi aeronava plutea mai departe, tot mai departe, şi pasagerii dintr-însa nu mai pridideau să observe ce se petrecea dedesubtul lor, – ei trăiau într-o sferă nouă, într-un element nou, şi se simţeau nou-născuţi, căci în piepturile lor sălăşluia credinţa că sunt în deplină siguranţă.

— Da, aici e frumos! exclamă Egizio Ettore. Aici sus aş dori să trăiesc întotdeauna, cât mai departe de oameni.

— Asta ar fi cât se poate de bine, interveni Tric-Trac – dar ceva tot ne-ar lipsi.

— Şi anume?

— O gazetă.

La Ora unu luară prânzul, pe care Letiţia îl prepară la maşina de gătit. Aveau carne, legume, vin, prăjituri.

Pe la ora patru zburară deasupra unei întinderi mari de apă.

— Ne găsim în partea de sus a Italiei, spuse Ettore, şi nădăjduiesc că odată cu întunericul vom trece frontiera.

Întunericul veni mai curând decât se aşteptaseră. În ultimele ceasuri, balonul se ridicase cu încă o mie de metri şi plutea acum la o înălţime de două mii de metri. Stelele păreau atât de aproape, încât navigatorii aveau impresia că le pot atinge cu mâna şi luna, care strălucea cu multă intensitate în noaptea aceasta, poleia gondola cu o lumină de basm.

— Ferice de acela care a avut norocul să vadă o privelişte ca aceasta! exclamă Letiţia, plină de admiraţie. Cât de aproape de cer te simţi aici!

Balonul se afla acum deasupra unui teren muntos şi Ettore trebui să mai arunce balast pentru a-l face să se înalţe, căci în câteva rânduri era cât pe ce să se lovească de creştetul unui munte.

— Aceştia sunt munţii Elveţiei! exclamă brigandul, triumfător. Nu ne mai aflăm pe pământul Franţei, ci plutim deasupra liberei Elveţii... Acum... acum sunt salvat!

Spunând acestea, îmbrăţişă pe Letiţia, strângând-o cu căldură la pieptul său, o sărută cu patimă de nenumărate ori şi soţia brigandului vărsă lacrimi de bucurie şi de fericire.

Dar Ettore trebui acum să-şi concentreze întreaga atenţie asupra balonului, căci se iviră greutăţi care cereau să fie

înlăturate.

Munţii deveneau acum tot mai înalţi, – tot mai sus îşi înălţau în împărăţia atmosferei piscurile înveşmântate în zăpadă şi navigatorii văzură dedesubtul lor căscându-se prăpăstii fioroase şi simţiră fiori trecându-le prin trup; căci era cu neputinţă să nu se gândească la moartea îngrozitoare care i-ar fi aşteptat dacă s-ar fi prăbuşit într-una din acele prăpăstii fără fund.

Vedeau zăpada veşnică ce acoperea cu hlamida-i albă munţii uriaşi, – vedeau gheaţa care nu se topeşte niciodată şi faţă de care razele soarelui sunt neputincioase şi apoi vedeau mai jos vreun lac strălucitor şi vreo colibă chiar, care se înălţa pe ici, pe colo.

Ettore se aşezase cu Letiţia pe una din banchete şi amândoi vorbeau în şoaptă. Subiectul discuţiei lor se referea la soarta Gildei.

— Dintru-nceput, spuse brigandul, intenţia mea a fost s-o îmbrâncesc afară din gondolă pe mizerabila aceasta, ca să se aleagă praful de dânsa şi astfel să-şi capete pedeapsa meritată pentru nelegiuirile ei, dar acum mă aflu într-o dispoziţie prea excelentă şi-mi este imposibil să dau o sentinţă atât de aspră, deşi i s-ar cuveni cu vârf şi îndesat. De aceea am luat altă hotărâre, spre a o face să-şi ispăşească păcatele.

— Oricare ar fi decizia ta, spuse frumoasa Madonă, te rog din suflet s-o cruţi, să-i dăruieşti viaţa, căci este femeie şi gândeşte femeieşte şi în general nu e demn de un bărbat să se atingă de o fiinţă de sex opus.

— Dar şi femeia trebuie să fie judecată, atunci când făptuieşte o crimă, răspunse Ettore. Nu se pot face excepţii, şi în faţa legii sunt egali bărbatul şi femeia. Vreau, însă, să-i dăruiesc viaţa, renunţând la ideea de a o azvârli din gondolă. Intenţia mea este să cobor acum balonul şi să-l aterizez într-un loc pustiu din munţi, pe creştetul celui mai înalt munte. Acolo o voi debarca pe mizerabila aceasta, lăsând-o în plata Domnului, în vreme ce noi ne vom înălţa iar în văzduh. Nu găseşti şi tu, Letiţia, că acesta e un act de supremă clemenţă faţă de nelegiuita care a căutat să se prăpădească în

tovărăşia duşmanului nostru de moarte, care este Robert de Paris?

— Găsesc că sentinţa aceasta este dreaptă! răspunse Letiţia.

— În cazul acesta, s-o executăm fără zăbavă! spuse brigandul Corsicii.

Cu aceste cuvinte, se ridică de pe banchetă şi chemă pe Tric-Trac, pe care-l puse în cunoştinţă cu intenţia sa.

— Într-adevăr, ar fi o idee minunată! exclamă parizianul, cu bucurie. În felul acesta nu vom fi nevoiţi să jucăm rolul de călăi şi cu toate acestea dânsa nu va scăpa cu viaţă, de pe urma acestei pedepse originale. Şi dacă stăpânul meu doreşte să-şi pună în practică intenţia aceasta, îmi permit să-i atrag atenţia că ni se oferă tocmai acum terenul propice, – căci dacă nu mă-nşel, apoi aş putea spune că vântul ne duce în momentul de faţă de-a dreptul spre piscul înalt al lui Montblanc. Plutim acum la o înălţime de cinci mii de metri.

— Şi trebuie apoi să ne-ngrijim să coborâm cât mai repede posibil, spuse Ettore – căci aerul rarefiat îngreuiază respiraţia. O simt la mine şi mi se pare că o observ şi la voi. Dar îngăduiţi-mi să cercetez terenul.

Brigandul îşi înarmă ochii cu un ochean, se aplecă apoi peste marginea gondolei şi privi cu atenţie în adâncime.

Da, se aflau acum peste cel mai înalt creştet al lui Montblanc, unul din cei mai de seamă munţi de pe întreaga suprafaţă a globului pământesc; căci balonul se găsea la cel mult două sute de metri depărtare de zăpada veşnică a uriaşei ridicături de pământ.

Montblancul îşi înmuia piscul în lumina limpede a lunii, gheţarii scânteiau, luând înfăţişarea unor câmpii nesfârşite de diamante, şi în prăpăstiile sale păreau să se fi adunat toate bogăţiile şi comorile pământului.

Miliarde şi miliarde de briliante scânteietoare părea să tăinuiască în sânul său gigantul giganţilor... Priveliştea ce o oferea privitorului era fermecătoare şi multă vreme îţi rămânea în minte impresia covârşitoare a apariţiei sale majestuoase.

— Să-ncercăm a ateriza! spuse Ettore. Câmpul acela întins

ne oferă o suprafaţă destul de largă şi nădăjduiesc că ancora pe care o vom arunca va găsi un teren prielnic în care să se înfigă.

În clipa aceasta vântul încetase aproape cu desăvârşire, ceea ce era o împrejurare cât se poate de favorabilă pentru întreprinderea plănuită de brigand.

După ce coborâră balonul până la aproximativ zece metri de câmpul de zăpadă al lui Montblanc, Ettore şi Tric-Trac aruncară peste bordul gondolei ancora grea care era fixată de o funie trainică.

Dar de-abia după nenumărate încercări zadarnice, izbutiră să găsească terenul prielnic în care să se fixeze ancora.

Scara de frânghie fu lăsată jos din gondolă şi Ettore fu cel dintâi care coborî pe ea, spre a examina soliditatea terenului pe care voiau să pună piciorul.

Se putea lesne întâmpla ca zăpada să acopere numai o prăpastie fioroasă a Montblancului şi astfel să existe primejdia unei prăbuşiri în adâncimi necunoscute.

Dar brigandul se încredinţă că zăpada acoperea un teren sigur şi solid, şi-i ajungea numai până la genunchi.

— Urmaţi-mă! spuse dânsul.

Letiţia părăsi, la rându-i gondola şi peste câteva clipe fu alături de soţul ei. Apoi veni rândul Gildei să coboare scara de frânghie şi ultimul fu Tric-Trac, care observa cu atenţie fiecare mişcare a criminalei, ţinând-o sub continuă supraveghere.

Gilda n-avea nici cea mai mică bănuială că aterizarea balonului se făcea de dragul ei, dar trebui să-şi dea seama în curând cu groază că acum sunase ceasul de apoi pentru dânsa.

În cele din urmă brigandul găsi locul potrivit unde voia s-o pedepsească pentru purtarea-i criminală, unde trebuia să-şi ispăşească nelegiuirile ce le făptuise.

— Gilda Carazoni! strigă brigandul, după ce Tric-Trac îi aduse condamnata. Gilda Carazoni, a sosit clipa să rostesc sentinţa şi s-o aduc la îndeplinire chiar imediat.

— O sentinţă? Privitoare la mine? exclamă frumoasa blondină, cu spaimă. Cu ce drept cutezi să devii judecătorul meu? Vrei să pronunţi o sentinţă asupra mea? Află deci că tu

însuţi eşti vrednic de spânzurătoare sau de temniţă – şi nu iau în considerare sentinţa ta.

Ettore nu-şi pierdu cumpătul, la vorbele nelegiuitei femei, ci rămase complet liniştit. Ceva mai mult: continuă emoţionat, cu glas trist.

— Îmi este absolut indiferent, Gilda Carazoni, dacă vrei sau nu să mă recunoşti de judecător al tău. Simt, totuşi, că am puterea de a fi în ceea ce te priveşte pe tine. Voi reîmprospăta în memoria ta faptele de care te-ai făcut vinovată, voi expune înc-o dată în faţa ta crimele făptuite în dauna mea şi a Letiţiei. Ai încercat s-o smulgi pe scumpa mea soţie din inima tatălui ei şi s-o îndepărtezi de dânsul. Ai căutat să-i răpeşti toate drepturile pe care i le dăduse naşterea ei. Voiai să furi Letiţiei numele cinstit, respectul oamenilor, iubirea părintelui. Voiai s-o distrugi, s-o azvârli în prăpastia fără fund a nenorocirii, ai dat o mână de ajutor lui Robert de Paris ca s-o vândă mizerabilului acela de Smith, care cutreiera prin oraşe şi sate cu teatrul lui ambulant, şi tot tu ai fost aceea care ai răpit-o pe Letiţia de pe Fontanella, în noaptea nunţii sale. Şi ceea ce ai făptuit faţă de mine, aproape că n-ar mai fi necesar să-ţi reamintesc. Te-ai unit cu ticălosul acela de Robert de Paris, care este duşmanul meu de moarte, te-ai pus în fruntea trupelor care m-au atacat pe furiş în ascunzătoarea mea de pe piscul Fontanellei şi nu e meritul tău, Gilda Carazoni, dacă mă aflu încă în viaţă în faţa ta... Dacă ar fi mers după vrerea ta şi dacă ar fi şi acum după tine, aş zace undeva neînsufleţit, în vreuna din văgăunile muntelui Fontanella şi niciunul dintr-ai mei n-ar fi scăpat cu viaţă. Acestea sunt crimele tale, Gilda Carazoni, dar numai acele de care ştiu, pe care le cunosc. Poate că ai mai făptuit şi altele, care mi-au rămas tăinuite, dar asta nu mă mai interesează, căci sunt destule acestea pe care ţi le-am expus. Ştiu prea bine că eşti perversă şi depravată, mizerabilă şi plină de păcate şi, pentru toate astea, ţi-ai meritat moartea. Da, nimic nu mi s-ar pune stavilă să fac ce vreau să te ucid; te-aş putea supune la chinurile cele mai groaznice, făcându-te să-nduri moartea cea mai cumplită... Te-aş fi putut zvârli din gondolă ca să s-aleagă praf de tine, de la o înălţime de cinci mii de

metri de pământ... Dar vreau să îndepărtez de mine gândul acesta, nu vreau să te ucid şi să mă bucur de moartea ta. Trebuie, însă, să te fac nevătămătoare, Gilda Carazoni, trebuie să-mi asigur viaţa mea şi a Letiţiei, pentru ca trădarea ta şi uneltirile tale să nu ne mai poată duce la pieire. Căci ura unei femei perfide se ridică până şi-n aer, pentru a coborî de-acolo pe bărbatul pe care vrea să-l distrugă. Aşadar, am hotărât să te las în părăsire în pustiul acesta de gheaţă, aici, unde nu poate ajunge fiinţă omenească, în vreme ce noi ne vom înălţa iar cu balonul în văzduh. Lipsită de orice ajutor, va trebui să te încrezi numai în norocul tău, pentru ca să găseşti drumul care să te ducă jos, pe pământ. Dacă vei izbuti, mă-ndoiesc mult, Gilda Carazoni, căci creştetul lui Montblanc a fost escaladat de prea puţini alpinişti până acum. Şi unii din acei îndrăzneţi care au riscat să ajungă până la înălţimea aceasta, nu s-au mai întors printre semenii lor, ci au rămas undeva printre văgăunile muntelui ori s-au prăvălit în prăpăstii. De aceea, mă-ndoiesc dacă vei izbuti să ajungi iar printre oameni, dar îţi doresc din toată inima să reuşeşti şi, din parte-mi, îţi făgăduiesc că nu voi face nimic pentru ca să te împiedic. Îţi vom lăsa alimente îndestulătoare pentru ca să nu mori de foame. Tric-Trac! Adu încoace alimente care să-i ajungă pentru trei zile. Nu uita nicio sticlă cu coniac, care s-o mai încălzească puţin pe nenorocita aceasta.

Gilda Carazoni nu rostise niciun cuvânt până acum. Cu braţele încrucişate pe piept, ascultase cu un zâmbet dispreţuitor cuvintele lui Egizio Ettore.

Dar când dânsul îi spusese că o va lăsa aici, între cer şi pământ, unde va fi singura fiinţă vieţuitoare, mizerabila se cutremură şi o spaimă de moarte se întipări deodată pe figura ei.

O treceau fiorii, gândindu-se că va trebui să întreprindă o călătorie în necunoscut, o călătorie unde la fiecare pas o ameninţau primejdii nenumărate.

Totuşi, continua să se mângâie cu speranţa că brigandul căutase numai s-o înspăimânte, să-i insufle numai groază. Socotea că este exclus să-i fie hărăzită o astfel de soartă.

Chiar atunci când Tric-Trac aduse un coş în care se aflau

cutii cu conserve, pâine, vin şi o sticlă cu coniac, ea continua să creadă că Ettore juca numai o comedie cu dânsa... Nu se putea împăca cu gândul că brigandul ar lua în serios lucrul acesta şi nu putea să creadă că omul pe care-l iubise odată ar avea intenţii atât de grozave faţă de dânsa.

— Şi acum, Letiţia mea, se adresă brigandul tinerei sale soţii, urcă înapoi în gondolă, unde te vom urma şi noi.

— Rămâi cu bine, Gilda! spuse frumoasa Madonă, apropiindu-se de fosta ei prietenă din copilărie şi privind-o cu compătimire. Din toată inima îţi iert totul ce-ai păcătuit împotriva mea şi mă voi ruga Domnului din Ceruri să fie îngăduitor faţă de tine.

— Şi în ce mă priveşte pe mine, luă cuvântul Tric-Trac, adresându-se Gildei, îţi doresc de asemeni să ajungi cu bine jos, frumoasă tigroaică! Dacă te vei prăpădi însă, nu va fi niciun păcat, căci mai sunt destule animale de pradă pe acest pământ. Eu sunt, de altfel, un om bun, un băiat sincer, continuă dânsul, văzând privirea plină de ură pe care i-o aruncă Gilda dar ceea ce ai făcut tu, trebuie să fie pedepsit şi socot că stăpânul şi căpitanul meu a rostit o sentinţă prea blândă faţă de tine.

— Du-te dracului! izbucni frumoasa uzurpatoare şi se părea că vrea să-l străpungă cu ochii ei care scânteiau de ură.

— Cu îngăduinţa dumitale, mă voi duce mai curând în cer! răspunse veselul parizian.

Şi, cu agilitatea unei pisici, se căţără pe scara de frânghie, intrând în gondolă.

Acum numai Egizio Ettore se mai afla în faţa Gildei.

Întunecat la chip şi totuşi plin de compătimire, căta la aceea pe care voia s-o pedepsească pentru nelegiuirile pe care le făptuise împotriva sa şi a Letiţiei.

— Rămâi cu bine, Gilda! i se adresă el acum. Rămâi cu bine, căci trebuie să te părăsesc. Cu dragă inimă aş fi vrut să-ţi pregătesc altă soartă, dar tu ţi-ai meritat moartea şi e de-acum un act de clemenţă, faptul că-ţi dăruiesc viaţa, lăsându-te în plata Domnului. Rămâi cu bine! Îţi doresc din suflet ca să găseşti drumul înapoi la oameni!

Ettore se pregătea să se îndepărteze, dar în aceeaşi clipă

se simţi reţinut; două braţe se încolăciră pe după el şi, tremurând din tot corpul, Gilda se lipi de dânsul.

— Rămâi... rămâi... Ettore, rămâi! O! nu este cu putinţă să vrei să mă laşi aici, în locul acesta groaznic... înconjurată numai de zăpezi şi gheţuri. Tu nu poţi proceda astfel, căci ar fi... ar fi neomenos, Ettore.

— Neomenos a fost ceea ce ai făcut tu, răspunse brigandul, să nu ne mai judecăm acum, căci timpul a trecut.

Şi el încercă să se desfacă din braţele ce-l înlănţuiau.

Dar spaima şi disperarea împrumutau puteri uriaşe nefericitei, care înlănţuia din ce în ce mai strâns pe brigand şi, în vreme ce ochii ei vărsau lacrimi amare, buzele-i nu încetau să rostească cuvinte imploratoare.

— Voi muri, mă voi prăpădi, dacă mă laşi aici... Groaza mă va înnebuni, niciodată nu voi mai regăsi drumul înapoi spre oameni... Mă voi prăbuşi într-o prăpastie şi voi zăcea acolo zile întregi, până când moartea mă va izbăvi de suferinţe. Nu! nu; tu vrei să mă încerci numai, dar în realitate nu te gândeşti să-mi dai această pedeapsă, tu nu o vei executa... Egizio Ettore, ia-mă cu tine şi-ţi jur că-ţi voi fi supusă, te voi sluji ca o servitoare!

— Regretele tale vin prea târziu! Dacă sunt într-adevăr regrete sincere acele pe care le exprimi! Lasă-mă! Dă-mi drumul, căci niciodată nu voi consimţi să-ţi uşurez sentinţa. Soarta ta e pecetluită.

Gilda continua să-l reţină şi vocea sa avea acum un sunet mai blând:

— Atunci ascultă-mă, Ettore! Da, am păcătuit şi am comis fapte grozave, dar totul s-a întâmplat numai pentru că te iubeam... De aceea am urât-o pe Letiţia, de aceea l-am înşelat pe prinţul Raymond de Paris, crezând că voi putea să pun la picioarele tale bogăţiile lui şi să te fac fericit în felul acesta. În scopul acesta m-am întovărăşit cu Robert de Paris, – da, pentru că voiai să mă ucizi. Şi acum vrei să-mi pregăteşti un sfârşit atât de îngrozitor? Nu... nu... tu nu o vei face... Ettore! Îndurare! Ai milă! Uite... cad la picioarele tale... îţi întind mâinile imploratoare... ia-mă cu tine, Ettore... nu mă face să-mi pierd minţile!

— Îndărăt! tună glasul brigandului, împingând-o de lângă sine. Îmi este totuna dacă ai păcătuit din dragoste sau ură, – vina ta e atât de mare încât nu mai poate fi iertată. Rămâi aici pe piscul lui Montblanc, eu nu sunt în măsură să-ţi ajut şi nici nu vreau să-ţi ajut! Dacă Dumnezeu vrea să te ierte, să-ţi trimită un înger ocrotitor, care să te călăuzească prin labirintul acesta de zăpezi şi gheţari. Dacă vrea Dumnezeu, Gilda Carazoni, vei rămâne în viaţă!

O clipă mai târziu, Ettore sări pe scara de frânghie şi intră în gondolă.

Gilda scoase un ţipăt înfiorător şi se aruncă disperată în zăpadă.

— Ridică ancora! strigă Ettore. Trebuie să părăsim locul acesta neospitalier.

— O, oameni buni, luaţi-mă cu voi! Îndurare! Îndurare! Milă... ah! Ancora se ridică... sunt pierdută, totul e pierdut... sunt condamnată.

Gilda se ridică din zăpadă şi se uită disperată după balonul care se înălţa.

— Judecata s-a îndeplinit! strigă o voce de sus, care se părea că vine din Cer...

Dar era numai glasul lui Egizio Ettore din gondola balonului care urca într-o sferă mai înaltă... spre stele!

Cap. 155 – Rătăcită prin munţi

Niciun muritor nu-şi poate închipui o situaţie mai tragică decât aceea în care se afla Gilda, după ce Egizio Ettore executase sentinţa grozavă. Abandonată pe piscul lui Montblanc!

Dacă această femeie frumoasă şi nefericită ar fi căzut sub securea călăului, dacă justiţia pământească ar fi băgat-o într-o celulă subterană şi i-ar fi spus: „Din această celulă nu vei putea ieşi niciodată!” – astea ar fi fost pedepse mai blânde decât să fii sortită să rămâi pe creştetul Montblancului, singură, înfiorător de singură.

Cugetaţi o clipă unde se afla nenorocita.

La 4700 metri deasupra sălăşluirilor omeneşti, pe un câmp

întins de zăpadă, pe care de-abia putea să-l cuprindă cu privirea. Se găsea deasupra norilor şi dac-ar fi vrut să se-ntoarcă între oameni, trebuia să facă un drum pe care numai puţini muritori au avut norocul să-l ducă la bun sfârşit, – şi asta în împrejurări cu totul altele decât acelea în care era silită acum Gilda să întreprindă coborârea.

Până în anul 1876 niciun picior omenesc nu călcase pe piscul lui Montblanc. Până atunci uriaşul nu fusese încă atins de omuleţul de pe pământ şi niciun ochi terestru nu văzuse încă ce se petrece pe creştetul său. Se bănuia numai că acesta ar fi acoperit cu zăpadă veşnică şi că domneşte pe el o necontenită lumină crepusculară.

În august 1876 vestitul naturalist Saussure din Geneva izbuti să cerceteze mai de-aproape muntele şi, sub conducerea alpiniştilor francezi Balmat şi Paccard, ajunse pe piscul lui Montblanc.

Dar nici Saussure nu ajunsese până la înălţimea unde se afla acum Gilda, părăsită şi izolată. Expediţia nu ajunsese până acolo şi nici alpiniştii de mai târziu nu cutezară să se urce atât de sus, căci aerul e atât de rarefiat încât de-abia dacă îngăduie respiraţia.

De-atunci, Montblancul a fost urcat de o sumă de persoane, care au apucat cu toţii drumul peste Grandmulet, dar expediţiile au ajuns numai până la o anumită înălţime, fiind silite apoi să se întoarcă. Şi toţi aceia care se puteau lăuda că au urcat pe vestitul Montblanc, şi-au pregătit cu multă grijă expediţiile, au fost prevăzuţi cu tot ce trebuie pentru o întreprindere atât de îndrăzneaţă şi periculoasă: îmbrăcăminte călduroasă, bastoane alpine, bocanci cu ţinte, funii şi alimente din belşug.

Gilda, însă, era singură, nu avea nimic care ar fi putut s-o apere împotriva zăpezii şi frigului, împotriva foamei şi a celorlalte primejdii. Aproape goală o lăsase Egizio Ettore pe întinsul de zăpadă al muntelui, iar el se urcase repede în nacelă şi se ridicase din nou în văzduh.

Frumoasa corsicană îşi pierdu cunoştinţa când balonul pieri din faţa ochilor ei. Stătea întinsă în zăpadă, dar frigul o făcu să-şi vină în fire.

Se ridică şi privi disperată în juru-i.

Zăpadă, nimic alta decât zăpadă, ori încotro privea.

Şi deasupra ei nu vedea decât cerul posomorât –, atât şi nimic mai mult.

Naufragiatul care se cramponează de o scândură pe oceanul furtunos, ar fi putut nădăjdui mai mult în salvarea sa, decât dânsa. Căci el se mai poate aştepta să se ivească la orizont vreo corabie, pe bordul căreia să se audă strigătele sale de ajutor, el mai poate încă nădăjdui să atingă un ţărm, încălecat pe scândura sa plutitoare, vreo stâncă de mare, sau cine ştie ce ajutor neaşteptat. Dar dânsa? Ce-ar putea nădăjdui?

Aici sus, pe creştetul unuia din cei mai uriaşi munţi din lume, nu putea să întâlnească nicio fiinţă umană, aici totul era mort, totul era tăcut.

Trecu timp îndelungat până când frumoasa blondină să-şi recapete într-atât stăpânirea de sine, încât să se poată gândi la posibilitatea salvării ei, care-i apărea totuşi imposibilă.

Salvarea ar fi putut exista pentru dânsa numai acolo unde erau oameni. Dar pentru a ajunge la aceştia, era nevoie să facă un drum îngrozitor, un drum care trecea pe lângă prăpăstiile cele mai fioroase, şi pe care un singur pas greşit ar fi prăbuşit-o în adâncimile fără fund.

Pe drumul acesta va fi urmărită de furiile foamei, ale frigului, ale groazei şi disperării, va trebui să rătăcească zi şi noapte necontenit, pentru ca apoi să facă descoperirea îngrozitoare că s-a rătăcit şi că se găseşte încă departe de tot de orice sălăşluire omenească.

Dar dacă rămânea aici sus, dacă nu încerca să facă nimic pentru a găsi vreun adăpost, apoi ar fi cu desăvârşire pierdută.

Aici sus nu exista nimic cu ce să-şi poată potoli foamea, aici nu creştea niciun copac, nicio plantă, – nimic, nimic. Şi setea nu putea să şi-o astâmpere decât cu zăpadă... atâta tot.

— Trebuie să pornesc în jos! îşi spuse dânsa cu hotărâre. Nu-mi rămâne altă alternativă; e singura soluţie. Voi începe drumul primejdios şi am presimţirea că-l voi duce la bun sfârşit. Sunt călăuzită de spiritele răzbunării şi vai ţie, Egizio

Ettore, dacă voi izbuti să scap cu viaţă. Voi începe atunci din nou lupta împotriva ta, şi oriunde te vei ascunde, ochiul Gildei te va descoperi. Te-am iubit cândva, dar tu te-ai purtat astăzi fără milă faţă de mine. Acum nu mai poate exista între noi decât un singur lucru: războiul până la exterminare. Ah! frumuseţea aceea cu nimb sfânt în jurul ei, continuă să-şi vorbească pătimaşa femeie – cu câtă compătimire se uita la mine... Nu voi uita niciodată privirea pe care o îndrepta împotriva mea, când balonul începu să se înalţe şi eu... a trebuit să rămân aici! Dar eu n-am nevoie de mila ei, o urăsc cu atât mai mult. Ah, fii blestemată, Letiţia! În toiul fericirii tale să te ucidă fulgerele răzbunării!

Pe înălţimea ameţitoare a acestui munte se afla un singur om, un singur muritor – o femeie tânără şi frumoasă, dar şi dânsa aducea în atmosfera aceasta nepătată, care nu fusese încă atinsă de răutatea omenească, – şi dânsa aducea, ziceam ura aceea sălbatică pe care muritorii o poartă cu ei pretutindeni, oriunde pun piciorul pe acest pământ.

Câteva clipe încă frumoasa corsicană rămase nemişcată, ca o statuie de marmură, întinse mâna ameninţător şi privea cu ochi scăpărători de furie în direcţia în care pierise balonul.

— Te voi regăsi, Egizio Ettore! strigă ea apoi, cu vocea plină de ură. Chiar dac-ai pluti veşnic între cer şi pământ, eu te voi regăsi, totuşi, şi atunci ne vom socoti noi pentru ziua de pe Fontanella.

Apoi se întoarse şi începu drumul lung şi plin de primejdii.

Câtăva vreme rătăci peste câmpia de zăpadă, îngropându-se până la genunchi în nămeţii înalţi, şi cu multă greutate izbuti să păşească înainte... Domnea un frig care o făcea să tremure din tot trupul şi teama ei cea mare era să n-o doboare oboseala. Dacă ar adormi pe undeva, era sigură că somnul îi va fi veşnic.

Ajunse în sfârşit la marginea platoului de zăpadă, după care începea de fapt coborârea.

Umbla printr-o văgăună stâncoasă, în care nu pătrundea nicio rază de lumină. Noapte întunecoasă domnea în jurul ei, de nu-şi putea vedea nici mâna înaintea ochilor. Dar asta n-o înspăimânta pe Gilda. Ea voia să meargă înainte, – trebuia să

meargă înainte.

Deodată scoase un ţipăt de groază, căci numai un singur pas de-ar mai fi făcut şi s-ar fi prăbuşit într-o prăpastie înfiorătoare, care se căsca la câţiva centimetri de dânsa.

Era un şanţ de pământ larg numai de doi metri, dar adânc precum e oceanul.

Gilda stătu o clipă pe gânduri şi îşi dădu seama că nu există altă soluţie decât să sară peste şanţul acesta. Îşi făcu vânt şi... ajunse teafără în partea cealaltă.

— Dar spaima îi pătrunsese în oase; se prăbuşi în zăpadă şi timp de o jumătate de ceas rămase în nesimţire. Se ridică apoi şi începu să se caţere pe stâncile ce-i ieşeau în cale.

Trăia un ceas îngrozitor. Toate stâncile acelea erau acoperite cu gheaţă, pe suprafeţele lor ca oglinda trebuia să se cramponeze cu mâinile şi să alunece astfel la vale. De câte ori ajungea la picioarele unui gheţar dintr-aceştia, se minuna singură că nu ajunsese zdrobită jos. Apoi i se ivi în faţă un drum îngust, de ambele părţi ale căruia se căscau prăpăstii fioroase.

Era un noroc mare pentru Gilda că se născuse într-un ţinut muntos şi când era copil rătăcise adesea prin văgăunile şi pe stâncile Fontanellei, altfel n-ar fi fost în stare s-o scoată la capăt cu drumul acesta. Nu simţi nicio ameţeală, tot înaintând pe cărările cele mai primejdioase, oricât ar fi fost de adânci şi grozave, prăpăstiile ce se căscau dedesubtul ei.

Dar când se găsi la mijlocul drumului, se stârni deodată un vânt puternic şi Gilda crezu că i-a sunat ceasul din urmă.

Nu mai vedea nimic, nămeţii albi îi păreau de culoare roşietică, un văl i se aşează pe dinaintea ochilor... Vântul se juca cu îmbrăcămintea ei şi o dezgolea complet, în aşa fel încât simţea frigul direct pe piele.

Trebui să desfăşoare o energie supraomenească pentru a împiedica să fie aruncată într-una din prăpăstiile ce se căscau în toate părţile.

Începu să alerge, vrând parcă să scape de vântul ce o lovea din spate, dar trebuia să-şi concentreze întreaga atenţie asupra drumului, căci un singur pas greşit şi ar fi alunecat în hău, pentru a fi îngropată acolo de zăpada veşnică. Cerul

părea să fi hotărât pierzania ei, căci masele de zăpadă care se cerneau din norii cenuşii, erau atât de uriaşe încât Gilda nu se mai putea apăra împotriva lor. Şi nicăieri, până la depărtări incomensurabile, nu era niciun adăpost, niciun acoperământ omenesc... nimic, nimic. Gheţari şi iar gheţari, stânci şi iar stânci, şi nicio fiinţă, nicio vieţuitoare care să-i insufle puţin curaj.

Ceasurile se scurgeau unele după altele şi nenorocita înainta în chip mecanic, fără să-şi dea seama încotro merge. Se găsea acum din nou pe câmpul presărat cu gheţari. Deodată simţi o oboseală sfâşietoare punând stăpânire pe dânsa. Să doarmă... să se odihnească... să-şi întindă membrele... acesta era singurul gând care o mai însufleţea.

Şi totuşi, ştia prea bine că va fi pierdută în clipa în care va ceda dorinţei de odihnă... Nu, trebuia să meargă înainte, nu avea dreptul să se întindă pe pământ pentru odihnă, căci astfel va fi acoperită de zăpadă pentru vecii vecilor.

Dincolo de câmpul cu gheţari vedea un munte cu văgăuni sălbatice; acolo se înălţau stânci uriaşe, acolo există probabil vreo peşteră, în care ar putea să se furişeze, ca un animal obosit...

Ah! ce n-ar fi dat ea în clipa de faţă, dacă ar fi putut găsi aşa ceva, – numai o peşteră, o grotă, cel mai mizerabil adăpost pe care l-a dat natura bietului om; o grotă dintr-acelea în care locuiau primii oameni de pe pământ, când duceau încă o viaţă sălbatică, de animale...

Gilda îşi adună toate puterile şi o porni înainte, voind să ajungă la muntele din faţa ei. Dar cu un ţipăt puternic se prăbuşi deodată la pământ, – puterile o părăsiseră, forţa de rezistenţă dispăruse din trupul ei, era istovită. În clipa în care căzu la pământ, îşi întinse de-acum membrele obosite şi un fior de plăcere îi străbătu tot trupul, – un soi de destindere nervoasă o copleşi...

Da, voia să doarmă, gheaţa care-i servea de aşternut i se părea o saltea moale, – ba uită chiar în clipa aceasta cu totul unde se afla...

Avea impresia că se odihnea în propriul ei pat din palatul prinţului Raymond de Paris, – că tot ce se întâmplase cu

dânsa din clipa când părăsise Miramare nu fusese decât un vis, – un vis şi nimic mai mult.

— Mâine mă voi trezi, îşi spuse dânsa, – şi atunci îmi voi da seama că am visat numai – apoi mă va aştepta un dejun îmbelşugat, bătrânul Cristofor mă va servi şi voi fi iarăşi ceea ce sunt: prinţesa Gilda de Paris!

Închise ochii şi câteva minute rămase în somnolenţă.

Aceste câteva minute fură de ajuns pentru ca zăpada s-o acopere cu un linţoliu imaculat.

Nu mai avea conştiinţa situaţiei sale, se cufundă în somnolenţa aceea premergătoare morţii, când toate membrele omului se înţepenesc de frig.

Dar Cerul părea să fi hotărât altfel cu dânsa, căci Gilda fu scoasă din această stare printr-o împrejurare ciudată.

Se trezi brusc căci auzise lămurit deasupra ei un freamăt...

— Balonul! exclamă dânsa, ridicând privirile. Nu poate să fie decât balonul lui Egizio Ettore... Ah! se reîntoarce, vrea să mă ia îndărăt, – regretă, desigur, că m-a lăsat aici, pradă unei morţi atât de înfiorătoare.

Dar în aceeaşi clipă vorba îi pieri de pe buze, privirile-i se umplură de groază... căci nu era nici pomeneală de balon în văzduh... ci un uliu uriaş, cum nu se-ntâlnesc decât prin munţii aceştia.

Pasărea, de-abia văzu pe femeia culcată în zăpadă, că se şi năpusti din înălţimi, încredinţat că are în faţa sa o pradă minunată.

Scoţând un croncănit înfiorător, el se lăsă pe trupul Gildei şi încercă să-şi înfigă ghearele ascuţite în pieptul ei.

Ghearele acestea erau nişte arme înfiorătoare şi animalul însăşi făcu o impresie grozavă asupra nefericitei Gilda.

Capul mic cu pliscul încovoiat, ochii verzi şi lacomi, trupul vânjos, – toate astea dovedeau Gildei că avea în faţa ei un duşman de temut.

În general, aceste păsări de pradă nu prea sunt primejdioase pentru persoanele adulte, şi ele se păzesc să intre în luptă cu omul.

Dar smulg cu uşurinţă un miel din turmă, înălţându-se cu el în văzduh, şi se dau chiar şi la copii atunci când aceştia scapă

de sub supravegherea mamei.

Cu instinctul acela caracteristic păsărilor de pradă, uliul observase, desigur, că avea de-a face cu un om adult, dar cu o femeie, pe care oboseala o doborâse şi cu care se putea lesne prinde în luptă.

Gilda scoase un ţipăt de groază, când uliul se lăsă deasupra ei. Instinctiv, ea întinse mâinile şi apucă pasărea de picioare.

În felul acesta izbuti să împiedice ca el să-i înfigă ghearele ascuţite în piept. Dar apoi începu o luptă vajnică între dânsa şi uliu, – o luptă pe care nici-o pană omenească n-ar fi în măsură s-o descrie, şi care ţinu mult timp, fără să se poată spune cine va ieşi învingător: omul sau pasărea.

Când uliul îşi dădu seama de imposibilitatea de a se ridica în văzduh cu prada sa, începu s-o înţepe pe nefericita femeie cu ciocul său ascuţit îşi alesese obrazul ei, şi Gilda trebui să-şi pună la contribuţie toată îndemânarea, pentru a preîntâmpina loviturile furioase care îi ameninţau ochii. Dacă pasărea ar fi nimerit unul din ochi, totul ar fi fost pierdut.

Din fericire pentru dânsa, animalul nu izbuti să-şi ducă planul la bun sfârşit şi epuizat de luptă îndelungată şi zadarnică, renunţă să mai atace, îngrijindu-se numai să scape din strânsoarea Gildei, spre a se înălţa din nou în văzduh.

Dar în groaza ei de moarte, femeia ţinea vârtos pasărea. Uliul îşi întinse atunci aripile şi începu să zboare; firește, nu putea să ridice cu sine povara aceea grea, dar o târî de-a lungul câmpului de zăpadă, o bună bucată. Gilda găsi foarte acceptabilă metoda aceasta de a merge mai departe, căci n-avea nevoie să-şi cheltuiască forţele, ci numai să se ţină cu toată puterea de trupul păsării. Uliul, însă, făcea sforţări să ajungă pe muntele din faţa lor şi tocmai acolo voia să ajungă şi Gilda.

Câmpul de gheaţă se sfârşise. Uliul ajunsese pe masivul stâncos, scoase un ţipăt răguşit, dar femeia tot nu-i dădu drumul din strânsoare.

Deodată, muntele începu să se însufleţească şi Gilda văzu cu groază că strigătul uliului fusese un semnal, cu ajutorul căruia chemase într-ajutor alte păsări de pradă, de aceeaşi mărime şi forţă ca dânsul.

Păsările îşi dădură repede seama în ce primejdie se afla tovarăşul lor şi se năpustiră cu furie asupra frumoasei blondine.

Gilda avu doar timpul să-şi desfacă mâinile care strângeau picioarele uliului, şi în vreme ce pasărea uriaşă se prăbuşi la pământ, sfârşită de oboseală, Gilda începu să alerge înainte, atât cât îi îngăduia terenul acoperit cu gheaţă.

Dar celelalte păsări – vreo zece la număr – păreau să nu sempace deloc cu gândul de a le scăpa din gheare o pradă atât de neaşteptată. Ceea ce nu izbutise să aducă la îndeplinire unul singur, vor izbuti cu toţii împreună. Urmăriră, deci, pe Gilda, şi croncănitul lor strident trezea ecoul munţilor.

Copleşită de groază, femeia alerga necontenit înainte, dar duşmanii ei înaripaţi se apropiau tot mai mult. Unii dintr-înşii planau direct deasupra capului ei şi nu trebuiau decât să se lase puţin în jos spre a o înşfăca... Ba într-un rând, ea simţi o împunsătură dureroasă în spate.

O groază de moarte îi umplu sufletul, fiori îi străbăteau trupul şi, încordându-şi puterile, alerga nebuneşte înainte. Dar în spatele ei venea ceata uliilor, care nădăjduiau s-o vadă căzând sfârşită de oboseală, şi apoi să înceapă ospăţul cu carnea ei.

Şi clipa aceasta nu putea să mai fie departe. Sforţarea pe care o făcuse Gilda era supraomenească şi mult nu mai putea s-o ducă astfel.

Îşi pierdu respiraţia, simţea cum sângele nu mai circulă prin vine şi inima ei bătea cu atâta putere încât părea să se spargă.

Nu mai vedea nimic înaintea ei, căci un văl i se lăsase pe ochi... Se clătina ca un om beat, genunchii i se îndoiau, – dar nu voia să se dea bătută, deşi ştia prea bine că sforţarea ei nu putea să fie încoronată de succes.

Dar deodată se poticni de o piatră care-i stătuse în cale şi pe care n-o observase. În aceeaşi clipă doi ulii se aşezaseră pe trupul ei, încercând să-şi înfigă ghearele în carnea ei moale... Dar dânsa izbuti încă o dată să-i îndepărteze, apoi o porni iar înainte.

Deodată scoase un strigăt, – dar de data aceasta era un

strigăt de bucurie, un strigăt de fericire... La cincizeci de paşi numai departe de dânsa, văzu o colibă, lipită de stâncă.

Da, o adevărată colibă, un adăpost omenesc, care părea să fie opera unui Dumnezeu îndurător.. Era o colibă cu pereţii trainici, cu ferestre şi cu o uşă – era un azil în care îşi va putea găsi salvarea.

— Ajutor, ajutor! strigă Gilda din tot pieptul. Ajutor, oameni buni!

Dar nimeni nu-i răspunse, uşa nu se deschise, nimeni nu veni să-i aducă ajutorul atât de preţios.

Nu-i mai rămase decât să se-ndrepte în grabă spre colibă. Dar o îndoială sfâşietoare puse stăpânire pe dânsa, căci nu ştia dacă va găsi deschisă uşa colibei misterioase.

Păsările păreau a se teme şi dânsele să nu le scape prada şi, năpustindu-se vitejeşte, făcură o ultimă încercare s-o captureze. Cel mai mare uliu i se aşează pe piept, dar înainte să-şi poată înfige ghearele în sânul ei, Gilda, în furia disperării, îi cuprinsese gâtul cu ambele mâini, înăbuşindu-l, şi pasărea căzu grămadă la pământ.

Sări peste trupul neînsufleţit care zăcea la picioarele sale şi, făcând încă câţiva paşi, ajunse la colibă.

Ah! binecuvântat fie Cerul! Uşa se deschise sub apăsarea ei şi Gilda intră înăuntru. Împinse uşa înapoi, apoi căzu în nesimţire la pământ.

De afară se auzea croncănitul sinistru al uliilor, cărora le scăpase din gheare prada.

Urmează Volumul 5
[„Cap. 156 – Adăpostul salvator”, pag. 2202, fascicula 157]